CHINA MIÉVILLE

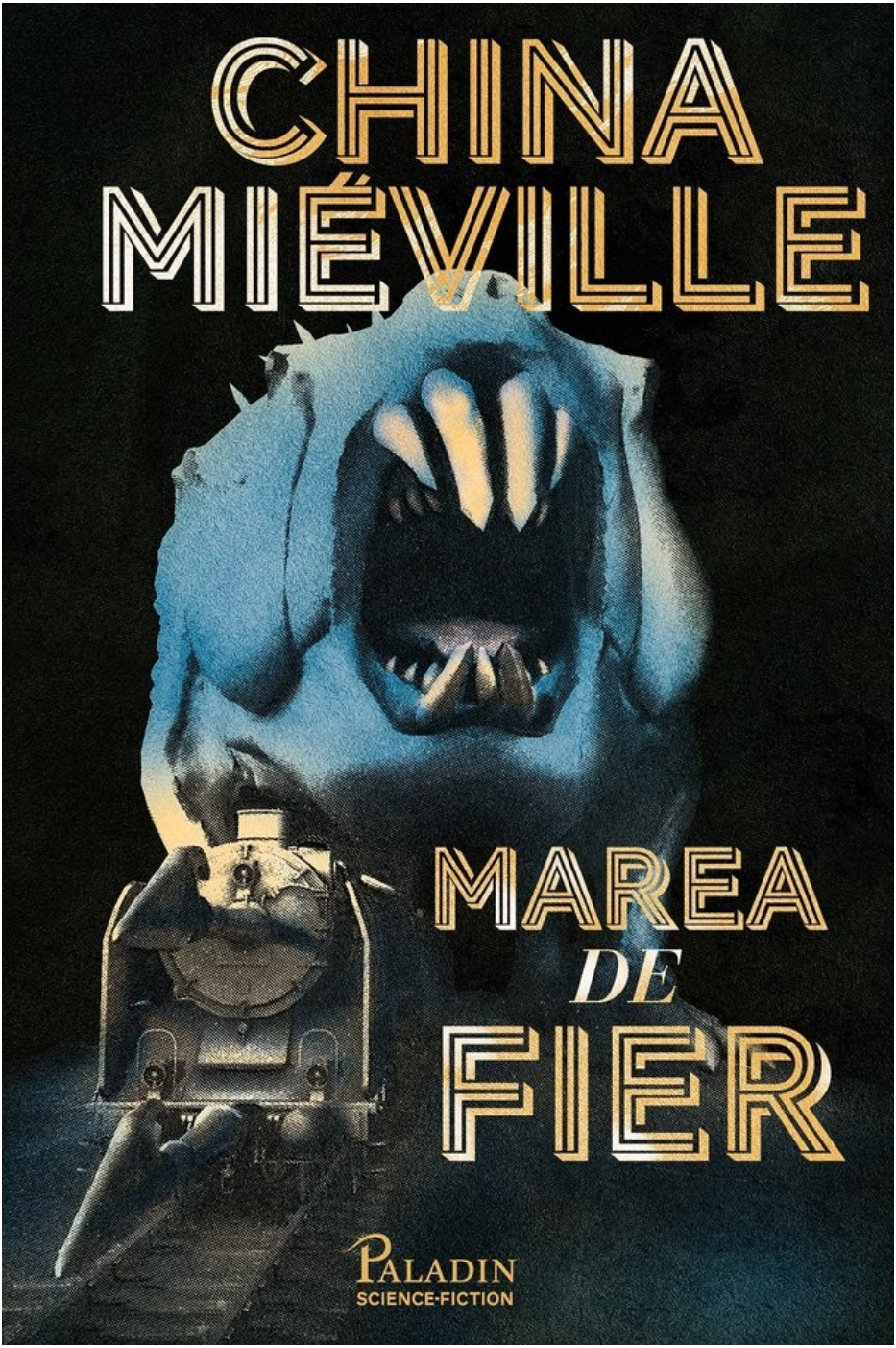

MAREA DE FIER

PALADIN
SCIENCE-FICTION

PALADIN

https://www.editura-paladin.ro/

SCIENCE-FICTION

„Marea de fier este un roman de excepţie care are potenţialul de a deveni genul de clasic pe care alţii îl vor imita - ca *Dune* şi *Moby Dick* înaintea sa. Este o abordare unică a unei părţi neexplorate a lumii - spaţiul cosmic, oceanele şi uscatul au fost explorate la nesfârşit, însă căile ferate, atât vechi, cât şi, în prezent, o speranţă pentru un viitor mai curat şi mai rapid, fuseseră aproape uitate.“

– *Fantasy Book Review*

„Superb... o imaginaţie colosală.”

– *Publishers Weekly*

„Şi alte nume pe lângă al lui Miéville vă vor apărea cu siguranţă în minte când veţi citi această carte incitantă. Dar în *Marea de fier*, ca de altfel în toate scrierile sale, Miéville are abilitatea aceea specială de a evoca alţi autori deşi povestea de faţă îi aparţine fără doar şi poate numai lui.”

– *Los Angeles Times*

„Enorm de inventivă... Fiecare paragraf clocoteşte de imaginaţie şi spirit.”

– *The Guardian*

„În acest roman fantasy, Miéville se abţine imboldului inevitabil de a luneca spre alegorie; el foloseşte mai degrabă operaţiunile de salvare şi recuperare ca pe un stil de scris în sine - pe lângă Melville, împrumută masiv din Robinson Crusoe şi de la Robert Louis Stevenson.”

– *Los Angeles Review ofBooks*

„Fascinantă... o aventură de excepţie.”

– *NPR*

„Miéville se întâlneşte cu Melville! Este oare posibil ca simpla omofonie de nume să fi fost gestaţia iniţială a unui concept atât de delicios? Dacă da, atunci creaţia transcende inspiraţia! Ca şi seria Maşinăriilor mortale a lui Philip Reeve, romanul lui Miéville este preocupat în esenţă de enigma felului cum a ajuns să fie transfigurată lumea aceea, ce izvor secret alimentează cosmosul său care a suferit o mutaţie?”

– *Bames & Noble*

CHINA MIÉVILLE

Marea de fier

Traducere din limba engleză
de Iulia Anania

PALADIN

Colecţie coordonată de Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Cristina Stan, Adrian Creţu
Tehnoredactor: Mihaela Aramă
Coperta: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MIÉVILLE, CHINA
Marea de fier/China Miéville; trad. din lb. engleză şi note de Iulia Anania. - Bucureşti: Editura Paladin, 2020
ISBN 978-606-9000-45-8
I. Anania, Iulia (trad.; note)
821.111

China Miéville
Railsea
Copyright © 2012 by China Miéville

© Editura Paladin, 2020, pentru prezenta ediţie
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Pentru Indigo

Partea întâi

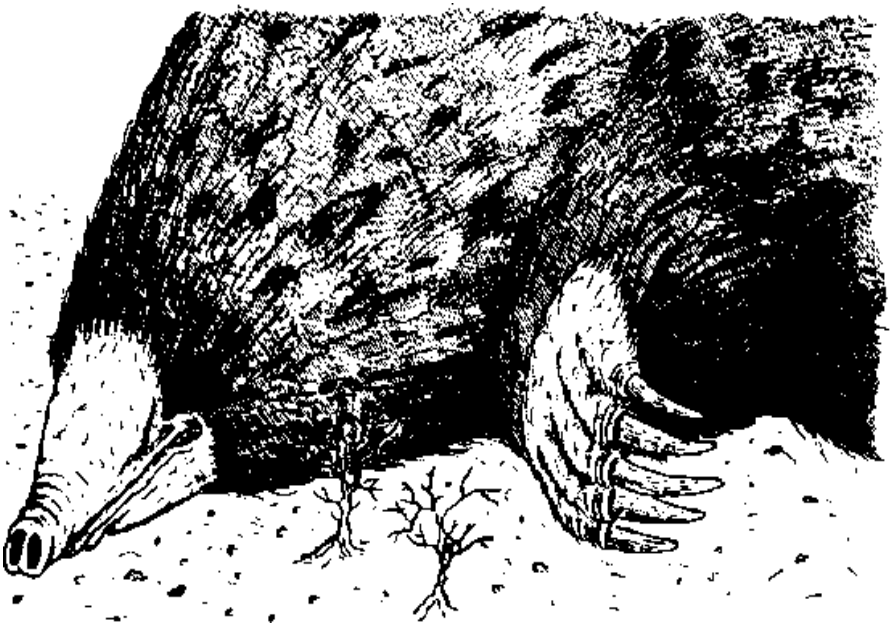

Marele sobol austral
Talpa ferox rex

Reproducere cu permisiunea arhivelor
Societăţii de Binefacere a Cârtiţarilor din Streggeye

Prolog

Aceasta este povestea unui băiat pătat de sânge.

Priviţi-l cum stă, clătinându-se pe de-a-ntregul, ca orice vlăstar bătut de vânt.

E complet, complet roşu. Măcar de-ar fi vopsea! În jurul fiecărui picior, băltoace roşii; hainele, indiferent de culoarea pe care au avut-o cândva, îi sunt acum stacojii; părul îi e aspru & îmbibat.

I se văd doar ochii. Albul fiecăruia aproape că străluceşte prin sânge, ca nişte becuri într-o cameră întunecată. Priveşte fix & cu mare ardoare la nimic.

Situaţia nu este atât de macabră pe cât sună. Băiatul nu-i singura persoană însângerată de aici, ci este înconjurat de alţii, la fel de roşii & de uzi ca el. Iar aceştia cântă voioşi.

Băiatul este dezorientat. Nu s-a rezolvat nimic. Crezuse că era posibil. Sperase că acest moment ar fi putut aduce claritate. Totuşi capul îi este în continuare plin de nimic sau de ceva ce nu cunoaşte.

Am ajuns aici prea curând. Sigur că putem să începem de oriunde; asta e frumuseţea încâlcelii, asta e chiar chichiţa ei. Dar punctul de început & neînceput are ramificaţiile lui, iar momentul ăsta nu-i alegerea cea mai bună. În marşarier: să lăsăm locomotiva să dea îndărăt. Până exact înainte de însângerarea băiatului; acolo ne oprim & mergem din nou înainte, ca să vedem cum am ajuns aici: la roşu, la muzică, la haos, la un mare semn de întrebare în mintea unui tânăr.

Capitolul unu

O insulă de carne!

Nu. Niţel mai în spate.

Un schelet ameninţător?

Încă un pic.

Aici. Acum nişte săptămâni, când era mai rece. Ultimele câteva zile, petrecute într-o hoinăreală neroditoare prin trecători stâncoase & în umbrele albastre ale stâncilor de gheaţă, o după-amiază târzie sub un cer de culoarea cremenii. Băiatul, care încă nu era plin de sânge, urmărea pinguini. Se uita lung la insuliţele de piatră căptuşite cu păsări îngrămădite care-şi umflau penele unsuroase & se foiau împreună, pentru confort & căldură. Le acordase atenţie timp de câteva ore. Când din difuzoarele de deasupra se auzi în sfârşit un zgomot, acesta îl făcu să tresară. Era alarma pe care o aşteptau el & restul echipajului de pe *Medes.* Nişte pârâituri stridente. Apoi, din intercom, se auzi exclamaţia:

– Explodează!

O promptitudine frenetică, instantanee. Mopurile fură abandonate, cheile scăpate pe jos, scrisorile pe jumătate scrise & sculpturile pe jumătate cioplite fură aruncate în buzunare, fără să mai conteze cerneala încă umedă & lemnul nefinisat & plin de rumeguş. La geamuri, la balustrade! Toţi se aplecară în aerul biciuitor.

Echipajul miji ochii în vântul rece, privind dincolo de dintele cel mare din piatră. Se legănau odată cu mişcarea *Medesului.* Păsările năvăleau în apropiere, pline de speranţă, dar acum nu arunca nimeni resturi.

Hăt departe, unde distanţa făcea vechile linii de cale ferată să se unească, solul fierbea. Stâncile se

înghionteau. Terenul se reorganiza violent. De dedesubt se auzi un urlet înăbuşit de praf.

În mijlocul formelor de relief stranii & al cioturilor de plastic străvechi, pământul negru se umflă brusc, formând un deal conic. Apoi ceva îşi făcu loc cu ghearele. O lighioană uriaşă & întunecată.

Se înălţă din vizuină într-un nor de pământ care explodă. Un monstru. Răgi, se avântă în aer. Rămase spânzurat o clipă nebună în vârful saltului. De parcă ar fi inspectat. De parcă ar fi atras atenţia asupra propriei sale dimensiuni. În cele din urmă, se prăbuşi înapoi prin stratul superficial al solului & dispăru în adâncuri.

Sobolul străpunsese.

* * *

Dintre toţi cei care-şi ţineau răsuflarea pe *Medes,* nimeni nu şi-o ţinea mai abitir decât Sham. Shamus Yes ap[1] Soorap. Un tânăr mare, voinic. Îndesat, nu întotdeauna lipsit de stângăcie, cu părul castaniu tuns scurt, ca să nu-i facă probleme. Ţinându-se strâns de un hublou, uitase de pinguini, iar faţa lui ca o floarea-soarelui flămândă de lumină se iţea din cabină. În depărtare, cârtiţa alerga prin fâşia subţire de pământ, la aproape un metru adâncime. Sham privi voltele prin tundră, cu inima zăngănindu-i ca roţile pe şine.

Nu, ăsta nu era primul sobol pe care îl vedea. Salahorii, cum erau numite grupurile lor jucăuşe, de specimene de mărimea unui câine, săpau constant în Golful Streggeye. Pământul din port, dintre şine & traverse, era mereu împânzit de movilele & spinările lor. El văzuse & pui ai speciilor mai mari, deplorabili în rezervoarele cu pământ, aduşi înapoi de vânători pentru ajunul Naşterii Chipurilor-de-Piatră; puiuţi de soboli cu nasuri turtite, soboli pantera-lunii & soboli picior-negru-

---

1 ap - fiul lui (în galeză, în orig.) (n. tr.).

agitat. Dar Sham ap Soorap nu văzuse animalele mari, cu adevărat mari, pe cele mai mari, decât în imagini, în timpul lecţiilor de vânătoare.

Fusese nevoit să înveţe pe de rost o listă ca o poezie cu toate numele sobolului: miţorlan, orbeţ, şoarece-chior, şomâc, cârtiţă. Văzuse flatografii prost expuse & gravuri ale celor mai mari animale. Siluetele umane erau desenate la scară, ferindu-se de ucigaş, sobolul zimţat, cu nasul stelat. Iar pe ultima pagină, foarte obosită, o pagină a cărei armonică, desfăcută, accentua dimensiunea sa, se afla un leviatan pe lângă care omul scrijelit alături de el părea un pitic. Marele sobol austral. *Talpa ferox rex.* Acesta era animalul ce ara în faţa lor. Sham se cutremură.

Şinele & pământul erau cenuşii precum cerul. În apropierea orizontului, un nas mai mare decât băiatul despică din nou solul. Îşi făcu muşuroiul lângă ceva despre care Sham crezu o clipă că era un arbore mort, dar apoi înţelese că era o traversă de metal înfloritǎ de rugină, răsturnată în vremuri demult apuse, înţepând cerul ca piciorul unui zeu-gândac mort. Recuperările existau chiar & atât de adânc în frig & gunoaie.

Trenarii atârnau de ultimul vagon al *Medesului,* se legănau între vagoane & platformele de observare, tropăiau grăbiţi pe deasupra capului lui Sham.

– Da-da-da, căpitane...

Vocea lui Sunder Nabby, observatorul, izbucni din difuzoare.

Probabil căpitanul transmisese prin walkie-talkie o întrebare, iar Nabby uitase să comute pe privat. Difuzase răspunsul de-a lungul trenului, cu dinţii clănţănind & un accent gros de Pittman.

– Un vier mare, căpitane. O grămadă de carne, grăsime, blană. Uite ce viteză are...

Şina se curbă, *Medes* vira, iar vântul îi umplu lui Sham gura de aer cu gust de motorină. Băiatul scuipă în tufele de pe marginea căii ferate.

– Hă? Păi... e *negru,* căpitane, răspunse Nabby la o întrebare neauzită. Sigur că da. Negru zdravăn de sobol întunecat.

Pauză. Întregul tren păru stânjenit. Apoi:

– Corect.

Asta era o voce nouă. Intervenise căpitanul Abacat Naphi.

– Atenţie! Sobol. L-aţi văzut. Frânări, acari: la posturi. Harponieri: fiţi gata. Pregătiţi-vă pentru lansarea căruţurilor! Măriţi viteza!

Medes acceleră. Sham încercă să asculte prin tălpile picioarelor, după cum fusese învăţat. O trecere, decise el, de la *şraşşaa* la *dragndragan.* Abia învăţa zăngănumele.

– Cum merge tratamentul?

Sham se răsuci. Medicul Lish Fremlo îl privea lung din pragul cabinei. Subţire, îmbătrânită, energică, noduroasă ca stâncile bătute de vânt, femeia îl urmărea pe Sham de sub o claie de păr de culoarea metalului.

„Oh, să mă ferească Chipurile-de-Piatră", gândi Sham, „de câtă vreme eşti naibii acolo?" Fremlo ochi o grămadă de măruntaie din lemn & cârpe pe care Sham o ridicase din pântecele golit al unui manechin, pe care până acum ar fi trebuit să le eticheteze & să le pună la loc, dar care încă erau împrăştiate pe toată podeaua.

– Îl fac, doc, spuse Sham. Am fost niţel... a fost... îndesă nişte bucăţi înapoi în model.

– Oh! tresări Fremlo, văzând tăieturile proaspete pe care Sham le mâzgălise cu briceagul pe pielea modelului. Ce boală groaznică îi dai sărmanului, Sham ap Soorap? Poate c-ar trebui să intervin, ridică ea un deget dictatorial. Vorbea nu lipsită de blândeţe, cu vocea aceea distinctă, sonoră. Viaţa de student nu-i captivantă, ştiu. Două lucruri ar fi bine să-nveţi. Unul este - făcu o mişcare blândă - să te calmezi. Iar al doilea: care sunt chestiile cu care poţi scăpa uşor. Asta-i primul austral mare din călătoria asta, adică primul tău de până acum.

Nimănui, inclusiv mie, nu-i pasă nici cât de nişte ouşoare de maimuţă de tren dacă faci practică fix acum.

Bătăile inimii lui Sham se accelerară.

– Du-te, spuse doctoriţa. Dar să nu stai în drum.

* * *

Lui Sham i se tăie răsuflarea de ger. Majoritatea membrilor echipajului purtau blănuri. Chiar & Rye Shossunder, care trecu pe lângă el fixându-l cu privirea, avea o jiletcă decentă din blană de iepure. Rye era mai tânăr &, ca băiat de cabină, se afla chiar mai jos decât Sham în ierarhia de pe *Medes,* dar mai fusese o dată pe şine, ceea ce în meritocraţia aspră a cârtiţierei îi conferea un avantaj. Sham se gârbovi în jacheta lui ieftină din blană de urs marsupial.

Echipajul se precipita pe pasarele & pe toate punţile de pe acoperişurile vagoanelor, opera troliuri, ascuţea obiecte, ungea roţile cărucioarelor aflate în harnaşamente. Mult deasupra, Nabby se legăna în coşul de sub gabie.

Boyza Go Mbenday, secundul, stătea pe platforma de observare de pe acoperişul ultimului vagon. Era costeliv, negricios & vioi, cu părul roşu turtit din cauza rafalelor vântului. Urmărea deplasarea lor pe hărţi & bolborosea spre femeia de lângă el. Căpitanul Naphi.

Naphi urmărea sobolul printr-un telescop uriaş. Îl menţinea destul de ferm în dreptul ochiului, în ciuda masivităţii sale & a faptului că-l ţinea cu un singur braţ, cel drept, puternic. Nu era înaltă, dar atrăgea privirile. Picioarele îi erau înţepenite într-o poziţie ce putea fi de luptă. Părul ei lung & cenuşiu era prins la spate într-o panglică. Stătea aproape nemişcată, în timp ce vântul îi fâlfâia împrejur paltonul maroniu bălţat de vreme. În braţul ei stâng compozit, masiv, sclipeau lumini. Metalul & fildeşul din el ţăcăneau & tresăreau.

Medes zornăia prin câmpia întinsă, împestriţată de zăpadă. Prinse viteză din *dragndragan* într-un alt ritm. Pe lângă stânci, fisuri & prăpăstii superficiale, pe lângă petice râcâite de recuperări ezoterice.

Sham era copleşit de lumină. Privea în sus, spre cele două sau mai multe mile de aer curat, spre norul înspăimântător care însemna cerul-de-sus. Tufe îndesate & negre ca fierul se rupeau la trecerea lor & bucăţele de fier adevărat din vremuri străvechi săreau în lături. Încâlcite peste întregul peisaj, spre orizont, dincolo de orizont, în toate direcţiile, se aflau şine de cale ferată nesfârşite, nenumărate.

Marea de fier.

Linii drepte lungi, curbe strânse; goana metalului pe traverse de lemn; suprapunându-se, învârtejindu-se în spirale, încrucişându-se în bifurcaţii metalice; descompunându-se în linii laterale temporare care mărgineau & apoi se reuneau cu liniile principale. Ici liniile de cale ferată se desfăceau pentru a lăsa între ele yarzi de pământ intact; colo se apropiau suficient de mult pentru ca Sham să poată sări de pe una pe cealaltă, chiar dacă ideea îi dădea fiori mai abitir decât frigul. În locurile în care se despărţeau, în douăzeci de mii de unghiuri în care şina întâlnea şina, existau mecanisme, ace de macaz de toate felurile: macazuri în Y, schimbătoare interpenetrate, macazuri cu linie liberă, traversări, ace simple & duble. Iar în apropierea fiecăruia se aflau semnale, macazuri, receptoare sau centralizări mecanice.

Cârtiţa plonjă sub solul dens sau piatra pe care erau instalate şinele, iar creasta trecerii sale dispăru până ce animalul se săltă din nou, ridicând într-un spasm pământul dintre metale. Siajul săpăturii ei era o linie frântă.

Căpitanul ridică un microfon & dădu instrucţiuni printre trosnete:

– Acari, la posturi!

Sham prinse alt damf de diesel & de data asta îi plăcu. Acarii se aplecară de pe pasarela ce mărginea locomotiva din faţă, de pe platformele celui de-al doilea & celui de-al patrulea vagon, fluturând controlere & cârlige pentru macazuri.

– La tribord, ordonă căpitanul, privind cum cârtiţa îşi schimba cursul, iar un acar-şef îşi îndreptă telecomanda spre un transponder care se apropia.

Acele macazului plesniră în lături; semnalul se schimbă. *Medes* ajunse la bifurcaţie & viră pe noua linie, revenind în urmărire.

– Tribord... babord... al doilea babord...

Comenzile amplificate hurducăiau *Medes* adânc în deşeurile arctice, în zigzag printre lemnul & metalul mării de fier, de la o şină la alta, zăngănind peste bifurcaţii, apropiindu-se de pământul răscolit de cârtiţa ce se deplasa cu viteză.

– Babord, sosi o comandă şi un acar se execută.

Dar Mbenday ţipă:

– Volta acolo!

Căpitanul strigă:

– Tribord!

Femeia acţionă din nou butonul, cu degetul mare, dar prea târziu; semnalul grăbi pe lângă ei cu voioşie, i se păru lui Sham, ca & cum ar fi ştiut că avea să producă un dezastru & se delecta cu asta. Lui Sham i se opri respiraţia. Degetele i se strânseră pe balustradă. *Medes* se repezea acum spre macazuri, trimiţându-i spre ceea ce-l speriase pe Mbenday...

...& iată, Zaro Gunst, călare pe cupla dintre vagonul cinci & şase, se întinse cu un cârlig de comutare &, cu fudulia & precizia unui participant la turnir, glisă maneta ce trecea pe lângă ei.

Impactul îi rupse prăjina & o aruncă zăngănind peste marea de fier, dar macazurile se deschiseră în lături în timp ce dispăreau sub galion, iar roţile din faţă ale

Medesului ajungeau la bifurcaţie. Trenul îşi continuă mersul pe o linie sigură.

– Omul ăla a făcut o treabă bună, zise căpitanul. Era o schimbare de ecartament prost marcată.

Sham răsuflă uşurat. În câteva ore, cu echipament industrial de ridicare & dacă nu aveai de ales, puteai schimba ecartamentul roţilor unui vehicul. Dar să te izbeşti direct într-o discontinuitate? Ar fi naufragiat.

– Aşa, zise căpitanul Naphi. Ăsta-i şmecher. Ne duce direct spre necazuri. Bună scurmătura, cârtiţă bătrână.

Echipajul aplaudă. Un răspuns tradiţional la lauda obişnuită pentru astfel de înşelăciuni ale vânatului.

În marea de fier cea densă.

Sobolul încetini. *Medes* comută & dădu ocol, înfrânat, păstrând distanţa în timp ce prădătorul îngropat vâna după miros viermii de tundră uriaşi, circumspect în privinţa urmăritorilor. Nu doar tribul trenurilor putea desluşi vibraţiile vehiculelor. Unele lighioane puteau simţi de la mile distanţă duruitul & pulsul mişcării trenului. Cu prudenţă, macaralele de pe acoperişul trenului coborâră cărucioarele pe liniile din apropiere.

Echipajele cărucioarelor ambalară motoarele mici & schimbară cu blândeţe macazurile. Se apropiară lent.

– O ia din loc.

Sham privi în sus, surprins. Lângă el, Hob Vurinam, tânărul trenostrom, se aplecă entuziast în afară &, cu o fandoseală din plin exersată, îşi ridică gulerul hainei uzate, la a treia sau la a patra mână.

– Bătrânul gentleman de catifea poate să-i audă.

Se ridică un muşuroi. Se iviră mustăţi, prora unui cap întunecat. Era *mare.* Botul se mişcă dintr-o parte în alta, împroşcând praf & bale. Se deschise, ticsit de colţi. Chiţorlanul avea urechi bune, dar zăngănitul dublu al macazurilor îl deruta. Mârâi prin ţărână.

Un proiectil se prăbuşi lângă el cu bubuit brusc, violent. Kiragabo Luck - compatrioata lui Sham, originară din Streggeye, un harponier aprig - trăsese & ratase.

Instantaneu, sobolul se răsturnă & săpă cu viteză. Harponierul căruciorului doi, Danjamin Benightly, o namilă cu părul bălai & pielea cenuşie, originar din pădurile Gulflaskului, strigă cu accentul său barbar, iar echipajul lui acceleră prin ţărâna care se împrăştia. Benightly apăsă trăgaciul.

Nimic. Lansatorul de harpoane se blocase.

– Fir-ar! şuieră Vurinam ca un spectator la un meci cu mingea. Am ratat-o!

Însă Benightly, pădureanul masiv, învăţase vânătoarea cu javelina atârnat de viţe, cu capul în jos. Demonstrase că este adult înfigând o suliţă într-o suricată aflată la 50 de picioare & bobinând-o atât de repede, încât familia lui nu observase. Benightly înhăţă harponul din locaşul lui. Îl ridică, cât era de greu, cu muşchii încordaţi, în timp ce căruciorul rula mai aproape de colosul care săpa. Se lăsă pe spate, aşteptă... apoi azvârli proiectilul direct în cârtiţă.

Sobolul dădu înapoi & mugi. Suliţa trepidă. Funia harponului se desfăşură cu plesnet când animalul se zvârcoli, lăsând sânge pe pământ. Şinele se arcuiră, iar căruciorul viră, smucit în urma animalului. Iute! Înnodară o ancoră de sol la capătul firului & o aruncară peste bord.

Celălalt cărucior reintrase în joc, iar a doua oară Kiragabo nu mai rată. Mai multe ancore râcâiau acum pământul. *Medes* tremură & porni în urmărirea căruţurilor pentru cârtiţe.

Ancorele trase târâş împiedicau săpătorul să intre la adâncime. Era pe jumătate îngropat, pe jumătate afară. Hoitarii dădeau târcoale. Cei mai ostili se apropiau să-l ciugulească, iar sobolul îşi scutura blana.

În cele din urmă, într-o lagună de stepă stâncoasă, un spaţiu murdar dintre şinele infinite, se opri. Se înfioră, apoi se linişti. Când pescăruşii de şină lacomi aterizară pe movila îmblănită a trupului său, nu-i alungă.

Lumea amuţi. O ultimă răsuflare. Se apropia apusul. Echipajul cârtiţierei *Medes* pregăti cuţitele. Cei pioşi

mulţumiră Chipurilor-de-Piatră, lui Mary Ann, Zeilor-Gâlcevitori, Şopârlei, Ohmului-cel-Apt sau oricărei alte chestii în care credeau. Liber-cugetătorii priveau cu admiraţie.

Marele sobol austral era mort.

Capitolul doi

O insulă de carne! Leşul se întindea înspăimântător.

Căruţaşii de cârtiţă agăţară funiile de pielea animalului, iar vinciurile de pe acoperişul trenului târâră tone de carne& o blană preţioasă pe solul pe care n-ar fi păşit nimeni. Păsările necrofage zburară în fine spre casă, înlocuite pe cer de liliecii de noapte arctici. În lumina care pălea, sobolul făcu o ultimă călătorie post-mortem către vagonul de măcelărie. Niciun fel de fotografii, flatografii, treideuri recuperate, picturi, calotipii sau redări pe cristale lichide & cu siguranţă nu năucitor de plictisitoarele aduceri aminte ale cârtiţarilor pe care Sham le auzise de prea multe ori nu l-ar fi putut pregăti pentru munca extraordinar de împuţită ce urmă.

Rămăşiţele cârtiţei se revărsau din vagonul-platformă. La vederea lor, Sham respiră uşurat. Cu pieptul golit de aer. Ca & cum tocmai s-ar fi rugat.

Echipajul hăcuia, jupuia, tăia cu fierăstrăul. Oamenii mormăiau & fredonau cântece feroviare.

Cântau „Ce să ne facem cu frânării beţi?” & „O viaţă pe căile ferate deschise”. Deasupra, Sunder Nabby le dirija concertul cu observoscopul. Sham privea cu gura căscată.

– N-ai nimic de făcut?

Era Vurinam, care se întrerupsese din jupuit, ţinând în mâini un cuţit însângerat:

– Eşti slab de inimă?

– Nuuu, se apără Sham.

Vurinam nu purta cămaşă în cerculeţul de căldură din jurul tăierii & al focurilor, era slăbănog, musculos & transpirat la doar câţiva inchi de locul unde aerul l-ar fi îngheţat. Rânjea niţel nebuneşte. Dintr-odată lui Sham

nu-i fu greu să creadă că pe ei îi despărţeau doar câţiva ani.

Nimeni nu avea nevoie de prim ajutor, dar Sham ştia că într-o astfel de noapte doctoriţa Fremlo n-ar fi ezitat să-l împrumute echipajului lărgit. Vurinam îşi roti privirea &, în cele din urmă, găsi inspiraţia.

– Hei! strigă el spre toţi cei care distrugeau, în băltoace, ceea ce fusese o cârtiţă. I-e sete cuiva?

Se auziră urale obosite. Băiatul înclină capul & privi cu înţeles în direcţia lui Sham.

– Ai auzit, da?

„Serios?" spuse Sham. Chiar îi plăcea de Vurinam, suficient de mult, dar... serios? „Nici măcar nu cred că meseria de ucenic de doctor e favorita mea", spuse el, „dar să car tărie? N-ai băiat de cabină? Cu tot respectul, i-o profesie onorabilă, dar chiar e treaba mea să car grog? Să târăsc grog? Să tâ-rog?" Sham spuse toate astea numai în mintea lui, căci, în afara acesteia, zise:

– Da, domnule.

Dintr-odată, Sham Yes ap Soorap se află fix în mijlocul momentului acela. Iute pătat cu sânge. Astfel începu noaptea cea mai lungă & mai grea în care muncise vreodată. De la vagonul de măcelărie la popotă, iar & iar, alergând pe toată lungimea trenului. Cu băuturi, cu mâncare care să susţină efortul, la cabina lui Fremlo, unde medicul îl încărcă cu bandaje, unguente, astringente & analgezice pentru palmele arse & tăiate de funii, înapoi din nou, ca să le aplice.

Puţina răsplată pe care o căpătă Sham constă în faptul că vulgarităţile, glumele & criticile la adresa lenei lui cu care fu întâmpinat de echipajul care descârtiţa cârtiţa fură mai degrabă joviale. Ba chiar, îşi dădu el seama, simţi o oarecare uşurare, ştiind exact ce trebuia să facă, natura precisă a sarcinii sale, în momentele acelea.

De câte ori putea, fura câteva secunde ca să se liniştească, fiindcă era năuc de oboseală. Fie că tăiai sau nu, n-aveai cum să eviţi sângele din vagonul de

măcelărie. Aşa că Sham deveni băiatul plin de sânge, legănându-se ca un arbore tânăr, destul de roşu. Neştiind spre ce să-şi întoarcă mintea. Aşteptase asta, la fel ca tot echipajul, iar acum momentul venise, dar el tot nu-şi dădea seama la ce se gândea. Era în continuare rătăcit.

Nu reflectă la vânătoare. Nici la medicina pe care se presupunea că o învăţa. Nici dincolo de uimirea îngrozită & mută faţă de dimensiunea oaselor cârtiţei. Doar îndură.

Sham diluă băutura - „Mai multă apă! Nu atâta! Mai multă melasă! N-o vărsa!” - & şterpeli chiar el câteva duşti. Ţinu cănile & le dădu să bea celor ale căror mâini erau prea alunecoase din cauza grăsimii ca să le poată prinde. Calm, Shossunder, băiatul de cabină, căra & el căni, aruncându-i priviri lui Sham & încuviinţând cu o solidaritate rară, imperioasă. Sham aprinse focuri, încălzi metal, scormoni în flăcări pentru a păstra cazanele fierbinţi, în timp ce oamenii şinelor scoteau pielea & blana pentru tăbăcit & curăţat, carnea pentru sărat, grăsimea pentru topit.

Universul duhnea a sobol: sânge, urină, mosc & chestii vâscoase. În lumina lunii, totul părea stropit cu smoală; în luminile trenului, negrul acela se transforma în roşul sângelui care era în realitate. Roşu, negru, negru sângeriu &, ca & cum ar fi plutit ca o bucăţică de hârtie peste marea de fier & ar fi privit în urmă, Sham îşi imagină *Medes* ca pe o linie subţire de lumini & focuri, auzi muzica uneltelor sale & cântecele de tren înghiţite în spaţiul sudic enorm al gheţii & al şinelor congelate. Totul se extindea dinspre centrul universului care în acel moment era chipul sobolului. Rânjetul întipărit, privirea chiorâşă prin blana întunecată, ca & cum, nici chiar dincolo de moarte, marele prădător nu-şi pierduse dispreţul faţă de cei care, în mod revoltător, îl înhăţaseră.

– Ahoe!

Fremlo îl înghionti, iar Sham se clătină. Adormise & visa de-a-n picioarelea.

– E-n regulă, doc, se bâlbâi el. O să... încercă să-şi dea seama ce urma să facă.

– Du-te & pune capul jos, spuse Fremlo.

– Cred că domnul Vurinam vrea...

– De când şi-a luat domnul Vurinam licenţa medicală? Eu sunt doctoriţa? În plus, sunt şefa ta? Prescriu somn. A se lua o doză, o dată pe noapte. Acum.

Sham nu obiectă. În clipa aceea, pentru prima dată, ştia cu precizie ce-şi dorea: să doarmă, într-adevăr. Grăbi în afara căldurii, departe de cutia toracică goală, care fusese cârtiţa, spre coridoarele ce se legănau. Spre micul lui ungher. O cuşetă printre altele. În mijlocul sforăielilor & al vânturilor celor care ieşiseră deja din cart. Cântecele măcelarilor din urma lui deveniră cântecul de leagăn gălăgios al lui Sham.

Capitolul trei

– Minunat! spusese Voam când îi făcuse rost lui Sham de slujba pe *Medes.* E minunat! Nu mai eşti copil, eşti destul de mare ca să munceşti & nimic nu-i mai bun decât un medic. Unde altundeva să-nveţi mai repede & mai bine decât cu un doctor pe o *cârtiţieră,* ia zi?

„Ce logică e asta?" voise Sham să strige, dar cum ar fi putut? Entuziastul, părosul, rotundul ca un butoi Voam yn Soorap, vărul lui sau aşa ceva, rudă din partea mamei lui printr-un şir de legături de nedescâlcit, unul dintre cei doi care-l crescuseră pe Sham, nu era un trenar. Voam ţinea casa unui căpitan. Singurele persoane pe care le considera mai presus decât cârtiţarii erau doctorii. Ceea ce nu era surprinzător, având în vedere cât timp petrecuse cu ei celălalt părinte-surogat al lui Sham, întrucâtva văr - Troose yn Verba cel cocoşat, nervos & osos. Iar ei fuseseră & aproape cumsecade cu bătrânul ipohondru violent.

Sham nu putuse să refuze slujba pe care i-o aranjaseră Troose & Voam la fel cum n-ar fi putut să îndese rahat de câine & pământ din marea de fier în hainele bătrânilor. Nu fusese în stare să sugereze altceva, deşi îşi storsese creierii. Se distrase suficient de la sfârşitul şcolii. Perioadă în care se distrase de asemenea, doar că mai tinereşte.

Sham fusese sigur că exista ceva ce-şi dorea mai cu ardoare să facă & la care ar fi fost foarte potrivit. Faptul că nu putea spune ce anume făcea să fie & mai frustrant. Prea vag în legătură cu propriile-i interese pentru a-şi continua studiile; o companie rezervată, poate niţel bătucită de zilele mai-puţin-decât-excepţionale de şcoală, ca să prospere în vânzări sau servicii; prea tânăr & leneş ca să exceleze la munci grele: tot ce încercase

băiatul din diferitele activităţi de ucenic îl înfuriase. Voam & Troose erau răbdători, dar îngrijoraţi.

– Poate, se încumetase el de mai multe ori să spună, adică cum vi s-ar părea...

Însă cei doi bărbaţi îi înţelegeau întotdeauna şi-i întrerupeau insinuarea, într-un acord care nu-i caracteriza.

– În niciun caz, zicea Voam.

– Nicidecum, făcea Troose. Chiar dacă ar exista cineva cu care te-ai putea instrui - & ştii că nu există, ăsta-i Streggeye! e periculos & dubios. Ştii câţi cerşetori au încercat şi-au eşuat în a-şi câştiga traiul din asta? Trebuie să ai o anumită...

Îl măsurase cu blândeţe pe Sham.

– Eşti prea..., spusese Voam.

„Prea ce?" gândise Sham. Încercase să se înfurie la ezitarea lui Voam, dar nu reuşise decât să se deprime. *Prea* necopt? „Despre asta-i vorba?"

-...prea *cumsecade,* conchisese Troose, radiind. Ca să-ţi încerci mâna la *recuperări.*

Dornic să-i dea un brânci delicat & binevoitor, să fie o pasăre adultă care împinge un juvenil în primul său zbor îngrozit & plin de cârâieli, Voam ceruse o favoare şi-i asigurase o ucenicie pe un tren-cârtiţieră, cu Fremlo drept custode.

– Viaţa spiritului, munca în echipă & un meşteşug sigur, spusese Voam, plus c-o să te scoată din locul ăsta. Vezi lumea!

Când i-o spusese radios lui Sham, trimisese o bezea spre micul portret ce ţăcănea al mamei & tatălui băiatului. Itera o expunere la trei secunde, o buclă nesfârşită.

– O să-ţi placă la nebunie!

* * *

Până acum, dragostea de viaţă fusese evazivă. Dar spre propria lui surprindere, când se trezi după acea noapte de măcel, chiar dacă primul sunet pe care îl scoase fu un zbieret, iar al doilea un scâncet, într-atât de ţeapăn & zdrobit până la os era, & chiar dacă se împletici afară din cabină ca & cum s-ar fi aflat într-o armură ruginită, când ieşi & văzu soarele cenuşiu printre norii din cerul-de-sus & pescăruşii de şină ce se roteau & pe camarazii lui ducând bomfaiere spre stâlpii lustruiţi ai scheletului sobolului, deşi continua să se simtă ca un impostor faţă de ceva ce nici măcar nu cunoştea, Sham se simţi însufleţit.

Cu un vânat atât de mare, dispoziţia la bord era bună. Dramin servi un mic dejun din carne de cârtiţă. Chiar & el, cenuşiu & cadaveric, un bucătar care arăta ca un mort costeliv & care nu-l plăcuse niciodată în vreun fel pe Sham, vărsă fiertura în blidul lui cu ceva ce părea a fi aproape un rânjet.

Echipajul fluiera în timp ce strângea sfori & ungea maşinării. Juca inele & table pe punţile de pe acoperişurile vagoanelor, legănându-se cu iscusinţă odată cu trenul. Sham ezită, pofticios, dar roşi când îşi aminti de ultima sa participare la aruncarea inelelor. Se simţea norocos că echipajul nu băgase în seamă ceea ce arătase ca & cum ar fi putut deveni noua sa poreclă permanentă: Căpitanul Zbârcă.

Se întoarse la urmăritul pinguinilor. Le făcu flatografii cu camera lui micuţă şi ieftină. Şarmanţii nezburători se ciorovăiau & zornăiau din ciocuri pe insuliţele pe care locuiau, îmbrâncindu-se. Când vânau, se afundau în solul dintre linii, pământul mării de fier dintre metale, & cu clonţurile lor mari, în formă de lopată, cu picioarele cu gheare adaptate & aripile musculoase, săpau agresiv tuneluri lungi & zvâcneau din nou la suprafaţă, cârâind, cu câte un vierme subpământean răsucindu-li-se în ciocuri. Puteau fi la rândul lor o pradă, vânaţi de vreo suricată cu colţi, un viezure sau haite de veveriţe

prădătoare, vânători agitaţi la care Sham se zgâia & pe care unii dintre colegii lui se străduiau să-i înhaţe cu plase.

Călătoria *Medesului* continuă. Sham privea nostalgic la fiecare colţ de recuperare pe lângă care îi ocoleau acarii. Ca & cum vreunul dintre ele - ciotul ăla de roată înfăşurat cu sârmă, uşa asta de frigider curăţată de praf, chestia strălucitoare ca un grepfrut din care lipsea un segment & care era înfiptă în şistul unui mal - s-ar fi putut trezi la viaţă & ar fi putut face ceva. Asta s-ar fi putut întâmpla. Uneori chiar se întâmpla. Crezuse că nu atrăgea atenţia, până ce îi observă pe secund & pe doctoriţă privindu-l. Mbenday râse de îmbujorarea lui Sham; Fremlo nu.

– Tinere! zise cu îngăduinţă femeia, apoi făcu un gest spre obiectul abandonat pe care îl lăsau în praf în urma lor. Aşadar, ăsta-i genul de lucru după care tânjeşti?

Sham nu putu decât să ridice din umeri.

Întrerupseră un grup de cârtiţe cu nas stelat, fiecare de mărimea unui om. *Medes* prinse două înainte ca salahorii să se îndepărteze. Sham era uluit de faptul că vederea acelor ucideri, schelălăiturile animalelor îl făcuseră să se chircească mai mult decât măcelărirea sobolului austral urlător. Totuşi, asta însemna mai multă carne& mai multă blană. Sham se fofilă în vagonul diesel pentru a vedea cât de pline le erau magaziile, pentru a estima cât de curând aveau să fie nevoiţi să acosteze.

Fremlo îi dădu mai multe păpuşi pe care să le demonteze, să le eticheteze & să le reasambleze, ca să înveţe cum funcţiona corpul omenesc. Doctoriţa avea să examineze cu groază rezultatele acestor intervenţii chirurgicale macabre. Fremlo îi puse în faţă desene, la care Sham se uită ca & cum le-ar fi studiat. Îi testă cunoştinţele de medicină pentru începători, la care Sham avu rezultate atât de constant proaste, încât femeia aproape că fu mai degrabă impresionată decât iritată.

Sham se aşeză pe punte, cu picioarele atârnate deasupra ţărânei ce gonea dedesubt. Aşteptă epifania.

Curând după ce începuse călătoria, ştiuse că el & medicina nu vor fi buni prieteni. Aşa încât chemase la audiţie obsesiile. Încercase sculptura în os, ţinerea unui jurnal, caricatura. Încercase să prindă limbajul coechipierilor străini. Zăbovise pe lângă jocurile de cărţi ca să înveţe îndemânarea jucătorilor. Nu-i reuşise niciunul dintre eforturile de a fi interesat.

Mai spre nord, gerul începu să fie mai puţin sever & plantele mai puţin umile. Oamenii încetară să cânte & începură din nou să se certe. Altercaţiile cele mai viguroase evoluară în lupte. Sham fu nevoit de mai multe ori s-o rupă la fugă din calea bărbaţilor & a femeilor ce răcneau & se băteau la cea mai mică dintre provocări.

„Ştiu ce ne trebuie”, gândi el, în timp ce ofiţeri morocănoşi le ordonau delincvenţilor să cureţe punţile. Auzise înţelepciuni la mâna a doua ale trenului despre ce era de făcut când tensiunea creştea. „Avem nevoie de nişte R & R1.” Până acum câtăva vreme nu ştiuse de la ce veneau R-urile. Poate că bărbaţii & femeile plictisite aveau nevoie de Rubăşti & Rememorare. Role & Restituire. Rimă & Raţiune.

Într-o după-amiază mohorâtă, sub nori asudaţi, Sham se alătură unui grup de trenari care erau în afara orelor de lucru & strigau pe un acoperiş de vagon. Se adunaseră în jurul unei arene făcute dintr-un colac de funie în care două insecte morocănoase se mişcau greoi una spre cealaltă. Erau gândaci de rezervor, chestii masive, irizate, de mărimea unei palme, solitare din fire & beligerante când firea le era refuzată, aşa că erau perfecte pentru acest sport dur. Ezitau, părând că n-au chef să se implice. Mânuitorii lor le îmboldiră cu beţişoare încinse până se lansară în atac, pline de ranchiună, iar carapacele li se izbiră ca nişte plastice furioase.

---

1 R&R - prescurtarea uzuală pentru repaus & relaxare (n. tr.).

Era interesant, presupuse Sham, dar provocarea neîncetată a insectelor de către proprietarii lor nu era plăcută la vedere. În cuştile din mâinile colegilor lui văzu o şopârlă ce scormonea agitată. O suricată & un şobolan săpător, acoperit cu ţepi. Gândacii erau doar lupta de încălzire.

Sham clătină din cap. Nu era ca & cum gândacii ar fi fost mai puţin luaţi cu arcanul sau mai puţin refractari decât şobolanii sau damanii de stâncă, dar chiar & enervat de subiectivismul propriei sale solidarităţi de mamifer, el nu se putea împiedica s-o simtă. Se dădu înapoi... & se izbi de Yashkan Worli. Sham se împiedică & se împletici peste alţi privitori, lăsând în urmă un şir de bombăneli enervate.

– Un-te duci? strigă Yashkan. Eşti prea delicat ca să te uiţi?

„Nu”, gândi Sham. „Doar că n-am dispoziţia necesară.”

– Vino-ncoace! Slab de înger & slab de braţ? îl ocărî Yashkan, acompaniat de Valtis Lind & de alţi câţiva care se deranjară să emită răutăţile obişnuite.

Un ropot de porecle în argou îi amintiră în mod neplăcut de şcoală. Sham roşi ca o baliză.

– E doar o glumă, Sham! strigă Vurinam. Maturizează-te! Treci înapoi aici.

Însă Sham plecă, gândindu-se la insulte & la gândacii care se schilodeau reciproc degeaba, precum & la animalele speriate care-şi aşteptau rândul.

* * *

Trecură pe lângă altă cârtiţieră, alimentată cu motorină ca & *Medes,* cu steaguri ce arătau că vine de la Rockvane. Echipajele îşi făcură cu mâna.

– N-ar şti cum să prindă cârtiţe nici dacă i-ar ataca un sobol sinucigaş, mârâi echipajul de pe *Medes* printre zâmbete. Rockvane, face-v-am & drege-v-am.

Continuară cu imprecaţiile creative la adresa vecinilor din sud.

Şinele de aici împiedicau orice fel de vizită simplă, adunare socială sau schimb de ştiri & scrisori, aşa că Sham fu surprins s-o vadă pe secundul Gansiffer Brownall, sumbră & cu tatuaje elaborate, desfăşurând un zmeu de vânătoare din cele pe care le ridicau în Clarion, căminul ei auster & îndepărtat.

„Ce face?” gândi el. Căpitanul ataşă o scrisoare la zmeu. Brownall îl trimise învârtindu-se ca o vietate prin aer, pe sub pata umbroasă & tulbure a cerului-de-sus. Două-trei plonjoane şi-l năpusti asupra trenului din Rockvane.

În câteva minute, cei din Rockvane ridicară un ultim fanion. Sham se zgâi la ei pe când se îndepărtau. Încă învăţa limbajul steagurilor, dar pe acesta îl ştia. Ca răspuns la întrebarea căpitanului, spuseseră: *Ne pare rău, nu.*

Capitolul patru

Era frig, dar nu se compara cu gerul nemilos al Arcticii profunde. Sham urmărea ecosistemele gălăgioase ale vizuinilor. Meandre de viermi ce păreau jupuiţi ieşeau din pământ. Gândaci cât un cap de om. Vulpi & şobolani marsupiali zoreau printre ghemuri de rădăcini de arbori & metalul & sticla perforate ale recuperărilor ce împungeau aerul. Se lăsa ceaţa, acoperind şină după şină.

– Soorap, zise Vurinam.

Trenostromul se concentra, experimentând cu o pălărie nouă. Mai exact, nouă pentru el. Vurinam îşi îndesă părul negru dedesubt, înclinându-se în vânt în toate felurile.

– Nu m-ai auzit la pariuri? Nu voiai să vezi?

– Ba da, răspunse Sham. Dar uneori nu-i un motiv suficient.

– Dacă o mică ciondăneală între animale te necăjeşte, n-o să-ţi fie uşor în meseria asta.

– Nu-i acelaşi lucru. Nu despre asta-i vorba. În primul rând, noi nu vânăm soboli de distracţie &, pe urmă, probabilitatea ca să ne vină de hac e destul de mare.

– Admisibil, încuviinţă Vurinam. Deci e vorba despre mărime? Dacă Yashkan ar fi avut ca adversari vreo doi marsupiali sau o creatură de dimensiunea lui, n-ai fi avut nici-o obiecţie?

– Aş fi pariat cu mâna mea, mormăi Sham.

– Data viitoare ar trebui să rezişti, zise Hob.

– Vurinam, se forţă Sham să continue, ce l-a întrebat căpitanul pe *Bagsaft?* Iar când l-am prins pe ăla mare, de ce a întrebat ce culoare avea?

– Ah!

Vurinam se opri din răsucitul borurilor pălăriei & se întoarse spre el, privindu-l:

– Păi...

– E filosofia ei, nu-i aşa?

– Cam ce-ai şti tu despre asta? rosti Hob Vurinam după o clipă.

– Nimic, bolborosi Sham. Am presupus doar că e în căutarea a ceva. A unei anumite culori. Aşa că trebuie să aibă una. Îi întreba dacă au văzut-o. Ce culoare era?

– Aşa de lent la table, zise Vurinam.

Aruncă o privire spre gabie, apoi se uită înapoi spre Sham & continuă:

– Aşa de nepotrivit pentru căţărat.

Sham se foi, simţindu-se inconfortabil sub privirea lui Vurinam, dar acesta continuă:

– Gânditor la vederea gunoiului străvechi. Nu mare brânză ca doctor. Dar ai dedus bine, Sham Soorap, se aplecă Vurinam spre el, şoptind. Ea îi spune *ivoriu.* Sau, uneori, *culoarea osului.* Am auzit-o odată descriind-o ca fiind *asemănătoare dintelui.* Dacă aşa vrea ea să-i spună, n-aş întoarce vorba & nu m-aş certa nici pentru de trei ori partea mea din preţul unei cârtiţe, dar, în locul ei, *eu* aş zice că-i galben.

Se îndreptă şi continuă, vorbind spre vânt:

– Filosofia ei este galbenă.

– Tu ai văzut-o?

– Doar într-o flatografie. Vurinam făcu semn cu mâna, descriind o cocoaşă. Mare. Cu adevărat... mare. Mare & galbenă, şopti.

Filosofii. Era vremea ca Sham să se întrebe dacă asta voia în viaţă, să capituleze în faţa unei filosofii, s-o vâneze implacabil. Dar pe măsură ce afla mai multe despre cârtiţiere, se dovedea că filosofiile îi provocau greaţă. Un fel de iritaţie nervoasă.

„Trebuia s-o fi ştiut”, se gândi.

În timpul nopţii, Sham era rareori tentat să facă orice altceva în afară de a dormi. Dar după conversaţia aceea,

se simţea prea agitat ca să se abandoneze viselor lui anoste. Se aşează în capul oaselor, atât cât îi permitea cuşeta. Ascultă scrâşnetul & horcăitul vântului & al metalului cârtiţierei care se odihnea. Gândi lucrurile în amănunt. În cele din urmă, se ridică.

Se târî dârdâind prin cabină, printre cei care dormeau. Nu era uşor într-un spaţiu atât de complex & ticsit de echipament. Fiecare pas era o negociere cu mănunchiuri de funii & zdrenţe, fierătănii ce zăngăneau, ustensile de tablă, mărunţişurile cu care trenarii sentimentali făceau primitor materialul rulant. De plafoanele joase atârnau tot felul de lucruri de care se putea lovi un cap. Dar zilele pe şine îl schimbaseră. Sham nu mai era un marinar neexperimentat.

Sus. Schimburile de noapte se mutaseră pe alte punţi, însă Sham rămase aplecat în mijlocul întunericului uriaşei mări de fier reci, unde luminile de veghe, asaltate de fluturii de noapte, se legănau în acelaşi ritm. Liniile de fier din jur aruncau reflexe, umbre alergau peste traverse. Sham nu văzu nici-o stea.

Voia să-şi croiască drum spre acoperişul trenului, spre scara de frânghie, către gabie. Apoi voia să facă un gest nepoliticos către locul unde dormea Vurinam & să se caţere prin vânt spre platforma unde sufletul amărât care era la post stătea ghemuit pe un încălzitor cu două bare & privea spre orizontul de nedesluşit.

Numai cel mai nebun căpitan ar fi vânat, ar fi comutat de pe o şină pe alta în timpul nopţii. Observatorul urmărea luminile, care ar fi putut fi alţi vânători, în cel mai rău caz piraţi sau foarte posibil o operaţie de recuperare în curs. Asta, îşi spuse Sham, era ce voia el să vadă.

Nu doar - nu doar! - să identifice vreuna dintre buclele ameninţătoare ale grinzilor de beton jupuite sau un dom negru spart ori resturi sau artefacte de plastic-sticlă-şi-circuite ce întrerupeau marea de fier. Ci să găsească una cu energie, de la orice fel de surs-ocultă care alimenta

cele mai rare dintre recuperări. Care emitea un sunet sau o lumină, care asculta de planuri uitate. Asta voia, nu cine ştie ce filosofie absurdă a vreunui căpitan.

Privi la scara care se legăna. Înjură. Ca & cum n-ar fi fost destul de frig, iar el n-ar fi fost destul de speriat. Chiar dacă s-ar fi urcat acolo & ar fi văzut ceva, nu s-ar fi întâmplat nimic. Căpitanul Naphi ar fi marcat locul pe hartă, ca să-l transmită altora. *Medes* ar fi continuat să vâneze cârtiţe.

„Prefer să nu găsesc nimic”, se gândi Sham, bosumflat ca un copil. Se târî îngheţat înapoi spre pat, refuzând să se simtă ruşinat de sine însuşi.

* * *

În ziua următoare, anunţul observatorului care-i făcu inima lui Sham să tresară nu fu chemarea pentru un sobol, dar nici pentru vreo recuperare adevărată. Era ceva ce nici nu luase în considerare.

Capitolul cinci

Există două straturi ale cerului & patru straturi ale lumii. Nu este niciun secret în asta. Sham o ştie, cartea de faţă o ştie & chiar & voi o ştiţi.

Există cerul-de-jos, care se întinde preţ de două-trei mile & la un pesmet de la marea de fier în sus. La înălţimea aceea, aerul capătă dintr-odată culoarea funinginii &, de cele mai multe ori, roieşte de nori toxici. Aceasta este marginea cerului-de-sus, în care vânează ciudăţenii, zburătoare străine hămesite. Majoritatea de neîntrezărit prin ceaţa murdară, spre bucuria tuturor, cu excepţia cazului în care acoperământul se limpezeşte, făcându-i pe privitori să se cutremure. Cu excepţia cazului în care mădularele li se întind în jos pentru a înhăţa vreo pasăre cu ambiţii necugetate care zboară deasupra limitei bunului-simţ.

Nu vorbim despre asta. Vorbim despre împătrirea lumii.

Există subterestrul, unde vieţuiesc lighioanele săpătoare, unde există caverne, rădăcini, straturi de recuperări străvechi & poate fierul & lemnul şinelor de mult uitate sau încă nevăzute ale mării de fier.

Marea de fier, aşezată pe pământul plat; ăsta-i al doilea nivel. Şine & traverse, în meandre întâmplătoare ale geografiei & erelor, în toate direcţiile. Întinzându-se la nesfârşit.

Pământurile, ţările & continentele formează nivelul trei. Se află chiar deasupra şinelor. Se ridică pe fundaţia pământului dur & a pietrei prea dense pentru ca săpătorii din nivelul unu să le poată străpunge. Asta le face locuibile. Acestea sunt nenumăratele arhipelaguri, insule solitare, naţiunile & continentele discutabile.

Mai presus & deasupra tuturor acestora, acolo unde ajung vârfurile celor mai întinse pământuri, care străbat mile de cer-de-jos respirabil până la cerul-de-sus, deasupra graniţei, se află ţinuturile muntoase, pe ale căror niveluri ascunse de aer îndoielnic & ceţuri otrăvitoare se târăsc, aleargă & se bălăbănesc rudele zburătoarelor din cerul-de-sus, prădătorii parveniţi, ce suflă venin. La fel ca acelea, ele au o biologie problematică, a cărei origine se află în altă parte.

Dintre aceste patru zone, viaţa oamenilor se desfăşoară pe două & jumătate. Pe uscat, pe insulele ce se înalţă deasupra fierului, traverselor & ţărânei mării de fier, există livezi & pajişti. Există iazuri & pâraie iuţi. Pământ fertil, plin de recolte. Aici ţărănesc ţăranii, lângă unde orăşenesc orăşenii. Acolo trăiesc cei legaţi de glie, majoritatea oamenilor. Deasupra călătoriilor cu trenul & a necazurilor.

La marginea acestor locuri se află ţărmul mării de fier, numit zona litorală. Acelea sunt limanurile. Oraşe-port, de unde pornesc trenurile de transport, de marfă & de vânătoare. De unde farurile luminează drumuri pe lângă recifurile de gunoaie ce frâng solul. „Daţi-mi continentul sau daţi-mi căile ferate deschise, spun atât marinarul-de-şine, cât & locuitorul-de-pe-uscat, numai scutiţi-mă de nătărăul-de-litoral.”

Există multe astfel de clişee în tribul trenurilor. Oamenii sunt în mod special înclinaţi spre zicători & reguli. Cum ar fi: „Fă întotdeauna tot ce poţi pentru cei aflaţi în pericol pe marea de fier”.

Capitolul şase

Din nou cercul trenarilor ieşiţi din tură, ciondănindu-se în privinţa şanselor animalelor de luptă. Din nou împunsăturile & pişcăturile manipulatorilor.

Ziua era strălucitoare, rece & vântoasă, şi-l făcea pe Sham să clipească. Se furişă sus. „Să fiu al naibii!” se gândi, într-o nelinişte pe care nu şi-o putea explica, când văzu pe ce paria audienţa.

Erau păsări & nici măcar indigene la această latitudine: cocoşei de luptă pitici. Probabil că fuseseră păstraţi & răsfăţaţi doar pentru momentul ăsta. Fiecare era mai mic decât o vrabie. Guşile minuscule le tremurau, crestele mici pulsau, în timp ce cotcodăceau & cârâiau cu piepturile umflate ţanţoş în miniatură, făcând cercuri în mers de paradă & măsurându-se unul pe celălalt. La picioare purtau pintenaşi din cei răi. Aşa cum cerea tradiţia pentru cele mai mici păsări de luptă, pintenii nu erau din metal, ci din ghimpi de mur, întăriţi & lustruiţi.

Da, Sham putea vedea competenţa grijulie cu care o parte din mulţime evalua beligeranţii. Putea aprecia ferocitatea & curajul asaltului fâlfâitor violent, când păsările minuscule se înfruntară. Auzi probabilităţile, matematica brutalităţii. Dar oricât se strădui să-şi învingă repulsia & să privească cu entuziasm, sau chiar cu interes calm, nu putu decât să se chircească & să se concentreze doar pe faptul că păsările erau foarte mici.

În câteva secunde lente, se aplecă peste ringul de luptă. „Ce-o fi asta?” se gândi. Se observă pe sine însuşi, ca & cum trupul i-ar fi fost o marionetă. „Ce-are de gând Sham?” se minună Sham.

Ah, iată & răspunsul lui. Se părea că nu doar de mamifere îi părea rău. Sham îşi trăgea mânecile peste

degete, în timp ce ceilalţi trenari îl urmăreau tot mai uimiţi, fără ca măcar să-l întrerupă, atât de metodic se mişca. Acum se întindea în jos, spre vârtejul de praf, pene & sânge prin care cei doi cocoşei minusculi încercau să se măcelărească. Apoi, cu fiecare mână, Sham îi săltă.

Vântul, scârţâielile, pufăitul locomotivei continuau, & totuşi în acel moment totul păru că tace. *Ah!* Sunetul acela era în capul lui. Era ca & cum ar fi putut auzi amuzamentul pe jumătate aprobator & pe jumătate dezaprobator al lui Troose & al lui Voam faţă de acţiunea lui. Iar în spatele lor - spre surprinderea lui -, un fir din aceeaşi emoţie conflictuală pentru mama & tatăl lui Sham, de mult duşi. Observându-l.

Toţi cei de pe punte îl priveau lung.

– Ce faci? întrebă Yashkan.

„Habar n-am”, gândi el. Continua să se urmărească, pentru a afla răspunsul. *Ah!* din nou. Odată ce salvase păsările, se părea că Sham o rupea la fugă.

Reveni abrupt înapoi în propriul trup, ca & cum sufletul i-ar fi fost catapultat de un elastic. Se descoperi alergând ca vântul, cu răsuflări ample, cu picioarele zdupăind în timp ce trenul vira. Sări obstacolele de pe puntea acoperişului, în spatele lui se auzeau strigăte indignate.

O privire & Sham îi zări vânându-l, ameninţându-l cu pumnii & strigând despre răzbunare & pedeapsă, nu doar pe Brank & pe Zaro, cărăuşul mare & micul acar pe ale căror păsări le ducea; nu doar pe Yashkan & pe Lind, puţin în urma primilor, dornici să-l prindă din motive mai vindicative; ci & pe o mare adunare de inşi care puseseră pariuri.

Sham era stângaci, dar sări peste lăzi, troliuri & cioturi de coşuri înalte până la genunchi, aplecându-se pe sub barele ce segmentau o parte a punţii de alta. Mişcându-se mai rapid decât credea că poate. Mai rapid decât credeau urmăritorii lui că poate. Iar toate astea fără a-şi folosi mâinile în care ţinea, cu grijă ca să nu-i

zdrobească, câte un cocoş de luptă. Sham alergă de la un capăt la altul al punţii, urmat de un şir de femei & bărbaţi ce strigau comenzi unul către celălalt ca să-i taie calea ici & să-l înhaţe colo. Păsările îl ciupeau şi-l zgâriau, aşa mici cum erau, chiar & prin cârpele ce-i înveleau mâinile, & începu să-i curgă sânge. Îşi stăpâni propriul reflex de a le azvârli cât colo. Era împresurat. O croi în sus pe o scară, până pe o magazie.

Nu mai avea încotro s-o ia. Brank & Zaro se apropiau, înghiţi un nod la vederea furiei lor. Dar numărul urmăritorilor mânioşi era egal cu al celor care râdeau. Vurinam aplauda. Chiar & Shossunder, băiatul de cabină, zâmbea.

– Bună goană, băiete! strigă Mbenday.

Sham întinse mâinile în faţă, cu păsările îngrozite, ca & cum ar fi fost arme. Ca & cum le-ar fi putut azvârli, cu ghimpi cu tot. „Ce fac?” gândi el.

Disperat, luă în considerare aruncatul păsărilor drept în sus, în rafalele de vânt. Aripile le fuseseră tăiate, dar dacă băteau din ele frenetic, ar fi putut cădea într-o mişcare controlată, ca nişte pene, în afara punţii. Cel puţin ar fi evitat lupta care părea să le fie soarta. Dar când ar fi aterizat, ar fi devenit, instantaneu, prânzul altcuiva. Ezită.

Nu avea cum să iasă din povestea asta fără unu-doi dupaci, se gândi, în timp ce Brank & Zaro înaintau spre el. Chiar în acel moment, chiar când Brank ridica triumfător braţele pentru a-l altoi, se auzi un strigăt dinspre gabie. Trenul se apropia de ceva.

Un moment de nemişcare. Apoi Mbenday strigă:

– La posturi!

Echipajul se împrăştie. Brank & Zaro aşteptară până ce Sham, cu greu & fără să aibă de ales, le dădu înapoi păsările.

– O să terminăm povestea asta mai târziu, îi şopti Zaro.

„Nu contează” gândi Sham. Măcar cocoşii avuseseră parte de o scurtă păsuire. Se mişcă din nou lent, căci toată energia care îl propulsase atât de atipic de iute dispăruse. Suflând greu, coborî de pe mica lui platformă ca să descopere ce se zărise.

* * *

– Ce-i? întrebă el.

Trenarul Unkus Stone îl ignoră, iar Mbenday îl ţistui iritant.

Se aflau într-o întindere de atoli de dimensiunea unor case. Veveriţe zburătoare blănoase urmăreau *Medes* din locul unde arborii de pe litoral întâlneau metalul mării de fier. Dincolo de o întindere cu mai puţine linii, Sham văzu un şir de ruine mult mai noi. O siluetă boţită.

Îşi răspunse singur la întrebare:

– O epavă.

Un tren mic & zdrobit. O locomotivă, zăcând pe-o parte în ţărână. Deraiată complet de pe şine.

* * *

– Aşadar, atenţie! se auzi prin intercom căpitanul, cu obişnuitul ei ton îndoliat. Nu există steaguri, deci nici activitate. N-am auzit niciun SOS. N-am văzut nici-o semnalizare. Nu ştim ce s-a întâmplat. Cunoaşteţi protocoalele.

Echipajul unei cârtiţiere nu avea dotări pentru o recuperare. Dar un vehicul la ananghie? Orice trenar adevărat ar lăsa totul baltă pentru o potenţială salvare. Asta era codul şinelor. Oftatul căpitanului, pentru care nu se obosi să închidă microfonul ca să-l ascundă, sugera că dădea curs fără entuziasm acestei obligaţii morale.

– Pregătiţi-vă.

Probabil că era enervată de orice deviere de la propriul ei proiect - se gândi Sham -, fervoarea ei de a urma, de a găsi, de a rafina propria filosofie.

Acarii purtară trenul peste şine, mai aproape. Era mică ruina aceea, un vagon, o locomotivă. Zăcea ca o vacă răsturnată.

Vehiculele naţiilor ce vânau cârtiţe în toată marea de fier făceau naveta regulat între golfurile din arhipelagul Salaygo Mess & din Streggeye Land, căminul său. Sham văzuse multe forme de tren, în port, & ilustraţii ale & mai multora, la lecţii. Acesta, chiar aşa ruinat cum era din cauza deteriorării, arăta complet nefamiliar.

* * *

Fusese mai uşor decât îşi închipuise să se strecoare pe căruciorul trimis să investigheze. Sham zburdă după nişte comisioane inventate, ca & cum ar fi urmat instrucţiunile lui Fremlo &, încă susţinut de adrenalină după salvarea zădărnicită a animalelor, ajunse în spatele lui Hob Vurinam, care se aliniase la datorie & sărise pe căruciorul ce se legăna, ca & cum i s-ar fi ordonat. Mormăi ceva despre primul ajutor.

Shossunder, aflat încă pe puntea principală, ridică o sprânceană, dar consideră evident că era înjositor să se plângă. „Slavă Chipurilor-de-Piatră pentru mândria băiatului de cabină!” gândi Sham. Secundul Gansiffer Brownall se aplecă din cărucior pe când acesta trepida spre epavă & strigă într-o portavoce:

– E cineva acolo? Ahoe!

„Nu-i nimeni viu în chestia aia”, gândi Sham. „Astea-s fix cunoştinţe medicale”, adăugă tot pentru sine. „E atât de zdrobită, de parcă s-ar fi luat un înger de ea.”

Locomotiva răsturnată nu avea coş, deci nu era cu aburi. Primul vagon dădea pe-afară de resturi de maşinării. Era boţit tot. Hublourile îi erau blocate &

sparte. O tufă vânjoasă de mărăcini îşi făcuse loc chiar prin vagon.

Echipajul se apropie în tăcere, încet, prin lumina difuză. O congregaţie de lilieci de zi cu piei arămii sau multicolore se ridică din locul în care forfoteau prin ruină. Dădură un ocol, protestând, apoi spălară putina spre insula cea mai apropiată.

Din punct de vedere tehnic, aceasta putea fi o recuperare, în cazul în care nu trăia nimeni pe rămăşiţe, echipajul putea lua tot ce găsea. Dar oricât de fericit era Sham pentru toată drama, asta ar fi fost o novo-recuperare. Ce îi gâdila interesul, ce-l satisfăcea, ceea ce-şi dorea era fascinaţia arhe-recuperării. Cele mai incomprehensibile & străvechi rămăşiţe.

Prin iarbă fremătau animăluţe. *Medes* zăbovea la distanţă, iar restul trenarilor priveau căruciorul care se opri lovind uşor locomotiva prăfuită.

– Acum, zise Brownall, voluntari.

Echipajul se zgâi la ea. Femeia strânse din buzele tatuate & arătă cu degetul:

– Se poate intra de aici. Nu vă cere nimeni să atingeţi solul.

Oamenii îşi verificară armele.

– Vurinam! strigă Brownall.

Trenostromul se săltă pe vârfuri şi-şi scoase pălăria obosită.

– Teodoso. Thorn & Klimy, Unkus Stone, aici cu mine. Restul, pe două rânduri. Treceţi înăuntru. De sus în jos. Găsiţi orice & pe oricine. Tu, încotro? rosti ea ultimele cuvinte spre Sham, care se dusese lângă ceilalţi, ca & cum urma să urce la bord.

Băiatul era ocupat cu uluiala faţă de propriul lui comportament necaracteristic.

– Ai... zis să intrăm...

– Soorap, nu comenta, spuse ea cu accentul melancolic al insulei Clarion. M-am plâns eu că eşti în

cărucior? N-am observat? N-am ştiut că eşti aşa îndrăzneţ, băiete. Nu-ţi forţa norocul. Pupa! &... şşşt.

Îi făcu semn spre capătul căruciorului şi-şi duse degetul la gură. Unul câte unul, vânătorii precauţi coborâră printr-un chepeng transformat în fereastră.

– Ai noroc că nu te-ntorci pe jos, îi spuse Brownall lui Sham.

El îşi morfoli buza. Secundul nu i-ar fi făcut aşa ceva. Dar fie & numai ideea, gândul la păşitul atent pe traversele prăfuite, pentru a evita pământul îngrozitor, tocmai până la tren, îl făcu să înghită un nod.

Aşa că aşteptă. Privi lung la marea de fier & înapoi la ruină. Jens Thorn arunca şuruburi ruginite spre un macaz îndepărtat. Cecilie Klimy făcea măsurători ale poziţiei, Chip-de-Piatră ştie de ce, cu un sextant complicat. Unkus Stone îşi cânta sieşi, scociorând prin deşeuri. Vocea îi era încântătoare; nici măcar Brownall nu-i spuse să tacă. Stone fredona un cântec vechi despre căderea în ţărână & salvarea de către un prinţ subpământean.

Liliecii de zi se potoliră. O pereche de iepuri lăţoşi privea echipajul, iar Sham îşi ridică micul aparat de fotografiat, cel mai bun pe care şi-l permiseseră Voam & Troose & pe care i-l prezentaseră cu un *„Tadaaal”* încântat.

– Ahoe!

Capul lui Hob Vurinam se ivi printr-un hublou orizontal. Se scutură, iar din păr i se ridică ţărână.

– Care-i situaţia? strigă Brownall.

– Păi..., spuse Vurinam, scuipând peste marginea trenului. E aici de-un milion de ani. Prin locomotivă s-a trecut deja. De mai multe ori.

Brownall încuviinţă din cap:

– Dar ultimul vagon?

– Ei bine, în legătură cu asta... Ştii că-i spuneai lui Sham Soorap să stea în banca lui? S-ar putea să te răzgândeşti, rânji Vurinam.

Capitolul şapte

Sham se chinuia printr-o cameră piezişă. Podeaua ei fusese cândva perete. Trecu pe lângă camarazii săi, printr-un loc înghesuit.

– Vezi problema? spuse Vurinam.

O uşă care se afla acum pe tavan se bălăbănea în balamale.

– E înţepenită, zise Vurinam, & noi toţi suntem cam mari.

Nu părea corect. În cea mai mare parte a timpului, echipajul se lua de Sham că era mare pentru vârsta lui, & chiar era. Nu era cel mai tânăr de pe *Medes,* nici cel mai mic, nici cel mai uşor dintre membrii echipajului. Yehat Borr avea aproape un metru înălţime, dar era musculos & puternic ca un urs. Putea să facă flotări stând în mâini. Să arunce harpoane aproape la fel de departe ca Benightly. Să se întoarcă cu picioarele în sus în timp ce atârna de o funie. Dar Sham era cel mai mic & mai uşor dintre cei care se aflau acolo în acel moment.

– Nici măcar n-ar trebui să fiu aici.

Sham detesta felul în care propria lui voce părea să-i tremure dintr-odată în auz. Dar chiar *se afla* aici, nu? Se strecurase dintr-o dorinţă subită de aventură, iar universul îl prinsese cu ocaua mică. Treaba lui era să aplice bandaje & să fiarbă ceai, mersi frumos, nu să-şi mişte fundul în epave etanşate.

„Oh, Chipuri-de-Piatră!” se gândi. Nu voia să intre în cabină - dar cât îşi dorea să fi vrut.

– Ţi-am zis, mormăi careva. Las-o baltă, n-o să...

– Haide, îţi plac recuperările, nu? Îl privi Vurinam în ochi pe Sham. Ce zici?

Toţi colegii lui de echipaj îl priveau. Ruşinea sau vitejia îl împinse pe Sham să accepte? Mda, fie ce-o fi.

* * *

Se prinse, apoi se săltă. Lovi cu piciorul. Exact ca atunci când explora clădiri părăsite în Streggeye, îşi spuse. O făcuse. Nu că ar fi fost strălucit la asta, dar era mai bun decât s-ar fi putut crede. Fu împins cu totul, răsucit, ţinându-şi răsuflarea & julit, prin deschizătură.

Dincolo de uşă era întuneric. Ferestrele din suprafaţa care era acum tavanul vagonului aveau obloanele trase. Tije de lumină prăfoasă coborau din găuri, identificând sol, mucegai, bucăţi de hârtie, haine.

– Nu văd mare lucru, zise Sham.

Bâjbâi, mai îndrăzneţ, & sări înăuntru, aterizând cu o bufnitură. „Ei bine”, gândi el prudent, ştergându-şi mâinile, „nu-i aşa rău.”

– Începem, raportă băiatul. Ce-avem aici?

Nu mare lucru. Partea din spate a vagonului fusese zdrobită, izbită din afară, cu mult timp în urmă. Ochii lui Sham se obişnuiră cu lumina difuză. Rămăşiţele de hârtie erau încă împestriţate cu litere, prea mici ca să se înţeleagă ceva. Erau grămăjoare de cenuşă.

– Sunt numai gunoaie, spuse el.

Fereastra de la picioarele lui era deschisă spre sol. Apropierea atât de mare de pământ îl cutremură.

Faptul că asta îl făcu pe Sham să se gândească la tatăl lui nu fu o surpriză, desigur. Gândurile i se derulau prin creier la fel de încet ca un camion vechi de marfă. Aşa arătase trenul tatălui său când fusese doborât? Nu existaseră supravieţuitori & nici vreo veste. Sham îşi închipuise de multe ori trenul: o criptă alungită, pe roţi. Nu-l vizualizase însă răsturnat pe-o parte, cum era acesta. Un eşec al imaginaţiei sale, pe care acum îl corectă. Suspină.

Cotrobăi printre vechituri. Când era puşti, se jucase de multe ori de-a recuperatorul. Iar asta era, în cel mai jalnic sens, o recuperare. Resturile unui scaun. Cioburile

unui ordinator. Braţele crăcănate ale unei maşini de scris zdrobite. Îşi târşâi picioarele printre resturi.

Ceva bocăni & se rostogoli afară din cârpe. Un craniu.

– Ce-i? strigă Vurinam ca răspuns la ţipătul lui Sham.

– Sunt bine, răspunse Sham. Doar un şoc. Nu-i nimic.

Sham se uită la craniu, iar orbitele lui îl urmăriră. Îl urmăriră & dintr-un al treilea ochi, o gaură cu margini rotunde, în centrul frunţii. Băiatul trase un şut resturilor de cârpe. Erau & alte oase. „Dar nu destule”, gândi Sham cu noua sa înţelegere, foarte firavă, „ca să fie un corp întreg.”

– Cred că l-am găsit pe căpitan, zise el liniştit. Cred că nu prea are nevoie de recuperare.

Un os al braţului se ridica din pământul golaş dintr-o ramă de fereastră. Intra mult înăuntru. Lângă el se afla o cană spartă, cu spărtura murdară. Ca & cum ar fi fost folosită la săpat.

Sham nu era copil. Ştia, desigur, cum funcţionau superstiţiile, că pământul nu era o otravă *propriu-zisă.* Trecuseră mulţi ani de când se gândea că dacă l-ar fi atins, ar fi murit. Dar cu siguranţă era periculos. Întreaga lui viaţă fusese învăţat să-l evite, & nu fără motiv.

Acum, totuşi, se ghemui. Încet, întinse mâna. Într-o doară, împunse cu degetele solul din fereastră şi-şi retrase mâna imediat, ca & cum ar fi atins o plită. Îi amintea cum şedea pe mal, în Streggeye, îngrămădit cu colegii de clasă la capătul insulei, lângă pământul argilos unde se împleteau şinele. Toţi se îmboldeau între ei să-l atingă.

Sham se încruntă, îşi înveli mâna în mânecă. Trase osul din pământ şi-l aruncă cât colo. Se îmbărbătă. Vârî încet mâna în groapă, ca să găsească ce scosese sau pusese acolo mortul.

Scrâşni din dinţi. Înăuntru era rece & uscat. Pipăi. Se forţă. Simţi ceva. Apucă obiectul cu vârful degetelor şi-l trase încet din pământ. O plăcuţă de plastic, aidoma celei din camera lui foto. Un card de imagini. Îl puse în

buzunar, se întinse pe jos & băgă din nou mâna în groapă.

– Sham! făcu Vurinam.

Băiatul îşi apăsă obrazul de pământ. În afara cabinei auzi aripi foşnind ca nişte pagini, ţipetele liliecilor de zi care se întorceau.

– Sham, ieşi afară!

– Stai niţel, spuse băiatul & se întinse din nou.

Ceva îl muşcă.

* * *

Băiatul sări ca o jucărie cu arc, urlând îngrozit & lăsând o dâră de sânge. Vurinam strigă, liliecii ţipară, iar din pământ se auzi un clănţănit.

Ştia acum unde dispăruseră celelalte oase ale căpitanului. Ştia de ce-i erau tocate toate hainele. Se prinse de uşa laterală, dar mâna rănită nu-i putea susţine greutatea. În tocul ferestrei, ţărâna se umflă. Se auzi un sunet îngrozitor de oase. Sham privi lung în groapă. Din adâncul ei îl priveau doi ochi.

Animalul se ridică. Se năpusti din tunel. *Rozându-şi drumul spre exterior.* Ceva cu piele palidă, încreţită, cadaverică, & colţi ca nişte foarfeci, înfricoşători.

Şobolanul-cârtiţă golaş ţâşni din pământ.

Capitolul opt

De tot atâta vreme de când omenirea rulase pe marea de fier, factorii declanşatori riguroşi, viguroşi & însângeraţi ai subsolului erau legendari. Există prădători & pe insule, desigur, deasupra fundaţiei. Felinele de deal, lupii, varanii, păsările care nu pot zbura, dar sunt agresive & toate celelalte feluri de lighioane îi muşcă, îi hărţuiesc şi-i omoară pe imprudenţi. Dar acestea reprezintă numai un aspect al ecosistemelor de pe pământul ferm, vârfuri ale piramidelor animale multiforme. Aceste sisteme conţin comportamente extrem de variate, inclusiv cooperări, simbioze & blândeţi.

Subterestrul, prin contrast, & viaţa de pe pământul plat care se află deasupra lui sunt mai directe & mai exigente. Aproape toţi vor să-i mănânce pe aproape toţi ceilalţi.

Există erbivore. Mestecătoare de rădăcini. Dar ele sunt o minoritate redusă & nefericită. Aţi putea crede că Zeii-Gâlcevitori ai mării de fier, când au creat lumea cu sfada lor, le-au pus acolo ca o glumă răutăcioasă. Uitaţi-vă sub şine & sub traverse: lighioanele care sapă caverne & tuneluri, care se furişează în reţelele celorlalţi, care se ridică & se scufundă deasupra & dedesubtul liniei solului, care se vâră prin fisuri în lumea fracturată, care se încolăcesc în jurul rădăcinilor & al stalactitelor sunt, copleşitoare & feroce, prădătoare. Este ceva legat de materialitatea compactă a acelui tărâm, speculează naturaliştii, care măreşte presiunile vieţii. Prin comparaţie, ecosistemele din insule sunt oaze de pacifism.

Acest subsol sălbatic & pământul plat nu exclud complexitatea. Există multe căi - deseori ingenioase -

prin care un animal hămesit îl poate mânca pe altul, ori vreo nenorocită de femeie sau un biet bărbat. Lighioanele mării de fier îi pun pe toţi la încercare. Pentru trenari, asta înseamnă o ierarhie de grozăvii.

Cele care aleargă rapid pe pământul plat sunt destul de rele, vă vor spune ei despre animalele care gonesc hămesite pe suprafaţă, întretăindu-şi urmele, dar ceea ce provoacă teroarea cea mai mare sunt eructatele. Acesta este un cuvânt al mării de fier. Înseamnă *ceea ce sapă de dedesubt & iese la suprafaţă.*

Iar dintre acele eructate, cunoscătorii agresiunii animale dezbat asupra celei mai înfricoşătoare. Chiar dacă sunt importante, dimensiunea, voracitatea & ascuţimea ghearelor nu pot defini vânătorul cel mai înspăimântător. Există alte detalii, mult mai stranii, de luat în considerare. Există motive pentru care un anumit animal, mai presus de toate celelalte, un anumit săpător de tuneluri dintre toţi ceilalţi, deţine un loc teribil de unic în imaginaţia călătorului pe şine.

Capitolul nouă

Împingându-se în membrele anterioare îngrozitoare, fără unghii, şobolanul-cârtiţă se aruncă spre el. Sham se împiedică. O împiedicare *norocoasă.* Animalul zbură pe deasupra lui, lovi peretele & alunecă jos, ameţit.

Sham văzuse astfel de creaturi în terariul din Streggeye. Avortoni domesticiţi, care mestecau resturile aruncate de paznicii lor. Ţinuţi cu grijă departe unii de ceilalţi. Sub el, chiar acum, rudele sălbatice ale acelor prizonieri îşi foloseau colţii-ghilotină ca să sape prin ţărână. Se ridicau la vedere. Veneau ca o colonie. Soldaţi colectivi. Care gândeau cu mintea aceea de stup pe care paznicii lor din Streggeye se străduiau să-i împiedice s-o atingă.

Şobolanii-cârtiţă zgâlţâiră pământul. Ca nişte nou-născuţi de mamifer, zbârciţi, lipsiţi de păr, umflaţi până la dimensiunea unui câine, clănţănind din incisivii cumpliţi. Cu ochii ca nişte stafide înfipte în aluat. Suflând din gâtlejuri. Pământul mârâi.

Sham sări spre uşa de pe tavan. Se atârnă. Lighioanele se adunară. Băiatul le auzi colţii.

Degetele îi alunecară.

Căzu.

Fu prins.

Vurinam, care se afla chiar dincolo de uşă, îl prinse de braţ & gemu din cauza efortului. Animalele săriră & muşcară spre picioarele lui Sham. Vurinam îl săltă, el se căţără & împreună îl scoaseră afară pe băiat. Căzu printre membrii echipajului, în cabina răsturnată.

– Daţi-i drumul! strigă careva.

Oamenii săriră pe resturile de mobilă rămase, lovind pământul cu beţe & cu arme, în timp ce acesta începea

să se mişte. Feţe de şobolani-cârtiţă, cu colţi cât nişte lopeţi, făceau nisipul să fiarbă în tocurile ferestrelor.

Căţărându-se pe pereţi, sărind peste colonia ce colcăia, încercând să-i muşte, oamenii urcară & ieşiră. Sham auzi împuşcături. Alergă de-a lungul acoperişului uşor înclinat al trenului.

Liliecii se îmbulziră şi-l asaltară. Sham sări, se aruncă & aterizâ greoi în cărucior, alături de cei care scăpaseră, în timp ce Gansiffer Brownall & ceilalţi ciomăgeau şobolanii-cârtiţă, făcând breşe peste tot în jurul lor & trăgând în solul agitat. O faţă de animal lânoasă se ridică la marginea căruciorului, numai mustăţi fremătătoare & duduit răuvoitor. Sham bâjbâi după ceva greu & găsi un ceainic, rămas în cărucior din cine ştie ce motiv tâmpit, pe care-l roti.

Vurinam se clătină când aterizâ, izbindu-se greoi de Unkus Stone. Care la rândul său se împiedică până la marginea căruciorului, se înclină, se răsturnă & căzu afară din el, între două seturi de şine.

Pe pământ.

Stone se zbătu. Se scufundă un inch bun în pământul ce se fărâmiţa. Destul de redundant - toată lumea văzuse ce se întâmplase -, cineva strigă:

– Om peste bord!

Şobolanii-cârtiţă priviră în sus, simultan, ca nişte marionete trase de o singură sfoară. Însuşi vagonul răsturnat se cutremură, ca & cum ceva mare de dedesubt ar fi fost dintr-odată atent. Sincron, şobolanii-cârtiţă se scufundară, săpându-şi drum cu colţii spre Unkus. O creastă de pământ se ridică, deplasându-se spre cărucior.

– Ţine-te! strigă Vurinam întinzând mâna. Mişcă!

Unkus se târî. Patruped incompetent. Şobolanii-cârtiţă se apropiau, în rafale de praf infernale. Săpată masiv de dedesubt, brazda continua să crească. Stone ţipă.

Vurinam îl prinse şi-l trase, & alţii îl prinseră pe Vurinam. Lilieci agitaţi se roteau haotic în jurul lui Sham,

făcându-l să dea din mâini în toate direcţiile. Digul de pământ se ridică, hurui & crăpă & înăuntru Sham putu să vadă o cocoaşă imensă de piele zbârcită, un şobolan-cârtiţă de două ori mai mare decât ceilalţi. Şobolanii-cârtiţă erau un stup & acum sosea regina.

Într-o explozie de ţărână, o muşcătură imensă lăsă să se întrezărească un bot imens. Sham strigă, Vurinam trase, Unkus urlă & fu ridicat la bord. Se auzi un huruit în timp ce regina se făcu nevăzută, lipsită de pradă, frustrată. Pământul se linişti. Dar Unkus continuă să ţipe. Un şobolan-cârtiţă atârna, cu colţii încleştaţi, de piciorul lui însângerat.

– Loviţi-l pe nenorocitul ăla! strigă Brownall.

Sham fu cel care o făcu. Îl izbi cu ceainicul, mai tare decât lovise vreodată ceva. Lighioana se dădu peste cap & căzu în spate, în ţărâna din urma căruciorului care accelera.

Urmă o clipă de euforie, o ovaţie epuizată, în timp ce femeile & bărbaţii de pe *Medes* părăseau colonia prădătoare. Apoi se aşternu tăcerea & toţi văzură starea în care se afla Unkus.

Capitolul zece

Echipajul de pe *Medes se* îngrămădise la marginile acoperişurilor vagoanelor, agonizând în cursul atacului pe care-l văzuseră, dar la care nu putuseră ajunge. Unkus gemea.

Sham auzi un fâlfâit slab & văzu o zbatere de culori. Un liliac de zi rănit se afla în colţul căruciorului. Se zvârcolea din cauza aripilor rănite. Probabil îl atinsese când îşi luase avânt să lovească. Avea spumă la bot.

Vurinam se duse să-l arunce din cărucior.

– Nu, spuse Sham.

Îl ridică cu blândeţe. Animalul clănţăni spre el, suficient de ameţit pentru ca băiatul să-i poată evita cu uşurinţă colţii. Când îi veni rândul să treacă pe pasarela dintre *Medes &* cărucior, Sham avea liliacul de zi învelit în cămaşă.

Doctorul îl aştepta. Îl apucă brusc, îl verifică să nu fie rănit, îl bătu pe umăr şi-i spuse să se pregătească. În spatele lui, îl cărau la bord pe Unkus Stone.

* * *

– Ce face, doc?

Întrebările nu conteneau să vină dinspre coridor.

– Putem să vorbim cu el?

Doctoriţa îşi scoase şorţul însângerat, prinse privirea lui Sham & încuviinţă. Sham, încă înghiţind un nod la vederea procedurii, deschise uşa cabinetului medical.

– În regulă, spuse Fremlo cu asprimea oboselii. Intraţi. Nu veţi afla nimic de la el. L-am drogat până-n branhii. Să *nu-i atingeţi* piciorul.

– Care picior?

– Orice picior, fir-ar al naibii.

Sham ieşi ca să-i lase în cameră. Îi auzi şoptind.

– Ce-ai găsit, Sham ap Soorap? Întrebă cineva.

El se uită în sus. Era căpitanul.

Abacat Naphi. Ţinea braţul protetic ridicat, barându-i calea. Privi lung în ochii ei albastru întunecat. Amândoi aveau cam aceeaşi înălţime & el era mai greu, dar se simţea ca & cum ar fi dat capul pe spate ca să-i întâlnească privirea. Sham se bâlbâi. Femeia nu-i mai vorbise până atunci, cu excepţia unor propoziţii ca *„Mişcă”, „Las-o acolo”* & *„Ieşi afară”.* Era uimit că-i ştia numele.

– Răspunde, mârâi Fremlo.

„De unde-a apărut doctoriţa?” se minună Sham.

– Căpitane... eu..., se bâlbâi băiatul.

Liliacul lui - n-avea cum să-l mai ascundă acum - chiţăi.

– Drepţi, spuse căpitanul Naphi. Mai târziu o să vedem dacă poţi să-ţi păstrezi şobolanul, ap Soorap. Acum răspundem la întrebări. Ce era în epavă?

– Nimic, doamnă căpitan. Adică vreau să zic doar un schelet. Atât. În rest, doar gunoaie.

– Aşa, care va să zică?

Naphi închise ochii & coborî braţul artificial, lăsând în urmă o dâră de gaze de eşapament & zumzetul de motoraşe. Sham urmări mecanismele complicate, liniile lemnului său negru.

– Nimic, doamnă căpitan, niciun lucruşor.

„Ai înnebunit?” gândi Sham. „De ce minţi?” Pe măsură ce se gândea la bucăţica recuperată pe care o găsise & care era a sa, conform dreptului recuperatorului, se auzi spunând:

– Ah, cu excepţia ăstuia.

Scoase cardul din buzunar & i-l dădu.

– Îmi daţi voie, căpitane?

Fremlo îi făcu semn s-o urmeze. Cine altcineva din tot trenul ar fi putut face asta? Naphi se uită încă o dată, gânditoare, la Sham.

– Mulţumesc, spuse ea.

Luă cardul & se duse după Fremlo. Sham le urmări îndepărtându-se. Stătu nemişcat, cu excepţia scrâşnitului din fălci. Pe dinăuntru se simţea furios, cerându-şi înapoi mica recuperare.

* * *

Se apropia o furtună. Sham urmărea prin hublouri cum norii se lăsau jos, coborând sub cerul-de-sus & schimbându-şi forma, aducând ploaia peste peisaj, transformând lumea în noroi, bălţi & băltoace ce se umpleau din nou, între şine, grăbind pâraiele ce şiroiau de pe insule. Şinele de tren alunecoase străluceau. Liliacul de zi rănit îşi scotea capul din cămaşa lui, de parcă ar fi vrut & el să privească cerul. Băiatul îl mângâie.

– Soorap, îi spusese doctoriţa Fremlo când începuseră să-i coasă rănile lui Stone. Ştim că asta nu-i activitatea ta favorită, îţi cer doar să stai deoparte, să faci ce-ţi spun când îţi spun. S-ar putea să nu-ţi placă, s-ar putea să nici nu fii foarte bun la aşa ceva - de fapt, nici nu eşti foarte bun &, dacă-mi dau bine seama, înseamnă că într-adevăr nu eşti foarte bun la asta. Aşa că dacă spun „bandaj”, ştii ce-ai de făcut & aşa mai departe. E-n joc piciorul lui. Hai să facem ce putem.

După schimbul de vorbe şoptit cu Naphi, Fremlo îl găsise din nou.

– Ştii, spusese doctoriţa, că nu eşti nevoit să asculţi ordinele?

– Credeam că ăsta era tocmai rostul ordinelor!

– Da, însă nu neapărat, scăzuse vocea lui Fremlo. Oficial, da, eşti obligat, dar nu-i neobişnuit să n-o faci. Chiar ai vrut cardul ăla, aşa-i?

Sham se înroşise & nu-şi dăduse seama dacă fusese o critică, un sfat sau altceva.

– Bun! auzi pe cineva spunând, în timp ce privea furtuna. Înecă blestemăţiile.

Un blestem frumos & o mânie meritorie, deşi nu avea să se întâmple. Ca toate animalele telurice ale mării de fier, şobolanii-cârtiţă aveau strategii pentru a evita această soartă când ploua. Ecluze de salvare, sifoane, puţuri cu tuneluri complicate.

Sham îl văzu pe Brank. Tresări o clipă, dar Brank abia îl privi. În mintea bărbatului masiv erau lucruri mult mai importante decât un cocoşel furat pentru scurt timp. Chiar & Yashkan era prea distrat ca să-l privească pe Sham cu mai mult decât un moment de bunăvoinţă. Preţ de o clipă se gândi că scăpase de mânie, totuşi aceasta veni după el, dintr-o direcţie neaşteptată.

– Chip-de-Piatră! ieşi Vurinam din cabinetul medical. Te-ai apucat să te joci acolo-năuntru, da?

Sham avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama că trenostromul striga la el.

– Stai niţel, zise Sham, eu nu...

– A trebuit să-i gâdili în urechi pe nenorociţii de şobolani-cârtiţă. Nu ţi-am zis să ieşi? Uite ce-ai făcut!

Vurinam bătu din picior. Gesticulă spre locul în care dormea Unkus. Sham încercă să se gândească ce să spună.

– Ia-o încet, zise cineva, Sham n-a vrut...

– Ei bine, strigă Vurinam, „n-a vrut” n-a rezolvat niciodată nimic, este?

– Atenţie! Îi întrerupse din difuzoarele de pe coridor vocea căpitanului. Unkus Stone are nevoie de un spital. Doc Fremlo mă asigură că nu avem la bord resursele necesare. Aşadar...

În intercom se auzi un oftat adânc, apoi căpitanul continuă:

– Schimbăm traseul.

Altă pauză.

– Acari, frânări, ingineri, pregătiţi-vă pentru stabilirea cursului. Cap compas către Bollons.

Câteva clipe se lăsă liniştea.

– Bollons? zise Vurinam.

– La posturi! ceru vocea căpitanului printre pârâituri & toată lumea se puse în mişcare.

– Cu Unkus nu stă bine treaba, mormăi cineva.

– De ce? o întrebă Sham pe trenara care se retrăgea. Cât e de rău? Cât?

– Destul de rău, ţipă Vurinam, încât să ne ducem unde ne ducem! Suficient de rău ca să ne ducem la cel mai apropiat pământ, unde-i Bollons!

Ieşi nervos, lăsând în urmă linişte, un coridor rece & pe Sham singur. Băiatul se înfioră. Se întrebă încotro s-o apuce. Ridică liliacul & privi lung în ochii lui de animal confuz. „Nu te teme”, îi spuse în gând. „Ai nevoie de ajutorul meu.”

Partea a doua

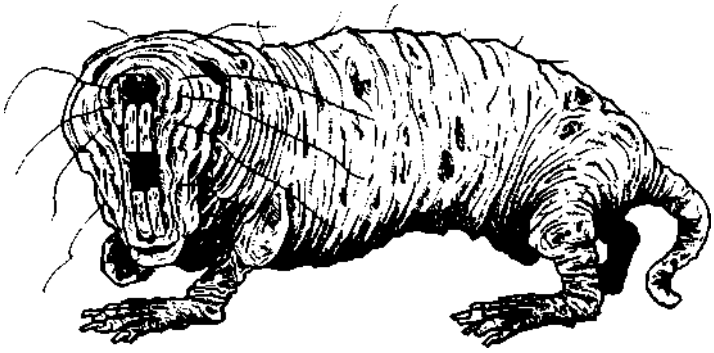

Şobolanul-cârtiţă golaş
Heterocephalus smilodon glaber

Reproducere cu permisiunea arhivelor
Societăţii de Binefacere a Cârtiţarilor din Streggeye

Capitolul unsprezece

O cârtiţieră la vânătoare duduie într-un anume ritm. Este insistent, nu prea rapid, se opreşte & porneşte când dă înainte & înapoi la macazuri, schimbă linii, ia urma prăzii, alertează echipajele despre dâmburile de pământ care se ivesc în cale.

Un *anume* ritm: nu un singur ritm. Şuierul roţilor vânătorii îmbracă multe forme, dar totul insuflă cârtiţarilor o siguranţă, o energie calmă, o grabă controlată. Toate sunt duduiturile prestabilite, ce zoresc sângele, ale trenului prădător. Când vânătorii bătrâni îşi atârnă în cui echipamentul de tren & se retrag într-o căscioară pe un ţanc, ca să se trezească odată cu soarele, este unul dintre ritmurile acelea în care li se mişcă, necerut & neobservat, picioarele. Chiar & în coşciuge, se zice, aşa răpăie călcâiele unui căpitan mort.

Un tren care se deplasează cu o anumită urgenţă este foarte diferit. Ritmul acesta este cu totul altul. *Medes* gonea.

Capitolul doisprezece

La viteză, roţile vorbeau cel mai mult *radagadan.* Timp de una, două, trei zile de la rănirea lui Unkus, trenul râşni drumul spre nord atât de repede cât putea pe şinele acelea sălbatice. Sham îi aducea hrană bolnavului. Ţinea ligheanul cu apă fierbinte în timp ce doctoriţa schimba pansamentele. Putea să vadă cum se înrăutăţeau rănile, cum se târa necroza. Piciorul lui Unkus supura.

Întinderile acelea sterpe & prăfoase de câmpii cu şine erau aproape de marginea lumii, iar hărţile erau contradictorii. Căpitanul Naphi & ofiţerii ei făceau însemnări pe cele pe care le aveau. Ţineau jurnalul la zi. Căpitanul era absorbit de registrul ei de zvonuri. Băiatului i-ar fi plăcut să arunce o privire în el.

Medes se îndrepta spre nord, dar excentricităţile şinelor & bifurcaţiile îi îndreptară, pentru scurtă vreme, & spre vest. Suficient ca într-o zi, târziu, la limita vederii, ca un perete de fum la orizont, să se ivească pantele Cambelliei. Un continent sălbatic, legendar & malefic, se ridica din marea de fier.

Aşa ceva ar fi fost suficient ca majoritatea echipajului să iasă afară & să se holbeze în zare, dar schimbarea direcţiei & uşoara apropiere lămuriră că ceea ce părea a fi un rând de tufe, anumite caracteristici ale stâncilor, era de fapt stârvul unei lighioane prăbuşite din cerul-de-sus. Ei bine, *asta* îi scoase pe toţi pe punte. Mormăiră, arătară cu degetul, făcură flatografii.

Se întâmpla uneori ca acele creaturi străine care îşi purtau luptele obscure în aerul otrăvit de la înălţime să se ucidă una pe alta, să-şi trimită în picaj una alteia leşurile în marea de fier. Se mai întâmplase ca trenurile să trebuiască să râşnească lent pe lângă sau chiar prin ele, împingându-le din drum, cu plugurile frontale,

carnea extrem de grea, în timp ce de galioane li se lipea un putregai ciudat.

– Pe ăla nu-s muşte! observă Vurinam.

Chestiile din cerul-de-sus aveau tendinţa să putrezească în conformitate cu propriile lor programe & în funcţie de viermii pe care îi cărau. Majoritatea îi făceau pe viermii de pe pământ să pară fastidioşi.

Acesta, primul leş din cerul-de-sus pe care îl vedea Sham, nu era chiar uşor de desluşit. Fibre lungi, musculoase, înnodate ieşeau din supuraţii, bucăţi de cioc, bucăţi de gheare, filamente evazate, ca nişte funii, dacă nu cumva erau bucăţi de măruntaie. Nu vedea niciun ochi, dar zărea cel puţin două guri, una ca a unei lipitori, alta ca o drujbă. Poate că era frumos & delicat în lumea unde se născuseră strămoşii lui, unde infestaseră balastul vreunui vehicul nepământean în timpul unei scurte escale, pentru ca mai târziu să fie evacuaţi în această lume, cu epoci în urmă.

Sham & Vurinam stăteau la marginea teugei, în spatele locomotivei urlătoare. Îşi mutară privirile de la leşul monstrului care se estompa către babord, spre Cambellia, ţara aflată la mile distanţă. Îşi aruncau câte o privire. Pe rând. Doar pentru o clipă, fiecare, când celălalt se uita în altă parte. Galionul trenului, tradiţionalul bărbat cu ochelari, ieşea în afara şinelor, privind lemnos în altă direcţie decât cea a stângăciei lor.

Nu se aflau prea departe de Bollons. După şoaptele & mormăielile echipajului, Sham se lămurise că era un loc lipsit de suflet, prea apropiat de otrăvitul tărâm-de-sus, & că locuitorii din Bollons vindeau orice, inclusiv secrete & pe propriile lor mame, fără onoare sau ezitare.

Când era discutată de mulţi dintre trenarii născuţi în Streggeye, toate naţiile mării de fier cu excepţia lui Streggeye era defăimată, observă Sham. Prea mare sau prea mică, prea laxă sau prea strictă, prea afurisită, prea deşănţată, prea simplă, prea prostesc de darnică. Tărâmuri de toate dimensiunile & guverne erau

întâmpinate cu dezaprobare. Scolastocraţia din Rockvane era snob de intelectuală. Cabigo, federaţia certăreaţă de monarhii slabe, era certăreţ de monarhică. Despoţii războinici care domneau peste Kammy Hammy erau prea necivilizaţi. Clarion era guvernat de preoţi a căror pietate era exagerată, în timp ce îndepărtatul Momington avea nevoie de o doză de religie. Manihiki, de departe cel mai puternic oraş-stat de pe marea de fier, îşi impunea cu neruşinare supremaţia cu trenuri de război, se bombănea. Iar democraţia pe care o declama atât de sforăitor era o păcăleală, se adăuga, la mâna banilor.

Tot aşa & tot aşa. Asemănarea cu căminul detractorilor nu constituia vreo apărare. Streggeye era una dintre cele câteva insule din arhipelagul Salaygo Mess, aflat în estul mării de fier, condusă de un sfat al bătrânilor & consiliată de căpitani & filosofi eminenţi, dar era, pufneau xenofobii aceia, singura care n-o făcea *greşit.*

Sham îşi frecă nasul de liliacul lui de zi care se recupera, în continuare încerca destul de des să-l muşte, dar forţa & frecvenţa clămpăniturilor lui scădeau. Uneori, ca acum, când îl înfăşa, animalul scotea un bâzâit, despre care băiatul învăţase că era un tors. Fericirea de liliac.

– Ai fost vreodată? întrebă Sham.

– În Cambellia? ţuguie Vurinam buzele. De ce-ar merge cineva acolo?

– Să *exploreze.*

Sham nu avea nici-o idee despre ce guverne erau pe Cambellia ca să strice lucrurile & să nu fie ca Streggeye. Privea fascinat într-acolo.

– Când ai fost trenar atâta timp ca mine..., începu Vurinam.

Sham dădu ochii peste cap. Trenostromul abia dacă era mai în vârstă decât el.

– Sunt sigur că ai auzit & tu chestii. Oameni răi, popoare sălbatice, continuă Vurinam. Nebuni peste tot!

– Uneori pare că toate ţările din marea de fier sunt pline de lucruri sălbatice, locuri rele & animale teribile. Altceva n-auzi.

– Păi, dacă-i aşa? Chestia la Cambellia e că-i mare. Are mile & mile. Dacă mă-ndepărtezi cu mai mult de o zi de liniile mării de fier, eu devin foarte nevricos. Trebuie să ştiu că în orice clipă, dacă lucrurile devin suspecte, pot să alerg în port, să-mi arăt hârtiile, să mă pun într-un tren & s-o uşchesc. Viaţa pe şinele deschise.

Inspiră adânc. Sham îşi dădu iar ochii peste cap.

– Dacă te-ndrepţi spre nord-vest în Cambellia, ştii unde ajungi până la urmă?

Prin capul lui Sham trecură rămăşiţe din lecţiile de geografie, imagini pe care & le amintea din ordinatoarele de la ore.

– În Nuzland, spuse el.

– Nuzland, ridică Vurinam din sprâncene. În iad, eh?

Înălţimile cele mai mari ale Cambelliei urcau dincolo de pragul de schimbare a atmosferei, mai sus de locul în care trăiau în Streggeye zeii sculptaţi, Chipurile-de-Piatră, până în cerul-de-sus. Nuzland nu era o culme sau o creastă. Era de multe ori mai mare decât Streggeye sau Manihiki. Da, Sham ştia poveştile, că undeva în cerul-de-sus existau lumi-platou din cele rele. Oraşe ale morţilor. Iaduri înalte, acrite. Ca Nuzland, care era chiar acolo. Sham îi putea vedea marginea.

Vurinam mormăi ceva.

– Poftim? făcu Sham.

– Am zis *îmi pare rău.* Vurinam continuă să privească marea de fier. Am zis că-mi pare rău pentru ce ţi-am spus. Ce s-a întâmplat cu Stone n-a fost vina ta. La fel de bine puteam să spun c-a fost vina mea că l-am lovit când am sărit în cărucior.

Sham gândi că & lui îi venise un astfel de gând.

– Sau c-a fost vina lui Unkus că mi-a stat în cale. Sau că nu s-a ţinut destul de bine. Sau că-i vina căpitanului

ăla fiindcă şi-a avariat trenul & l-a lăsat în drum. În fine. N-ar fi trebuit să strig la tine.

Sham clipi:

– E-n regulă.

– Nu prea, tocmai, insistă Vurinam. Când sunt supărat, mă-nfurii pe tot ce mişcă. Am fost ca o cârtiţă în cârlige. Îl privi în cele din urmă pe băiat. Sper că-mi accepţi scuzele.

Plăcut de oficial, îi întinse mâna. Sham roşi. Bâjbâi & jonglă cu liliacul. Îşi eliberă mâna dreaptă & dădu mâna cu el.

– Eşti un domn, Sham ap Soorap, spuse Vurinam. Cum îl cheamă?

– Ha?

– Pe liliacul tău de zi.

– Ah!

Sham îl privi. Îi întinse aripile. Mamiferul chiţăi enervat, dar îi îngădui. Băiatul îşi storsese creierul căutând amintiri ale lecţiilor lui Fremlo, consultase manuale de medicină ale doctoriţei cu o rigoare care nu-i era deloc caracteristică. Cu vârfurile degetelor, găsise locul din aripă unde osul se freca de os & fixase fractura din aripa multicoloră cu o atelă temporară minusculă.

– Îl cheamă... Fie... zi, spuse el. Fie-zi.

Numele apăruse de nicăieri, din sperietura întrebării, & aproape că gemu când îl auzi. Dar îi ieşise pe gură. Era prea târziu să-l retragă.

– Fie-zi, clipi Vurinam. Fie-zi, liliacul de zi. Se scărpină în cap & continuă: Nu emit nici-o judecată. Fie-zi să fie. Sper că se vindecă.

– E mai bine.

– Dar Unkus?

– Depinde, spuse Sham. Doctoriţa Fremlo zice că depinde de cât de repede ajungem la Bollons.

– Atunci am face bine s-ajungem repede.

Haleau motorina. De două ori mai disperaţi acum să ajungă la insulă, pentru combustibil de la fabricile

oraşului, dar & pentru binele bietului Unkus cel febril, care tremura & cânta din nou, dar nu într-un mod plăcut. Tânguindu-se în delir, în strânsoarea doctoriţei.

Capitolul treisprezece

Într-o zi cu burniţă, echipajul zări trenuri pe orizontul învăluit în ploaie. Două, trei, şase, printre insuliţe & stânci mici & vârfuri ce se iţeau la câţiva yarzi distanţă, poate acoperite cu ceva arbori dezlânaţi & halouri de păsări. Văzură pe cer semnalul punct-punct-punct al coşului de tren cu aburi. Un vulcan rece, cu vârful plat, un munte abrupt, neregulat, iar pe povârnişurile lui, oraşul Bollons cel abrupt, neregulat.

Partea de vest a insulei, dinspre Cambellia, ţărmul cel mai îndepărtat, era aproape golaş, cu excepţia zonei telescoapelor. Pe latura de est se aflau cartierele din beton & lemn, care arătau precar, ale însuşi Bollonsului. Ca & cum aşezarea n-ar fi vrut să se uite înspre marginea lumii. Casele & depozitele coborau în pantă spre ţărmul unde începeau metalul, lemnul & piatra căilor ferate, unde motorina & aburul se iroseau cu blândeţe în golful mării de fier. Sham văzu vechile hale despre care colegii lui de echipaj spuneau că fuseseră clădirile ghildei spionilor & trântorilor, unde aveau loc pieţele de bârfe.

– Cu câteva parale faci rost de o afirmaţie dubioasă de la cineva beat & chiar mai mult de atât, spusese Fremlo. Pentru o mână de dolari, ceva spus cu o mină serioasă de către cineva ale cărui informaţii au dat de mai multe ori în trecut rezultatele scontate. Pentru & mai mult, eşti în domeniul secretului tentant. N-o să-l obţii de la sursă, adică. Flecarii le vând mai departe.

Desigur n-ar fi băgat mâna în foc pentru niciunul dintre ei, despre asta & era vorba. Dar să fi fost în locul *lor,* le spuneau clienţilor, ar fi pus mai multă bază pe povestea asta decât pe aia - de unde & preţul mai mare. Să vă zic

cum stă treaba: dac-o cumpăraţi p-asta, o să vă mai dea una gratis - aproape sigur delirurile unui fantezist febril.

Medes arboră steaguri ce spuneau oricărui privitor cine erau, ca & un semn pentru os & un semn de exclamaţie roşu, pentru a arăta că avea un rănit la bord.

– Încet.

Vocea căpitanului Naphi în intercom era chiar mai concisă decât de obicei. Probabil că era frustrată pentru că nu-şi putea urmări filosofia, gândi Sham. Ocoliră stâncile de la marginea portului, pe care pescăruşii de şină îşi anunţau răguşit prezenţa.

Marinari de şină îi urmăreau din alte trenuri de pe şinele ce se răspândeau în evantai din golfuleţ, fiecare vehicul fiind înconjurat de cărucioare ce puteau purta membrii echipajului spre pământ. *Medes* schimbă uşor direcţia, dădu cu spatele & se deplasă în zigzag spre malul şinelor. Viră suficient de strâns pe lângă alt vehicul încât galioanele să pară că se apleacă să se sărute, ca nişte amanţi miopi. O cârtiţieră diesel ca *Medes.* Majoritatea trenurilor de aici erau cârtiţiere.

Ce erau însă celelalte vehicule? Sham n-avea nici-o idee. Erau mai mici & mai îndesate decât cele de vânătoare. Nu recunoştea echipamentele pe care le vedea cum erau unse & pregătite. Nu era o recuperare, de asta era aproape sigur. Pe un tren diesel cu design bizar, se aflau doi bărbaţi care dădeau viguros la manivela unei motor pufăitor cu şenile din care ieşea în afară un tub lung & spiralat, o cască cu vizieră de sticlă & un combinezon maroniu în care cineva efectua o gimnastică greoaie.

– Ce Chip-de-Piatră e aia? spuse Sham.

Pompagiii aveau pielea cărămizie & ochelarii de protecţie cu cârpeli electronice & jucărioare adăugate, distinctivi pentru Kammy Hammy, naţia secretoasă de pe multe insule de, se presupunea, despoţi războinici.

– Aia?

Sham vorbise de unul singur, dar Yehat Borr îl auzise & făcu o pauză, în timp ce se sălta grăbit în mâini pe o scară de frânghie din apropiere. Se legănă, se roti şi-şi controlă coborârea, oprindu-se în faţa lui Sham atârnând cu capul în jos.

– Sunt exploratori, îl lămuri el.

Desigur. Nici nu păreau să fi fost cârtiţari pe distanţe lungi, hămesiţi după combustibil sau disperaţi să mănânce & altceva decât carne sărată & veche din vizuini, cu pesmeţi plini de gărgăriţe, care se opriseră în oraş. Bollons era cel mai apropiat port de Cambellia. În Bollons veneau briganzii aceia viteji, pionierii & jefuitorii, ca să cumpere şoaptele & poveştile ce înconjurau astfel de continente. Poveştile despre îngerii cu locomotive teribile, verii monstruoşi ai protectorilor & ai reparatorilor şinelor, care păzeau marginea lumii. Fabule despre cum, într-o zi, poţi ajunge dincolo de ei, în afara timpului & a istoriei. La averi epocale, moarte & nenăscute. La toate comorile prodigioase ale paradisului.

Sham suspină plin de ceea ce ar fi putut fi dorinţă, ar fi putut fi ceva. În transportoarele exploratorilor probabil că existau raţii, arme, echipament de căţărare. Poate un transportor de teren, monitoare, bunuri pentru trocuri cu oamenii de pe continent. Poate chiar lucruri pentru alpinism, pentru cei mai ambiţioşi, ca femeia aceea care acum îşi scosese casca & gesticula cu degetul mare în sus spre pompagii.

Un scafandru de înălţime. Ea nu se ducea în Cambellia & doar atât, ci urma să se caţere. Dincolo de graniţă, colindând tărâmurile-de-sus, până la limitele cablului ei, în timp ce echipajul de sprijin aştepta dedesubt, la margine, pompa & o ţinea în viaţă, sau cel puţin respirând, până când altceva în afara aerului stricat, vreo lighioană din aerul viciat sau vreo fantomă a terenului înalt otrăvit, avea s-o facă în schimb pentru ea.

Capitolul paisprezece

Un birocrat se milostivi de ei. *Medes* căpătă o dană lângă docuri, schimbă macazul & amară lângă birourile căpitanului de port. Pe drum, trecu pe lângă un tren de marină care venea tocmai de la Manihiki; ca multe dintre naţiunile insulare mai puţin musculoase, Bollons îşi subcontracta apărarea - & atacul - acelei puteri feronavale grozave. Ofiţeri ce păreau plictisiţi, în uniforme cenuşii, se preumblau în susul & în josul punţilor de pe acoperiş, privind spre *Medes* & ungându-şi armele.

Sham ieşi odată cu primul lot, mergând cu doctoriţa Fremlo ca să-l predea pe Unkus Stone chirurgilor locali. Ieşi de pe pasarelă pe teren ferm, caldarâm ce nu se legăna. Un clişeu vechi spunea că primul pas făcut pe pământ după săptămâni petrecute pe marea de fier te va face să te împiedici din nou, să simţi piatra ca & cum ai păşi pe o trambulină. Un clişeu vechi, dar adevărat: Sham se prăbuşi. Camarazii săi râseră zgomotos. Băiatul începu să se crispeze, apoi încetă & râse & el.

Un cărucior local îi transportă pe Sham, pe doctoriţă, pe căpitan & pe secund, toţi agitându-se în jurul delirantului Unkus Stone, pe străzile înguste din Bollons. Sham veghea asupra rănitului, în timp ce doctoriţa îi verifica pansamentele. Mormăi în gând spre Ohmul-cel-Apt, marele zeu-şef rotofei, una dintre puţinele zeităţi adorate de-a lungul mării de fier, indiferent de particularităţile panteonurilor locale. Bollons era o aşezare ecumenică, acorda licenţe bisericeşti oricăror zeităţi ai căror adoratori puteau plăti taxele. Dar adorarea lipsită de respect a Ohmului-cel-Apt era luată mai în serios aici, urmată cu mai multă vervă decât în majoritatea staţiilor de pe marea de fier. Sham nu avea

idee în ce credea, dacă exista aşa ceva, dar i se părea că nu era mare pagubă dacă îi adresa o vorbă scurtă, în gând, unuia dintre puţinii zei al cărui nume şi-l amintea.

* * *

Când ajunseră la infirmerie, doctoriţa rămase acolo, ciorovăindu-se cu infirmierele locale în legătură cu cel mai bun tratament. Aşa încât, în cele din urmă, căpitanul vorbi cu Sham, pe drumul înapoi spre *Medes.*

– Care-i opinia ta profesională, Soorap? întrebă ea.

– Ăăă...

Opinie profesională! Ar fi putut să-i ofere o opinie profesională despre ce să sculpteze pe o placă de lemn, ca să-şi uşureze plictisul, dacă i-ar fi folosit la ceva? Ridică din umeri:

– Doctoriţa Fremlo pare plină de speranţă, doamnă.

Femeia îşi feri privirea.

Sham urma să se întoarcă la spital în ziua următoare, pentru instrucţiuni. Deocamdată era liber, pentru puţin timp.

Acum, că Stone fusese predat, apăsarea & urgenţa se risipiseră. Deşi îl defăimase pe Bollons pe drum, echipajul era dintr-odată nerăbdător să-l exploreze. Se grupară în funcţie de priorităţi. Yashkan & Lind se îndepărtară agale către un loc de adunare neplăcut a cărui parolă sugeraseră întruna că o ştiau, pentru a participa la ceva scandalos & discutabil de legal. Membrii evlavioşi ai echipajului se îndreptară spre temple, pentru a-şi exprima veneraţia faţă de orice. Alţii îşi frecară mâinile şi-şi linseră buzele cu gândul la mâncarea de pe ţărm. Unii erau mânaţi de patimi carnale.

Fără îndoială, Sham era curios în legătură cu ultima opţiune. Urmări acea secţiune chicotitoare a echipajului făcând gesturi & glume nepoliticoase, sugestii lascive & mormăieli despre stabilimentul la care intenţionau să meargă. Cu siguranţă îl intriga, dar în această privinţă

era mai degrabă ruşinos decât curios, aşa că după o secundă o coti şi-i urmă pe Vurinam & Borr, Benightly & Kiragabo Luck, o parte veselă & flecară a echipajului ale cărui intenţii erau clare din interpretarea gălăgioasă a cântecului feroviar tradiţional pentru acostare: „O să ne facem mangă (într-o crâşmă)”.

* * *

În cele din urmă se vădi că melopeea inducea în eroare: ei nu vizitară doar o crâşmă, ci mai multe, migrând de la o cloacă cu alcool la următoarea, într-un grup cu ochii din ce în ce mai tulburi, mirosind tot mai tare a bere & în final plin de bale, ca o hoardă migratoare neobosită.

Primul birt se numea „Pasărea înaltă”. Numele său adevărat era în limba bollonă, dar se anunţa pictural prin firmă. Era lugubru, întunecos & plin de localnici & vizitatori care bombăneau & se priveau unii pe alţii. Kiragabo puse în faţa lui Sham un păhărel cu ceva care avea gust de mure & praf.

– Ce-a luat căpitanul de la tine? întrebă Kiragabo. După ce-a fost muşcat Stone?

– Ceva de pe epavă.

– Ooo, facem pe misteriosul! Ce era, Soorap, cioflingarule?

– O chestie, mormăi el, în timp ce tovarăşii de pahar râseră şi-l înghiontiră până ce vărsă băutura pe el, apoi vrură să ştie mai multe, însă uitară despre ce vorbeau când Vurinam se lansă într-o anecdotă puţin probabil obscenă.

După aceea se îndreptară spre „Morocănoasa Molly”, o locantă mai pretenţioasă, unde pereţii erau ţipători, iar dintr-un tonomat sclipitor răsuna un jazzle-house sincopat care-l făcu rapid pe Vurinam să ţopăie ca un nătărău & să flirteze cu oricine îi era în preajmă. Striga şi-şi compara hainele cu o parteneră temporară de dans,

o femeie tânără, destul de drăguţă încât să-l facă pe Sham să roşească, deşi ea nici măcar nu-l vedea.

Benightly îl văzu, totuşi, înţelese Sham, & râse de el. Vurinam se întoarse la masă & pe gâtlejul băiatului alunecă ceva mai dulce, mai întunecat & mult mai gros decât prima băutură. El îl scoase pe Fie-zi din dosul cămăşii, îl lăsă să ia o înghiţitură, iar tovarăşii lui ţipară că adusese animalul fericit, după care uitară ce-i scandalizase.

– Era o... cum se cheamă, zise Sham. O chestie mică pentru o cameră foto.

Colegilor lui de echipaj le luă o clipă să înţeleagă că răspunsese la o întrebare care fusese pusă în urmă cu un bar.

– O memorie! explică Luck.

Benightly ridică o sprânceană & se pregăti să întrebe mai multe, dar fu distras de insistenţa unui macho local care-l provoca la skanderbeg. Apoi se duseră toţi până în capătul unei alei ca un tirbuşon, la „Cococeas”, un local snob semnalat de un hibrid între un ceasornic & o pasăre de curte, pe un pinten de piatră deasupra portului plin de şine. Personalul locantei încercă o clipă să-i ţină afară, până ce asta păru că va cauza mai multe necazuri decât dacă i-ar fi lăsat înăuntru.

– Uite! răgi Sham. Trenul!

Da, *Medes* se vedea pe ferestre. Pe el sclipeau câteva lumini familiare. Se dovedi că era rândul lui Sham, după cum îl informară eficient colegii lui, care îi scoaseră eficient punguţa de bani & i-o goliră la fel de eficient ca să plătească pentru halbe care conţineau Chipurile-de-Piatră ştiau ce, iar de data asta & ceva gustări, crabi de ţărână & lăcuste fripte cu ardei iute, ale căror mustăţi & picioare segmentate fură privite de Sham fără entuziasm, dar pe care le ronţăi.

– Cum de-ai ajuns pe cârtiţieră? îl întrebă Vurinam, confuz, dar nu lipsit de bunăvoinţă.

Ceilalţi se aplecară cu interes spre el, ca să-i audă răspunsul.

– Maică-ta & taică-tu te-au băgat?

Sham era suficient de ameţit ca să nu fie sigur nici măcar de ceea ce răspunsese.

– Mm-mami & tt-tati? zise Vurinam. Ei, mulţumesc pentru lămurire.

– N-am vrut eu, ci verii mei, încercă Sham să explice. Eu n-am...

Ultimele cuvinte îi răsunară deodată prea tare & închise gura înainte ca vorbele *mamă & tată* să-i poată ieşi printre buze & să le strice seara comesenilor săi.

Oricum nu-l asculta nimeni. Tovarăşii de pe *Medes* hohoteau pentru că Vurinam îl imita. Vurinam, care acum îl lovea suficient de prieteneşte cu pumnul în umăr, îi spunea:

– Ah, eşti băiat bun, Soorap, trebuie doar să te mai relaxezi un pic!

Iar Sham gândi: „Să mă relaxez în legătură cu ce?” Însă ăsta era un mister rezervat pentru altă dată, deoarece conversaţia se mutase deja în altă parte.

Benightly se uita la el. După simpatia de pe chipul uriaşului, era posibil ca el să-i fi ghicit vorbele. Sham luă încă o înghiţitură.

Apoi încotro? Un loc numit „Brânza străveche”, altul numit „Formidabil”, altul „Dărâmarea & doctorul & drenul & dragonul” ori aşa ceva. Sham habar n-avea în ce moment anume începuseră bărbaţii & femeile de pe *Medes* să converseze cu colegii lor de beţie, dar se trezi făcând-o & el.

– Adică ce dacă se-uită bărbaţii? îi spuse el unei femei cu tatuaje pe gât & cu părul răsucit ca o funie.

Ea îl privi peste ochelari şi băiatul continuă:

– Da' de unde eşti, mă rog?

– Bărbaţilor din Bollons le plac ca femeile să stea în casă, spuse ea în creola de şină, *lingua franca a* marinarilor de şine, cu un accent pe care Sham nu-l putu

localiza. Nu le plac cele ca mine. Eu sunt din Bazinul Rece.

Bazinul Rece! La mile & mile distanţă, mai la est chiar decât Streggeye!

– Am venit să cumpăr bârfe. Le & vând.

– Am auzit despre pieţele de bârfe. Unde-s?

– Trebuie să cumperi bârfe despre unde sunt ele de la dealerii de bârfe de la colţul străzii, apoi să speri că ai noroc.

– Să cumperi bârfe despre bârfe?

– Păi, altfel cum?

– O să te-mpiedice să faci ce-ai venit să faci? întrebă Sham.

Femeia clătină din cap.

– Aici nu-s aşa bătuţi în cap să le spună străinilor ce să facă. M-am scufundat deja la înălţime pe crestele din est. Îl tachină apoi cu sugestii despre Sowmerick, un toxicontinent mitic din cerul-de-sus. Aşadar, ce era epava aia?

– Oh!

Sham uitase că-i povestea. O versiune confuză a poveştii despre... ce era? O porni din nou, ca un tren pe linie dreaptă, cu povestea epavei. O trăncăni, iar femeia îi mângâie liliacul de zi. Apoi altă cârciumă, iar femeia era încă cu el & hopa, Sham se trezi afară, vomitând în rigola abruptă. Lăsând un pic de Streggeye în urmă, se gândi. *Cu plăcere, Bollons.* Făcea mai mult loc pentru şnapsul ăla, aşa-i zicea?

Din nou povesti despre naufragiu, despre orbecăire, despre teribilul atac al şobolanilor-cârtiţă.

– De-aia s'tem aici. Camaradu' nostru s-a ales cu piciorul muşcat.

„Ia uite la mine, povestitorul”, gândi Sham. Mai multe chipuri erau numai ochi & urechi la ceea ce spunea, ascultându-l, în timp ce în alte părţi ale localului în care se aflau, Kiragabo & Vurinam dansau împreună, iar

cineva îi dădu lui Sham altă băutură & tot acel cineva spuse:

– Deci ce-ai găsit pe epavă?

– Aaah! spuse el, lovindu-şi uşurel nasul cu degetul.

Nu conta, secrete, asta găsise. Era un secret. Nu c-ar fi ştiut ce era sau că s-ar fi înfrânat, aparent, de la a menţiona că găsise ceva. Hei-ho, sus paharul! Apoi se trezi sub stele, cuibărit pe jos & cu capul rezemat de ceva. Nu era chiar aşa rău, gândi el. În Bollons erau oameni drăguţi. Îi dăduseră ceva pe care să doarmă.

Capitolul cincisprezece

Era o piatră, asta era. Perna lui.

Sham descoperi asta treptat. Foarte treptat.

Mai întâi ceva aspru, de mărimea unui deget, îl zgârie & iar îl zgârie. Întinzându-se foarte lent, se sculă precum un erou din mlaştina lipicioasă a viselor &, oh, foarte treptat, îşi adună forţele pentru a ridica mâna & a-şi deschide, cu degetul, un ochi.

Bun! Se dovedea că adormise afară, în curtea unui ultim birt. Scâncind din cauza asaltului luminii nemiloase a dimineţii asupra ochilor lui, clipi până ce putu să vadă câţiva dintre tovarăşii de echipaj încă moţăind într-un şopron, sub privirile unor capre dispreţuitoare. Liliacul Fie-zi îi lingea faţa. Firimiturile din jurul gurii. „Când am mâncat ceva?” îşi zise Sham. Nu-şi putea aminti. Se săltă sus, îngheţat, gemu & se aşeză liniştit, în timp ce capul lui îşi vedea singur de hurducat.

Chipuri-de-Piatră, ce sete îi era! Băltoaca cea mare de lângă el era voma *lui?* N-avea nici-o dovadă, în nici-o direcţie. Aruncă o privire soarelui, printre vârfurile degetelor. Cerul-de-sus era destul de senin - o mică miasmă pufoasă, câteva rotocoale de otravă la cucurigu, ce camuflau câteva zburătoare teribile la înălţime, dar avea senzaţia că poate vedea până hăt în spaţiu. Soarele îl fulgeră cu privirea, ca un învăţător dezamăgit. „Hai, valea!” gândi Sham & porni spre port.

Pe lângă terase unde femei & bărbaţi udau plantele de pe pervazuri & găteau micul dejun sau ceea ce, de fapt, trebuia să fie prânzul & care, indiferent ce era, părea de departe cea mai incredibil de delicios mirositoare mâncare pe care Sham avusese, în toată viaţa lui, privilegiul s-o adulmece. Pe lângă pisicile & câinii din Bollons, animale vesele & fără stăpâni, care tropăiau

înjur nederanjate, privindu-l cu simpatie. Pe lângă formele rectangulare ale bisericilor, unde se cânta istoria gâlcevii zeilor. În jos, spre portul dinspre care, peste rânduri de case, băcănii & o statuie a unui mic zeu local cu privire sardonică, putea auzi pocnetele, trosnetele & loviturile de piston ale trenurilor. Bollons nu era un oraş mare & de fapt avea o singură arteră principală. Băiatul privi în sus spre telescoapele & senzorii de pe acoperişuri, îndreptate prin tuburi de virare & sârme spre Cambellia. Era ceva nou, un alt loc. În principiu era entuziasmat. „Mă enervează chestia asta”, gândi el, când nu fu sigur cum se simţea.

Îşi văzu camarazii de pe *Medes:* Ebba Shappy la o cafenea, făcându-i cu mâna peste băutura de cicoare; Teodoso, care arăta mai rău decât se simţea Sham & care nu-l remarcă; Dramin, bucătarul posomorât, care examina ierburi ciudate & care-l văzu & nu-l salută.

Sham aproape că plânse la gândul micului dejun. Cumpără de la un comerciant stradal un pateu sărat & se aşeză pe treptele unei cişmele pentru a-l mânca, după care bău apa cu gust metalic. Îi dădu & lui Fie-zi câte un deget.

Îl durea capul, îl durea peste tot & era sigur, oh, da, destul de sigur că duhnea. Dar cel care cumpărase rânduri de băutură cu banii lui în noaptea precedentă îi dăduse înapoi restul. Dormise în praf, însă dormise. Trecătorii îl ignorau sau rânjeau la el, mai puţin critici decât soarele. Mai avea două-trei ore până când trebuia să fie înapoi în tren.

Poate că se putea supravieţui mahmurelilor. Indiferent dacă ar fi trebuit s-o facă sau nu, & în ciuda micii nelinişti a frustrării familiare cauzate de propria lui persoană, Sham nu se simţea prea-prea rău.

Capitolul şaisprezece

În unul dintre colţurile falezei mării de fier se afla „Atotcrăpelniţătoria tehnică”, o combinaţie de restaurant, loc de sporovăit (la multele ei mese, căpitanii & ofiţerii cârtiţierelor & exploratoarelor făceau afaceri evident secrete, pe şoptite), anunţătorie & tehnicărie. Sham se opri. În umbra din spatele copertinei clădirii, o văzu pe căpitanul Naphi vorbind cu proprietarul.

Ea descria cu mâinile ceva mare. Îi înmână o bucată de hârtie, iar omul încuviinţă & o puse în fereastra avizierului, printre multe alte hârtii similare. Sham miji ochii pentru a desluşi cuvintele mai mari:

INFORMAŢII CE DUC LA.

RECOMPENSĂ.

FILOSOFIE.

Se pregăti să-şi continue drumul. Într-adevăr, se pregătea să se târască mai departe, nedorindu-şi ca melancolia imperioasă a lui Naphi să-i strice dispoziţia. Dar nu izbuti. Femeia îl văzu şi-i făcu semn să se apropie. Chipul lui nu tresări, desigur, însă Sham îşi simţi inima cătrănită.

– Încă ceva, îi spuse căpitanul deţinătorului cafenelei. Ai ordinatoare? Scoase din buzunar un pumn de hârtii. Am ceva pentru tine, îi zise ea lui Sham.

SOBOL MARE, citi Sham când luă hârtiile. CULOARE UNICĂ.

Căpitanul îşi contractă mâna artificială, iar în ea se deschise o fantă. Înăuntru se afla cardul de memorie al camerei. „Ăsta-i al meu!” gândi Sham în timp ce femeia extrăgea obiectul. „Regula «ce-am găsit al meu să fie»“! Proprietarul cafenelei le făcu semn să se ducă în spate.

– Vino să verific asta, zise căpitanul, apoi o să-ţi spun unde să mergi.

În camera din spate se afla o colecţie de ordinatoare, echipamente înjghebate, tubulatură încâlcită, ecrane de movografe improvizate, proiectoare alb-negru ce pâlpâiau, taste cu litere & pârâitul unui generator cu motorină care păstra în siguranţă datele din maşinării.

Sham folosise o dată sau de două ori un ordinator, dar nu-l interesase prea tare. Nu erau prea multe în Streggeye Land, iar cele existente, după cum i se spusese, nu erau actualizate. Căpitanul dădu la o parte sârmele ce se îngrămădeau în jurul ecranului ca rugii din basm în jurul castelului, în timp ce ecranul se lumina încet, femeia ridică braţul stâng &, cu declicuri rapide, diferite componente ale acestuia ajunseră în partea din faţă: o maşinărie specială, o lupă, un minitelescop, un ac de piele. Era modul ei de a se foi. Aşa cum altcineva ar fi bătut darabana pe tăblia mesei. Sham rămase politicos în picioare, aşteptând, omorând-o în minte. Femeia inseră plasticul în fanta ordinatorului.

„E suficient de rău că l-am găsit & mi-a fost şterpelit”, gândi Sham. „Nu era nevoie să mă mai & chinuieşti cu el.” Se întrebă dacă acel card de memorie, care mucegăise atâta timp în solul rece, ronţăit de animale, putea măcar să fie citit sau dacă se afla ceva pe el. Apoi, dintr-odată, de pe ecran îl privi un bărbat.

Un bărbat masiv, bărbos, având poate cincizeci de ani. Privea direct în obiectiv, trăgându-şi capul uşor înapoi, iar braţul îi depăşea marginile perspectivei. Poziţia tipică a celui care îşi făcea singur o flatografie, ţinând camera la capătul mâinii. Bărbatul nu zâmbea, dar avea o figură amuzată.

Degradată digital, fotografia părea stropită cu noroi. În spatele bărbatului se zărea o femeie. Era defocalizată, cu o expresie neclară, cu braţele peste piept & privind cu ceea ce putea fi răbdare, indulgenţă, afecţiune.

„Voi sunteţi craniul” îşi zise Sham. „Pe unul dintre voi l-am găsit.” Se mută încetişor de pe un picior pe altul.

Naphi apăsă ceva; imaginea se schimbă. Doi copii. Nu într-un tren: decorul era un oraş. Sub o arcadă ciudată, părăginită, defocalizată, din blocuri albe desperecheate. O fetiţă & un băieţel mai mic. Cu pielea cenuşie tipică pentru Manihiki. Zâmbind. Privind drept spre Sham. El se încruntă. Căpitanul îi aruncă o privire, ca & cum băiatul ar fi spus ceva.

Un băieţel serios! O fată gânditoare! Cu mâinile atârnând pe lângă corp, cu părul ordonat... dar apoi, din nou, o schimbare. Copiii dispărură prea repede, iar Sham vedea acum o cameră întunecată, plină de resturi, apoi imediat imaginea unui port enorm, mult mai mare decât oricare dintre cele văzute de el vreodată, forfotind de trenuri de nenumărate feluri. Îi tăia respiraţia, dar & imaginea aceea dispăru, înlocuită de una de pe acoperişul unui tren, zdrăngănind pe şinele încurcate ale mării de fier. Apoi din nou femeia, cu spatele la cameră, în faţa indicatoarelor & a cadranelor din locomotivă.

Clic-clic, căpitanul derula imagini. Sham era înnebunit de capacitatea ei de a sta fără a vorbi. Iar pe ecran defilau imagini ale mării de fier înseşi & ale insulelor sale. Cale ferată printre & prin desişuri de arbori bătrâni. O pădure, nu exista alt cuvânt pentru asta, care nu se afla pe cocoaşa vreunei insule, ci făcea parte din chiar marea de fier. Poza fusese făcută toamna & mormane de frunze se adunaseră pe şinele din faţă.

Un deşert, nisip neted, şine răzleţe. Stânci ca nişte colţi sub cerul mohorât. Unde, *unde* fuseseră oamenii ăştia?

Cârtiţe jucăuşe îngheţate în mijlocul saltului în faţa prorei trenului, urmărind râme de mărimea piciorului. Vizuina unui viezure-taur uriaş. Un lăcuşor mărginit de şine, încâlceli de arici în rădăcini de arbori. Apoi, chiar la limita capacităţii camerei, o prezenţă masivă, solitară, ce călărea şinele. Sham îşi ţinu răsuflarea. Un tren, diferit de tot ce văzuse vreodată, totuşi brusc familiar.

Îşi dădu seama ce îi amintea silueta aceea. O imagine elaborată & speculativă, ca toate imaginile de felul acela, din vreo carte de învăţătură religioasă, a unui înger. O locomotivă sacră, rulând pe şine pentru a le salva.

Sham se holbă. Vederea unui înger nu aducea nenoroc? Se zvonea că unii dintre ei întreţineau şinele în locurile unde marea de fier era adâncă - iar trenarii trebuiau să facă rapid cale întoarsă dacă ajungeau vreodată atât de aproape, încât să vadă astfel de intervenţii. Ar fi trebuit ca el să-şi ferească acum privirea? Cum ar fi putut s-o facă?

„Stai, stai!” gândi Sham, dar căpitanul trecuse mai departe. Acum altă imagine se afla în faţa lui, un orbeţ mare ridicat pe picioarele din spate. Fu rândul căpitanului să îngheţe. Dar blana sobolului avea o culoare închisă. Femeia trecu mai departe.

Pe unde umblase trenul ăsta?

Geografia aceea îl făcea pe Sham să se încrunte. Formaţiuni stâncoase stranii, distinctive, ca nişte lumânări imense, topite. Proeminenţe deasupra şinelor mării de fier.

Apoi, dintr-odată, marea de fier. Însă nu tocmai.

Pământul se întindea ca un animal mort răstignit la o lecţie de anatomie & măcelărie. Plat, prăfos, împestriţat cu gresii roşiatice sparte & bucăţele de lucruri ce puteau fi recuperări, dar care erau malefice. Un cer-de-jos care cobora, nori de furtună mârâind ca nişte câini de pază. Deasupra un cer-de-sus strălucitor. Prora trenului era vizibilă ca o săgeată groasă în mijlocul imaginii, indicând spre orizontul vizibil într-un racursi ciudat. Linia pe care călătorea era întinsă anormal de drept, cele două şine tăind pe din două imaginea până în locul unde perspectiva le împletea împreună. Iar de fiecare parte a liniei...

...de fiecare parte a căii ferate pe care circula trenul...

...nu era nimic.

Nici-o altă cale ferată.

Pământ gol.

Sham se aplecă în faţă. Tremura. Îl văzu pe căpitan aplecându-se la rândul său, odată cu el.

Pământ gol & o singură cale ferată, dreaptă. *O singură cale ferată în marea de fier.* Nu se putea. „Nu există & nici nu poate exista vreo ieşire din încâlceală.” O cale ferată unică nu putea să existe. Totuşi iat-o.

– Chipurile-de-Piatră să ne ferească de orice rău, şopti Sham & ţinu strâns liliacul, pentru că vidul acela i se părea spurcat, fiindcă, pentru numele a ceea ce e sfânt, ce era lumea dintre insule dacă nu marea de fier?

Vidul acela. Sham îşi scoase micuţa lui cameră foto. Bâjbâind, bâjbâind, fără să privească în ecranul ei & tremurând, făcu o poză acelei poze, cea mai uluitoare imagine pe care o văzuse vreodată.

„Vidul acela!” îl făcea să-i vâjâie capul. Se clătină & căzu, brutal & zgomotos, peste alt ordinator. Căpitanul se întoarse spre el în timp ce băiatul îşi punea camera înapoi în buzunar. Femeia împunse tastatura cu degetul & imaginea dispăru.

– Controlează-te, zise Naphi cu voce joasă. Adună-te, imediat.

Capul lui Sham era încă ticsit de calea aceea ferată imposibilă, înconjurată de vidul lipsit de şine, la fel de imposibil.

Capitolul şaptesprezece

Din nou pe drum. Înfulecând şine, înfulecând milele de traverse & şine dintre Bollons, Salaygo Mess & Streggeye însuşi. Chiar dacă încet, chiar dacă pe rute ocolite, *Medes* se ducea acasă. Fără Unkus Stone.

– Cum adică nu poate să vină cu noi? întrebase Sham.

– Ei, hai, băiete, spusese Unkus Stone & adăugase un ţipăt scurt când cineva care stătea rezemat de pat îi mişcase picioarele încă foarte dureroase.

Sham, Vurinam, doctoriţa Fremlo, Yehat Borr & alţi câţiva fuseseră în sanatoriu. Echipamentul din jurul lui Unkus & al altor câţiva pacienţi - ici unul cu răni cauzate de metalul zdrobitor al trenului, colo o muşcătură de iepure-vampir, unul sau doi cu viruşi ai mării de fier - era uzat. Dar nu era murdar, iar mirosul prânzului pe care personalul i-l adusese lui Stone nu era lipsit de savoare.

– Nu pot să cred că-s treaz, zisese Unkus.

– Nici eu, adăugase Fremlo.

Râsul care urmase fusese stânjenit.

Nu aveau cum să aştepte, îi spuseseră colegii lui Sham. El era sentimental. Aveau cârtiţe de vânat. Factura pentru sanatoriu fusese plătită pentru încă puţină vreme - completată, dacă puteau să sublinieze, chiar de căpitan, din propria ei parte. Erau nevoiţi să se apuce de treabă.

– Chiar nu-mi place aici, spusese Vurinam. Aruncase o privire în fiecare parte şi-şi coborâse vocea. Oamenii întreabă încotro mergem, unde am fost. Cei din Bollons sunt băgăreţi. Cineva chiar ne-a întrebat dacă-i adevărat că suntem recuperatori! ridicase el din sprâncene. Au auzit că am găsit o epavă & o hartă către o comoară!

„Hmmm”, gândise Sham, niţel tensionat.

– N-ar trebui să te abandonăm, spusese Sham.

– Ei, hai, băiete, îl bătuse Unkus pe Sham pe braţ. Pot s-ajung singur la docuri & să plătesc un transport înapoi când sunt mai bine.

– Nu-i corect.

Sham nu voia să rămână doar pentru Unkus, deşi nu putea să admită asta. Cu cât stăteau mai mult în Bollons, se gândea, cu atât avea mai multe şanse să-l convingă pe căpitan să viziteze Manihiki. Locul de unde, încercase el un raţionament, veniseră bărbatul, femeia & copiii din imaginile acelea. Se simţea neobişnuit de sigur că vrea să meargă acolo - să facă legătura între imagini & locul acela.

Prefirase idei din ce în ce mai baroce despre ce ar putea să-i spună sau să-i sugereze căpitanului Naphi pentru a o convinge să se abată atât de mult de la calea ei plănuită. Nu avea nimic & era în continuare uimit, abia de-i venea să creadă că nici vorbă să meargă într-acolo.

Nu putea să nu-şi reamintească întruna poza aceea, cu euforia unui scandal. Secretul acelei căi ferate solitare ce ducea, se părea - & în continuare resimţea vorbele ca pe un blestem, fie doar & la gândul lor! -, în afara mării de fier. Unul dintre primele lucruri pe care le făcuse, după ce plecase din camera ordinatorului din Bollons - & el & căpitanul uitaseră ce sarcină ar fi trebuit să facă -, fusese să deseneze din memorie, pe cât de bine se pricepea, toate imaginile văzute. Până ce avu un teanc de desene în cerneală, dezlânate, ale unor amintiri despre nişte imagini ale unor peisaje improbabile. Nu ar fi însemnat nimic pentru majoritatea celor care le-ar fi văzut, dar pentru el erau mnemonice, mementouri ce evocau flatografiile mării de fier pe care le văzuse & pe care căpitanul le distrusese.

Oh, da. Asta făcuse ea, asigurându-se că el o văzuse, zdrobind cu grijă cardul de memorie în mâna ei dură, fără piele, în timp ce Sham scosese involuntar un sunet de protest. Când desfăcuse din nou degetele ei tari, hidraulice, erau pline de praf de plastic.

– Indiferent ce-a fost prostia aia, zise ea, nu-i privea nici pe cârtiţari, nici pe asistenţii medicilor. Apoi dusese un deget mecanic la buze. Păstrează liniştea, îi ceruse.

Comanda acoperise atât zgomotul stângăciei uimirii lui, cât & ce ar fi putut să le spună celorlalţi despre ce văzuse.

– Căpitane, şoptise el, ce-a fost...

– Sunt un cârtiţar, spusese Naphi. Tu eşti asistentul unui medic. Indiferent ce-ai văzut sau crezi c-ai văzut, n-are nimic de-a face cu viaţa & ţelurile tale, indiferent care ar fi ele, aşa cum n-are de-a face nici cu ale mele. Aşa că nu vorbim despre asta.

– Ăla era Manihiki. Locul de unde veneau. Noi ar trebui să...

– Îţi recomand insistent, adăugase căpitanul privindu-şi propriile mâini, să nu-mi spui niciodată, mie sau oricărui căpitan cu care mergi, ce ar „trebui” să facem „noi”. (Ghilimelele fuseseră audibile.) Eu reflectez, ap Soorap.

Aşa că Sham nu mai spusese nimic. Căpitanul îl condusese afară din cafenea, pe lângă turmele de capre pe care bollonsienii le lăsau să colinde pe străzi, dresate să mănânce gunoaie & să-şi lase căcărezele în mormanele de compost de pe alei. Încet, cu inima încă bubuindu-i (aproximând zănganumele *fadastana,* gândise el, care însoţea un ritm ridicat, dar tenace & hotărât), se gândise în detaliu la ceea ce văzuse. Imaginile acelea.

Când în sfârşit rămase singur, înapoi în tren, îşi verificase propria cameră foto. Pe care căpitanul nu-l văzuse folosind-o. Acolo era. Poza. Compromisă îngrozitor de tremurăturile lui. Descentrată. Dar era acolo & nu putea fi luată drept altceva. Calea ferată unică.

Îşi muşcă buzele.

Acolo se afla o familie. În centrul mării de fier. O femeie & un bărbat din familia aceea plecaseră. Explorând? Peisaje extraordinare lipsite de trenuri.

Explorând. Trecând de animale. Trecând de un loc căruia îi dădea târcoale ceva ce părea a fi un *înger.* Suficient de departe ca să fie în siguranţă. Prin zone aflate dincolo de marea de fier cunoscută. Către (calea aceea ferată)... către (calea aceea ferată unică)... către calea aceea ferată unică. Către locul în care marea de fier se descâlcea & dincolo de el.

Iar apoi se întorseseră. Pe o rută ciudată, în cele din urmă prin periferia Arcticii. Îndreptându-se, cu siguranţă, spre casă. Unde aşteptau copiii aceia.

„Ce mai călătorie!" îşi zise Sham & ştiu că acea soră & acel frate trebuiau să ştie ce se întâmplase. Trenarii aceia se întorceau la ei & era dreptul lor să ştie asta. „Dacă cineva ar găsi ceva din trenul în care-a fost tata", gândi Sham, „aş vrea să ştiu."

Iar copiii aveau să afle. Indiferent ce ciudăţenie ar fi fost, calea aceea ferată imposibilă reprezenta o perspectivă nepreţuită. Căpitanul, socotise el, trebuie să fie disperat să pornească la drum. Probabil se ocupa de rutele care să-i poarte spre Manihiki ca vântul & ca gândul. Unde ea & ofiţerii ei puteau să facă lucrurile la care se pricepeau, să găsească o soluţie pentru cum & cui să vândă informaţiile ca să reconstruiască ruta reprezentată de flatografiile acelea. Iar între timp, dacă nu aveau s-o facă ei, el, Sham, putea transmite acelui băiat & acelei fete veştile triste despre decesul trenului & al trenarilor.

Probabil că asta făcea căpitanul.

– Aşadar, trenul vostru pleacă în curând, îi spuse aprobator căpitanul de port lui Vurinam, în auzul lui Sham. Bun, bun. Am auzit palavre.

„Palavre despre ce?" voia să întrebe Sham. Dar nu căpătase niciodată informaţiile acela, iar palavrele din Bollons în sine - ca monedă, momeală & armă - însemnau suficiente necazuri. Apoi se auzise despre ruta lor plănuită & Sham îşi dăduse seama, cu neîncredere, că Naphi vorbise serios de prima dată. Că nu fusese o

negare reflexă de moment în faţa unui subordonat în timp ce se clocea un plan. Că Naphi nu-i ducea la Manihiki.

Îl bătuse gândul să deschidă gura, dar, amintindu-şi cum îi replicase ea la prima încercare, renunţase. Ei bine, cugetă în cele din urmă cu vocea interioară cea mai beligerantă cu putinţă, dacă ea chiar nu avea de gând să meargă într-acolo, după cum ar fi trebuit naibii s-o facă, însemna că era nevoit s-o convingă.

* * *

Planurile cel mai bine chibzuite pot să eşueze, iar planul lui Sham nu era nici măcar cel mai bine chibzuit. De două ori începu abordarea căpitanului, cu inima scoţând zăngănume pe şinele lui interioare, pregătit s-o întrebe cum de putea să facă aşa ceva, ce însemna refuzul de a urma imaginile acelea, hotărârea ei de a nu vorbi despre asta. *Medes* ieşi în larg & porni, după socotelile lui Sham, într-o direcţie complet greşită, iar el nu putu să se gândească la nimic ce să-i spună căpitanului. De fiecare dată când ea îl privea o secundă prea mult, cu ochi foarte reci, el înghiţea un nod & se îndepărta. Iar în loc să meargă spre Manihiki, ei mergeau spre casă, spre Streggeye.

Capitolul optsprezece

Partea proastă era că un trenar al *Medesului* fusese lăsat în urmă, cu carnea & muşchii roşi de pe os, într-o şandrama ce mirosea a eter, pe ţărmurile unei ţări pe care n-o cunoştea & n-o agrea. Partea bună era că prinseseră destul sobol. Aveau calele pline cu carne de cârtiţă sărată, butoaiele cu ulei de cârtiţă topit, aveau piei & blănuri conservate cu grijă.

Între Capul Chatham & insuliţele de pământ ferm dubioase de la Leweavel Range, înhăţaseră două cârtiţe cu nas stelat. Acestea apăreau unde pământul dintre şinele mării de fier era învolburat, iar femeile & bărbaţii de pe *Medes* îşi aruncau undiţele şi momelile pentru scormonitori mici. Legănau fire din sârmă, cu greutăţi, cârlige & momeală pe tirbuşoane mecanice care se răsuceau & săpau în sol, târând bucăţele de carne. În cele din urmă, era posibil să muşte ceva, să întindă firul & s-o cârmească prin pământ. Pescarii se luptau, lăsau fir & aduceau la suprafaţă, mulinându-le aproape, trupuri ce se zvârcoleau frenetic.

Prindeau cei mai mici soboli, care creşteau odată cu poveştile, râme-vânătoare de lungimea unui braţ care făceau echipajul să zbiere dezgustat, gândaci mari cât un cap de om pe care, în funcţie de insula de pe care veneau, oamenii fie îi mâncau, fie îi aruncau îndărăt. Chiţcani, şoareci-de-mosc, iepuri carnivori. Albine care săpau tuneluri. Era o întindere bogată a mării de fier. Se părea că îngerii capricioşi ce curăţau şinele nu veneau prea des aici; printre şinele neîngrijite ieşeau buruieni comestibile pe care echipajul le jumulea pentru salată.

„Domnule Vurinam.” Sham îşi exersa dresul vocii pentru a provoca un subiect. „Doamnă doctor Fremlo.” Se gândi la imaginile pe care le văzuse & se decise că

da, la naiba, avea s-o facă, avea să le spună, că doar erau prietenii lui, nu?

Dar secretele i se uscau în gură ca rezervoarele de combustibil neîngrijite. Era pur & simplu *prea* mult, întinderea aceea, drumul solitar de fier, prea imposibil ca să poată fi descris. Le putea arăta imaginea. Însă chiar dacă flatografia aceea tremurată ar fi însemnat ceva pentru cineva care nu văzuse originalul, zvonul despre vorbele lui ar fi ajuns cu siguranţă la căpitan & asta ar fi însemnat că el incitase la revoltă.

Nu numai că era intimidat de ea - cu siguranţă, da, era intimidat. Exista însă un sentiment pe care Sham nu-l putea alunga: că i-ar fi fost mai de ajutor s-o aibă de partea lui.

* * *

De două ori trecură suficient de aproape de trenuri din Streggeye pe care le opriră & cu care se conectară prin scripeţi cu funie catapultaţi, pentru a schimba zvonuri & scrisori. Căpitanul Skaramash, de pe trenul *Murgatroyd* care ieşea în larg, îi vizită pentru ceai. Sosi şezând sedat pe un scaun care se bălăngănea, ridicat & transportat peste yarzi de şine.

În timp ce Shossunder & Dramin aduseră cel mai bun ceai, pesmeţi, argintărie & porţelan, Sham escaladă exteriorul cozii cambuzei - uimindu-se pe sine - & se ghemui ca să nu fie văzut, aplatizat sub un hublou, ascultând & trăgând cu ochiul.

– Deci, căpitane Naphi, îl auzi pe căpitanul Skaramash, o să-mi faci un serviciu dacă mă poţi ajuta. Caut o lighioană anume. Una mare, uriaşă. Vocea lui îşi schimbă tonul. Un dihor. Lung cel puţin cât un vagon. Iar în cap are un cârlig. Eu i l-am înfipt acolo. Acum iese ca un deget îndoit, atârnând pe spate. Făcându-mi semn. Îmi face semn oriunde ar merge, şopti el. Bătrânul Cap-de-Cârlig.

Aşadar & Skaramash avea o filosofie după care umbla. „Bun, atunci dă-i drumul”, gândi Sham. Căpitanul Naphi îşi drese glasul.

– Nu ne-am întretăiat drumul cu niciun astfel de animal, spuse ea. Fii sigur că acum îţi ştiu numele vehiculului & că la primul semn al metalului chemător în prezenţa eructată a unei mustelide sinuate, voi însemna cu grijă locaţia şi-ţi voi trimite vorbă. Pe onoarea mea de căpitan.

– Îţi mulţumesc, murmură Skaramash.

– Nu mă îndoiesc că al dumitale ţi-a luat ceva, aşa cum al meu mi-a luat ceva, adăugă Naphi.

Skaramash încuviinţă, având pe chip o expresie de speculaţie & încruntare. Pe care acum, că şi-o formulase în minte, Sham înţelese că era expresia pe care o văzuse cel mai frecvent pe chipul vreunui căpitan. Aşa arătau ei.

Skaramash îşi suflecă un crac de pantalon, apoi ciocăni în lemnul & în fierul de dedesubt. Căpitanul Naphi încuviinţă apreciativ, apoi îşi ridică braţul drept care clipea uşor, lucrătura lui sofisticată din os de cârtiţă, motoraşe & metal.

– Mi-amintesc senzaţia colţilor ălora când s-au strâns, zise ea.

– Îţi sunt recunoscător pentru ajutor, spuse Skaramash. Iar eu, pe partea mea, voi fi atent la sobolul de culoarea muştarului.

Sham căscă ochii mari.

– De culoarea *dintelui vechi,* căpitane, se răsti Naphi. O cârtiţă mare, de culoarea pergamentului vechi. Care aminteşte de culoarea fildeşului. Ca limfa. Albă ca ochii bătrâni ai învăţaţilor ce ruminează de zor, căpitane Skaramash.

Vizitatorul şopti oarece scuze.

– Aş merge oriunde & aş face orice ca să ajung la ea. Filosofia mea, spuse lent Naphi, nu-i galbenă.

Blestemata ei de filosofie! De-asta ignorase pozele alea, se gândi Sham. Dovezile acelea despre... el nici nu

ştia despre ce erau, despre o uriaşă & teribilă înfrângere a lumii mării de fier, cel puţin. Iar ea nu pierdea nici-o clipă din filosofatul ei despre vânătoarea de cârtiţe!

După câte se părea, nici Skaramash nu era mai breaz. Câte astfel de filosofii existau? Nu toţi căpitanii din tărâmurile Streggeye aveau câte una, dar o parte destul de mare dintre ei dezvoltase câte o antipatie-cu-conexiune cu câte un anumit animal, despre care ajunseseră să descopere sau să decidă - să descidă - că întrupa semnificaţii, potenţiale moduri de a privi lumea. La un anumit moment, & era greu să fii exact, totuşi îţi dădeai seama când se întâmpla, gândirea firesc vicleană despre prada profesională trecea pe altă linie & devenea altceva - o fidelitate pentru un animal care acum se transforma într-o mentalitate.

Fie-zi învăţa să vâneze. Liliacul de zi putea din nou să zboare, însă pe distanţe scurte. Sham atârna o bucăţică de carne la capătul unei sfori, în colţul biroului, iar Fie-zi zburătăcea & se repezea să muşte din gustarea rotitoare. Asta însemna vânatul cu *scop.*

Sham se gândi la veneraţia cu care erau priviţi acei câţiva care prinseseră în laţ obiectele fascinaţiilor lor, care ajunseseră în Muzeul Realizării. Poate că între căpitani exista o întrecere, se gândi. „Asta numeşti filosofie?”, rânjeau ei probabil unul pe la spatele celuilalt. „Câinele ăla de prerie după care te ţii? Vai de zilele mele! Ce-ar trebui să semnifice ăla*?”* Individualismul, în căpităne, al temelor în care se transformaseră unele prăzi.

* * *

Traversară o ravenă pentru a ajunge acasă, pe una dintre încâlcelile de poduri care se întindeau peste golul de douăzeci-treizeci de yarzi. Ştiuse că se apropie, totuşi vederea ei îl făcu pe Sham să se simtă inconfortabil. Şinele urcau pe terasamente & ridicători de lemn &

metal, sărind peste bazine & râuleţe pline de peşti înghesuiţi.

– Pământ ferm, ho! anunţă difuzorul. Apoi: Acasă, ho! Era la apus. Păsările zburau în cercuri. Cei câţiva arbori dintre şine erau flocoşi & plini de zburătoare. Echipajul se înghiontea & râdea. Liliecii de zi locali se duceau acasă; liliecii de noapte ieşeau. Se întâmpinară unii pe alţii, transmiţându-şi fulgerarea-prin-cer de la unii la alţii prin chiţăituri. De pe umărul lui Sham, Fie-zi chiţăi & el. Sări în sus & spre în afară. Sham nu era îngrijorat: liliacul de zi se întorcea întotdeauna pe *Medes;* deseori ca acum, ronţăind un greier nenorocos.

Pantele de piatră erau luminate de ultima rază de soare, roşie. Ca un mucegai întunecat, petice de junglă bombardau naţia deluroasă de care se apropiau &, ca un mucegai deschis la culoare, casele & clădirile se agregau în jurul flancurilor sale & deveneau oraşul Streggeye. Agitându-se din port, trenurile-remorcher robuste sosiră pentru a transporta bunuri spre & dinspre pământ, pentru a-l ghida pe *Medes* la doc.

Acasă.

Capitolul nouăsprezece

Întoarcerea oricărei cârtiţiere este întotdeauna acompaniată de ţipetele încântate ale soţilor, soţiilor, copiilor, iubiţilor, prietenilor & creditorilor. Inima lui Sham tresări fericită la vederea lui Voam & a lui Troose, pe zidul mării de fier, fluturând din mâini & strigând, la un loc cu toţi ceilalţi. Îl îmbrăţişară, îl aruncară în aer, răcnind tot soiul de drăgălăşenii, târându-l stânjenit & încântat acasă, în timp ce Fie-zi se învârtea în jurul capului său, întrebându-se ce erau aceste creaturi umane care îi atacau omul & de ce asta părea să-l facă pe Sham atât de fericit.

Verii lui nu fuseseră surprinşi că Sham se alesese cu un animal.

– Ar fi putut să fie un tatuaj, spuse Voam, bijuterii sau *altceva,* aşa că ăsta nu-i rău.

– O groază de fetişcane & flăcăi de pe cârtiţiere se întorc cu câte un companion, zise Troose, încuviinţând cu entuziasm.

Voam îi făcu cu ochiul lui Sham. Troose întotdeauna încuviinţa. Întotdeauna o făcuse. Chiar & în tăceri, ca & cum era imperativ ca el & lumea să fie în acord în legătură cu toate, inclusiv cu nimicul.

Casa în care crescuse Sham: la jumătatea urcuşului pe o stradă abruptă, cu vedere spre marea de fier, întuneric epopeic sfredelit din când în când de luminile trenurilor ce călătoreau noaptea. Toate erau aşa cum le lăsase.

Nu-şi amintea sosirea lui aici, prima dată, deşi îşi amintea foarte vag momente despre care ştia că erau mai dinainte, vocile & robusteţea mamei & tatălui său absenţi acum. Sham nici măcar nu ştia unde locuise cu ei în Streggeye. Cândva, cu nişte ani înainte, Troose se oferise să-i arate, pe când umblau printr-o parte

nefamiliară a oraşului. Sham călcase intenţionat într-o băltoacă, se umpluse de noroi pe pantaloni & implorase să fie dus acasă ca să se schimbe, în loc să continue drumul spre locul unde se îndreptau.

Tatăl lui dispăruse aproape de la începutul vieţii băiatului, într-un tren de mesagerie ghinionist, distrus într-o catastrofă obişnuită, ale cărei detalii nu fuseseră aflate niciodată, în pustietăţile mării de fier. Oasele lui ajunseseră, fără îndoială, la lighioane, aşa cum oasele trenului ajunseseră la recuperatori. Mama lui Sham plecase la scurtă vreme după aceea în călătorie prin insulele arhipelagului. Nu existase niciodată vreo scrisoare. Durerea ei fusese prea mare, îi explicase Voam cu blândeţe lui Sham, ca să se întoarcă. Ca să fie fericită. Ca să fie orice altceva decât singură. Pentru totdeauna. Se ascunsese de vărul ei Voam - o înrudire foarte vagă -, de fiul ei, de ea însăşi & ascunsă rămăsese.

– Ce mare eşti! strigă Troose. Ai făcut muşchi de matelot! Trebuie să-mi spui tot ce-ai învăţat despre medicină. Spune-ne tot!

Aşa că, în timp ce mâncau supă, Sham povesti & în istorisirea aceea se descoperi pe sine cu plăcere & cu un nivel de surprindere. Cu câteva luni înainte, dacă flăcăul care se împiedica de cabluri & ancore pe punţile superioare ale *Medesului* ar fi încercat să spună o istorie, n-ar fi ieşit bine. Dar acum? Putea să vadă chipurile surescitate ale lui Voam & Troose. Sham vâna respiraţii întretăiate, aaa-uri & fascinaţie cu ochi holbaţi în auditoriul său format din două persoane.

-...deci, spunea el, sunt lângă gabie, căpitanul răcneşte să-ţi spargă urechile & o pasăre-brici coboară drept spre mine. Mă jur că-mi voia ochii. Dar Fie-zi s-a ridicat direct spre ea, iar cele două lighioane s-au luptat prin aer...

Nici-o forţă de pe pământ ori de pe marea de fier, de sub ea sau din oricare dintre ceruri nu l-ar fi convins pe Sham să admită, nici măcar faţă de sine, că pasărea nu

era chiar atât de jos, că fusese de fapt cam cât un punctuleţ, că ea & Fie-zi nu atât se luptaseră pe viaţă & pe moarte, cât probabil concuraseră pentru acelaşi gândac nenorocos, iar tăvăleala lor fusese doar o ciocnire scurtă.

Însă Voam & Troose se bucurau. Iar băiatul nu înfrumuseţă deloc unele dintre evenimentele pe care le povesti. Erupţia şobolanilor-cârtiţă din pământ, leii-furnicilor care îşi rodeau prada suficient de aproape de tren încât să se lase văzuţi, oraşul-avanpost Bollons.

Depănă poveşti în timp ce Voam & Troose mâncară; le spuse când luna răsări & făcu metalul mării de fier să licărească în propria sa culoare rece; în timp ce sunetele nopţii din Streggeye Land se ridicau în jurul casei. Gura lui continuă să istorisească, permiţându-i să se gândească la Manihiki, în centrul lumii. Nu le spuse ce văzuse pe ecranul ordinatorului.

– Acum eşti om în toată firea, făcu Troose. Ar trebui să ni te alături. Trei adulţi. Cei doi bărbaţi arătau plini de mândrie la aceste spuse ale lui Troose. Cum fac adulţii ca noi. Mergem la cârciumă.

Aşa nerăbdător cum îl făceau uneori, Sham simţi mândria aceea umflându-i propriul piept, în timp ce merse cu ei pe străzile abrupte din Streggeye, lovind pietrele care săltau îndelungat înainte de a se opri, târşâit, poate chiar în marea de fier. Sham era într-o dispoziţie atât de bună, încât suferi doar foarte puţin când îşi dădu seama că ajunseseră la „Ploşniţa Vivace”, o cârciumă a căpitanilor, una dintre cele mai faimoase. Unde cu siguranţă avea să fie & căpitanul Naphi. Discutând despre filosofia ei de culoarea lămâii.

Capitolul douăzeci

Înăuntru era o gălăgie moderată. Plină de dezbateri entuziaste. Oamenii şedeau ascultând cum celebrităţile serii nu se mai opreau din peroraţii. Naphi era & ea acolo, ascultându-l pe vorbitor, un bărbat corpolent, musculos, înalt de aproape doi metri. După cadenţă, Sham îşi dădu seama că povestea de ceva vreme.

– E Vajpaz, şopti Troose. A avut altă întâlnire.

– ...pân-acum, perora bărbatul masiv, filosofia mea a constat în înjurarea frenetică în direcţia orizontului. Vedeţi? Mi-a luat piciorul.

Oh, da, îi lipsea un picior, observă Sham. El avea senzaţia că uneori căpitanii regretau că nu existau decât două tipuri de membre pe care le puteau pierde din cauza obsesiilor lor. În ansamblu, erai un ins cu picioare sau unul cu braţe: să fi avut o coadă de pierdut, o pereche de tentacule prehensile, o aripă sau două, ar fi crescut posibilităţile pentru cicatricele acelea intense ale filosofării.

– Dar nici că m-am îngrijorat. Mi-am prins singur ciotul în garou & am râs. Am pus căruciorul pe urma lighioanei. Cap compas întru speranţă. Mereu cu câţiva yarzi mai în faţă, cocoaşele ce se rostogoleau în urma trecerii ei. În spatele meu, echipajul se-ngrămădise pe epava ridicată a trenului, strigând la mine să mă-ntorc. Hermelina uriaşă a-ncetinit & s-a pregătit, ţâşnind din pământ & făcând un salt peste cap. Aş fi putut să mă-ntind & s-o prind de blană. Am urmărit-o cum se-ndrepta din nou spre orizont, dansând pe dedesubt cu viteză. Am încetat să-ncerc s-o prind, căutând doar să ţin pasul cu ea, savurând simplul fapt că mă lăsa s-o fac. M-am predat vitezei.

Aha, iat-o. Deci filosofia lui era despre *viteză.* Accelerație. Căpitanul Vajpaz teoretiza despre o linie

sinuoasă & subţire de blană & colţi sălbatici, concentrată asupra lui cu ochi străpungători & plină de imperiozitate, care voia să transmită un mesaj. Chiar pierderea piciorului său făcuse parte din comunicare. „Urmează-mă!” îi spusese. „Iute!”

Aşa că Vajpaz îşi urmase filosofia, hermelina cea uriaşă. Accelerarea devenise propriul său scop, iar viaţa lui Vajpaz se schimba pe măsură ce el devenea un profet al vitezei înhermelinate. Şi-aşa mai departe.

– Viteza! zise Vajpaz.

Se auzi o şoaptă de apreciere.

În tavernele din Streggeye Land, în cărţile pe care le scriau, de care Sham & colegii lui de clasă avuseseră parte în lecturi publice & exclusive, căpitanii turuiau contemplativ despre cum viermele-vampir, şobolanul-cârtiţă, regina termită sau iepurele *rex* mânios ori viezurele sau cârtiţa, cârtiţa uriaşă, marele sobol violent al mării de fier, deveniseră pentru ei un principiu al cunoaşterii sau necunoaşterii, umilinţei, iluminării, obsesiei, modernităţii, nostalgiei sau altceva. Povestea vânătorii, alăturată muncii lor pentru prinsul hranei.

Poveştile spuse în cârciumile, cafenelele, barurile & cluburile din Streggeye erau de asemenea despre descoperirea pasagerilor clandestini, membri ai Frăţiei Vagabonzilor Mării de Fier, vârâţi în vreo cală sau alta. Despre ţărmuri străine. Despre tărâmuri imaginate, dincolo de marginea lumii. Despre trenuri-fantomă, despre viermi-vampir care puteau să iasă din pământ & să se înfăşoare în jurul unui tren înainte de a-l târî în subteran, despre misterele epavelor în derivă, rămase fără echipaj, care scârţâiau pe şine, cu mâncarea pe jumătate mâncată, dar fără niciun suflet la bord, despre monstruozităţile şinelor din locuri ascunse & teribile, sirene, silleri, şine-capcană & krakeni de nisip, însă baza acelor sesiuni de istorisiri erau filosofiile.

Streggeye Land, la capătul de vest al arhipelagului Salaygo Mess. Faimos pentru vânători, pentru uleiul de

cârtiţă, pentru arta în os de cârtiţă & pentru filosofi. Textele lor erau pietre de hotar intelectuale de-a lungul & de-a latul mării de fier.

Sham n-o auzise niciodată pe Naphi vorbind public despre propria ei pradă. O urmări ridicându-se. Bând o înghiţitură. Dregându-şi glasul. În încăpere se aşternu liniştea.

Dar nu se întâmplase nimic, îşi zise Sham. *Medes* nu se apropiase nicidecum de cârtiţa mare pe care o căuta căpitanul, creatura care nu-era-galbenă. Ce avea de povestit? Tradiţia cerea ca fiecare căpitan cu o filosofie să sporovăiască despre ea la sfârşitul oricărei călătorii, însă el nu se întrebase până acum ce spuneau ei dacă obiectul obsesiilor lor nu apărea. Ceea ce, gândi băiatul acum, era cel mai uzual. Oare ea avea să spună: „Îmi pare rău... n-am nimic de raportat” & să se aşeze la loc?

Hm, greu de crezut.

– Ultima dată când v-am vorbit, începu Naphi, filosofia mea tocmai îmi scăpase. Mă lăsase în derivă pe marea de fier, fără combustibil sau direcţie, iar în faţa ochilor îmi rămăsese doar praful dispariţiei ei & şirul lung de muşuroaie. L-am privit cum se îndepărtează. Jack Zeflemistul.

Numele răsună în încăpere.

– Ştiţi cât de precaute sunt filosofiile, continuă Naphi. Cum înţelesurile sunt evazive. Detestă să fie analizate. Aici apare din nou înşelăciunea lipsei de logică. Scârţâiam, pierdută, ştiind că lighioana de culoarea fildeşului îmi scăpase din harpon şi-şi continua săpătura opacă, rezistând unei citiri în detaliu & unei soluţii pentru misterul ei. Am răcnit şi-am jurat că într-o zi o voi supune unei analize tăioase & ascuţite. Când am pornit din nou în călătorie, în cele din urmă, noi, *Medes,* am mers spre sud.

Jack Zeflemistul era, desigur, pe undeva pe aproape. Însă primul care ne-a înfruntat a fost alt animal ce s-a aruncat asupra noastră. Iar după aceea, niciun cuvânt.

Nimic. Am cerut informaţii & ajutor tuturor trenurilor pe lângă care am trecut, dar tăcerea despre Jack Zeflemistul a fost propriul său mod de tachinare. Absenţa sa era o prezenţă iminentă. Absenţa sa m-a umplut de el, aşa că n-a săpat doar prin pământul & noroiul mării de fier, ci & prin mintea mea, noapte după noapte. Ştiu mai multe despre el decât am ştiut vreodată. A rămas la depărtare *&* s-a apropiat într-o mişcare magică.

„Aha", gândi Sham. „Genial!" Troose era vrăjit. Voam era intrigat. Sham era amuzat, impresionat & enervat în acelaşi timp.

– Ai aşteptat mult pentru asta? şopti Voam către o femeie de lângă el.

– Am venit pentru toate filosofiile, spuse ea. Dihorul Nereciprocităţii al căpitanului Genn, Zhorbal & şobolanii-cârtiţă ai prea-ştiinţei, & Naphi. Desigur. Naphi & Jack Zeflemistul, Cârtiţa Multelor înţelesuri.

– Care-i filosofia ei, atunci? întrebă Sham.

– N-ai auzit? Jack Zeflemistul înseamnă totul.

Sham îşi ascultă căpitanul descriindu-şi întâlnirile & ne-întâlnirile cu prada pe care o vâna de ani de zile, care reprezenta tot ce-şi putea închipui cineva.

– Semnificantul ăla scormonitor mi-a ingerat sângele & oasele, zise ea fluturându-şi braţul splendid de complicat. O tachinare, provocându-mă să-l ingerez la rândul meu.

În acel moment, Naphi privi direct spre Sham. Direct spre el, în ochii lui. Făcu o pauză de o clipă. Nu suficient de lungă încât să fie observată de altcineva în afară de el. Cu un val de roşeaţă, băiatul îşi netezi părul dezordonat & privi în lături.

„Ştiu ce vreau să fac", gândi el. „Vreau să mă duc la Manihiki, indiferent ce crede căpitanul. Băiatul & fata aceea merită să ştie ce s-a-ntâmplat."

Privi înapoi spre Naphi, imaginându-şi-o gonind peste joncţiuni & peste cele mai sălbatice încâlceli de şine,

apropiindu-se ameninţător de filosofia ei, Jack Zeflemistul cel gigant & cu dinţi.

„Ce-o să facă dac-o să-l prindă?” se întrebă Sham.

Capitolul douăzeci & unu

De când am izbit pentru prima dată două pietre una de alta & ne-am minunat în legătură cu focul, oamenii au vrut să istorisească. Poveştile vor exista atâta vreme cât vom exista & noi, până ce stelele vor dispărea una câte una, ca nişte lumini stinse.

Unele astfel de istorisiri sunt poveşti despre relatările altora. Un hobby ciudat. Aparent redundant, sau în care te cufunzi lesne, ca o imagine care conţine o imagine mai mică înăuntrul ei, care la rândul ei conţine... & aşa mai departe. Astfel de fenomene poartă un nume străin plăcut: *mise-en-abymes*[1].

Tocmai am avut parte de o poveste despre o poveste. Dacă o veţi spune din nou, se va naşte povestea unei poveşti dintr-o poveste, iar voi vă veţi afla pe drumul spre acel *abyme.* Care este un abis.

În prima sa zi după revenirea în Streggeye, Sham avu parte de poveşti din plin, iar o parte dintre ele erau despre alte poveşti.

---

1 Strategie reflexivă de plasare a unei imagini care conţine o altă imagine (efect de oglindire dublă) ce se repetă la infinit („plasare în abis", în fr. în orig.) (n. tr.).

Capitolul douăzeci & doi

Este bizar să nu ai zilele dictate de zăngănitul roţilor. Să nu-ţi flexezi & îndrepţi picioarele odată cu legănarea, în reflexul dobândit de trenari. Fremlo nu trata pacienţi pe uscat, aşa că îndatoririle lui Sham erau măturatul, curăţatul, comisioanele ocazionale, preluarea apelurilor telefonice, foarte ocazionale, apoi fofilatul nu chiar cu permisiune explicită, dar fără vreo opoziţie. O ştergea pe lângă pietoni & cai care trăgeau la căruţe, pe lângă claxoanele celor câtorva automobile electrice care se târau pe străzile animate, pentru a se alătura altor ucenici din Streggeye, care-şi furau propriile momente libere de la munca de ajutor de bucătar, funcţionar, hamal, tăbăcar, electrician & artist, învăţăcei de toate felurile.

Anterior, mulţi dintre cei cu care se mai întâlnise pe aceleaşi cărări abia de îi vorbiseră. În ciuda anilor de lecţii comune, îi ştia mai puţin decât pe colegii lui de tren & nu era mult mai vorbăreţ acum decât fusese în timpul şcolii. Totuşi era un călător care plecase & se întorsese, iar asta însemna că avea poveşti. Le spuse lui Timon, Shikasta & Burbo despre şobolanii-cârtiţă & despre marele sobol austral. Iar băieţii ascultară, chiar dacă acum, că nu le vorbea verilor săi, exprimarea îi era ezitantă. Încurajat de atenţie, Sham le făcu cunoştinţă ascultătorilor cu liliacul. Asta pecetlui relaţia lor.

Erau o gaşcă temporară & hălăduiau pe acoperişurile cartierului industrial din Streggeye, ţipând & spărgând geamurile halelor abandonate, flirtând & încăierându-se, cu Fie-zi rotindu-se curios în jurul lor, ascunzându-se prin pădurea de hornuri & tuburi de ventilaţie. Priveau sosirile & plecările din pieţele de pe cele mai aglomerate străzi din părţile prospere ale oraşului & din alte locuri, intrau

în depozite defuncte, campau în boilerele reci ale cuptoarelor inutilizabile.

Uneori, vorbeau despre recuperare.

* * *

Streggeye nu era faimos pentru recuperatorii săi. Desigur că acei căutători în pământul bătrân, acei dezgropători de ciudăţenii, erau de pretutindeni & de nicăieri. Diversele nume colective pe care & le luau tindeau să se refere exact la asta: erau Colegiul Difuz, puteai auzi; erau Frăţia împrăştiată; Antiplasaţii; Săpătorii Universali.

Deşi micuţ, Streggeye nu era vreo văgăună. Oferea o cantitate disproporţionată de carne de cârtiţă & filosofie a mării de fier. Era cunoscut printre exploratori & scafandri la înălţime pentru Chipurile-de-Piatră, figurile din stâncă ce priveau din vârful insulei, peste linia arborilor din aerul irespirabil al ţinuturilor muntoase. (Sham vizitase staţiile de belvedere de sub zona de tranzit, privise prin periscoapele lungi cu oglinzi & lentile spre capetele pietroase ce se holbau din vârful insulei.) Aşa că, deşi nu era primul port pe care-l alegeau, recuperatorii vizitau, de fapt, periodic oraşul. Sham urmărise de mai multe ori sosirea trenurilor de recuperare.

Erau diferite de tot ce rula pe marea de fier. Vehicule cârpite. Locomotive puternice, decuplatoare păcătoase în partea din faţă, lateralele nituite cu armături, împănate cu uneltele neobişnuite ale meseriei de recuperator. Freze, cârlige, macarale, senzori de varii tipuri neortodoxe, pentru căutarea & sortarea prin milenii de resturi azvârlite ce umpleau cu gunoaie marea de fier. Bucăţele recuperate folosite & încorporate. Pe punţile de deasupra, recuperatorii înşişi, în hainele lor distinctive, cu centuri portscule, banduliere & acoperitori de picioare din piele pătate, petice de ţesături tratate, pene din

plastic, resturi sclipitoare & piese scoase din pământ &, în mod miraculos, nedistruse. Căşti cu forme complicate.

Mai întâi veneau la bord autorităţile oraşului, care se târguiau pentru recuperările pe care le doreau. Apoi clienţii babani, bogăţii din Streggeye, &, în cele din urmă, dacă echipajele recuperatoarelor se simţeau generoase & aveau la dispoziţie câteva zile, le puneau în vânzare la talcioc.

Mărfurile lor străvechi & recuperate erau aşezate pe tarabe la marginea docului, în funcţie de diferite taxonomii. Mecanisme găurite & oxidate din Epoca Metalului Greu; cioburi din Plastozoic; tipărituri pe cauciuc subţire & ecrane vechi de ordinator din Era Computaţională; arhe-recuperări pentru toate gusturile, din vremuri uimitor de îndepărtate, precum & lucruri mai puţin interesante, de asemenea, chestii aruncate sau pierdute de acum câteva sute de ani până în ziua de ieri - novo-recuperări.

S-ar fi putut să existe chiar o tarabă sau două cu obiecte din a treia categorie de recuperări. Vergele imposibile, neascultătoare fizic, care arătau & se comportau aşa cum nimic n-ar fi trebuit s-o facă. Sham îşi amintea un astfel de obiect... sau fuseseră trei? Un triskelion Strugaţki, îi spusese recuperatorul, fluturându-l ca să atragă interesul. Trei vergele negre curbate, plasate la distanţă egală, în formă de Y. Bărbatul ţinuse una, iar deasupra ei ieşeau în afară celelalte două în timp ce, în centru, unde ar fi trebuit să se unească, nu exista nimic. Nu se atingeau, deşi rămâneau împreună oricum le-ai fi scuturat.

Iar chestia aia era o piesă de alt-recuperare. Ceva făcut nu doar cu evuri în urmă, ci & la o depărtare de neimaginat faţă de cele mai îndepărtate întinderi ale cerului-de-sus. Adusă la marea de fier, folosită & aruncată de unul dintre vizitatorii de pe alte lumi, resturi măturate din poalele cosmice, în cursul anilor de mult trecuţi, când planeta aceasta fusese un refugiu ocupat, o

haltă pentru aceleaşi vizite scurte care aprovizionaseră, accidental, cerul-de-sus cu animalele lor. Lumea asta fusese un capăt. Frecventat de vehicule aflate în drum de la un loc imposibil de îndepărtat spre altul, cu gunoaie de aruncat.

Gândul de a ataca recifurile de recuperare necunoscute, săpăturile, mineritul, plonjatul în ţărână, culesul prin litoralul gunoiului străvechi - activităţile acelea îi iuţeau lui Sham sângele prin vine. Dar apoi? Avea întrebări. Unde se sfârşea recuperarea? Ce se întâmpla când o găseai? Cine o folosea pentru ce, când cineva o vindea sau o dădea la schimb altcuiva?

Chiar dacă era mai greu să te gândeşti la asta, un ultim lucru îl rodea & nu-l putea alunga: de ce, când se gândea la recuperare, Sham începea încântat & termina dezumflat?

Capitolul douăzeci & trei

Într-un golf plin de şine care necesitau migală, pe coasta de est din Streggeye, chiar lângă oraş, exista o epavă. Se afla la câteva sute de yarzi de ţărm: o locomotivă & un vagon blocate, ruginind, care-şi pierduseră demult energia - un căpitan nepriceput, un echipaj beat, macazuri inadecvate. Prea distruse pentru a fi reparate, nu valorau nimic ca novo-recuperare. Se prefăceau în praf, luate în stăpânire de păsări ce cuibăreau în rugină & cârâiau indignate când Fie-zi zbura în jurul căminului lor.

Timon, Shikasta & Sham erau singuri pe plaja cu pietricele. Şedeau lângă un gorgan, unde un izvor de apă & un râu de căi ferate, o linie, o buclă lungă de şine ieşeau din continent & se alăturau mării de fier. Aruncau pietre către locomotiva veche aflată în larg. Timon & Shikasta vorbeau. Sham, încă surprins că se afla în compania lor, urmărea locuitorii animali ai solului puţin adânc de pe coastă. Suricate, marmote, soboli dintre cei mai mici. Shikasta, care, deşi fusese foarte tiranică în şcoală, acum era inexplicabil de atentă la Sham, îl privi până când băiatul roşi.

– Deci o să fii doctor de cârtiţieră, Sham? întrebă Timon. Sham ridică din umeri.

– O s-ajungi ca şefa ta? Să nu ştie nimeni dacă eşti femeie sau bărbat?

– Taci din gură, făcu Sham stânjenit. Fremlo e Fremlo.

– Credeam că vrei să te bagi în recuperări, zise Timon.

– Că veni vorba, interveni Shikasta, vreţi să vedeţi ceva mişto? El are dreptate, recuperarea e singura chestie care te-nviorează. Aşa că voiam să vă arăt ceva.

Luă din taşca ei un obiect ce arăta întrucâtva ca telecomanda unui acar. Era din plastic sau ceramică

neagră & avea o formă ciudată. Strălucea de lumini. Din el ieşeau fire fără niciun fel de noimă. Scotea un murmur ca al muştelor deranjate.

Sham făcu ochii mari.

– Asta-i recuperare, suflă el.

– Este! făcu Shikasta cu mândrie.

Fata scoase o cutie cu ceva de mărimea boabelor de strugure, lipite cu circuite urâte.

– Asta-i *alt*-recuperare, spuse Sham.

Gunoaie de pe altă lume.

– Cum ai făcut rost de ea?

– De la o tovarăşă de tren.

La fel ca Sham, Shikasta lucra pe marea de fier; în cazul ei, pe un vehicul de transport.

– A primit-o de la cineva care o primise de la altcineva, & tot aşa & iar aşa, până la Manihiki. Zicea că aş putea face ceva cu ea.

– Aoleu, pe Ohmul-cel-Apt, zise Timon, pur & simplu ai furat-o.

– Împrumutul nu-i furt, spuse ea afectată. Am vrut să v-o arăt. Poţi să-ţi faci liliacul să vină aici?

– De ce? întrebă Sham.

– Nu-i fac niciun rău.

Luă din cutie unul dintre lucrurile care arăta ca o boabă de strugure. Pe el se afla o agrafă.

Sham se uită lung la Fie-zi, care se rotea în aer. Undeva în minte îi răsunau poveştile pe care le auzise despre capacităţile unora dintre obiectele lăsate în unele dintre straturile din unele recuperări. Undeva exista o idee micuţă.

Îl ademeni pe Fie-zi cu o fâşie de pastramă.

– Ai face bine să nu-mi răneşti liliacul, zise el.

– Nu-i liliacul tău, replică Shikasta. Tu eşti băiatul lui.

Prinse obiectul de piciorul drept al lui Fie-zi, care chirăi furios & săgetă prin aer, urinând pe braţul ei & făcând-o să ţipe dezgustată.

Fie-zi făcu zigzaguri în echere complicate, rostogolindu-se, înşurubându-se, contorsionându-şi trupul în încercarea de a disloca obiectul. Shikasta îşi şterse de pe mână urina liliacului.

– Bun, spuse ea.

Cutia ei fluiera & gângurea. Scotea clicuri în ritmuri de staccato complicate, la sincron cu acrobaţiile neastâmpăratului Fie-zi. Ecranul luminat albastru strălucea, ca o ceaţă electrică în care apărea un punct ce imita mişcările aeriene ale liliacului. Acesta o coti în depărtare, iar zgomotul din maşinărie se atenuă; mai aproape, mai tare.

– Asta-i..., zise Sham.

– Un dispozitiv de urmărire, îl întrerupse Shikasta. Ştie unde-i obiectul-semnal.

– Cum funcţionează? La ce distanţă?

– E recuperare, nu? replică ea. Nu ştie nimeni.

Toţi trei se feriră când Fie-zi veni spre ei. Receptorul guiţă, apoi gemu în timp ce liliacul se îndepărtă, bătând din aripi.

– De unde-ai făcut rost de el? Tu sau tovarăşa ta de tren?

– Manihiki. Unde-s cele mai bune recuperări. Există un loc nou în *Talciocul Scabbling.*

Spusese numele acela exotic cu grijă, ca pe o vrajă care evident îi făcea plăcere.

– Astea chiar sunt utile. Adică, dacă-ţi fură cineva vreun lucru & ai aşa ceva, poţi să-l urmăreşti. Aşa că nu-s ieftine.

– Sau dacă-i ceva pe care-l urmăreşti de o viaţă..., zise încet Sham.

Ceva care uneori ajunge suficient de aproape de tine ca să-l vezi. Dar care continuă să-ţi scape.

– N-ai mai văzut niciunul până acum, este? zâmbi Shikasta. M-am gândit c-o să-ţi placă.

„Dacă-ţi petreci viaţa aşa, vânând o pradă care te chinuieşte, ce n-ai da ca să ai o chestie de-asta?” gândi

Sham. „Te-ai da peste cap - nu-i aşa? - ca să faci rost de una. Te-ai duce la Manihiki ca s-o cumperi.”

Capitolul douăzeci & patru

– Căpitane Naphi?

Dacă era surprinsă să-l vadă pe Sham, n-o arătă nicicum. Era plauzibil, presupuse băiatul, ca el să fi intrat din întâmplare în cafeneaua ei favorită. Să nu fi căutat mai mulţi camarazi de pe *Medes* & pe care să-i fi întrebat unde credeau că poate fi găsită.

Femeia şedea la o masă din colţ, cu un ziar în faţă & un pix în mână. Nu-l invită să şadă & nici nu-l alungă. Pur & simplu îl privi lung, atât de lung, încât nervozitatea lui deja existentă crescu.

– Soorap, spuse ea. Ajutorul doctoriţei.

Se lăsă pe spate şi-şi puse mâinile, cu o bufnitură surdă & una dură, pe masa din faţa ei.

– Sper sincer, Soorap, că nu eşti aici ca să discuţi...

– Nu... Nu... Nicidecum, se bâlbâi el. De fapt, era ceva ce aş fi vrut să vă arăt.

Fie-zi se agăţa pe sub cămaşa lui. Scoase animalul afară.

– Ţi-am văzut lighioana, zise căpitanul.

Sham întinse piciorul lui Fie-zi, pe care mecanismul minuscul continua să iasă în evidenţă ca o căpuşă.

După demonstraţie, Shikasta fusese consternată de incapacitatea ei de a-l ademeni înapoi pe Fie-zi, pentru a-i lua transmiţătorul. Fluturase din mână, iar liliacul, firește, o ignorase.

– N-o să mai recuperez chestia aia! strigase ea.

Iar lui Sham îi venise o idee.

Atrăsese liliacul pentru ea, dar, când se apropiase la câţiva yarzi, îşi transformase pe ascuns mişcarea de vino-n-coace cu una de alungare, aşa încât, circumspect, Fie-zi se îndepărtase din nou. Sham ridicase din umeri &

din sprâncene, a scuze faţă de Shikasta, cum ştiuse el mai bine.

– Nu vrea să vină, spusese el.

– Ai face bine să speri, replicase ea în cele din urmă & toată prietenia neaşteptată din ultimele zile cam dispăruse, că nimeni n-o să constate că-s mai puţine din astea. Aş avea nişte necazuri...

Sham încuviinţase spăşit, ca & cum fusese vina lui că ea le furase.

– Când ţi se-ntoarce şobolanul zburător, îi scoţi chestia aia & mi-o aduci, în regulă?

În seara aceea, departe de privirea & auzul ei, băiatul îl fluierase pe Fie-zi & acesta se întorsese în braţele sale. Examinase agrafa de pe piciorul lui. Şoptind o scuză, o strânsese mai tare. Acum ar fi fost necesar un tăietor de metal ca s-o scoată. Iar acum era aici şi arăta nervos spre emiţător-receptorul sau receptorul sau transceptorul sau cum se chema chestia aceea, în timp ce Fie-zi se foia.

– Unul dintre tovarăşii mei a găsit asta, căpitane, spuse el. Mi-a arătat cum funcţionează. Există o cutie ca un... ăăă... & ştie unde-i chestia asta.

Chipul lui Naphi nu trăda nimic. Sham continuă. Vorbi, săpând un tunel prin tăcerea rece ca ţărâna a căpitanului, ca o cârtiţă de conversaţie.

– M-am gândit că poate vă interesează. Îi oferi o descriere dezlânată & năucitoare a ceea ce făcea obiectul. După cele auzite... am fost în cârciumă, căpitane. A fost o onoare să servesc sub dumneavoastră & speram că poate mă lăsaţi s-o mai fac o dată.

N-avea decât să creadă că era un lingău & un ambiţios. Bine.

– De-aia m-am gândit c-ar putea, cum ar fi, să v-ajute, Ştiţi?

Căpitanul trase de piciorul liliacului, suficient de tare ca Fie-zi să scâncească, iar Sham să tresară. Naphi privi

cu atenţie. Respira un pic mai iute decât cu o clipă în urmă.

– Prietena ta ţi-a zis unde pot fi obţinute asemenea lucruri?

– Mi-a spus, căpitane. În Talciocul Scabbling. Este pe...

Şovăi, dar unde altundeva puteai găsi recuperările cele mai revoluţionare?

-...pe Manihiki.

Oh, & atunci îl privi.

– Manihiki, repetă ea. Umbra celui mai blând & mai sardonic zâmbet îi bântui pe buze câteva secunde. Mi-ai adus asta din bunătatea inimii tale.

Gura îi era în continuare bântuită & tresări.

– Ce întreprinzător! Ce întreprinzător eşti. Într-adevăr, ar putea fi util, Soorap, spuse ea în cele din urmă.

Băiatul înghiţi un nod.

– E o posibilitate de luat în considerare, continuă Naphi. Femeia rămase cu privirea în gol. Sham aproape că-i putea zări trenul minţii scrâşnind peste şinele-planuri.

– Deci, zise el grijuliu, m-am gândit doar că aţi vrea să ştiţi că în Manihiki există lucruri din astea. În cazul în care călătoriţi din nou, aţi putea...

– Cum m-ai găsit, Sham ap Soorap?

– Am auzit c-aţi putea fi aici.

Avea vreun rendez-vous? se întrebă. Abia de-i trecuse prin minte cât de mult deranja.

– Cineva a zis că sunteţi...

– Că mă întâlnesc cu cineva? spuse ea &, cu o coordonare perfectă, cineva din spatele băiatului rosti numele căpitanului Naphi.

Sham se întoarse, dar nu-l văzu pe iubitul secret pe care şi-l imaginase preţ de o clipă. Ci pe Unkus Stone.

Capitolul douăzeci & cinci

După exclamaţiile de regăsire, pe când Sham îşi ţinea mâna pe spatele bărbatului mai vârstnic, îşi dădu seama că Stone şchiopăta rău. Că se susţinea cu bastoane.

– Cum ai reuşit s-ajungi aici? vru Sham să ştie.

– Mi-am mai revenit, zise Stone.

Zâmbi, dar nu-i ieşi atât de bine.

– Am făcut autostopul cu un transportor care ajungea până la Streggeye. Un tren de poştă. Olog sau nu, există lucruri pe care un trenar ca mine le poate face.

– Salut, Stone, spuse Naphi.

– Salut, căpitane Naphi.

Tăcerea deveni atroce.

– Ar trebui să plec, căpitane? spuse Sham.

„Dar abia am început”, gândi el. „Abia ce-ţi captasem interesul pentru recuperarea mea! Ajungeam la un rezultat & urma să mergem undeva!”

– Ce-ai venit să-mi spui, Stone? întrebă căpitanul.

– Zvonuri, răspunse Stone.

Întâlni privirea lui Sham şi-şi aruncă ochii spre uşă, înclinând capul.

Sham descifră mesajul. Mohorât, se întoarse & se îndreptă spre uşă încercând să compună o strategie. Dar se auzi un hârşâit & căpitanul îi rosti numele. Ea trăsese alt scaun la masă.

– Dacă sunt zvonuri, spuse femeia, n-o să fiu atât de penibilă încât să cred că n-o să le afle imediat toţi trenarii... Sublinie cuvintele cu degetul ei de os, metal & lemn....însă nici n-o să fiu atât de răutăcioasă încât s-o fac sau să-l fac să aştepte mai mult decât e necesar.

Sham se înclină drept mulţumire, cu inima gonind, & se aşeză.

– Aşadar, apreciez intermedierea a ceea ce ai de intermediat, domnule Stone.

– Ei bine..., începu Stone, dar o tuse măgărească îl forţă să facă o pauză. Suntem urmăriţi.

– Urmăriţi, repetă Naphi.

– Da. Ei bine, eşti. Sau ai fost. Vezi dumneata, căpitane, am fost mult timp la pat, în Bollons. Dar după o vreme, m-am ridicat. Se foi. Am făcut una-alta. Am ajuns să le cunosc pe surorile medicale. M-am apropiat de câţiva oameni din jur. Am şchiopătat primprejur. Am ajuns să cunosc drumurile secundare &...

– Te poftesc, îl întrerupse căpitanul Naphi, să grăbeşti călătoria asta din punctul de vedere al relevanţei.

– Unul dintre vânzătorii de fructe pe care i-am cunoscut m-a întrebat cine mi-erau prietenii, aproape că se bâlbâi Stone în efortul de a vorbi iute. Spunea că există oameni care-ntreabă despre ce mi s-a întâmplat. Ce ni s-a întâmplat. Cereau informaţii. Zicea c-au auzit ceva de la cineva, de la o femeie care auzise despre ceva ce-am găsit...

Scutură din cap & ridică din umeri. Sham înghiţi un nod & ridică & el din umeri. „Nici eu nu ştiu nimic despre asta!” reuşi el să nu strige.

– Întrebau despre călătoria noastră. Despre epavă. Despre echipaj. Întrebau despre dumneata, căpitane. Mai întâi m-am gândit că nu era nimic.

– Dar..., spuse Naphi.

– Dar, vezi dumneata, când m-am urcat în trenul ăla poştal ca să mă-ntorc, după câteva zile, în spatele nostru era un tren mai mic. La mile distanţă. O locomotivă isteaţă, un singur vagon, & indiferent ce ardea, nu scotea suficient prin eşapament cât să văd. Calitatea-ntâi. Ştiu un vehicul bun când îl văd, şi-ar fi trebuit să gonească nebuneşte. Dar a rămas la aceeaşi distanţă în spatele nostru. Prea mult timp. Chiar & atunci, ar fi putut să nu mi se pară nimic bizar. După o vreme, a dispărut. Doar că l-am văzut din nou & nu doar atât. Eram într-o

câmpie. Nu tu dealuri, nu tu păduri, nimic. Niciun loc în care să te ascunzi. Însă l-am văzut din nou, apoi a apărut altul. Păstrând mereu distanţa.

– Urmărindu-te, zise căpitanul. Chiar dacă-i adevărat, cu siguranţă toată lumea ştia încotro te îndrepţi, nu?

– Ştiau încotro *am spus* că mă-ndrept, căpitane. Veneam *încoace.* Dar poate că ei credeau că mă duceam altundeva. Ca & cum ar fi crezut că noi avem un plan.

– Mulţumesc, Unkus Stone, încuviinţă în cele din urmă căpitanul. Ei bine... Ei bine, indiferent ce cred urmăritorii noştri, cu siguranţă vor fi dezamăgiţi. În definitiv, n-am niciun fel de secrete să le ofer. Căpitanul se ridică & pufni. Zvonurile s-au învârtejit în jurul nostru. Zvonurile & inexactităţile. Dacă se hotărăsc, indiferent cine sunt discipolii noştri nedoriţi, n-o să le fie foarte greu să afle încotro ne îndreptăm în continuare. Eu voi pleca din nou. Vrei să mă însoţeşti?

– Deja altă călătorie, căpitane? zise Stone. Ar fi o onoare, înghiţi un nod. Cu picioarele aşa cum îi erau acum, Stone n-ar fi fost prima alegere pentru multe echipaje. Nu mulţi ar fi făcut ce făcea Naphi pentru el.

– Deci ne-ntoarcem spre sud? continuă el. Mai mulţi australi mari de găsit?

– Desigur. Până la urmă, asta-i treaba noastră. Dar poate că asta va fi o călătorie lungă. Nu ştii niciodată unde-am putea să ajungem sau pe unde o să ne ducă ruta noastră.

Însă văzându-i ochii, văzând cum căpitanul privea lung mecanismul prins de piciorul lui Fie-zi, Sham bănui că el ştia de fapt. Că avea o idee destul de exactă despre unde urmau să-i ducă orice devieri de la traseu. Iar încântarea îi flutură înăuntrul pieptului. În acel moment o simţi în coaste, exact aşa cum îşi imaginase că ar fi fost dacă Fie-zi ar fi zburat înăuntrul lui.

Capitolul douăzeci & şase

Oare am...?

Menţinerea unui jurnal este indispensabilă. Un ofiţer bun va fi minuţios & va trata orice astfel de document, indiferent dacă e dactilografiat la o maşină digitală, scris de mână pe hârtie fină, făcut în scrisul cu noduri al mării de fier din nord sau oricum în alt fel, ca pe memoria externă care este. Concentrarea asupra celor făcute & a celor ce au urmat ar trebui să clarifice cauzele & efectele.

Dar - vai! - scrisul în jurnal este neglijat uneori. Toată lumea e fericită să scrie despre întâlnirile cu prădătorii sau prada, despre urmăririle dramatice ale cârtiţelor & despre revelaţii. Dar ce se întâmplă cu zilele lungi & multe în care nu se petrece nimic, zile de simplă trecere peste şine, de curăţat puntea, în care nu vezi nimic de seamă, în care nu numai că nu ajungi, dar eşti încă la mare distanţă de destinaţia propusă? În zilele acelea, un înregistrator în jurnal poate face greşeli sau poate fi indiferent. Din astfel de situaţii se nasc întrebări precum „Oare am...?”

Chiar dacă, uneori, nu atenţia inadecvată este cea care generează nesiguranţă. Nici chiar şocul. *Medes* se pregăteşte să-şi aşeze roţile pe şine. Pe o rută foarte diferită de cea planificată iniţial. Totul din cauza unei intervenţii pe care Sham a făcut-o cu multă şiretenie.

Pare greu de crezut, pentru el cu atât mai puţin, că aceasta a cauzat abaterea, pare dificil de reconstituit modul în care a ajuns el acolo. Propria şiretenie a lui Sham l-a surprins atât de mult, încât n-o mai înţelege. Nu înţelege cum de merge acolo unde voia să meargă.

Capitolul douăzeci & şapte

Înapoi pe şinele de cale ferată, înapoi pe marea de fier. Legănându-se pe călcâie, pe Medes. Cât de curând avea să-şi amintească acea conversaţie, avertismentul lui Unkus Stone. Era uluitor câtă plăcere îi făceau lui Sham alunecarea picioarelor, huruitul & balansul pe drumul de fier. Fie-zi plonja & alunga pescăruşii de şină care îi urmau.

Căpitanul adunase aproape acelaşi echipaj. Asta întrucât calmul, ideile abstracte & îndelungile analize plictisitoare - defectele obişnuite ale oricărui căpitan ce vânează o filosofie -, motivau loialitatea. Iată-i pe Fremlo & pe Vurinam, pe Shossunder & pe Nabby, pe Benightly, nebărbierit & la fel de necomunicativ, dar care, cu o prietenie neaşteptată, îi dăduse una peste spinare lui Sham, trântindu-l la pământ. Lucrau cu Sham aşa cum o făcuseră mai înainte, tachinându-l, dar acum beau & cu el când îşi termina schimbul & nu păreau exasperaţi dacă era mutălău, nesigur de ce ar trebui să spună.

Fireşte, erau & mai multe lupte de animale. Lind & Yashkan îl luau în derâdere pe Sham când pariau pe rezultatele asalturilor îngrozitoare ale tinerilor şobolani, şoareci, bandicote miniaturale, păsări & gândaci luptători. Sham stătea departe de arene. Ori de câte ori le vedea, se întorcea spre liliacul lui cel surprins & mulţumit, copleşindu-l cu atenţii & zâmbindu-i prosteşte. Observase că Vurinam, care aruncase mai mult decât o privire acestor servicii, părea să nu mai frecventeze luptele ca odinioară.

Aproape de graniţa cerului-de-sus se afla un biplan al cărui motor dădea rateuri, iar Fie-zi se îndreptă în spirală spre el. Sham îi putu vedea agăţată de picior mica

protuberanţă-sursă. Nu fusese greu să evite să i-o returneze Shikastei.

* * *

Aeroplanul zumzăia spre vest. Poate că era de la Momington, insula şic a aviatorilor. Poate că era un transport al unui echipaj bogat din Salaygo Mess. Cum tehnologia complexă nu era disponibilă decât puţinor ţări de la marea de fier, din cauza costului benzinei & a necesităţii pistelor lungi & plane - greu de construit pe insulele abrupte & înclinate călătoria prin aer era costisitoare & neobişnuită. Sham privi cu jind spre avion, întrebându-se ce puteau vedea piloţii.

Se aflau la câteva zile distanţă de Streggeye, virând cu o viteză substanţială prin pădure & pe terenul vălurit. Treceau prin peisaje feroviare neobişnuite. Pe lângă râuri & iazuri, traversând canalele pe şinele supraînălţate.

– Încotro ne îndreptăm, căpitane?

Sham auzise mai mulţi ofiţeri întrebând asta, iar întrebarea, chiar dacă era uşor impertinentă, nu era surprinzătoare. Mergeau spre vest, nu spre sud, sud-vest, sud-sud-vest sau chiar vest-sud-vest aşa cum s-ar fi putut aştepta pentru o vânătoare de cârtiţe. Iar căpitanul răspundea fără a da detalii:

– Avem nişte echipamente de luat.

Băiatul avea îndatoririle lui în cabinetul medical înghesuit al lui Fremlo, dar îşi făcu timp pentru explorat. Găsi odăiţe. Spaţii auxiliare. Secţiuni de cală. Se aşeza într-un dulap mare dintr-un vagon-magazie, îşi punea un ochi în dreptul unei scânduri izolate imperfect &, printre straturile de lemn, putea arunca o privire spre cer.

Călătoreau pe poduri încâlcite & care se intersectau, mulţi yarzi peste defileuri cu pante abrupte, treceau pe lângă insuliţe ce înţepau şinele nesfârşite, oprindu-se uneori pentru a lua provizii & a-şi dezmorţi picioarele.

– 'Neaţa, Zhed.

Era de înţeles ca Sham să ezite. Până acum schimbase doar câteva cuvinte cu harponierul. Dar îi masa aripile liliacului, simţind cu vârful degetelor blânde cum se vindecă, în apropierea platformei căpitanului, iar Zhed era acolo, sprijinită de ultima balustradă, privind şinele peste care treceau.

Era o ciudată. Un soldat înalt & musculos, originară din sudul lui Kammy Hammy. Purta încă hainele de piele ostentative ale acelor insule îndepărtate, războinice & excentrice, unde trenurile de război foloseau locomotive mecanice.

– 'Neaţa, spuse Sham din nou.

– I-o dimineaţă bună? replică Zhed. Oare? Asta mă-ntreb.

Continuă să privească în gol. Drumul lor şerpuia pe marginea unei păduri unde arborii se ridicau printre şinele înguste, iar animalele & păsările cu penaj dantelat ţipau spre ei de pe crengi. Zhed îşi duse degetele la buze & arătă către un loc aflat mult deasupra coronamentului. O rafală săgetată de frunze. O învârtejire de nor balonat de ploaie.

– Uite, indică ea rapid şinele din ambele părţi ale celei pe care călătoreau.

După secunde lungi în care nu se auzi decât *chakchacha* al roţilor, Sham spuse:

– Nu ştiu ce văd.

– Şinele-s curate cum n-ar trebui să fie dacă n-au fost folosite de zile întregi, răspunse ea. Asta vezi. Lucruri mişcându-se cum n-ar face-o decât dacă ar fi ceva pe-aproape.

– Vrei să zici...

– Cred că-i cineva prin preajmă.

În cele din urmă se întoarse & privirea ei o întâlni pe a lui Sham:

– După noi. Aşteptându-ne. Sau urmărindu-ne.

Sham se uită în jur după Stone.

– Eşti sigură? o întrebă.

– Nu. Nu sunt deloc sigură. Am zis „cred”. Dar chiar cred.

Sham privi în întunericul pe care copacii ce alergau îl transformau în umbre.

– Ce-ar putea fi? şopti el.

– Nu-s clarvăzătoare. Dar sunt un trenar & ştiu cum merg şinele.

* * *

În noaptea aceea, Sham se legăna în ritmul *Medesului* în cuşeta lui, iar mişcarea vagonului prin întuneric se traducea în vise nefericite. Mergea de-a lungul şinelor, cu paşi mari, de pe o traversă pe alta, tremurând & ţeapăn de teamă fiindcă era atât de aproape de pământ. Pământul care fierbea, din care supura viaţă, gata să-l înhaţe la prima poticnire. Iar în spatele lui venea ceva.

Îl alergase în afara unei liziere. Era ceva, oh, cu siguranţă era ceva. Încercă să se grăbească & se împiedică, aruncă o privire, auzi un fornăit, simţi şinele scuturându-se & văzu ceva care era & tren & lighioană, o creatură care mârâia & bătea şinele cu labele, în timp ce roţile alergau spre el. Grohăind. Un spiriduş al mării de fier, un înger al şinelor.

Când se trezi, Sham nu fu surprins să descopere că era încă miezul nopţii. Se târî spre punte tremurând, fără a-şi deranja camarazii. Stele sau luminiţe clipeau în depărtare pe marea de fier, la mile & mile de pământul ferm, sigur.

* * *

– Ai văzut vreodată un înger? o întrebă Sham pe Fremlo.

– Da, răspunse doctoriţa, cu o voce atât joasă, cât & înaltă. Sau nu. Depinde. Cât trebuie să dureze aruncarea unei priviri ca să numeşti asta „văzut”? Am călătorit mai

mult decât oricine altcineva de la bord, ştii? Zâmbi ironic. O să-ţi spun ceva, Sham ap Soorap, ceva care, deşi nu-i un secret, în general nu-i admis. Noi, doctorii de pe trenuri, suntem mult mai interesanţi decât măcelarii voştri de acasă.

Dar, mai ales, nu suntem nici pe departe medici la fel de buni. Nu putem ţine pasul cu cercetarea. Suntem în urmă cu ani de zile. Ce ne aduce pe liniile astea e faptul că vrem ca uneori să ne gândim la altceva decât medicina. De-asta nu sunt complet bulversată de interesul tău variabil.

Sham nu spuse nimic.

– Să nu mă înţelegi greşit: o să mă ocup de majoritatea lucrurilor care pot afecta un echipaj de tren. În cel mai rău caz sunt un medic mediocru, dar sunt o excelentă persoană de cale ferată & sunt singura persoană - da, cred că asta îl include & pe căpitan - care a văzut un înger. Dar dacă vii la mine pentru istorii cu strigoi, mă tem c-o să fii dezamăgit. A fost acum mult timp, a fost în depărtare & a durat o clipă. Nu sunt invizibili, indiferent ce-ai auzit. Totuşi se mişcă iute. Pe linii secundare & prin macazuri pe care nu le ştie nimeni altcineva.

– Ce-ai văzut? întrebă Sham.

– Eram pe lângă coasta de la Colony Cocos. Vânam comori, ridică Fremlo o sprânceană. Printr-o încâlceală de şine, nişte colţi de stâncă. Ştiam că ne observa ceva. Apoi am auzit un sunet. Un pic mai departe, la nu mai mult de două sute de yarzi, la intrarea într-un tunel în faleză, era un nod de cale ferată.

– Şinele duceau înăuntru? întrebă Sham.

– Înăuntru era întuneric. Era plin de umbre & de altceva. Ceva care a ieşit, scoţând sunetul acela strident, brusc, tare & îngrozitor.

Sham tresări când ceva îl prinse de umăr: Fie-zi, căzut din aer, cocoţându-se pe el.

– Nu i-aş spune tren, continuă Fremlo. Trenurile, de orice tip ar fi ele, sunt maşinării făcute pentru transportul nostru. Ăsta nu era decât pentru sine însuşi. A ieşit din gaura aceea într-un foc argintiu. Crezi c-am rămas pe-aproape să-l vedem cum se apropie? Am zbughit-o înapoi pe marea de fier cunoscută &, din fericire, ne-a lăsat s-o facem. S-a întors să primească alte ordine de la marele director din cer.

După cum o spusese Fremlo, Sham nu-şi dădu seama dacă doctoriţa era o adeptă sau mai degrabă cita din folclor.

* * *

Un nor invizibil se ghemuise deasupra trenului. Lui Sham i se părea că toată lumea era reţinută, apăsată. Nimeni nu scotea o vorbă, dar toţi păreau să fie de acord că ceva urmărea cu siguranţă afurisitul de tren. Indiferent ce ar fi fost, îngeri, monştri flămânzi, jefuitori sau închipuiri, trenul era o pradă.

Faptul că reuşiră să ajungă totuşi undeva fu aproape o surpriză. Într-o seară, într-o zonă unde pământul dintre şine era acoperit de iarbă sălbatică & ierburi înalte care se unduiau spre ei într-un bun venit mânat de vânt, văzură un grup de insule. Stânci unde pescăruşii îşi înfoiau dosurile în tufe şi-i fixau cu interes în priviri.

Medes se apropie, trecând pe lângă debarcadere mai mari, semne de locuire, alte macazuri, cabluri electrice, faruri ce avertizau despre porţiuni cu şinele slăbite, stânci urâte, recifuri, stâlpi ce se întindeau pe anumite şine, electrificându-le pentru trenuri care puteau rula folosind curentul acela, apoi trenurile însele, dintr-odată, amestecându-se sau stând nemişcate, trenuri de toate felurile posibile, aranjate în jurul unui teren mare, stâncos. Iar pe malul lui, un oraş. Un loc cu turnuri & o arhitectură cu ingenuitatea & minunăţia cimitirelor de fier vechi.

– Pământ! anunţă în difuzor cineva din gabie, extrem de redundant.

Toţi ştiau deja unde se aflau.

Oraşul Manihiki.

Partea a treia

Ţestoasa scormonitoare
Magnigopherus polyphemus

Reproducere cu permisiunea arhivelor
Societăţii de Binefacere a Cârtiţarilor din Streggeye

Capitolul douăzeci & opt

Deci acesta era centrul lumii.

Sham făcu tot ce putu ca să nu se zgâiască precum un novice. Manihiki nu-i uşura totuşi sarcina: spectacolul începu chiar înainte ca *Medes* să tragă pe liniile secundare ale celui mai mare port din lumea cunoscută.

Treceau printr-un catalog haotic & nesfârşit de vehicule. Pe lângă echipaje care îi ignorau, echipaje care se uitau lung la ei, echipaje în ţinute care îi categoriseau ca vecini ai tărâmului Streggeye, precum & cele îmbrăcate ca în ilustraţii sau în vise. Apoi, locomotivele. Sau, ca să fim mai exacţi - pentru că nu toate trenurile aveau locomotive -, mijloacele de locomoţie.

Ici un trenuleţ cu doar trei vagoane care manevra pe şinele portului la capătul unor cabluri uriaşe ce zăngăneau, tras de două păsări uriaşe. Da: un tren-şorecar, emisar al arhipelagului Teekhee. Trenuri din lemn decorate cu măşti; trenuri îmbrăcate în figuri de cositor turnate; trenuri flancate de ornamente de os; trenuri cu un etaj & cu două; trenuri acoperite cu plastic stropit în culori acrilice. *Medes* trecu pe lângă zăngănitul & trăncănitul unor vehicule diesel, ca al lor. Pe lângă năzbâtiile agitate & stridente ale trenurilor cu aburi care scuipau, fluierau & râgâiau nori murdari, ca nişte copilaşi divini iritanţi. Plus altele.

Marea de fier: un ecosistem vast & variat de trenuri. Trecură pe sub cabluri, pentru cele câteva mile înviorate de căi ferate de coastă. Ici un vehicul butucănos din oţel lustruit, cu cele câteva ferestre fumurii, cu roţile învârtite de pistoane curbate îndărăt, care-i ieşeau din flancuri. Însă ce erau oare feţele astea ursuze ale lui Fremlo & întregului echipaj al lui Sham? Dezgustul controlat afişat de căpitanul Naphi?

Ah! Ăla era un tren-galeră. În măruntaiele lui încinse, zeci de sclavi erau prinşi în şiruri în curele, trăgând de manete ca să învârtă roţile, încurajaţi de bice.

– Cum de se permite aşa ceva? suflă Sham.

– Manihiki spune despre sine că-i civilizat, zise Fremlo. Fără sclavie pe mal. Dar ştii cum funcţionează pacea în port. Pe fiecare tren amarat funcţionează legile căminului său.

Pe pământurile mării de fier erau la fel de multe legi câte pământuri. Pe unele se aflau sclavi.

Sham se închipui dărâmând uşi & gonind pe coridoarele trenului, împuşcând paznici mişei. Neputinţa lui îl ruşina.

Trenuri solare de la Gul Fofkal; trenuri lunare de la cine-ştie-unde; trenuri cu pedale de la Mendana; un tren mecanic rococo care-o făcu pe Zhed să zâmbească & să salute, în timp ce echipajul său zbiera cântecele întorsului şi-i răsuceau cheia uriaşă; trenuri cu bandă rulantă, de la Clarion, ale căror echipaje fugeau ca să le ţină în mers; trenuleţe trase de ciurde de copitate ce alergau pe lângă şine & puteau alunga prădătorii scormonitori ai mării de fier puţin adânci; trencicluri de o persoană; trenuri de război cât nişte huidume, cu alimentare invizibilă; trenuri electrice, cu pocnetele & scânteile trecerii lor.

Manihiki.

* * *

Prima sarcină a lui Sham în port n-a fost, aşa cum se aştepta, să înfăşoare bandaje, nici să facă ordine în cabina lui Fremlo & nici măcar să meargă la cumpărături după rezerve medicale de care era nevoie. În schimb, spre fascinaţia ochilor înguşti ai lui Fremlo, căpitanul însuşi îi ordonă lui Sham s-o însoţească în ceea ce ea numea „făcutul de comisioane” în oraşul Manihiki.

– N-ai mai fost niciodată aici, zise femeia, trăgându-şi mănuşile, cea stângă modificată pentru a i se potrivi pe mâna anorganică, verificând nasturii & închizătorile redingotei, scuturându-şi praful de pe pantalonii scorţoşi.

– Nu, căpitane.

Sham ar fi dorit să aibă haine bune în care să se îmbrace.

Lângă cărucior, cu huruitul & scrâşnetul pământului dislocat, răsăriră capetele cârtiţelor locale cu feţe cârne & curioase & ale şobolanilor de pământ de dimensiunea unui copil, pe jumătate îmblânziţi & bine hrăniţi cu resturile aruncate & gunoiul organic. Orbi sau nu, păreau să-l privească în ochi pe Sham. Fie-zi îl strânse de umăr tot drumul până în port. Până ce debarcară.

Într-un oraş care, după cum sugera experienţa limitată a lui Sham cu alcoolul, era la fel de ameţitor ca o beţie. Cheiuri gălăgioase, o mulţime compactă, poliglotă. Fluierături, râsete, strigătele vânzătorilor. Băiatul văzu oameni în haine de toate modelele, culorile & tradiţiile, de la zdrenţele cerşetorilor la combinezoane cauciucate & până la jobenele preoţilor Ohmului-cel-Apt, care imitau veşmântul de dandy al zeului lor, & - se holbă Sham - costumele nebuneşti & robuste & uniformele improvizate ale recuperatorilor.

Savanţii de la Rockvane îi observau pe magicienii din Tharp; trimişii de la Cabigo îşi adunau poalele robelor din băltoacele din Manihiki; vânătorii în salopete de Pittman schimbau hărţi şi-i persiflau pe scafandrii la înălţime din Colony Cocos. Vecinătăţile cheiurilor erau colindate de hoţi de buzunare, jucători de jocuri falsificate, cerşetori care se pretindeau marinari de pe epave, falşi supravieţuitori ai unor false naufragii de trenuri, cerând de pomană. Sham nu avea ce bani să-şi protejeze.

Aici, istoria părea lipsită de sens sau cel puţin confuză. Clădirea asta era grandioasă & nouă, cu oţel în tencuială.

Următoarea era cu sute de ani mai veche & ponosită. Un loc corcit. Maşini de teren trase de animale, ricşe,

motoare cu combustie care mârâiau pe lângă mobilierul stradal de nesfârşit de multe feluri, casele făcute din ceea ce părea orice altceva numai materiale de construcţie nu. Ca & cum ar fi fost folosite ca parte a unui rămăşag.

Ofiţerii navali din Manihiki leneveau în uniforme, pe jumătate la datorie, pe jumătate de paradă, pe jumătate flirtând cu trecătorii. Da, matematica era corectă: o astfel de fanfaronadă nu putea fi compusă decât din trei jumătăţi. Uneori răcneau câte o comandă spre un puşti care trecea sau interveneau în vreo altercaţie minoră cu aplomb dur, autorizat. „Imaginează-ţi-i pe şine", gândi Sham. Un tren feronaval ce sfărâma piraţi, cu armele ridicate, în misiuni de salvare & apărare-contra-cost.

Fie-zi se înălţă în cerul jos, investigând streşinile, sculpturile, garguiele de piatră făcute, îşi dădu seama Sham, din recuperări.

– Ai grijă! îi strigă liliacului.

Poate că peste Manihiki zburau scorpioni de mărimea braţului. Habar n-avea.

Îl urmă pe căpitan, înghesuindu-se prin gloată. Pe lângă magazine, tarabe & vânzători ambulanţi care vindeau sticle & magneţi. Flori & camere foto. Ilustraţii de lighioane & îngeri ce pedepseau aroganţa, furişându-se afară noaptea & reparând şinele, de păsări de dincolo de lume.

Într-o regiune de librării cu, înţelese Sham, o vedere largă a ceea ce făcea cărţile să fie cărţi. Încăperi întunecoase pline de hârtie & piele, discuri pentru ordinatoare & bobine de film. Căpitanul Naphi fu întâmpinată cu recunoaştere plină de curtoazie. La mai multe standuri îşi spuse numele, iar vânzătorul verifică un registru sau afişă un fişier pe un ecran strălucitor.

– Necunoscutul, murmurau ei. E corect? Teorii generale & Semnificanţi Variabili, Ultim Ţel Asimptotic, Scop Evaziv. Pierdere. Asta v-am pregătit. Corelau etichetele ei din înregistrări & texte nou obţinute. *Despre*

vânarea filosofiilor a lui Sulayman are o ediţie nouă. A fost & un articol, staţi să văd, „Prinderea prăzii”, în antepenultimul număr din trimestrialul *Căpitanul-Filosof,* dar probabil că l-aţi văzut.

Tot aşa & aşa mai departe.

„Ce caut eu aici?” gândi Sham. „Dacă avea nevoie de un hamal, de ce nu l-a adus pe Shossunder?”

Ca & cum i-ar fi auzit gândul, căpitanul mormăi:

– Haide, Soorap, privirea sus. Sugestia ta ne-a adus la Manihiki. Bine lucrat. De ce-ai irosi aceste privelişti?

Femeia evaluă meritele diferitelor oferte. Textele pe care le cumpără i le dădu lui Sham fără niciun cuvânt. Geanta se îngreună.

Fie-zi investigă acoperişurile unui depozit enorm, dărăpănat, din care se auzea larmă. Naphi îl urmări zburând.

– Spune-mi din nou, zise ea, unde crede prietena ta că s-ar putea găsi dispozitivul de urmărire.

– Pe strada Scabbling, spuse Sham. A zis că-n talciocul de acolo-s cele mai bune recuperări.

Femeia indică un semn de pe perete. Talciocul Scabbling. Sham rămase cu gura căscată. Naphi ştia, fără îndoială, ce fel de artefacte poftea el să vadă. După ce-l târâse prin toate librăriile, asta era o răsplată pentru că-i spusese despre tehnologie?

– Deci, zise Naphi, indicând cu un gest brusc & încântător al mâinilor că ar trebui să intre înaintea ei, o să merg la cumpărat de recuperări.

Capitolul douăzeci & nouă

– Ai cărţile? întrebă căpitanul. Treaba ta e să le duci înapoi la tren. Pentru o vreme nu voi avea nevoie de tine, Soorap.

– Trebuie să mă-ntorc?

„Abia ce m-ai adus aici”, se gândi.

– Exact. Vreau să am cărţile până la căderea nopţii.

– Până la...

Până atunci mai erau câteva ore. Avea timp. Îi dăduse timp! Timp ca să-şi găsească drumul pe străzile din Manihiki. Prin piaţa asta. Naphi ţinea o bancnotă. Bani?

– Prânzul. Consideră că-s din partea care ţi se cuvine.

Băiatul bâlbâi o mulţumire, dar Naphi dispăruse. „Ei bine, iată-mă în mijlocul recuperării”, gândi Sham fără vlagă.

Piaţa se afla într-o galerie. Deasupra, niveluri de alei animate, la care se ajungea pe scări în spirală. În jurul lui Sham, stand după stand cu surprinzătoare rămăşiţe găsite. Răsunând asurzitor de zgomotul încercărilor de a vinde, certurilor, cântecelor, prezentării mărfurilor. Toate afacerile erau acompaniate de o formaţie micuţă cu chitară & oboi, iar o femeie controla sunetele stranii ce ieşeau dintr-un fel de cutie din os.

Inşi isteţi & şleampeţi, femei & bărbaţi de afaceri, mercenari îmbrăcaţi fioros & criminali mercenari. Trenari. Figuri studioase. Demnitari & exploratori în hainele somptuoase, ciudate sau urât croite ale patriilor lor. Iar peste tot, recuperatori.

„Ştiu, ştiu”, gândi Sham ca răspuns la pedepsele & avertismentele avute în vedere de Troose & Voam. „Ştiu că-s fanfaroni. Dar totuşi!”

Recuperatorii strigau unii la alţii în argou. Îşi glisau vizierele stratificate & le dădeau din nou la o parte,

apăsau butoane & protuberanţe de pe combinezoanele lor protectoare, şorţurile de piele ca ale măcelarilor & pantalonii cu buzunare multiple. Împungeau & se jucau cu degetele cu cutii ciudate, cu bucăţele de recuperări ce aruncau în aer culori & imagini, care cântau & făceau luminile locale să scadă în intensitate & câinii să se întindă pe jos. Curiozitatea lui Sham îi depăşi minunarea.

– Ce-i aia? arătă el cu degetul spre o pană de fier deformată de rugină.

Vânzătorul îl privi mucalit.

– O cheie, spuse el.

– Dar aia?

Un pătrat bălţat de putregai, în diferite culori, ştanţat pe statuete mici.

– Un joc de copii. Aşa zic învăţaţii. Sau o trusă de divinaţie.

– Ăla?

Un ciot filigranat de arahnidă din ceva ce arăta ca sticla, cu un fel de picioare care răpăiau în articulaţii complicate.

– Nu ştie nimeni.

Bărbatul îi înmână lui Sham o bucăţică de lemn.

– Loveşte-l.

– Ha?

– Dă-i una, rânji omul.

Sham trosni recuperarea. Nu se sparse, aşa cum s-ar fi crezut după aspect. În schimb, băţul în sine se răsuci în jurul său, ca un tentacul rănit. Sham îl ridică. Acum era o spirală strânsă, deşi îl simţea în continuare tare în mână.

– Nu-i de pe Terra, clar, zise omul. Aia-i alt-recuperare, gândacul de curbat. De la unul dintre popasurile celeste.

– Cât costă? întrebă Sham.

Bărbatul îl privi cu blândeţe & spuse un preţ care-l făcu pe Sham să închidă gura cu un clămpănit & să se răsucească să plece. Apoi se întoarse.

– Pot să te-ntreb...

Aruncă o privire împrejur, ca să se asigure că Naphi nu era prin zonă ca să-l vadă sau să-l audă.

– Cunoşti pe cineva, nişte copii? O familie? Au o arcadă care arată ca & cum ar fi fost făcută din recuperări vechi.

Bărbatul îl privi lung.

– Ce cauţi tu, băiete? spuse el, în cele din urmă. Nu. Nu-i cunosc. Habar n-am cine-ar putea să fie şi-ţi sugerez să nu ştii nici tu.

Ignoră consternarea lui Sham & începu din nou cu anunţurile lătrate & cântate ale vânzărilor de unelte, gândaci de curbat & recuperări ieftine & bune.

Sham încercă la o femeie care se tocmea cu un cumpărător arţăgos pentru nişte circuite de ordinator străvechi; o pereche de bărbaţi care se specializaseră în alt-recuperări extraterestre & aveau cămăruţa plină cu pepite bizare şi complet deconcertante; un furnizor nu de recuperări, ci de echipamente pentru extragerea lor: magnetite, aparate de măsurat, tele-ochelari, lopeţi, cizme de frezat cu tirbuşoane, pompe de aer & măşti pentru submersie totală sub pământ. Un grup format din tineri & tinere de vârsta lui îl urmărea pe Sham. Chicoteau & şopteau unii spre alţii, curăţându-şi unghiile cu cuţitaşe ridicole. Se împrăştiară când un ofiţer feronaval cu figura ascuţită îi săgetă cu privirea, dar se întoarseră după ce acesta trecu.

O masă cu păpuşi. Păpuşi ciudate, recuperate. Oricât ar fi fost de curăţate, praful în care stătuseră culcate atâtea vieţi le colorase definitiv: indiferent ce nuanţă ar fi trebuit să aibă pielea lor, arăta sepia, ca & cum ar fi fost privită printr-o sticlă murdară. Majoritatea aveau formă de oameni, majoritatea de femei sau de fete, deşi cu proporţii fizice extrem de dubioase, cu smocuri de păr încurcat, acolo unde mai rămăsese ceva din el. Câteva erau groteşti. Multe nu aveau membre. Necesitau serviciile unui păpuşar.

Peste tot unde merse Sham, răspunsurile la întrebarea lui, la descrierea arcadei & a celor doi copii fuseseră fie

ignoranţă ce părea sinceră, fie recunoaştere prudentă, urmată de minciuni şi/sau sugestii s-o lase baltă. De cele mai multe ori, recuperatorii o afişau pe prima, iar vânzătorii locali, pe a doua.

Ce ştia el despre această familie? O soră mai mare, un frate mai mic. O casă dezordonată. Cu părinţi viguroşi & care călătoreau departe. Care, spuneau oasele, muriseră.

Astfel de gânduri îl făcură pe Sham să cugete inevitabil la propria lui familie. Nu se gândea des la mama & tatăl lui, pierduţi pentru el din cauza unei inimi frânte & a unui accident. Nu era ceva de care să nu-i pese; cu siguranţă îi păsa. Nu că n-ar fi suspectat că lipsa prezenţei lor n-ar fi fost importantă. Nu era prost. Era, mai degrabă, neaducerea aminte a sprijinului lor, de vreme ce fusese îngrijit întreaga viaţă de Troose & Voam - care erau părinţii săi, cu adevărat, nu încăpea îndoială. Grija pe care Sham le-o purta mamei & tatălui său era grija pentru străini pierduţi, iar insistenţa asupra ei ar fi putut să-l facă să se simtă neloial faţă de cei care îl crescuseră.

Însă devenise brusc conştient că părea să împartă cu aceşti doi copii din imagine faptul că era, practic, ca să vorbim cu exactitate, un orfan. Asta era un cuvânt care îţi rămânea cu adevărat în gât. Deci. Fata & băiatul ăsta erau & ei ajutoare de medici, nemulţumiţi, tânjind după recuperare, lipsindu-le ceva? Sham se îndoia.

Peste tot în hală se aflau ceasuri, într-o mie de forme. Unele erau modeme, altele evident recuperate, rearanjate cu mândrie ca să funcţioneze din nou & din care la momentele stabilite ieşeau păsările. Altele aveau ecrane albastre pe care străluceau cifre. Toate îi arătau lui Sham ce repede trecea timpul.

– Cum ai făcut să devii recuperatoare?

Femeia cu înfăţişare dură cu care vorbise îl privi surprinsă. Sorbea o cafea precum catranul, schimbând cu colegii anecdote despre săpat. Râse de Sham, dar

fără răutate. Îi aruncă o monedă unui brutar de la taraba ei şi-i făcu semn să-i dea lui Sham un foietaj.

– Sapi, spuse ea. Găseşti o chestie. O duci la trenul de recuperare. Sapi din nou. Găseşti altă bucată. Nu eşti... îl măsură de sus până jos. Hamal? Camerist? Steward? Cârtiţar ucenic?

– Ajutor de doctor, răspunse el.

– Ah! Da, & asta.

– Am găsit un liliac, zise Sham cu gura plină de cadoul din aluat lipicios. Presupun că totuşi nu-i o recuperare. E tovarăşul meu.

Era în continuare urmărit, îşi dădu seama, de mica gaşcă. Iar ei, după cum observă, erau urmăriţi de un alt tânăr, un flăcău vânos care se mişca rapid, pe care Sham se întrebă dacă-l mai văzuse.

Recuperatoarea cotrobăi pe sub masă.

– Am nevoie de mai multe Flecuşteţe Mânjitoare, spuse ea.

– Mulţumesc frumos pentru prăjitură, zise Sham. Femeia arăta splendid. El clipi & încercă să se concentreze. Presupun că nu... ai văzut vreodată doi copii. Trăiesc lângă o...

– Arcadă, îl întrerupse ea.

Sham clipi.

– O arcadă din recuperări, continuă femeia. Am auzit că-i caută cineva.

– Poftim? făcu Sham. Ai auzit asta de când *am venit?*

– Vorba umblă. Tu cine eşti, flăcău? Înclină ea capul. Ce ştiu eu despre tine? Deocamdată nimic. Tu ştii că eu nu-s de aici. Dar fraţii ăştia înconjuraţi de recuperări parcă-mi spun ceva.

– Cred că vii aici tot timpul. Poate ai auzit de ei vreodată.

– Desigur. Ăsta-i Manihiki. Genul ăla de detaliu arhitectural pe care-l descrii rămâne în minte, nu-i aşa? Am fost aici acum vreo două călătorii, ceea ce-nseamnă, probabil, câteva luni. Vânzând direct. În fine... încuviinţă

lent către amintire. Erau doi ca ăştia pe care-i descrii. Tineri! Tineri-tineri, dar mai calmi decât ai crede, ridică ea o sprânceană. Scotoceau, culegeau, puneau întrebări. În plus, se pricepeau la recuperări.

– Crezi că-s cei pe care-i caut?

– I-am auzit pe ăştia şoptind, arătă ea din mână spre negustorii ambulanţi; nu spre recuperatori, ci spre agenţii locali, vânzătorii. Vorbeau mizerii despre ei. Iar mizeriile sunt afacerea mea. Zâmbi & continuă: Au cumpărat de la mine multe chestii, pocni ea din degete, & că veni vorba, chiar trebuie să mă-ntorc la treabă.

Ridică o cutiuţă de alt-recuperări. De mărimea unui deget, fiecare în altă formă, fiecare un ciob de sticlă verde, fiecare împăroşat cu sârme. Toate glisau dintr-o parte în alta, ca & cum ar fi fost vii pe blatul mesei, lăsând după ele câte o urmă ca de melc din ceva ce părea cerneală neagră & care dispărea după câteva secunde.

– Flecuşteţe Mânjitoare, zise femeia. Ţi-aş fi dat unul, doar că n-o să-ţi dau.

– Trebuie să-i găsesc pe copiii ăia, insistă Sham, privind lacom la deşeurile extraterestre.

– Pot să te-ajut. Au cumpărat prea multe ca să le ducă cu ei & au aranjat să le fie livrate.

– Unde? se repezi Sham. Acasă la ei?

– În Subzi. Ştii unde-i asta? desenă ea o hartă în aer cu degetele. În nordul oraşului vechi.

– Tii minte strada? Numărul casei?

– Nu. Dar nu-ţi face griji pentru asta. Întreabă de arcadă. O să fie suficient. A fost o plăcere să discut cu tine. Întinse mâna: Sirocco. Travisande Sirocco.

– Sham ap Soorap, tresări băiatul când văzu expresia pe care o provocase numele lui. Ce este?

– Nimic. Doar că... cred că te-a menţionat cineva, Soorap, înclină ea din nou capul. Un puşti de vârsta ta, care căuta anumite lucruri. *Medes,* nu? Ăsta-i trenul tău?

– Da. De unde ştii?

– Asta-i treaba mea, să pigulesc printre lucrurile aruncate cât colo, iar asta poate include vorbele. *Medes* a făcut o oprire neaşteptată în Bollons.

Exclamaţia lui Sham fu extrem de elocventă.

– Ah, nu-i aşa mare lucru, zâmbi Sirocco. Pot să-ţi spun acelaşi fel de frânturi de conversaţie despre o mulţime de sosiri recente, probabil complet plictisitoare.

– Dacă zici tu...

– Încă îţi doreşti ca lucrurile să se fi petrecut altfel? Înclină ea capul. În locul tău, aş rămâne alături de echipaj.

N-o spusese fără bunăvoinţă.

– Păi... mulţumesc.

– Cred că prietenii tăi te-aşteaptă, făcu ea semn din cap spre grupul ce continua să-l urmărească.

– Nu-s prietenii mei.

– Hm, se încruntă femeia. Atunci ai grijă de tine, da?

Aşa avea de gând. Sham era deja pregătit.

Existaseră ocazii în care Sham ap Soorap fusese acuzat că era un pic tămâie, dar nu de data asta. Săltă pe umăr geanta cu cărţi, îi mulţumi din nou lui Sirocco & părăsi clădirea. Chiar nu rămase teribil de surprins, ieşind în lumina după-amiezii din Manihiki, când cei din mica gaşcă se îngrămădiră afară din hală & alergară după el, îi înhăţară geanta & banii şi-l ameninţară cu pumnii fluturând în aer.

Capitolul treizeci

O luptă, aşadar.

De care?

Taxonomia luptelor este amplă. Vreme de secole au reprezentat subiectul unui imperativ complex, exhaustiv & categoric. Oamenilor nu le place nimic mai mult decât să categorisească evenimentele & fenomenele care le punctează vieţile.

Unii deplâng acest fapt: „De ce trebuie ca toate cele să fie puse în cutiuţe?”, spun ei & au dreptate până la un punct. Dar această viguroasă activitate de împărţire, subîmpărţire & etichetare a fost întrucâtva ponegrită. Astfel de remanieri conceptuale sunt inevitabile & o apărare rezonabilă în faţa a ceea ce altminteri ni s-ar înfăţişa ca un haos complet. Problema relevantă nu este dacă, ci *cum* să se facă împărţirea. Unele tipuri de evenimente sunt în mod particular zugrăvite cu mare atenţie. De pildă, luptele.

Ceea ce s-a năpustit spre Sham, anunţându-şi prezenţa cu injurii urlate, era luptă incipientă, purtată în vectorii a opt-nouă tineri & tinere agresive. Dar ce fel de luptă? Fie luptă egal *x.* Atunci ce era asta, un *x* de joacă? Un *x* pe viaţă şi pe moarte? Un *x* de onoare? Un *x* de beţie?

Sham se concentră. Spre el se îndreptau mâini & bocanci. Una dintre acele mâini se întindea de fapt după geanta lui, deci aici era răspunsul la întrebare.

Aceasta era o *tâlhărie.*

Capitolul treizeci & unu

Doi flăcăi masivi veneau spre el. Sham se feri - se mişca repede pentru un tânăr molatic. Fusese încercuit, atacatorii lui strigau & iată că veneau din nou, iar acum *el* lovea & ar fi putut fi mândru de asta, însă erau prea mulţi. Cineva îl nimeri în faţă - uau! durea - & el încercă să tragă de păr, dar altcineva îl pocni în ochi & fu zguduit pentru o secundă...

Ceva îi întrerupse. Un sunet înalt & nici pe departe omenesc. Plămâni vespertilieni furioşi! „Oh, frumosule!” gândi Sham. Din nedoritul lui punct de observaţie, zăcând pe spate & cu mâinile ridicate pentru a bloca o lovitură, îl vedea, încadrat de norii luminaţi din spate, cu aripile întinse & pielea de pe ele încordată, coborând ca o fantomă micuţă răzbunătoare & blănoasă, pe Fie-zi.

Se auzi altă voce. Un băiat.

– Aoleu, nenorocitule!

În spatele celui mai înalt & mai greu dintre tâlhari se afla băiatul pe care Sham îl văzuse urmărindu-i pe propriii lui urmăritori. Îşi făcea loc printre ei îmbrâncind cu putere. O rafală de lovituri din partea lui & o zburătăcire de aripi osoase & pieloase de la Fie-zi. Pentru ochii învineţiţi ai lui Sham, atacurile nou-venitului erau mai degrabă entuziaste decât eficiente, dar tâlharii o rupseră la goană. Erau cu adevărat îngroziţi de Fie-zi, mic, însă demonic cu clănţănitul lui plin de colţi.

Fugiră într-un iureş nebunesc. Sham se lupta să se ridice în picioare, tremurând, atacatorii o tuleau zoriţi, băiatul care îi venise în ajutor blestema în urma lor, iar Fie-zi - gardă de corp bravă & splendidă, de dimensiunea unui şoarece, binecuvânteze-l & ţină-l Chipurile-de-Piatră din Streggeye - încă îi alerga, ca & cum ar fi putut să-i prindă & să-i mănânce, de parcă ar fi fost muşte.

– Eşti în regulă? se întoarse salvatorul spre Sham, ajutându-l să se scuture. Sângerezi niţel.

– Mda. Îşi atinse uşor faţa cu un deget, ca să verifice prelingerea. Nu era prea rău. Mersi. Da. Mulţumesc frumos.

Băiatul clătină din cap:

– Sigur eşti bine?

Era Sham sigur că era bine? Fragmentele de medicină pe care le ştia i se ridicară la suprafaţa minţii. Rămase destul de surprins să le găsească pe toate acolo. Dinţii? Toţi prezenţi, numai unul uşor însângerat. Nasul? Nu era rupt, însă-l durea. Faţa îi era luată la raşpel, dar asta era tot.

– Da. Mulţumesc. Băiatul strânse din umeri:

– Bătăuşii sunt nişte laşi.

– Aşa zice lumea, încuviinţă Sham, dar cred că trebuie să existe câţiva bătăuşi curajoşi & toţi vom fi puţin şocaţi când îi vom întâlni.

Îşi verifică buzunarele. Încă avea monedele.

– De unde-ai ştiut c-o să mă atace?

– Oh, dădu vag din mână băiatul & rânji. Păi... Râse puţin sfios. Am luat parte la suficiente ambuscade pe vremea mea ca să ştiu când văd pe altcineva că se pregăteşte s-o facă.

– Atunci de ce i-ai oprit?

– Pentru că opt împotriva unuia singur nu-i corect! Băiatul roşi şi-şi feri o clipă privirea. Mă numesc Robalson. Unde ţi-a plecat liliacul?

– Zboară tot timpul. O să se-ntoarcă.

– Ar trebui să mergem, zise Robalson. În curând o să vină marina.

– Asta nu-i bine?

– Nu! Începu Robalson să tragă de el. N-o să ajute. Nu vrei să te-amesteci cu ăştia aşa & pe dincolo.

Sham merse cu el o vreme, confuz, apoi ridică brusc mâinile.

– Mi-au luat geanta. Lucrurile căpitanului meu. M-am nenorocit!

Se uită nesigur împrejur. Voia geanta înapoi, voia să-i pedepsească pe tâlhari, voia să-i găsească pe copiii cu epava, dar, cu plămânii plini de praf, se simţi dintr-odată înfrânt. „Haide!” încercă să gândească. Se strădui să-şi confere mental energie. Nu izbuti.

– Mai bine m-aş duce, mormăi el.

– Adică asta-i tot? făcu Robalson din spatele lui Sham. Haide, camarade!

Sham nu-i răspunse. Nu privi înapoi. Începu să-şi târască nefericit picioarele înapoi spre port.

Încetini pe măsură ce mergea. Începu să simtă durerea & usturimea tuturor rănilor. Coborî dealul, pe străzi & pe lângă repere pe care nu ştia că le remarcase pe drum. Îşi lungi călătoria. Îi dedică mai mult timp decât ar fi fost necesar. Se gândea la cărţi. Socotea cât de scumpe & rare erau unele dintre ele.

De pe aleea din faţă se ivi o siluetă, întrerupându-i coborârea posomorâtă. Băiatul se opri. Era Robalson.

– Cărţi? zise Robalson.

Îl privi pe Sham în ochi şi-i arătă geanta în care se aflau toate textele pe care credea că le pierduse.

* * *

– Cum le-ai găsit? sosi întrebarea lui Sham, după o rafală de gratitudine & uimire.

– Cunosc Manihiki mai bine decât tine. Am mai fost aici de câteva ori. Şi-apoi mi s-a părut că-ţi văd liliacul dând târcoale pe deasupra unui loc, aşa că m-am dus să verific. Ei bine, chiar era ceva acolo: asta. Grupul care s-a dat la tine nu-i interesat de chestii din astea.

– Dar sunt valoroase.

– Nu-s răufăcători profesionişti. Voiau doar să câştige repede un ban. Le-au azvârlit.

– Iar tu m-ai găsit din nou.

– Ştiu unde-i portul. Era evident că ai o zi proastă & m-am gândit că te duci acasă. Aşa că... Robalson ridică din sprâncene. Se priviră unul pe celălalt. În fine, continuă Robalson. Mă bucur că le-ai recuperat.

Se întoarse să plece.

– Aşteaptă! făcu Sham.

Zornăi prin mărunţişul din buzunar.

– Îţi sunt dator vândut. Lasă-mă să... Aş vrea să-ţi mulţumesc. Ştii cârciumi sau alte locuri bune?

– Cum să nu, rânji Robalson. Da, ştiu cele mai bune locuri din Manihiki. Lângă port? Avem amândoi trenuri la care trebuie să ne-ntoarcem.

Sham se gândi, apoi spuse:

– Poate mâine la opt? Acum am ceva de făcut.

– La „Gunoiera”. Pe strada Protocol Abyss. Ora opt. O să fiu acolo.

– Trenul tău care e? Al meu e *Medes.* Doar dacă-i vreo problemă, ca să te pot găsi.

– Oh, zise Robalson. Trenul meu e... ceva ce-o să-ţi spun mai târziu. Nu eşti singurul cu secrete.

– Poftim? făcu Sham. Ce este? O cârtiţieră? Un tren de negoţ? Marină ferată? Tren de luptă? *Recuperator?* Ce eşti?

– Ce este? Celălalt se retrase cu spatele şi-l privi pe Sham în ochi. Ce sunt? De ce crezi că fug de marină?

Îşi puse palmele de o parte şi cealaltă a gurii:

– Sunt pirat, spuse el cu voce scăzută, apoi râânji, se răsuci & dispăru.

Capitolul treizeci & doi

Fie-zi se întorsese. Arăta mulţumit de sine, clămpănind leneş după gândacii locali, mai mult din principiu decât de foame.

– Eşti un liliac tare bun..., gânguri Sham. Tare bun...

Animalul îl ciupi de nas, dându-i sângele, cât o mărgică, dar băiatul ştia că o făcuse cu afecţiune. Sham urmă instrucţiunile salvatorului său.

– De ce-ai vrea să mergi acolo? întrebau localnicii, dar îi indicau drumul.

Pe străzile pline de marină & maşinării zgomotoase, în zone sordide pline de gunoaie & câini ce tremurau şi-l priveau pe Sham creându-i o stare de nervozitate.

– Zice că-i pirat, îi şopti Sham lui Fie-zi.

În minte îi apărură imagini - cum altfel? - ale trenurilor-pirat. Diavoleşti, scuipând fum, garnisite cu arme, înţesate cu femei & cu bărbaţi deopotrivă de eleganţi & mortali, care legănau pumnale, mârâind pe sub pandantivele cu două chei fixe încrucişate în timp ce se apropiau ameninţător de alte trenuri.

– Scuzaţi-mă, îi întrebă pe cei ce şedeau în pridvoare, pe vânzătorii ambulanţi, pe constructori & pe trântorii de pe marginea drumului, unde-i arcada?

Putea să simtă coborâşul străzilor. Se apropiau de nivelul mării de fier.

– Puteţi să-mi spuneţi unde-i arcada? îl întrebă pe un măturător de stradă care se aplecă cu blândeţe peste maşinăria lui de curăţat ce vibra şi-i arătă cu degetul direcţia.

Era o regiune cu şantiere, zone pline de gunoaie & peisaje cu resturi. Fix acolo, între ele...

– Cum aş fi putut s-o ratez, Fie-zi? şopti Sham.

...se afla intrarea spre o parcelă. Iar deasupra ei, anunţând-o, se afla arcada.

Înaltă de optsprezece yarzi, triumfală & pătrăţoasă în mod ciudat, ca & cum ar fi fost pixelată, părea tăiată, *cioplită* ca & cum căpitanul ar fi construit-o din piatră albă & rece. Dar ceea ce vedea Sham nu erau lespezi de piatră, ci metal. Erau recuperări.

Arcada era recuperare. Chiar arhe-recuperare - dar nu din mistere. Natura acesteia fusese stabilită de multă vreme de către învăţaţi. Arcada era făcută în cea mai mare parte din maşini de spălat.

El văzuse cândva o demonstraţie cu una dintre maşinile acelea. La un târg din Streggeye, un spectacol cu descoperiri restaurate. Conectat la generatoare ce hârâiau, un aparat se văicărea ca un prinţ animal neajutorat, emiţând instrucţiuni stupide: un fax. Un ecran străvechi pe care siluete entuziaste, prost desenate, se loveau una pe alta: un *vidojoc.* Iar una dintre chestiile astea albe era folosite pentru a curăţa hainele strămoşilor.

De ce ai folosi arhe-recuperări pentru ceva ce nu fuseseră menite în mod clar? Când existau obiecte din care o arcadă se putea construi naibii mult mai uşor?

– Alo? ciocăni Sham.

Încheieturile degetelor lui făcură să răsune maşinile goale pe dinăuntru.

În spatele arcadei se aflau un copac desfrunzit, ciolănos, & o grădină mare, dacă putea numi astfel încurcătura de rugi & cabluri, dacă un maidan cu boschete, fără alte plante, dar cu buruieni exuberante, arăta a grădină. Arăta de fapt ca un loc de odihnă pentru nenumărate fragmente de recuperări, metal în forme ciudate, plastic, cauciuc, lemn putred, tivit cu resturi nămoloase ale vechilor reclame. Exista un petic cu telefoane de plastic zgâriate. Antenele lor ieşeau în afară, ţepene. La capătul fiecăreia se aflau receptoare colorate, ca nişte flori de plastic curbate.

– Alo?

O cărare ducea spre o casă mare & veche de cărămidă, cu camere suplimentare construite, văzu Sham, din alte maşini de spălat, din vechile făurare de gheaţă numite frigidere, din ordinatoare străvechi, din roţi de cauciuc negru & din trupul ca de peşte masiv al unui automobil. Sham clătină din cap.

– Alo?

– Las-o la capătul aleii, spuse cineva.

Sham tresări. Fie-zi decolă de pe umărul lui & înconjură în zbor un copac. O cameră de securitate clipi, privindu-l pe Sham de pe o creangă.

– Ce-ai adus? Las-o la capătul aleii. Avem credit, spuse o voce, printre pârâituri, dintr-un difuzor care fusese de atâta timp îndesat în V-ul format între o cracă & trunchi, încât arborele crescuse în jurul lui şi-l înglobase în scoarţă, astfel încât ieşea în afară ca un nodul.

– Eu...

Sham se apropie & vorbi în difuzor:

– Cred că mă confundaţi. Nu fac livrări. Caut... Nu le ştiu numele. Caut o fată & un băiat. Cam de... mă rog, nu ştiu cât de vechi sunt imaginile. Unul e cu trei-patru ani mai mare decât celălalt, cred.

Sham putea auzi ciondăneală în depărtare, din difuzor, voci ce mormăiau una la alta, mascate de paraziţi.

– Pleacă, auzi el.

Urmă o altă voce:

– Nu, aşteaptă.

Apoi alte murmure. În cele din urmă, adresată lui, sosi o întrebare:

– Cine eşti?

Sham putu să audă suspiciunea. Îşi trecu degetele prin păr & privi spre norii & cerul-de-sus decolorat.

– Sunt din Streggeye Land. Am nişte informaţii. Dintr-un tren pierdut.

* * *

Îi deschise uşa o siluetă îndesată, acoperită complet de un costum de piele închisă la culoare, cu ochii ascunşi în spatele unui geam rigid, cu toată uniforma acoperită cu filtre de cărbune, sticle de apă, părţi de echipamente, tuburi & duze prinse în curele, zbârlită & legănându-se ca un pom. Sham nu clipi. Silueta ridică un braţ şi-l pofti înăuntru.

Casa nici măcar nu-l surprinse. După arcada & grădina dinainte, se aştepta pe deplin la amestecul acela de degradare somptuoasă, jumătăţi de reparaţii improvizate, splendoare & recuperări sordide. Ghidul tăcut îl conduse pe lângă tot felul de lucruri ciudate, recuperate, până într-o bucătărie. De asemenea burduşită, cu toate suprafeţele acoperite cu vrute şi nevrute. Obiecte inutile erau stivuite pe masa uriaşă ca nişte aperitive neapetisante. Gunoaie zăceau pe pervazuri sub praf.

În spatele mesei uriaşe, privindu-l pe Sham cu braţele încrucişate peste salopeta de blugi, se afla băiatul din flatografie. Sham expiră cu zgomot.

Băiatul avea poate cu doi ani mai mult ca în poză. Să fi avut vreo zece ani? Piele întunecată, păr scurt & închis la culoare, zbârlit, ca ţepii unui arici. Ochi căprui plini de suspiciune. Bondoc, cu pieptul lat ca al unui băiat zdravăn, mai în vârstă. Împinse în afară buza de jos & bărbia, ca & cum ar fi arătat cu ele spre Sham, & aşteptă.

Persoana care îl condusese pe Sham înăuntru îşi scoase hainele exterioare ciudate. Din casca ei căzură bucle întunecate, lungi până la umăr. Cea care le scuturâ, îndepărtându-le de pe obraz, era o fată, celălalt copil din poza pierdută. Apropiată de vârsta lui Sham. Pielea îi era la fel de cenuşie & întunecată ca a fratelui, deşi pătată cu pistrui ruginii, cu faţa la fel de fioroasă & încruntată ca a lui, cu buzele la fel, dar cu o expresie nu chiar atât de ameninţătoare. Îşi dădu la o parte din ochi

o şuviţă udă de sudoare şi-i aruncă lui Sham o privire lipsită de expresie. Sub îmbrăcămintea de exterior, acum îngrămădită la picioarele ei, purta un pulover murdar & indispensabili.

– A trebuit s-o testez, zise ea. Aşadar.

– Aşadar, spuse băiatul.

Sham încuviinţă spre ei şi-l linişti pe Fie-zi, care i se fâţâia pe umăr.

– Aşadar, zise fata, ai ceva să ne spui.

* * *

Încet, oprindu-se & reîncepând, nu foarte coerent, dar cât de detaliat putu, Sham povesti totul. Ruina trenului ciudat, resturile. Atacul şobolanilor-cârtiţă.

Nu menţionă scheletul & nici craniul, dar, ferindu-şi privirea, spuse că existau dovezi că acolo murise cineva. Când ridică din nou ochii, fraţii se holbau unul la celălalt. Nu scoaseră niciun sunet. Ambii îşi ţineau trupurile nemişcate; niciunul dintre ei nu rosti niciun cuvânt. Amândoi clipeau printre lacrimi.

Sham era consternat. Privirea i se mută insistent de la unul la celălalt, era disperat să-i vadă încremeniţi. Nu suspinau, făceau foarte puţin zgomot. Doar clipeau, iar buzele le tremurau.

– Ce faceţi... puteţi... n-am..., se bâlbâi Sham, disperat să-i facă să spună ceva.

Îl ignorară. Fata îl îmbrăţişă pe fratele ei, iute & strâns, apoi îl ţinu la o lungime de braţ şi-l examină. Indiferent ce aveau să-şi treacă de la unul la celălalt, o făcură. Apoi, în fine, se întoarseră spre Sham.

– Eu sunt Caldera, spuse fata dregându-şi glasul. Iar el este Caldero.

Sham continuă s-o privească & repetă numele.

– Poţi să-mi zici Dero, interveni băiatul.

Nu se smiorcăi, dar îşi şterse lacrimile de pe obraji.

– Dero e mai simplu. Altfel sună prea mult ca numele ei, ceea ce poate duce la confuzii.

– Shroake, zise sora lui. Suntem familia Shroake.

– Eu sunt Sham ap Soorap. Aşadar - adăugă el în cele din urmă, când îşi dădu seama că ceilalţi nu dădeau niciun semn că ar vrea să vorbească -, era trenul tatălui vostru?

– Al mamei, răspunse Caldera.

– Dar l-a luat pe tata cu ea, adăugă Dero.

– Ce făcea ea? întrebă Sham. Ce făceau *ei?*

„Poate", gândi el, „n-ar trebui să întreb", dar curiozitatea îi era prea mare ca să-i reziste.

– Tocmai acolo?

Membrii familiei Shroake schimbară priviri.

– Mama noastră, zise Dero, a fost *Ethel Shroake.*

Ca & cum acela ar fi fost un răspuns. Ca & cum Sham ar fi trebuit să recunoască numele. Ceea ce el nu făcu.

– De ce-ai venit, Sham ap Soorap, spuse Caldera, & cum ai ştiut unde să ne găseşti?

– Păi..., făcu Sham.

Era în continuare tulburat, mult mai mult decât înţelegea, de vederea suferinţei celor doi Shroake. Se gândi la trenul deraiat pe-o parte, la praful, oasele & zdrenţele care îl umpleau. La călătoriile, familiile & aventurile ce ieşeau prost, la trenurile transformate în sarcofage.

– Ştiţi, am văzut odată ceva ce nu cred c-ar fi trebuit să văd. Vorbea repede, iar respiraţia îi ieşi înfiorată. Ceva din trenul ăla. Un card de memorie al unei camere foto. Era ca & cum... ar fi ştiut că totul va fi dezmembrat, dar au găsit o cale ca să ascundă numai lucrul ăla.

Cei doi Shroake priveau cu atenţie.

– Ăsta a fost tata, zise liniştită Caldera. Lui îi plăcea camera aia.

– Pe card erau imagini. Am... v-am văzut. El a făcut o poză cu voi doi.

– A făcut, confirmă Caldera, iar Dero încuviinţă tăcut. Fata privi în tavan. A trecut mult timp. Întotdeauna am ştiut că s-ar putea să fi... & pe măsură ce trecea timpul, devenea tot mai probabil. Vorbea creola de şină, cu un accent străin încântător. Adevărul e că m-am gândit: dacă s-ar fi întâmplat ceva, n-am fi aflat niciodată. Nu puteam decât să aşteptăm & să tot aşteptăm. Iar acum ai venit aici cu poveştile astea.

– Păi, se apără Sham, m-am gândit că, dacă aş fi avut pe cineva în familie care să nu se mai întoarcă niciodată... Ceea ce, de fapt... Trase din nou aer în piept. Cred că mi-ar plăcea să-mi spună cineva dacă l-ar fi găsit. Chiar dacă mai târziu.

Caldera & Dero îl priviră impasibili. El se gândi la imagini &, entuziasmat, inima i-o luă la trap; nu se putea abţine.

– De asemenea, adăugă Sham, din cauza altor poze. De-asta am vrut să vă găsesc. Ce căutau ei?

– De ce? întrebă Dero.

– De ce? întrebă & Caldera, mijind ochii.

„Asta e ceva”, gândi Sham entuziasmându-se. Scoase camera. Le spuse, una câte una, despre imaginile pe care le văzuse. Dădu cu degetul mare pe ecranul minuscul, care arăta propriile lui poze, derulă printre cele inutile, cu prostii, cu şine, pinguini, locuitori ai şinelor, vremea, echipajul *Medesului* & nu mare lucru, până ajunse la poza aceea. Ultimul instantaneu făcut de părinţii Calderei.

El avea un aparat foto ieftin, cu focalizare slabă, & făcuse poză în timp ce cădea. Era o realizare modestă. Dar dacă ştiai la ce te uiţi, era suficient de limpede. O câmpie goală, cu o singură cale ferată. Şine care mergeau spre nicăieri. Singure.

– Pentru că, spuse Sham, se întorceau de-aici.

Capitolul treizeci & trei

A existat o vreme când noi nu formam toate cuvintele aşa cum facem acum, în scris pe o pagină. A existat o vreme când cuvântul „&”[1] era scris cu câteva litere separate & distincte. Acum pare o nebunie. Dar aşa este & nu putem face nimic în legătură cu asta.

Omenirea a învăţat să călărească şinele ferate, iar mişcarea aceea ne-a făcut ceea ce suntem, un popor feromaritim. Liniile mării de fier merg peste tot, dar nu direct dintr-un loc în altul. Există întotdeauna zigzaguri, bifurcaţii, volute în jurul & peste propriile noastre drumuri de trenuri.

Ce cuvânt ar putea simboliza mai bine marea de fier care leagă & separă toate tărâmurile decât „&” însuşi? Unde în altă parte ne poartă marea de fier dacă nu în locul ăsta & ăla & celălalt & aşa mai departe? Ce întrupează mai bine, în volta stiloului, mişcarea încovoiată înapoi a trenurilor dacă nu „&”?

O rută eficientă din locul din care pornim spre cel în care ajungem ar face din cuvânt o liniuţă scurtă. Dar ea urmează o cale cotită, în sus & înapoi, întrecând măsura & corectându-se, din nou în jos spre sud & apoi spre vest, întretăindu-şi propria cale anterioară, schimbând direcţia, suprapunându-se din nou pentru a se opri, în cele din urmă, la câteva fire de păr distanţă de plecare.

Cu schimbări de direcţie, ambardee & macazuri pe drumul său, aşa cum avem toţi.

---

1 *Ampersand* - simbolul în limba engleză pentru cuvântul „and” - „şi” (n. tr.).

Capitolul treizeci & patru

– Nu pot să nu mă-ntreb ce făceau, zise Sham.

– Eşti cârtiţar? făcu Dero.

Sham clipi.

– Mda.

– Vânezi cârtiţe?

– Păi, eu nu. Eu ajut o doctoriţă. Uneori curăţ podele & adun frânghii. Dar fac asta pe un tren care vânează cârtiţe, da.

– Nu pari fericit, remarcă Dero.

– În legătură cu vânatul cârtiţelor? Sau cu medicina?

– Ce-ai vrea să faci, mai degrabă? îl întrebă Caldera.

Fata îi aruncă o privire & ceva din ochii ei mai degrabă îl lăsă fără suflare.

– Sunt bine, răspunse Sham. În orice caz, nu de-asta am venit, ca să vorbesc despre aşa ceva.

– Nu, într-adevăr, consimţi Caldera.

Dero clătină din cap, apoi încuviinţă, apoi scutură din nou, cu chipul sever ca un mic general.

– Totuşi, ce ţi-ar plăcea? insistă fata.

– Păi... Adică...

Lui Sham îi era ruşine să spună.

– Ar fi bine să fac ce face familia voastră. Să fiu recuperator.

Dero & Caldera îl priviră.

– Crezi că suntem *recuperatori?* făcu Dero.

– Adică... păi... da, zise Sham. Adică... Ridică din umeri & arătă spre casa doldora de tehnologie găsită & resturi reconstruite. Da. Iar unde mergeau ei, scutură el camera, aia era vânătoare de recuperare. Undeva departe. Nu-i aşa?

– Cu ce se ocupă familia ta? întrebă Dero.

– Păi... A mea... sunt verii mei, întrucâtva, fac una şi-alta, nimic de felul ăsta. Dar mama & tata erau... mă rog, tata era pe trenuri. Oricum, niciunul dintre ei n-a fost recuperator. Nu ca ai voştri.

Caldera ridică o sprânceană:

– Presupun că da, noi *am fost* un fel de recuperatori. Mama a fost. Tata a fost. Cândva. Dar crezi că asta ar fi viaţa pe care ţi-ai dori-o?

– Nu suntem recuperatori! protestă Dero.

Sham continuă s-o privească pe Caldera.

– Am spus că am fost, repetă fata. Nu că suntem. Noi suntem *adiacenţi* recuperării.

– Adică, totuşi, toată căutarea, spuse Sham & vocea i se înviora pe măsură ce vorbea, trebuie să fie entuziasmantă, nu? Să găseşti chestii pe care nu le-a găsit nimeni înainte, să sapi, să găseşti & mai multe, să descoperi trecutul, să produci chestii noi, tot timpul, să înveţi & toate cele.

– Te contrazici, îi tăie Caldera elanul. Nu poţi să găseşti chestii pe care nu le-a mai găsit nimeni descoperind trecutul, nu? Să cauţi ceva. Înţeleg atracţia. Îl privi lung. Dar dacă eşti recuperator, nu *descoperi trecutul:* aduni resturi. Ultimul lucru la care cred c-ar trebui să te gândeşti este trecutul. Asta greşesc ei aici.

– Aici?

– Aici, în Manihiki, ridică ea din umeri, pentru a indica insula de dincolo de pereţii casei.

– De ce-ai venit aici? întrebă Dero.

– Chiar aşa, de ce? zise Caldera. De ce ai venit în Manihiki? Aici nu-s cârtiţe.

Sham flutură din mână.

– La un moment dat, toţi ajungem în Manihiki. Provizii & alte alea.

– Oare? spuse Caldera.

– Recuperare, zise Dero. Ai venit pentru recuperare?

– Nu, replică Sham. Provizii. Alte alea.

Merse cu Caldera & Dero prin casa lor. Era atât de haotică & ruinată, încât o numi, în mintea lui, haonată. În sus pe scări, în jos din nou cu un lift, pe o scară rulantă în sus, pe o scară simplă în jos, pe lângă tot felul de spaţii ciudate cum ar fi şoproane în interior.

– A fost frumos din partea ta că ai venit să ne spui, zise Caldera.

– Mda, făcu Dero.

– Îmi pare foarte rău pentru tatăl & mama voastră, răspunse Sham.

– Mulţumesc, spuse Caldera.

– Mulţumesc, repetă Dero, solemn.

– Ne pare rău pentru ai tăi, zise fata.

– Oh, făcu Sham, a fost acum nişte secole.

– Cred că ai făcut un efort deosebit ca să ajungi aici, continuă Caldera. Ca să ne spui.

– Oricum veneam toţi încoace.

– Desigur.

Fata se opri în dreptul unei uşi. Puse mâna pe clanţă. Privi spre fratele ei, care îi întoarse privirea. Păreau să-şi tragă putere unul dintr-altul. Caldera inspiră adânc. Dero încuviinţă, ea încuviinţă la rândul ei şi-i conduse în ceva ce fusese odinioară un dormitor, dar acum i se îndepărtaseră doi pereţi, aşa că se deschidea spre cerul jos al grădinii. Fie-zi chirăi la mirosul aerului proaspăt. Spaţiul conţinea la fel de mult mucegai, iederă, pete vechi de ploaie & aer din exterior ca mobilierul & podeaua. Caldera îşi trecu degetele peste praful umed.

Aşezat la un birou, cu faţa spre deschizătură, se afla un bărbat. Scria, trecând de la stilou & hârtie la un ordinator & înapoi. Scria aproape alarmant de repede.

– Tata, spuse Caldera.

Sham făcu ochii mari.

Bărbatul privi împrejur & le oferi un zâmbet. Sham rămase în uşă. Privirea bărbatului nu părea chiar focalizată. Plăcerea pe care i-o făcea vederea lor era un pic disperată.

– Salutare, zise bărbatul. Un oaspete? Te rog, te rog, intră.

– El e Sham, îl prezentă Caldera.

– A venit să ne facă o favoare, spuse Dero.

– Tată, interveni Caldera, avem veşti proaste.

Se apropie & pe chipul bărbatului trecu o undă de teamă. Sham se dădu încet înapoi & închise uşa. Încercă să se îndepărteze suficient, dar după un minut sau două i se păru că aude plânsete.

Iar după încă un minut sau două, copiii Shroake cu chipuri sumbre ieşiră & ei.

– Am crezut c-aţi spus că tatăl vostru a fost cel pe care... că asta găsisem, şopti Sham.

– A fost, preciză Dero. Ăsta-i celălalt.

Felurile de familii erau aproape la fel de multe ca insulele de piatră din marea de fier - desigur, Sham ştia asta. Multe nu erau înclinate să adopte forma pe care ar fi preferat-o habitatele lor. Iar în acele naţii în care normele nu erau monitorizate de lege, dacă familiile erau dispuse să facă faţă dezaprobării celor din jur - aşa cum era clar că era dispusă familia Shroake -, ele îşi puteau adopta propriile forme. De aici & gospodăria ciudată a familiei Shroake.

– Erau trei, spuse Caldera. Dar tati Byro... Aruncă o privire în direcţia camerei. El n-a avut aceeaşi dorinţă de a umbla haihui ca tati Evan & mama.

– De-a umbla haihui..., repetă Sham, sperând la mai mult.

– El ţine casa, explică Dero.

În spatele lui, nevăzut de el, sora mai mare îi prinse privirea lui Sham &, în tăcere, buzele ei formară cuvântul nerostit *ţinea.*

– El scrie.

Caldera rosti mută: *Scria.*

– El... mai uită. Dar totuşi are grijă de noi.

Caldera, în tăcere: *Noi avem grijă de el.*

Sham clipi:

– Nu mai e nimeni altcineva aici?

Cum puteau să aibă grijă de bărbatul acela rătăcit & de ei înşişi, de unii singuri? Îi veni un gând:

– Ştiţi ce-am auzit? zise el. Am auzit că poţi să construieşti oameni artificiali. Din chestiile astea. Arătă cu mâna spre recuperări. Care pot să meargă, să gândească, să facă lucruri...

Privi în jur ca & cum s-ar fi aşteptat la o astfel de coagulare a gunoaielor, la o dădacă din resturi alimentată de energii ciudate, care să apară & să gângurească spre îndatoririle ei.

– Un recuperobot? întrebă Dero, scoţând un sunet nepoliticos.

– Mituri, zise Caldera. Nu există aşa ceva.

Chipul de piatră-sticlă-cauciuc-metal din mintea lui Sham dispăru într-o suflare de realitate, lăsându-i pe Caldera & pe Dero să aibă grijă de ei înşişi & de cel de-al doilea tată al lor, cel trist.

Capitolul treizeci & cinci

În ciuda atracţiei bizare cauzată de soarta comună pe care o simţea faţă de membrii familiei Shroake în noua lor calitate, certă acum, de orfani pe două treimi - o legătură la care nu se aşteptase - & în ciuda frustrării lui că nu înţelegea mai multe din istoria Shroake, Sham nu putea să mai stea. Timpul făcea ce face timpul întotdeauna, gonind tot mai repede, de parcă o lua la vale. Sham admise totuşi faţă de sine că nu era sigur că familia Shroake voia să-l vadă plecat. Ei nu voiau să fie singuri cu părintele care le rămăsese.

Dero îl acompanie spre ieşire, în timp ce Caldera verifică din nou dacă tati Byro era în regulă. Pe când se întorcea pe propriile sale urme, ieşind din grădină pe sub arcada din maşini de spălat & înapoi pe străzile din Manihiki, Sham se gândi la lista de îndatoriri, la doctoriţa Fremlo & la oricine ar mai fi putut fi prin preajmă, ale cărui comenzi puteau & nu puteau fi evitate, în graba lui de a pleca pe nesimţite & de a-i vizita din nou pe membrii familiei Shroake. Poate pentru că se gândea la autoritate & atenţii nedorite, îl observă pe bărbatul din afara casei Shroake.

Acesta era rezemat de un zid, înfăşurat într-o haină cenuşie, mai mare decât părea să necesite temperatura de afară. Chipul îi era imposibil de zărit sub borul lat al pălăriei. Sham se încruntă. Era posibil ca bărbatul să se uite fix la el. Cu siguranţă părea că priveşte în direcţia generală a casei familiei Shroake. Pe când trecătorii treceau & lumina continua să se scurgă din cer, Sham fu sigur că prezenţa bărbatului nu era o coincidenţă.

Observatorul începu să traverseze strada, în vreme ce Sham îl urmărea cu nervozitate. Băiatul trase de timp. Se aplecă o clipă şi-şi făcu de lucru cu pantofii. Bărbatul se

apropie de el. Pe cât de relaxat putea, Sham porni mai departe. Se rugă să nu privească peste umăr, dar cele două pete de pe spate, de mărimea unor ochi, unde îşi imagina că poposea privirea bărbatului, îl furnicau, aşa că nu se putu împiedica să nu întoarcă rapid capul. Bărbatul se apropia de el. Băiatul zori pasul. Continuând să privească în spate, intră direct în cineva.

Începu să bălmăjească o scuză înainte de a vedea măcar pe cine lovise. Era o femeie, înaltă & suficient de vânjoasă încât Sham, deşi era un băiat masiv, să n-o clintească la impact. Ea îl privi cu îngrijorare. Îşi puse mâinile pe braţele lui.

– Hei, zise ea, eşti în regulă? Îl văzu întorcând privirea, îţi face necazuri bărbatul ăla?

– Nu, eu... da... nu, nu ştiu, zise Sham. Nu ştiu ce vrea, urmărea...

– Urmărea? făcu femeia.

Bărbatul se oprise. Dintr-odată interesat, după câte se părea, de un zid. Femeia miji ochii.

– Ai ieşit de-acolo? zise ea, indicând casa familiei Shroake. Sham încuviinţă.

– Nu te îngrijora, fiule, îi puse ea un braţ în jurul umerilor. Indiferent ce vrea, o să am grijă să nu te atingă.

– Mulţam, mormăi Sham.

– Nu-ţi face probleme. În Manihiki avem grijă de vizitatori. Îl conduse spre zone mai bine luminate ale oraşului. Aşa cum, sunt sigură, au făcut & Shroake. Despre ce-ai vorbit cu ei?

Întrebarea ieşi din gura femeii fără cea mai mică schimbare de ton. Cu toate astea, îl făcu pe Sham să ridice ochii. Pentru a constata că ea privea lung, în clipa aceea, nu la el, ci la bărbatul din spatele lor, & că-l privea nu cu suspiciune, ci într-o comunicare nerostită.

Până & gâtlejul lui Sham începu să pulseze, atât de mult i se zbătu inima văzând asta. Salvatoarea lui care nu era salvatoarea lui îl privi, cu chipul oţelit, iar mâna ei

îşi înteţi strânsoarea pe umărul băiatului. Cum opţiunile de subtilitate & subterfugiu îi fuseseră luate, Sham urmă singura cale pe care o mai vedea în faţa ochilor. Călcă cu putere pe piciorul femeii.

Ea urlă, înjură, ţopăi & blestemă, iar bărbatul întunecat, cu chipul umbrit, din spatele lor porni să alerge după Sham. Era rapid. Haina îi flutura în jur.

Sham fugea. Îşi deschise cămaşa, dându-i drumul lui Fie-zi. Liliacul plonjă ca o bombă asupra bărbatului, dar, spre deosebire de tinerii bătăuşi, inamicul acesta nu se lăsa aşa uşor intimidat. Lovi în direcţia lui Fie-zi & continuă să alerge, apropiindu-se de Sham.

– Sus! strigă Sham. Fugi!

Flutură braţele, iar liliacul se ridică. Dacă doar viteza ar fi fost decisivă, Sham ar fi fost prins în câteva secunde. Însă se simţea posedat de sufletele generaţiilor de puşti fugăriţi de adulţi prin împrejurimi, din motive neclare sau nedrepte. Le canaliză tehnicile de evaziune îndreptăţită. Deloc rapid, aşa cum era, viră totuşi în zigzagurile justiţiei, se căţără pe zidurile joase cu vigoarea & rigoarea evitării nedreptăţilor, ajunse la o stradă plină încă de fluierături & de zgomotele comerţului & traficului din după-amiaza târzie, apoi se rostogoli, în lumina ce pălea, sub vehiculele cu şasiu jos, care asigurau discreţie. Acolo rămase întins, foarte liniştit, îşi ţinu răsuflarea.

„Fie-zi”, gândi el, străduindu-se cu disperare să-şi proiecteze gândurile, „ţine-te deoparte.”

Prin percuţia zdupăitului urban, paşii subtili ce treceau pe lângă el, huruitul roţilor & nasurile curioase ale pisicilor & câinilor, Sham văzu două cizme de piele neagră tropăind prin mijlocul străzii. Oprindu-se. Răsucindu-se. Făcând câţiva paşi în direcţia lui, câţiva în alta & îndepărtându-se, în cele din urmă, într-o a treia. Când ieşiră din raza vederii lui, Sham se năpusti afară, gâfâind & extrăgându-se de sub căruţă.

Plin de noroi, tremurând & însângerat, privi în sus, ridică braţele, iar Fie-zi sosi, părăsind cerul & vârându-i-se înapoi în sân. Sham se clătină. Rămase ignorat de majoritatea localnicilor din Manihiki, până ce croncăni o întrebare spre unul dintre ei, căpătă instrucţiuni cum să ajungă înapoi la docuri & se furişă, pe rute cât mai ocolite cu putinţă, înapoi la *Medes.*

* * *

Drumul către docuri îl duse pe Sham pe sub felinare dezorganizate: electricitate, gaz, sepii fosforescente. Prin locuri în care luminile acelea erau recuperări din culorile strălucitoare, rătăcite istoric, ale omenirii; chiar & unele alt-recuperări, pentru spectacol, care luau forma urmelor de picioare sau vârtejuri ce se desfăşurau în interiorul unor câmpuri limitatoare.

Vânătăile i se umflau. Un cărucior, cu felinarul legănându-se, aruncă umbre în timp ce rulă printre trenurile ce moţăiau, ducându-l la *Medes.*

– O noapte lungă, este? strigă Kiragabo.

Sham se aplecă & se împiedică printre lucrurile de pe punte.

– Am întârziat, spuse el. Căpitanul o să mă jupoaie.

– Ba nu. Are altele pe cap.

Într-adevăr, când îşi croi drum sub punte, nu doar că se strecură spre cabina lui Naphi pentru a lăsa textele în caseta ei de valori, dar fu distras & merse să investigheze zgomotele pe care le auzea dinspre popota ofiţerilor. *Oh, ah & pe cinstea mea* exclamau cei impresionaţi.

Căpitanul & ofiţerii săi erau adunaţi în jurul a ceva.

– Sham, zise cineva. Treci aici & uită-te la asta.

Chiar & căpitanul îi făcu semn. Ofiţerii îi făcură loc în jurul mesei. Pe care se aflau artefacte.

Sham crezu că felul în care arăta, noroiul & urmele luptei aveau să necesite o explicaţie. Dar nimănui nu-i

păsă. Băiatul n-o auzise niciodată pe Naphi atât de volubilă. Braţul ei ţăcănea & luminile de pe el străluceau, iar ritmul degetelor îi era mai rapid decât al degetelor din carne.

– Uită-te la ăsta. Vezi aici.

Îşi făcea de lucru cu un aparat de emisie-recepţie, care clipea & scotea sunete de găină. Afişa diferite combinaţii de lumini. Aşadar, îl găsise pe vânzătorul de aparate.

– Acoperire de... mă rog, mi-au spus că nişte mile bune. Probabil chiar spre o sută. Poate să străbată pământul pe adâncime de câteva picioare.

– Merge mai jos de-atât, căpitane, spuse cineva.

– Da, şi-apoi se ridică din nou. N-a sugerat nimeni c-o să ne ducă la uşa sobolului, domnule Quex. Nu pretinde nimeni că receptorul ne va da drumul înăuntru & ne va oferi un ceai. Tot va trebui să ne facem treaba. Vei fi în continuare vânător. Ba chiar va trebui să învăţăm cum să citim chestia asta. Însă... Privi în jur. Îi vârâm asta, ridică ea un transmiţător mic. Îi vârâm asta în piele... & lucrurile se vor schimba.

Bozlateen Quex îşi îndreptă hainele de dandy &, cu permisiunea lui Naphi, ridică receptorul. Era înjghebat cam de mântuială. Într-adevăr, mai mult mântuială decât asamblat cu adevărat - o strânsură gata să se prăbuşească. Făcut din arhe-recuperare & alt-recuperare. Scotea şoapte ca o vietate. Un circuit mic & bizar. Antichitate & experienţă extraterestră stâlcite laolaltă într-un aparat micuţ, urât & uimitor.

Sham se apropie ca să vadă mai bine. Quex răsuci butoane & luminile se modificară. Îşi schimbară culoarea, poziţia, viteza. Sham încetă să se mişte o clipă, apoi continuă &, când o făcu, luminile se porniră de asemenea. Toată lumea îl privi. El clipi & se mişcă din nou. Pâlpâirile luminilor continuară odată cu deplasarea lui.

– Ce naiba? se miră Quex.

Apăsă un buton & strălucirea se intensifică în mâna lui. Instrumentul era atent la Sham. Fie-zi îşi iţi capul din cămaşa băiatului.

– Ah, e animalul! explică Naphi. Încă are chestia aia pe picior. Ăsta culege ceva de la el, un semnal în contracurent. Quex, trebuie să-l ajustezi. Asigură-te că le caută pe astea, în schimb.

Agită pumnul de emiţătoare. În timp ce zdrăngăneau, receptorul lătră ca o raţă & lumina i se modifică din nou.

– Cum am zis, continuă căpitanul, sunt lucruri de învăţat. Cu toate astea. Acum se schimbă situaţia, nu-i aşa? Deci, deci, deci...

Îşi frecă mâinile. Privi spre Sham, sursa ideii de a căuta acest mecanism. Nu zâmbi - era căpitanul Naphi! -, dar încuviinţă spre el. Ceea ce fu de ajuns pentru a-l tulbura.

– Verifică ce detalii avem, află unde a fost ultimul semn. Unde am putea găsi pământuri bune cu cârtiţe. Într-acolo ne îndreptăm.

Capitolul treizeci & şase

– Ştiu, dar nu putem să-l părăsim, pur & simplu, spuse Dero.

– Nu-l părăsim pur & simplu, zise Caldera. Nu-i ca & cum n-am avea oameni care să vină să aibă grijă de el. Crezi că mie n-o să-mi fie dor de el? Ştii c-ar vrea să mergem.

– Ştiu, numai că *eu* nu vreau să mergem. Nu vreau să mergem şi să-l lăsăm pe el aici. Are nevoie de noi.

Fraţii Shroake se retrăseseră în altă cameră ca să poarte această discuţie, iar dacă-şi închipuiau că o îndepărtaseră de urechea lui Sham, se înşelau.

– Dero... Vocea Calderei era duioasă. El o să uite c-am plecat.

– Aşa e, însă o să-şi amintească & o să fie iarăşi trist.

– Şi-apoi o să uite din nou.

– Ştiu.

Când fraţii Shroake ieşiră în coridorul în care aştepta, Dero, cu ochii roşii, îl privi lung pe Sham, ca & cum l-ar fi înfruntat. Caldera stătu o clipă în spatele fratelui ei, cu mâna pe umărul lui. Îl priviră pe Sham în ochi.

– Din cauza lui n-am plecat după ei, spuse fata. A trecut o vreme. Ce ne-ai spus n-a venit chiar ca o surpriză. Dar el...

– El aşteaptă, completă băiatul.

– Byro aşteaptă să afle. Asta scrie. Scrisori către ei. Tu scrii scrisori, Sham?

– Nu atât cât ar trebui. Cu Troose & Voam... Se opri, conştient dintr-odată de câtă vreme nu le trimisese vorbă. Noaptea trecută, continuă el, după ce am ieşit de aici, am văzut ceva. Pe cineva. Casa voastră e supravegheată.

Fraţii Shroake îl priviră lung.

– Păi, da, zise Dero ridicând din umeri.

– Oh, făcu Sham. Dacă ştiţi...

– Bineînţeles, întări Caldera.

– Păi, bineînţeles, evident. Dar, ştiţi, voiam doar să mă asigur. Deci... de ce? De ce bineînţeles?

– De ce e supravegheată? întrebă Caldera.

– Fiindcă suntem familia *Shroake,* sublinie Dero.

Săltă degetul mare spre sine în timp ce făcu anunţul şi-l folosi pe cel stâng pentru a trage de bretele. Ridică o sprânceană. Sham nu se putu abţine să nu râdă. Chiar & Dero, după un moment de încruntare, râse un pic.

– Ei au fost un fel de recuperatori, cum am zis, i se adresă Caldera lui Sham, & un fel de fabricanţi & cercetători. Mergeau în locuri & făceau chestii pe care ăştia ar fi încântaţi să le poată face. Vor să ştie unde s-au dus & de ce.

– Cine vrea? întrebă Sham. Care ăştia? Manihiki?

– Manihiki, răspunse fata. Aşa că, desigur, când nu s-au mai întors, Byro nu s-a putut duce la marină. Căutarea & salvarea nu se numără printre priorităţile lor. Au venit & s-au oferit să *caute,* întrebându-ne ce hărţi avem & încotro au luat-o.

– Ca & cum noi le-am fi spus *lor,* interveni Dero. Ca & cum noi am fi ştiut.

– În tren nu ţineau jurnale ale rutei, continuă Caldera. De-asta ascunseseră memoria aia. Chiar & răniţi, unul dintre ei s-a asigurat că a îngropat-o în pământ. Ştia că pe ea erau indicii despre locurile unde fuseseră.

– Urmau căi ocolite spre locul în care voiau să meargă & de acolo înapoi, adăugă Dero.

– Cred că tati Byro era niţel... Vocea Calderei pieri, apoi îşi reveni. Dar nu era atât de dus, încât să aibă încredere în marină. Nici să le spună că ştia ruta.

– Deci *a existat* o hartă? întrebă Sham.

– Nu în tren & nu o hartă pe care ei sau tu aţi putea s-o citiţi. Cei din Manihiki au vrut să-i găsească, dar pentru motivele lor, nu ale noastre. Familia Shroake nu le-a dat

niciodată ce şi-au dorit, zise ea cu mândrie. Toate felurile de motoare & maşinării pe care nimeni altcineva nu le-ar fi putut face. Ei nu voiau ca mami & celălalt tati să se-ntoarcă... ci voiau ce-ar fi putut ei avea asupra lor. Ce-ar fi putut face sau găsi.

– I-au căutat întruna, spuse Dero. De când au plecat.

– Dar acum, că eşti aici, zise Caldera, o să fie uşuraţi pentru prima dată în ani de zile: avem o pistă!

– M-am ascuns într-o rigolă, spuse Sham. N-o să le fie aşa uşor să prindă un băiat din Streggeye.

– Vor să ştie cine eşti, continuă Caldera, & ce ştii. Despre unde sunt soţii *Shroake.*

Sham îşi aminti precauţia cu care îl întâmpinaseră Caldera & Dero la prima lui vizită. Nu se mira că erau suspicioşi. Nu se mira că nu aveau prieteni. Chiar dacă n-ar fi avut atâta grijă de tati Byro & n-ar fi tânjit după întoarcerea celorlalţi părinţi ai lor, erau nevoiţi să presupună că toţi cei care îi vizitau erau potenţiali spioni.

– Până să vii tu, murmură Dero către Sham, întotdeauna am crezut că e posibil să se întoarcă.

– A fost cea mai lungă perioadă în care au fost plecaţi, dar nu încetezi să te întrebi, zise Caldera. Înclină capul spre camera în care tati Byro jelea confuz. Cum am fi putut să-l lăsăm dacă nu eram siguri? Să pleci într-o direcţie, iar ei să vină din cealaltă?

– Dar acum suntem siguri? făcu Dero.

Sunase ca o afirmaţie până la sfârşit, când se sucise brusc într-o întrebare, o speranţă de-o clipă de nesiguranţă, care-l ciupi de inimă pe Sham.

– Acum suntem siguri, spuse Caldera cu blândeţe. Aşa că trebuie să facem ceea ce se cuvine pentru ei. Să terminăm ce-au început. Aşa şi-ar fi dorit mami & celălalt tati. Este & ce şi-ar dori el.

Privi din nou spre uşă.

– Poate, zise Dero.

– Probabil că le scrie din nou, spuse Caldera.

– Dacă el tot va uita, întrebă Sham, de ce i-aţi mai spus că ei au murit?

– Păi, îi iubeşte, nu? făcu Caldera. Îl conduse pe Sham în bucătărie şi-i aduse o ceaşcă de ceai care părea uleios. Nu merită & el să jelească?

Sham amestecă ezitant în băutură.

– Ori de câte ori menţionez locul ăsta cuiva, zise el, mă aleg cu priviri încruntate. E evident că oamenii vorbesc despre familia voastră. Am văzut & epava. N-am văzut niciodată un tren ca ăla. Mai e & imaginea aia... Ridică ochii la Caldera. O să-mi spuneţi ce făceau ei? Voi ştiţi?

– Dacă ştim ce făceau? zise fata. Unde se duceau & de ce? Oh, da.

– Ştim, confirmă Dero.

– Dar, de fapt, & tu ştii, spuse Caldera aruncându-i o privire fratelui său.

După o secundă, acesta ridică din umeri.

– Nu-i foarte complicat, reluă ea. Aşa cum zici, ai văzut imaginea.

– Căutau ceva, zise Sham.

– Au găsit ceva, spuse Caldera după o clipă. Căutau ceva & *au găsit* ceva. Mai precis...

Aşteptă, ca o profesoară.

– O ieşire din marea de fier, adăugă în cele din urmă Sham. Ceva dincolo de şine.

Bineînţeles. Sham văzuse linia aceea unică. Aşa că într-un fel ştiuse. Totuşi, să audă una ca asta! Se delectă cu blasfemia. Să debitezi erezii se dovedea a fi pe cât de înviorător, pe atât de tulburător.

– Nu *există* nimic dincolo de şine, zise el piţigăiat, enervat de propria sa voce.

– Se pare c-avem treabă de făcut, Dero.

Tonul fetei devenise grav. Când fratele ei vorbi, glasul i se auzi la fel de solemn.

– În camera lui tati Byro sunt nişte lucruri. O să le iau când îi duc cina.

– Nu *există* nimic dincolo de şine, repetă Sham.

– Serios, putem să-l părăsim? întrebă Dero.

Aruncă o privire înapoi spre uşa dincolo de care aştepta tatăl care le rămăsese.

– N-o să-l părăsim, spuse Caldera cu blândeţe. Ştii asta. O să avem grijă de el. Se apropie de Dero. Tot ce-am strâns pentru infirmiere... ştii c-o să-l îngrijească. Ştii că, dacă ar putea, ar merge chiar el. Numai că nu poate. Dar noi putem. Pentru el. Pentru noi toţi.

– Ştiu, aprobă Dero, apoi clătină din cap.

Sham intenţionă să facă o nouă încercare:

– Nu *există...*

– Oh, vrei să-ncetezi? făcu Caldera. Evident că există. Ai văzut poza.

– Dar toată lumea ştie...

Sham se opri & răsuflă.

– În regulă, zise el. Nu exista nimic sigur, aşa că spuse ceea ce ştia: Nimeni nu ştie de unde-a venit marea de fier.

– Păi, nimeni nu *ştie,* îi replică fata, dar şi-au dat seama că există nişte posibilităţi. Ce se spune acolo de unde vii tu? Din Streggeye, ziceai? Ce crezi? Şinele au fost puse de zei?

Succesiunea întrebărilor ei părea să nu se mai oprească. Au fost extrase din pământ? Au fost scrise în textele cereşti, pe care oamenii le recitau fără să-şi dea seama atunci când călătoreau? Şinele au fost produse de procese naturale încă neînţelese? Unii radicali spuneau că nu există niciun fel de zei. Au fost şinele scuipate din interacţiunea pietrei, arşiţei, gerului, presiunii & ţărânei? Oare oamenii, maimuţe cu creierul mare, s-au gândit la moduri de a folosi şinele atunci când acestea au ieşit la suprafaţă, ca să se protejeze de ţărâna mortală? Aşa s-a ajuns la trenuri? Lumea era o infinitate de şine în jos aşa cum era împrejur, filoane de căi ferate prin straturi de pământ & recuperări, până la miez? Până jos în iad? Uneori furtunile suflau straturile superioare ale solului & dezveleau fierul de dedesubt. Cei mai entuziaşti

recuperatori din excavări pretindeau că găsiseră şine la mulţi yarzi sub pământ. Dar raiul? Ce era în rai? Unde era el?

– Cred... ce ni se spune... ştii..., se bâlbâi Sham. Scoase o exclamaţie de dezaprobare la adresa propriei incoerenţe. Totul vine de la Ohmul-cel-Apt.

– Ah, corect, făcu Caldera.

Dintre toţi zeii adoraţi, temuţi, dispreţuiţi, împăcaţi & contrazişi, influenţa acestuia era cea mai extinsă. Marele controlor cu cap ca un horn, în veşminte cernite. Proteja & controla marea de fier, naţiile & pasagerii ei.

– E posibil să fi existat unul cândva, spuse Caldera. Acum ani & ani. Un şef. Încotro se duc şinele? Ce există la marginea mării de fier?

Sham se răsuci, incomodat.

– Sham, continuă fata, ce este cerul-de-sus? Nu-mi spune că-i locul în care zeii au pus otravă. De unde vin şinele? Ce este gâlceava zeilor?

– A fost la începutul lumii, când toţi zeii se luptau să facă pământul, iar Ohmul-cel-Apt a fost cel mai puternic, & în lupta lor marea de fier s-a ridicat din pământ.

– A fost o luptă între diverse companii de cale ferată, obiectă Caldera.

Sham auzise & teoria aceea & admise nervos că ştia de ea.

– Era după ce se stricase totul & încercau să câştige din nou. Cu lucrări publice. Oamenii plăteau pentru trecere, iar conducătorii plăteau pentru fiecare milă construită. Aşa că s-a pornit nebunia. Concurau, plasând rute noi peste tot. Fără scrupule, deoarece construind mai mult, căpătau mai mult. Au ars ani la rând chestii nocive - de-acolo vine cerul-de-sus - & au sfârşit prin a băga chestii & în sol, schimbând lucruri. Ar fi putut să meşterească întreaga lume. A fost un război între companii. Au pus capcane pentru trenurile celorlalţi, aşa că acum există macazuri-capcană & şine-capcană. Ele au făcut şinele, zise Caldera. S-au distrus unii pe ceilalţi. Dar

n-au putut evita ruina, iar tot ce-au lăsat au fost şinele. Trăim consecinţele ciondănelii în afaceri. Fata zâmbi.

– Mami & tati căutau ceva, zise Dero. Ştiau istoria. Poveştile despre comoara morţilor, istorie, îngeri, o vale a plângerii.

– Am auzit toate astea! exclamă Sham. „Fantomele tuturor averilor născute vreodată & încă nenăscute trăiesc în rai!" Recită cuvintele din poveştile vechi. „Oh, ocoliţi valea plângerii!" Vreţi să-mi spuneţi că urmăreau mituri?

– Dar dacă nu-s mituri? spuse Caldera. Cerurile ar putea să nu fie ceea ce crede toată lumea că sunt, însă asta nu înseamnă că-s un mit. Nu înseamnă nici că acolo *nu sunt* fantomele tuturor avuţiilor.

Cu un sunet digital strident, unul dintre ceasurile de pe perete solicită atenţia lui Sham. „Nu acum!" gândi el. Voia să audă poveşti despre recuperări, să scotocească prin casă.

– Eu... trebuie să plec, se scuză el. Merg să mă-ntâlnesc cu cineva.

– Ce păcat, zise Dero politicos, & noi trebuie să plecăm.

– Poftim? Unde? Când?

– Nu chiar acum, răspunse Caldera, închizând ochii.

– Curând, totuşi, completă Dero.

– Nu chiar acum, repetă fata. Dar pentru că ne-ai spus & ştim ce s-a întâmplat, avem o treabă de terminat. Nu fi surprins, Sham. Ai auzit ce vorbeam. Ştii că suntem nevoiţi. Cred că de-asta ai venit să ne arăţi poza. Doar nu credeai c-o să lăsăm neterminată munca mamei şi-a tatei, nu?

Capitolul treizeci & şapte

„Gunoiera” era la fel de aglomerată ca majoritatea crâşmelor de pe docuri, zgomotoasă de la ciripelile electronice ale jocurilor. Sham îi urmări pe recuperatorii adunaţi lângă bar. Nu-şi purtau hainele de recuperare, dar chiar & cele de timp liber îi făceau să iasă în evidenţă: găteli reconstituite din vremurile modei elevate, la înălţimea căreia omenirea nu se mai ridicase de mult. Se apropie suficient pentru a-i auzi perorând în argoul lor de recuperare; se numeau unul pe altul *Fren & Bluv,* vorbeau despre *Diggiters, Spinecandy & Noshells.* Sham murmură cuvintele.

– Aşa, zise Robalson. Deci căpitanului tău îi plac cărţile? Sorbi din băutura pe care i-o cumpărase Sham. Se numea Uleidetren, o mixtură de whisky dulce, bere neagră & melasă care era simultan dezgustătoare & destul de plăcută.

– Da, făcu Sham, mulţumesc din nou pentru... ştii tu, ieri.

– Aşadar, care-i povestea ta, Sham? De câtă vreme eşti pe şină?

– Asta-i a doua mea călătorie.

– Dă-i înainte, atunci. Oamenii ăştia îi pot mirosi pe pifani. Nu vreau să te ofensez, doar că aşa stau lucrurile.

– E careva din echipajul tău pe-aici?

– Asta nu-i genul de locuri în care beau ei.

– Se duc la baruri speciale de piraţi?

– Mda, zise Robalson într-un târziu. O spuse destul de inexpresiv. Ridică o sprânceană. Baruri speciale de piraţi.

Mult mai târziu decât intenţionase, când darabana frenetică a cântecului „Săriţi voi toţi nemernici ai trenurilor” se auzi din tonomat, Sham strigă de plăcere & se alătură corului gălăgios. Robalson cântă & el. Alţi

clienţi îi priviră cu o combinaţie de dezaprobare & amuzament.

– Dezaproment, sugeră Robalson când Sham îi atrase atenţia asupra acestui fapt.

– Amuzabare, spuse Sham.

– Sham, dac-o s-o ţii aşa, o să-i faci să ne dea afară. Ce-i cu recuperatorii ăia, totuşi? De când ai venit, te uiţi la ei ca & cum ei sunt carne de vierme, iar tu eşti un viezure.

– Eu doar... ştii..., se foi Sham pe scaun. Felul în care se îmbracă, felul în care vorbesc. Ce fac. E... Mă rog, e super, nu? Aş vrea...

– Ai vorbit cu unul dintre ei în hala aia, nu? Cu o femeie.

– Da. Sirocco nu-ştiu-cum. A fost foarte drăguţă. Mi-a luat o prăjitură, rânji Sham.

– Nu crezi că pe marea de fier există cineva care e într-un tren de recuperare & de fiecare dată când trece pe lângă o cârtiţieră se gândeşte: „Ăştia fac lucruri mult mai grozave decât mine”?

– Nu ştiu.

– Şi-şi zice: „Ia închipuie-ţi cum ar fi să fii ajutorul unui doctor pe trenul ăla”.

– Dă-mi adresa lui - o să-l sun să facem schimb.

– În plus, am auzit despre căpitanul vostru că are o filosofie.

– Aşa?

– Nu-i ceva la care să aspiri? Pun pariu că recuperatorii sunt probabil un grup plictisitor.

O femeie & un bărbat din colţul barului îi urmăreau pe cei doi tineri. Sham le aruncă o privire. „Nu sunt recuperatori”, gândi el. Cuplul observă că-i privea şi feri ochii, întregul trup al băiatului îngheţă, înţepenit de amintirea ascunsului sub căruţă.

– Am întâlnit un cuplu care ar putea fi, spuse el. Recuperatori, vreau să zic. *Un fel* de recuperatori. Miji

ochii & continuă: Nu erau plictisitori. Crede-mă. Un frate şi-o soră.

– Oh, asta-mi sună cunoscut ca un ţignal de tren. Familia Shoot? Shrike? Soak?

– De unde ştii?

Robalson ridică din umeri:

– Eu ascult poveşti. Umblă destule primprejur. Există una despre un frate & o soră excentrici, care se duc la nu ştiu ce vânătoare pe tărâmul blestematei Brânze Verzi sau aşa ceva, de următoarea Zi a Locomotivei. Se şopteşte că cineva vrea să se ţină după ei. În căutarea acelei comori imaginare.

Sham se îndepărtase pe furiş de casa familiei Shroake, de data asta pe drumuri sugerate de fraţi, ce-l duseseră departe & înapoi în oraş fără să atragă atenţia urmăritorilor, care erau fără îndoială acolo. Clipi înaintea cuvintelor lui Robalson. Băiatul însuşi nu părea interesat de zvonurile pe care le relata fără să se gândească la ele.

– Pur & simplu nu-nţeleg, spuse el. La tine mă refer. *Crezi* că vrei să fii recuperator, dar nici măcar nu-s sigur că vrei.

– Nostim, zâmbi Sham. Aşa zic & ei. Şi-atunci, tu? Tu ce faci, de fapt, Robalson?

– Ce fac? Depinde de zi. În unele zile spăl punţi. În altele curăţ latrine & of, iadul meu uleios, aş prefera să mă aflu direct în mijlocul gâlcevii zeilor. În alte zile fac lucruri mai bune. Ştii ce-am văzut azi? Ceva ce a căzut din cerul-de-sus, acum o lună. Pe o plajă din nord. Îl ţin într-un borcan şi-ţi iau câteva părăluţe să-l vezi.

– E viu?

– Sham, a căzut din cerul-de-sus. Nu, nu-i viu. Dar îl ţin în oţet sau aşa ceva.

– Oricum ştii că nu asta voiam să zic, spuse Sham. Care-i trenul tău?

– Aaa, făcu Robalson, nu contează.

– Mda, în fine.

„Bine. Lasă-l să-şi joace jocurile de băiat misterios.”

– Cerul-de-sus, continuă Sham distras. Norma fundamentală. Orizontul. Toate marginile astea. Ce poveşti cunoşti despre... ştii tu, marginea întregii lumi?

Robalson clipi:

– Poveşti? Adică raiul? Probabil aceleaşi ca tine. De ce?

– N-ai vrea să ştii dacă-s adevărate? zise Sham cuprins de-o fervoare bruscă, cu o intensitate care îl luă prin surprindere.

– Nu chiar. În primul rând, ele nu există, sunt doar poveşti. În al doilea rând, dacă *sunt* adevărate, unele dintre ele n-ai vrea să fie. Dacă-i adevărat c-ar *trebui* să le ocoleşti? Ce zic ele că există acolo? Un univers de suspine, nu? Sau o comoară bocitoare? Clătină din cap. Nu trebuie să aibă mult sens ca să ştii că nu-i de bine. Fantome furioase? Plânsete veşnice?

Capitolul treizeci & opt

Proprietarii *Medesului* voiau monedele & creditul pe care le-ar fi adus carnea de cârtiţă, blana & uleiurile. Nu le păsa dacă Naphi prindea sau nu vreo cârtiţă anume. Cu excepţia, poate, a faptului că anumite evenimente ar fi însemnat o creştere a puterii numelui ei, iar felul acela de recunoaştere ar fi putut însemna un venit pentru ei.

Erau rari căpitanii care nu numai că-şi găsiseră prăzile finale, inamicii lor supremi, dar care le & prinseseră. Ca toţi tinerii din Streggeye, Sham fusese la Muzeul Realizării, văzuse faimoasele flatografii ale femeilor & bărbaţilor ce şedeau pe carcasele imense ale filosofiilor: Haberstam pe gândacul său; ap Mograve pe cârtiţa sa; Ptarmeen pe viezurele mutant sinuos Brock Nimicul, radios ca un copil de şcoală, cu simbolul nimicului mort sub picior.

Echipajul *Medesului* dispunea de trei zile în care să transforme o cârtiţieră mediocră într-o fortăreaţă călătoare care să vâneze filosofii. Ciocanele ciocăneau, cheile strângeau. Trenarii testau motoarele & motoarele de rezervă. Ascuţeau harpoane, făceau rezerve de praf de puşcă. Peticeau spărturile din înveliş. *Medes* nu mai arătase atât de bine de ani de zile. Nu arătase atât de bine nici când abia fusese fabricat.

– Ştiţi care-s riscurile, zise Naphi.

Nu era adepta alocuţiunilor, dar nu avea cum să n-o facă. După cum îi spuseseră ofiţerii ei, echipajul avea nevoie să audă ceva.

– Este posibil să stăm mult timp pe marea de fier, continuă căpitanul & vocea i se auzi pârâind prin tuburi. Luni. Ani. Vânătoarea asta ne va duce departe. Eu sunt pregătită. Vreţi să veniţi cu mine?

„Frumoasă abordare”, gândi Sham.

– Nu există alţi trenari pe care să mi-i doresc alături de mine. Vânăm pentru gloria Streggeye-ului, pentru proprietarii acestui tren frumos.

Asta făcu să apară câteva rânjete cunoscătoare.

– Pentru cunoaştere &, dacă vreţi, vânaţi pentru mine. N-o să uit asta. Mergem spre sud... iar de acolo încotro ne vor duce informaţiile aflate. Doamnelor & domnilor ai şinelor... pornim?

Echipajul izbucni în urale. Susţinea gălăgios vânătoarea, sfârşitul nesiguranţei.

– Pentru filosofia căpitanului!

Strigătul fu purtat peste punţi, din fiecare vagon al trenului. „Serios?” gândi Sham.

– Sham, spuse doctoriţa Fremlo după ce echipajul se întoarse la treburile lui. Căpitanul portului a trimis asta.

Îi înmână o scrisoare sigilată, pe care Sham o privi consternat. Mormăi o mulţumire; nu toţi membrii echipajului i-ar fi înmânat-o, nu refuzând atât de onorabil s-o citească mai întâi. *Pentru Sam Saroop,* scria pe plic. „Pe-aproape”, socoti el. Onorabilă sau nu, doctoriţa nu era lipsit de curiozitate, aşa că aşteptă în timp ce Sham rupse sigiliul.

OFERTĂ SPECIALĂ! citi Sham. PENTRU VIZITATORUL FAMILIEI SHROAKE. ONORARII BUNE PLĂTITE PENTRU INFORMAŢII DESPRE PLANURILE LOR! VIZITAŢI CĂPITANUL PORTULUI PENTRU A AFLA MAI MULTE. ACŢIONAŢI IMEDIAT PENTRU A PRIMI CADOURI!

– Ce e? întrebă doctoriţa Fremlo, în timp ce Sham mototolea hârtia & rânjea cu dispreţ.

– Nimic, răspunse el. Un pliant publicitar. Prostii.

– Nu înţeleg ce-i cu mine, zise Sham, că pur & simplu nu m-a mişcat.

Le povestise fraţilor Shroake despre retorica lui Naphi, despre cum electrizase echipajul.

Caldera ridică din umeri:

– Nici pe mine. Dar poate că eşti norocos.

– Norocos?

– Că n-ai vrut să-ţi arunci pălăria în aer.

Caldera număra pe masa din bucătărie un fel de ace cu gămălie sau şuruburi ori altceva. Dero împacheta conserve în valize.

Sham devenise mai bun la furişatul de pe *Medes.* Când apăruse în faţa uşii, fraţii îl întâmpinaseră fără să fie surprinşi.

– Intră, zâmbise Caldera. Tocmai terminăm lecţiile.

„Lecţiile” însemnau Dero & Caldera stând faţă în faţă în bibliotecă, în mijlocul unui taluz de cărţi, tablete-ordinator & tipărituri. Pe rafturile din jurul lor erau tot atâtea oase & bizarerii câte cărţi. Dero sorta & stivuia materialele pentru învăţat, în conformitate cu un sistem incomprehensibil.

– Cum arată lecţiile voastre în Streggeye? întrebă Caldera. Şcoala voastră cum e? Clipi sub privirea uimită a lui Sham. Nu cunosc prea mulţi inşi de vârsta ta aici, darămite în altă parte. Sunt curioasă.

Roşise? Ei bine, nu. Dar era un pic timidă.

– Noi am fost în Streggeye, nu? zise Dero.

– Oh, ne-au dus peste tot, răspunse Caldera. Dar nu-mi amintesc. Nu pot să spun că ştim vreun loc.

Aşa că Sham îi povesti puţin despre meleagurile din Streggeye. Roşi, chiar dacă ea n-o făcuse. Transformă cu greu o anecdotă sau două din copilăria lui destul de obişnuită în poveşti de pe un tărâm exotic, în timp ce Dero termina de pus deoparte mărunţişuri.

Sham continuă, Caldera îl ascultă fără să-l privească, apoi Dero părăsi încăperea. Sham auzi deschizându-se & închizându-se uşa de la camera lui Byro. El vorbi încontinuu. După un minut auzi uşa deschizându-se din nou, iar Dero se întoarse. Avea chipul rigid & ochii roşii. Dero stătea între Sham & Caldera. În cele din urmă, poveştile lui Sham deveniră ezitante. Tânărul din Streggeye & fata cvasi-recuperatorilor se îndepărtară unul de celălalt.

– E rândul meu, spuse Caldera & se strecură afară din încăpere.

– Rândul la ce? întrebă Sham.

Nu se aştepta ca Dero să-i răspundă, iar băiatul nici n-o făcu. Stătu doar bosumflat, ca & cum ar fi fost pregătit pentru luptă, într-o tăcere tot mai lungă & mai inconfortabilă, până se întoarse Caldera. Fata aducea o poză a lui tati Byro, o eşarfă & un ordinator pliant vechi & obosit de pe biroul său.

Figura îi era la fel de afectată ca a fratelui ei, dar, când vorbi, îşi făcu vocea să sune normal.

– Unde ţi-e liliacul? întrebă ea.

– Vânează pe undeva, îşi împreună Sham vârfurile degetelor, gânditor. Cineva mi-a trimis un mesaj. Mi-a oferit lucruri dacă spun chestii despre voi.

– Ce-ai răspuns? zise Caldera.

– Tu ce crezi? L-am aruncat & am venit aici pe drumurile dosnice de care mi-aţi spus. Dar se pare că-s tot mai multe zvonuri despre voi & ştiu că umblă zvonuri & despre *Medes.*

Caldera duse gânditoare un deget la buze.

– Există o mulţime de zvonuri despre trenul tău, da. Şine & zvonuri. Cum aţi ajuns aici, unde mergeţi, ce-aţi găsit pe drum.

– Am întrebat oamenii ce cred când aud despre chestia asta cu capătul lumii, spuse Sham. Trebuie să ştiţi că nu sună drăguţ.

– Vii cu noi, Sham ap Soorap? îl întrebă Dero.

– P-poftim? făcu el.

– Nu acum, Dero, zise Caldera.

– Stai, ce vrea să spună?

– Nu acum, repetă fata. Ce ziceai despre discursul căpitanului tău, Sham?

– Oh, păi, doar că nu... a funcţionat la mine. Chiar nu cred că vreau să sui pe altă cârtiţieră.

Sham privi în jurul casei, la toate recuperările acelea.

– Există oameni, zise Caldera, care susţin că toţi avem o Sarcină - aşa o spun, nu *sarcină, Sarcină* - & o să ştii care este când o s-o auzi. Că e undeva acolo & te aşteaptă.

– Poate, spuse Sham gânditor.

– Eu însămi cred că-i o prostie, zise Caldera.

Dero chicoti. Sham clipi:

– Deci *niciunul* nu avem o sarcină.

– N-am spus asta. Am spus eu aşa ceva? Am zis că poate *tu* nu ai o sarcină. Sarcina mea acum e să car lucruri, ridică ea diverse bagaje. Nu, Dero, sarcina ta în momentul ăsta e să stai aici & să sortezi toate astea. Care crezi că-i sarcina ta, Sham?

Dero ţistui & bombăni, în timp ce Sham o urma pe Caldera, pe lângă cutiile legate cu sfoară & asigurate cu curele, pe lângă cufere bombate spre exterior ca nişte şerpi sătui, afară în grădina de resturi. Aproape de reperul arcadei de metal alb, fata puse o cheie într-o cutie de metal pentru cafea, sub o carapace lustruită de broască ţestoasă, sub o găleată.

– Mă bucur că a fost aşa important pentru tine să ne găseşti & să ne povesteşti, spuse ea. Ce s-a întâmplat cu părinţii *tăi?*

Sham o privi atent.

– Poftim? De ce?

Fata îl privi până ce el coborî ochii. Sham îşi croi drum după ea prin grădina de recuperări & bolborosi o versiune scurtă a istoriei dispariţiei tatălui & a durerii mamei lui.

– Totuşi, dup-aia, Voam & Troose au avut grijă de mine, zise el.

– Te cred.

– Sunt foarte mulţumiţi că am ajuns să muncesc pe o cârtiţieră. Să văd lumea.

– O parte din ea. Ştiam ce-o să ne spui din momentul în care am deschis uşa, ştii? Mă refer la părinţii noştri. Până atunci nu ştiusem cât de mult aşteptasem. Îmi

doresc să fi găsit cineva epava pe care era tatăl tău. Sau unde-i mama ta. Să-ţi fi zis. Să fi făcut asta pentru tine, aşa cum ai făcut-o tu pentru noi.

Îi oferi un zâmbet. Foarte rapid & blând. Care dispăru aproape imediat. Dădu la o parte pentru el ierburile ofilite.

– Lumea e frumoasă, continuă ea. Dar trebuie să te întrebi ce vine dup-aia.

Se aflau, îşi dădu seama Sham cu surprindere, pe mal. La câţiva yarzi distanţă, pământul devenea plat, prăfos & dintr-odată mai puţin fertil, aglomerat cu şine întretăiate. O pasarelă de lemn se extindea câţiva yarzi peste şine, iar la capătul ei se afla un cărucior. Dinţi mari din lespezi de piatră fereau grădina de priviri din afară.

– Aveţi o plajă privată? întrebă Sham.

Caldera păşi pe dig. Şipcile erau vechi &, prin găurile dintre ele, Sham văzu coji de vopsea căzând pe pământul învolburat de mamifere mici & feroce.

– Acolo, spuse ea, sunt foarte multe lucruri... La mile distanţă sunt oameni care rulează odată cu vântul, ştii, în trenuri care nu s-au schimbat de secole. Părinţii noştri le-au găsit terenurile de vânătoare & i-au găsit & pe ei. Au mers cu ei, au învăţat de la ei. Cum să călătoreşti fără locomotive. Toate poveştile lor despre marea de fier, raiul, cum să ajungi acolo & plânsetul. Totul. Toţi ştim ceva ce merită aflat.

– Nu toţi.

– În regulă, nu toţi. Totuşi, majoritatea oamenilor.

Norii se risipiră pentru o clipă, iar Sham aruncă o privire cerului-de-sus galben. Auzi un avion.

– Credeţi că acolo-s toate avuţiile? întrebă el. Asta căutaţi? Caldera ridică din umeri:

– Nu ştiu exact. Dar nu de asta ne ducem acolo.

– *Exploraţi.* Vreţi doar să ştiţi.

Fata încuviinţă.

– Noi i-am aşteptat, iar tu i-ai adus înapoi atât cât ai putut. Ce altceva am putea face decât să mergem acolo

unde au fost ei? Nu e doar datorie, te asigur. Mi-ai arătat o poză. Ei bine, o să-ţi arăt & eu una.

Scoase o poză din buzunar. Piatră erodată şi tocită, dâmburi pe care erau animale de uscat slăbănoage, cactuşi & iederă. Mile de mare de fier. În plus, o scară.

O scară. Ieşea din sol, înaltă cât o casă, ţâşnind la un unghi de patruzeci şi cinci de grade, & se sfârşea în aer. O consolă de recuperare! Sham privi lung.

– E o scară rulantă, spuse Caldera. La distanţă mare de-aici.

Arătă spre marea de fier. Sub vârful scării aflate în aer se vedeau un con de pământ & resturi. Ceea ce căzuse din el nu era nici măcar recuperare, ci cu adevărat resturi, rejecţii dincolo de orice salvare, scoase din măruntaiele lumii.

Capitolul treizeci & nouă

– Oh, slăvite Chip-de-Piatră! zise Sham. Unde-i asta?

Caldera aruncă o privire înapoi spre casă.

– Dero o să-şi iasă din pepeni că-l las aşa. Aveam nevoie de-o clipă singură. Privi spre Sham. Ascultă-mă, doar. Lasă-mă să-ţi spun despre ce-i dedesubt.

Îşi drese glasul. Îi zise:

* * *

Scara rulantă merge întruna. În sus, tot timpul. Aşa că atunci când aterizezi pe ea - iar şinele nu se apropie suficient, aşa că trebuie să sari -, eşti nevoit să alergi în jos în direcţia opusă mişcării, pentru ca scara rulantă veche, alimentată de cine ştie ce curent de-acolo, să nu te depună peste gunoi...

* * *

– De unde ştii? întrebă Sham.

Caldera clipi.

– M-au dus o dată părinţii mei. Îşi schimbau planurile. Ştiau cum să folosească recuperarea, doar că... m-au dus acolo când nu le-a mai plăcut s-o facă. Ca să-mi spună de ce. Taci acum şi fii atent!

Fata continuă:

...peste gunoi.

Aşa că alergi în sens invers, cu bagaj cu tot, cobori treptele metalice, în întunericul de sub marea de fier. Ştiu ce gândeşti: acolo trăiesc animalele & de ce-ai vrea vreodată să faci aşa ceva? Dar de cele mai multe ori ele nu vin în tunelurile astea & nu, nu ştiu de ce. Aşa că nu te gândi la prădători scormonitori, pământ toxic,

alunecări de stânci sau morţi htoniene din cauza urşilor grizzly. Acolo jos sunt lumini electrice. În minele de recuperare. Nu te gândi la scormonitori. Nu te gândi c-o să vezi o umflătură în peretele ăla de gunoaie, în timp ce umbli cocoşat ca să ajungi sub grinzile suporturilor, pe lângă cărucioare, vagoane & unelte abandonate; nu te gândi că umflătura aia o să se spargă cu vuiet în umbrele de sub lume, într-o faţă care amuşină, oarbă & plină de colţi.

Uită-te doar la pasajul ăsta. Între straturile de pământ întărit de presiune & stâncă şistoasă, o arheologie a deşeurilor aşternute de secole. Margini proeminente de vechituri, cioburi, sticlă, resturi, fâşii de pungi de plastic sfâşiate. Un strat ce înverzeşte: roţi dinţate mici dintr-o epocă mecanică; plastic zdrobit; scântei dintr-o eră a sticlei; straturi zdrenţuite de bandă video degradată; o coagulare haotică de ciudăţenii amestecate.

Există locuri în care, din cauza presiunii erelor & a continentelor care se îmbrâncesc între ele ca nişte tovarăşi de pat lenţi & incomozi, filoanele astea principale sunt împinse spre aer, iar marea de fier e spartă de colţii periculoşi ai recifurilor de recuperări, pline de comori din gunoaie. Există apoi aceste tuneluri. La fel cum există tuneluri prin care pot merge trenurile. Ştii că există.

Învăţaţii vor să-nţeleagă ce *au fost* ele. Recuperatorii vor să ştie ce au fost, dacă & numai dacă asta îi ajută să le vândă. Iar dacă nu, nu le pasă. Oamenii care vor să le folosească vor să ştie ce au fost, dacă înseamnă că pot fi folosite. Deşi într-un fel sau altul o să găsească ceva de făcut cu ele. Pot să ia un lucru recuperat, să dea cu el în cuie & să-i spună ciocan dacă se ajunge la asta.

* * *

– Ce-i în neregulă cu asta? întrebă Sham.
– În neregulă?

* * *

Nu-i nimic în neregulă cu asta. Nu-i nimic nici în regulă, în privinţa recuperării există un singur lucru asupra căruia toată lumea este de acord. Fie că sapi & o scoţi din pământ, fie că o vinzi, o cumperi, o studiezi, mituieşti pe cineva cu ea, o porţi sau o cauţi, îţi sare în ochi. Ca staniolul pentru coţofene.

Recuperatorii *nu trebuie* să se îmbrace aşa cum o fac. Aşa vor ei. Alea sunt penele lor de păun. Asta e singurul lucru pe care-l poţi spune întotdeauna despre recuperare. Arată super.

În fond, cui îi pasă?

Cui îi pasă? Să zicem că eşti un recuperator sau un cuplu de recuperatori căruia nu-i place sau nu-i mai place recuperarea. Poate că nu trebuie să scotoceşti ca să afli ce-ţi doreşti în schimb. Poate că e suficient să ştii că nu vrei ceea ce credeai că vrei. Asta-i suficient ca să progresezi.

* * *

– Întrebarea este, spuse Caldera & scutură poza, dacă asta-i ceea ce vrei să vânezi? Resturile îngropate? Probabil că există ceva mai bun de-atât. Sau poate că există doar ceva diferit. Gândeşte-te la asta. Ai o oră sau două.

– Până când? întrebă Sham. Ce se-ntâmplă atunci?

– Plecăm. Aşa că până atunci trebuie să te hotărăşti dacă vii cu noi.

Capitolul patruzeci

Fie-zi pică din senin pe umărul lui Sham. Caldera tresări. Băiatul nici măcar nu-i aruncă o privire liliacului care-i zumzăia şi-i cloncănea în ureche.

– Cheia pe care-ai lăsat-o, zise el.

– E pentru infirmiere, răspunse fata, pornind înapoi spre casă. Sunt femei cumsecade. Am căutat multă vreme. Există bani. Tati Byro o să fie dus la sanatoriu. Închise ochii & continuă: Pentru că avem lucruri de făcut. Aşa că...

– Nici măcar nu ştiţi încotro au luat-o!

– Byro a ştiut. Aşa confuz cum a ajuns, n-a spus-o niciodată. Avem maşinăria lui. Care are secrete. Mai avem de asemenea povestea ta.

Fraţii Shroake se agitară prin camera plină cu recuperări, prin camera deschisă-către-cer-şi-lipsită-de-pereţi, prin camera-labirint cu mecanisme huruitoare & instrumente pe motorină. Adunară lucruri, le puseră în cărucioare, le aliniară în bucătărie. Scoaseră haine din dulapuri, traseră de ele ca să le testeze rezistenţa, le pipăiră ca să le testeze căldura, le mirosiră ca să le testeze mucegăirea.

– Ia staţi, zise Sham, am auzit, mi-a spus cineva că plecaţi de *Ziua Locomotivei.* Asta-i abia peste un car de vreme!

– Deci a funcţionat, rânji Dero.

– Ziua Locomotivei e când *am lansat noi zvonul* că vom pleca. Ar trebui să ne ofere oarecare timp înainte ca cineva să se gândească să ne caute sau să vină după noi.

– Să vină după voi? făcu Sham. Chiar credeţi...

– Fără îndoială, îl întrerupse Dero.

– Da, încuviinţă Caldera. O să vină. Sunt prea multe zvonuri despre ce căutau părinţii noştri.

Îşi frecă degetul arătător de cel mare, în semnul numărării banilor.

– Ai spus că nu-i aşa, zise Sham.

– N-a fost aşa, dar zvonurilor nu le pasă ce este sau ce nu este. Aşa că...

Îşi duse degetul la buze. Gândurile lui Sham alergau cu viteza maximă a roţilor de tren.

– De ce vreţi să plecaţi? întrebă el.

– Tu nu vrei? replică fata.

– Nu ştiu!

Să exploreze. Să descopere ceva nou. Toată calea aceea.

– Dar cum rămâne cu... cu familia mea? spuse Sham, apoi se opri.

Stai aşa. Oare Troose & Voam s-ar fi supărat dacă ar fi plecat?

Da, s-ar fi supărat. Dar nu atât de tare ca în cazul în care ar fi fost un doctor prost & nefericit vreme de ani de zile.

– Cred, zise Sham încet, încercând să gândească, că ei ar vrea să-mi fie bine, poate chiar să-mi găsesc propria filosofie.

– Credeam că doar căpitanii fac asta, spuse Dero. Ai putea totuşi să fii căpitan, dacă ai fost doctor. Deşi nu ştiu dacă s-a gândit cineva că se poate ajunge într-o astfel de situaţie.

Troose & Voam ştiau prea bine că pentru el exista un spaţiu pe care să-l umple, gândi Sham cu o uşoară durere pentru ei.

– Dero, zise Caldera. Du-te & adu-l. După ce fratele ei plecă, se întoarse spre Sham. Vrei să filosofezi? Să devii obsedat de un animal? Să-i acorzi o semnificaţie? Asta vrei să devină viaţa ta? În tonul fetei nu era nimic sarcastic. Ea se poticnea sub povara pe care o purta.

Există locuri unde şinele urcă de pe plajă spre tărâmurile-de-sus, continuă ea.

– Râurile de fier, da, confirmă Sham.

– Da. Unele urcă în munţi. Direct în tărâmurile-de-sus.

– Apoi coboară în serpentine în altă parte. Toate se unesc înapoi în marea de fier.

– Unele dintre ele merg în oraşe vechi & lipsite de viaţă, acolo sus.

– După care ies din nou, spuse Sham.

Caldera îl privi:

– E greu.

Se referea la bagajul ei, nu la poveste. Sham i-l luă şi-l purtă pe chei. Unde se opri & privi lung.

Dintre dâmburile mării de fier se apropia ceva. Pământul din jur se despica, făcând loc boturilor cârtiţelor curioase. Sosea Dero, în... ei bine, într-un tren.

Locomotiva era o chestie bondoacă, cu aspect rezistent, care trăgea câteva vagoane mici. Pe flancuri avea hublouri de sticlă. Fie-zi goni până la ea ca să investigheze. Locomotiva era blindată & nu avea coş. Nu exista niciun eşapament revelator, pe care Sham să-l poată vedea sau mirosi. Iar acestea nu erau şine electrificate.

– Cum funcţionează? şopti el.

Dero se aplecă în afara vehiculului care se apropia. Privi în sus spre Fie-zi, care coborî abrupt în răsucire şi-şi îndoi aripile.

– Caldera! strigă Dero.

Fata se opri lângă Sham.

– Plecăm, îi zise şi privi prin deschizăturile dintre stâncile care îi înconjurau, spre marea de fier. Ici o încâlceală complicată de ecartamente, dincolo un macaz complicat. Deci. Vrei să vii, Sham?

Fie-zi croncăni, un sunet neobişnuit, ca de cioară, ca & cum ar fi auzit ideea & s-ar fi entuziasmat.

Iar Dero strigă:

– Caldera, *haide*!

– Dacă se-ntâmplă ceva îngrozitor? Îi scăpă lui Sham. Dacă se termină totul în lacrimi? Nu-i ca & cum n-ar fi existat niciun avertisment. Tu mi-ai reamintit că ar trebui s-o ocolim!

Caldera nu-i răspunse. Ea & fratele ei se întoarseră simultan & priviră casa. Sham ştia că se gândeau la tati Byro. Ochii Calderei se umplură de lacrimi, care rămaseră acolo o clipă. Apoi, fără un cuvânt, fata le şterse.

Sham ar fi putut pleca împreună cu ei, chiar dacă n-ar fi fost recuperator, n-ar fi fost nici doctor de tren, nici cârtiţar. Ar fi fost altceva.

Însă nu spuse nimic, iar după un moment tot nu spusese nimic. Se auzi nespunând nimic. Caldera îl privi un moment lung, *lung.* În cele din urmă, ridică tristă din umeri. Trenul se apropie. Macazurile de pe rută clănţăniră. Caldera se îndepărtă de băiat & porni spre tren.

Trenul accelera mai repede decât îşi închipuise Sham. Lua curbe mai strânse. El, dimpotrivă, era nemişcat.

– Aşteptaţi! strigă.

Începu să alerge. Dar se mişca prea încet pentru trenul ce prinsese viteză & se afla deja la capătul digului, cu o uşă deschisă, iar Caldera sărea în el, fără să-l privească pe Sham, hotărâtă să nu-l privească. Cum se întâmplase asta atât de repede? Ce echipament de vârf, dement, înjghebat din recuperări conduceau?

– Aşteptaţi! strigă Sham din nou & ajunse la marginea lemnului, sărind în strălucirea şinelor de dedesubt, dar timpul îşi văzuse de drum, iar cei doi Shroake se micşorau în zare.

Sham se aşează. Pur & simplu se lăsă să cadă în fund. Privi spatele trenului care se mişca uimitor de rapid.

Lumina dispărea. Când soarele coborî, o făcu cu repeziciune. Ca & cum ar fi renunţat la tot efortul, cu o prăbuşire de uşurare. Trenul Shroake se îndepărta în apus.

Lăsându-l pe Sham să se adune singur când imaginea lui dispăru. Băiatul privi şinele de coastă, de mică adâncime. Îşi croi drum prin grădină, trecu pe lângă casă, pe sub arcul de maşini de spălat, înapoi în nenorocitul de Manihiki. Unde îl aştepta cârtiţiera lui.

Prost, inutil. Asta continuă să-şi spună, tot drumul.

Capitolul patruzeci & unu

Robalson se afla din nou în cârciumă.

– Ce-ai păţit? întrebă el, văzând chipul lui Sham.

– Sunt prost & inutil.

– Ptiu! făcu Robalson.

– Ştii c-am spus că mă duc să mă văd cu nişte oameni? Ei bine, mi-au oferit şansa să plec undeva cu ei. Voiau să merg cu ei, cred. Unul dintre ei. Şi-am vrut să merg cu ea. Dar n-am avut curaj & nici măcar nu ştiu de ce! Cred că am vrut să merg. Dar nu-s în stare, este?

– Cine erau?

– O familie. Am găsit ceva de-al lor. Un fel de hartă a comorii. Aşa ceva. Iar ei au plecat să afle dacă-i adevărat.

– Sunt alde Soaks, nu? Dar n-ai plecat?

– Nu. Pentru că-s prost...

– Ho, taci! Uite. Povesteşte-mi mie. Nu cred că eşti prost sau inutil. Nu eşti fraierul nimănui, Sham.

Era plăcut să ai pe cineva care gândea aşa. Băiatul îi spuse o versiune dezlânată a poveştii. Bătu câmpii despre epavă, vorbi în termeni vagi despre „dovadă”, despre „ceva”, despre un secret pe care bieţii prospectori morţi păreau că au reuşit să-l păstreze, pe care copiii Shroake aveau dreptul să-l cunoască.

Robalson era fascinat.

– Am auzit că pleacă de Ziua Locomotivei! spuse el.

– Aia a fost... dezinformare.

– Nu, zise Robalson în cele din urmă. Părea gânditor. Părea încruntat. Cred că-nţeleg. Zvonurile sunt adevărate!

– Ha? Ce zvonuri?

– Zvonurile despre tine.

– Poftim? suflă Sham. Despre ce vorbeşti?

– Ai luat decizia bună să nu pleci, Sham, spuse Robalson încordat. Trebuie să-ţi zic ceva.

Aruncă priviri împrejur.

– Ce-i asta? La ce te referi?

– Vino afară, o să-ţi explic. Stai. Să nu se vadă că mergem împreună. Trebuie să ai grijă. Îi vorbi lui Sham fără să-l privească. Afară, în stânga, e o alee. Mă duc primul acolo. În cinci minute, vino după mine. Sham... ai grijă să nu te vadă nimeni că pleci.

Dispăru & Sham era tulburat & totuşi nu înfricoşat. Aşteptă. Înghiţi un nod. Îşi simţea sângele bubuindu-i prin corp. În cele din urmă - cu capul învârtindu-i-se, dar nu din cauza băuturii -, se ridică. Era urmărit? Aruncă o privire spre băutori, în lumina slabă. Nu-şi dădea seama.

În cenuşiul lămpilor de stradă locale, în noaptea din Manihiki, se furişă în umbre. Fie-zi sosi din cer & ateriză pe el. Băiatul îl înghionti cu nasul. Robalson aştepta lipit de un zid, lângă un tomberon.

– Ai liliacul cu tine? şopti el nervos.

– Care-i marele secret? şopti Sham la rândul său.

– Marele secret, încuviinţă Robalson. Ţii minte când m-ai întrebat pe ce tren sunt? M-ai întrebat ce fac?

Sham se cutremură.

– Da. Ai zis că eşti... mă rog, ai făcut o glumă.

– Mda. Ţi-aminteşti. Secretul e ăsta, se apropie Robalson. Nu minţeam. *Sunt* pirat.

Iar Sham descoperi - în timp ce fu apucat brutal din spate & strâns ca să nu poată mişca, în timp ce agresorul nevăzut îi acoperea cu o cârpă nasul & gura, astfel încât o rafală de ceva ce mirosea a înălbitor & mentol îi ajunse în plămâni şi-i făcu capul să-i spiraleze în întuneric în timp ce-l auzea pe Fie-zi ţipând un ţipăt de liliac - că nici măcar nu era foarte surprins să audă asta.

Partea a patra

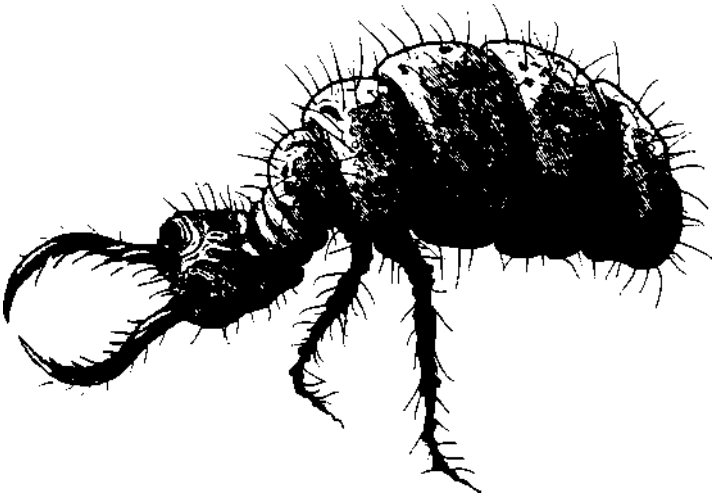

Leul-furnicilor
Myrmeleon deinos

Reproducere cu permisiunea arhivelor Societăţii de Binefacere a Cârtiţarilor din Streggeye

Capitolul patruzeci & doi

Ce putem face atunci când conştiinţa noastră se odihneşte? Un cercetător al minţii, un psihonomist, un cartograf al gândurilor poate susţine că este o întrebare lipsită de sens: nu suntem nimic fără conştiinţa noastră. Când ea se odihneşte, aşa facem & noi.

În schimb, alţii ar putea vedea asta ca pe un fel de paradox ce dă naştere gândirii critice, inovaţiei mentale. Nu este nevoie ca provocările să fie raţionale pentru a ne ajuta minţile să se ridice la înălţimea situaţiei. Dacă întrebările ridicole sunt o unealtă filosofică indispensabilă?

Ne recuperăm minţile din resturile istoriei, iar ele sunt maşinăriile ce aduc haos în poveste. Aceasta este povestea unui băiat pătat de sânge. Mintea lui este cea care o relatează. Dar în această relatare putem sfida paradoxul, ne putem bucura de arta neruşinată a evadării din narativ, astfel că odihna acelei conştiinţe particulare cruciale nu ne poate reţine. Dacă am fi întrebaţi: Ce ar trebui să facă povestea atunci când principala fereastră prin care privim este închisă*?,* am putea răspunde: *Ar trebui să privească prin altă fereastră.*

Adică să urmărim alte şine, să privim prin alţi ochi.

Capitolul patruzeci & trei

Trenul Shroake mergea seara târziu, în crepuscul, prin coborârea sa în noapte & în noapte însăşi. Călătorea nederanjat de cel mai întunecat întuneric.

Fraţii Shroake verificau hărţile scumpe, îşi foloseau senzorii fini, de vârf, care înconjurau vehiculul cu un perimetru de sensibilitate. În liniile acelea suficient de aproape de ţărm pentru ca guvernul din Manihiki să pretindă că-i aparţin, trenul Shroake se furişa, atât cât se poate spune asta despre un tren. Şoptea, neluminat.

Cei doi Shroake purtau hainele lor cele mai bune. Chiar dacă ziua fusese un secret & chiar dacă-şi împachetaseră aproape numai lucruri robuste & urâte, alese pentru utilitate, fiecare se decisese asupra unui veşmânt demn de o excepţie. La câteva mile dincolo de litoralul lui Manihiki, acolo unde s-ar putea spune că începuse cu adevărat călătoria lor, se schimbaseră.

Dero purta un costum cu revere şic, din bumbac albastru, doar cu foarte puţin prea mic pentru el, şi-şi făcuse o cărare pe mijloc în părul rebel. Caldera purta pantaloni vişinii largi & o cămaşă împopoţonată care-l făcu pe fratele ei să ridice din sprâncene & de care nu era nici ea foarte încântată, totuşi era, fără îndoială, cea mai elegantă vestimentaţie a ei. Ea & Dero se priviră cu ochi căprui identici.

– Aşa, spuse el.

Aceea era o ocazie protocolară, hotărâseră ei.

În depărtare, farul principalului port strălucea & raza lui se rotea, trecând peste mii de şine & făcându-le să sclipească pe distanţe de multe mile. Locomotivele & echipamentul trenului, hărţile & intenţiile lui erau subiecte de interes, ştiau pasagerii săi, pentru guvern.

Aşa încât călătoriră pe ascuns, cu zile întregi înaintea celei pe care o declaraseră, pentru a scăpa de atenţie.

În cele din urmă, dincolo de limita imediată a naţiei lor, apăsară manetele locomotivei lor ciudate, accelerară & aprinseră farurile. Din faţă, locomotiva era un ciclop de lumină, raza fildeşie inundând ca un val încâlceala de fier din faţa ei, alungând din drum lighioanele scormonitoare. Trenul se deplasă spre est, spre nord, spre est, spre nord, nord, nord. Generaţii întregi, civilizaţii întregi de molii se repeziră spre obiectul acela luminos excitant & - ce crudă fixaţie! - pleoscăiră rapid pe lumina pe care o iubeau.

Dacă oricare dintre ele ar fi reuşit să treacă de strălucirea neiertătoare, ce-ar fi văzut? Vagonul din faţă avea ceva din personalitatea casei Shroake. Mai compact & mai curat, dar cu paturile, scaunele, masa, biroul & comoda discretă împresurate de asemenea de hârţoage, cărţi, unelte & recuperări.

În cuşeta de sus dormea Dero, legănându-se odată cu mişcarea trenului. Se trezea ocazional & brusc; aşa îi fusese somnul de mult timp, de când dispăruseră două treimi din părinţii lui. Când se trezea, se ridica în capul oaselor & privea lung, ca & cum ar fi străpuns tavanul de metal, ca & cum ar fi fost ochii trenului. Privirea lui era aceeaşi ca a mamei lui când era obosită de recuperat, de pus la un loc & făcut lucruri & se uita, în schimb, dincolo de toate. Dero era prea tânăr ca să-şi amintească expresia moştenită de la cea care i-o lăsase ereditar, dar când sora lui i-o vedea pe chip, i se tăia respiraţia, pentru că ea nu era prea tânără.

Caldera, obosită, dar surescitată, urmărea ecranele pe care mama & taţii ei o învăţaseră să le citească. Manevra comenzile pe care o învăţaseră să le controleze. Şedea în mijlocul unui cuib de tehnologie avangardistă combinată cu recuperare. O ajustare a unui mecanism & scaunul ei se deplasă spre tavan, unde putea privi prin panglica înaltă a ferestrei; apoi îl aduse înapoi pentru a se

cufunda în transmisiunile videocamerelor de pe ecranele din jurul ei.

Peste *raskaba* roţilor & vâjul locomotivei cu fuziune, Caldera fredona. Oare privea cu aceeaşi tânjire pentru distanţă & una-sau-alta pe care o avea & fratele ei, aşa cum o făcuse mama ei? Poate că da. Ceva de felul acela.

Se gândi la Sham, cu gratitudine pentru informaţiile aduse, pentru poza pe care le-o arătase. Apăsă tastele de pe ordinatorul lui tati Byro. Extrase informaţii. Le colaţionă cu celelalte informaţii ale lor, inclusiv descrierile lui Sham. Începu să construiască o rută.

Cu afecţiune distantă, Caldera regreta că Sham nu venise. Muşcă dintr-un sandviş, cântă.

O alarmă behăi, străluci roşu. Fata verifică informaţiile ei care zdrăngăneau. Se apropia o schimbare de ecartament.

Apăsă butoane. Cât i-ar fi încântat tehnologia asta anume pe orăşeni, pe recuperatori, pe corsarii din Manihiki! gândi ea.

Raskaba-tak, trenul încetini, dar nu foarte tare - una-două atingeri de manete, un macaz mişcat & locomotiva se înfiora exact ca un animal neliniştit; de sub ea ieşiră frâne ce-i preluară greutatea în timp ce rula, o ridicară o clipă, mecanisme traseră, roţile vehiculului suspendat o clipă alunecară mai aproape una de alta pentru a reveni & a ateriza *clic* pe aceste şine mai înguste.

Fără ore de năzbâtii complicate cu dimensiuni de şine & roţi, în doar câteva secunde, prin glisarea ecartamentului. În cântecul ei, Caldera inseră vorbe de salut & laudă pentru familia sa.

Nu îl trezi pe Dero când trecură de o bucată mare de metal despre care bănui brusc că ar fi fost unul dintre vagoanele părinţilor ei. Abandonat de ei atât de devreme în călătorie, din motive necunoscute. Nu spuse nimic.

Când trebui să doarmă, opri trenul şi-i armă apărarea. Ordinatorul ar fi putut probabil să continue călătoria

nepăzit, dar fata prefera să evite orice risc. În curând avea să fie ora 5 & rândul lui Dero.

Iar în ziua care urmă & zile la rând după aceea, cei doi Shroake îşi continuară mersul neabătut prin teritoriul ostil. Urmară rute creative prin marea de fier spre cele mai obscure & neglijate locuri, urmând ruta secretă a familiei lor, căutând ceea ce găsiseră mama & tatăl lor.

Capitolul patruzeci & patru

Fără îndoială, cea mai importantă ştiinţă este feroviaroceanologia, studiul propriu-zis al şinelor ferate ale mării de fier. Aceasta este fundamentul, miezul tuturor investigaţiilor. Făcută corect, se extinde, ca o şină cu traversă, prin analizele tuturor câmpurilor. Studierea şinelor nu înseamnă numai metalurgia substanţei lor, ci & teologia aplicată a întreţinerii lor, aşa cum sunt ele susţinute, curăţate & reparate de serviciile secrete ale îngerilor-locomotivă. Înseamnă studiul biologiei, emiterea de ipoteze privind relaţiile dintre vizuinile tuturor scormonitorilor, cei eructaţi & cei etern subpământeni, & liniile încâlcite de deasupra lor.

Înseamnă studiul simbologiei. Încă de la gâlceava zeilor, de când restul lumii a fost adus în formă & existenţă pentru a servi nevoilor estetice & simbolice ale mării de fier, noi - oraşele, continentele, trenurile, voi & cu mine - am fost funcţii ale şinelor.

Călătorind suficient de mult, o trenară va găsi adoratori ai zeilor de toate dimensiunile & formele, cu toate puterile, darurile de a convinge & tendinţele. Dar nu numai zei, ci & muritori exaltaţi, spirite ale strămoşilor, principii abstracte, în Pittmanul de Nord există o teologie în mod particular remarcabilă. Acolo o biserică predică, în mod memorabil, că dacă toate trenurile s-ar opri, simultan, pentru o clipă, dacă nici-o roată n-ar mai bate drumul de fier, viaţa întregii omeniri s-ar stinge într-o clipită. Pentru că zgomotele acestea sunt sforăitul, respiraţia în somn a lumii mării de fier, iar şinele sunt cele care ne visează. Nu noi visăm şinele.

Capitolul patruzeci & cinci

În cu totul alte părţi ale mării de fier, un tren mult mai vechi & mai tradiţional râşnea spre sud. Trecerea lui era mai puţin ciudată decât cea a fraţilor Shroake, drumul său era pe un singur ecartament, dar călătorea cu nu mai puţină grabă.

Aşadar, *Medes.* Vânat din nou de o clică nerăbdătoare, o coadă de cometă pusă pe harţă, formată din pescăruşi de şină ce hăpăiau resturile aruncate de trenari. O zi era tot ce trebuia, o zi de mers repede & hotărât, pentru ca Manihiki, inselbergurile lui, o sută de bolovani ieşind printre traverse, să dispară. Şine larg deschise & spre sud, dară! Cu, poate, o anumită melancolie.

În ultima zi a *Medesului* în Manihiki, mai mulţi oameni, desigur, întârziaseră să se întoarcă pe punte. Unul câte unul reveniseră & unul câte unul fuseseră pedepsiţi. Nimic prea sever - aceasta era o infracţiune minoră tipică.

Dar ap Soorap?

Sham ap Soorap?

Unde era Sham ap Soorap?

Băiatul nu răspunse la niciun apel. Nu se întoarse.

Căpitanul însăşi întrebă unde era. Pregătirile continuară. Căpitanul însăşi umblă în sus şi-n jos & întrebă din nou dacă se auzise vreo vorbă despre asistentul doctoriţei.

Până când în cele din urmă sosiră căpitanii portului, aducându-i o scrisoare lui Fremlo, pe care doctoriţa o citi, o înjură & o citi căpitanului, lăsând uşa deschisă de-un deget. Doctoriţa era prea experimentată pentru ca asta să fi fost un accident. Era metoda cunoscută drept *telegraful de la bordul trenului.* Câteva minute mai târziu, tot echipajul cunoştea conţinutul mesajului.

„Doctoriţei Fremlo, căpitanului Naphi, ofiţerilor & tuturor prietenilor mei din trenul *Medes.* Îmi pare rău că nu sunt acolo, dar nu mai pot face jobul ăsta. Am un echipaj nou care sunt recuperatori cu T Sirocco. O să mă înveţe să fiu recuperator. Nu am dorit niciodată să fiu cârtiţar & nici doctor, aşa că merg cu ei. Vă rog să anunţaţi familia mea, vă mulţumesc şi-mi pare rău. Îmi pare rău, dar mereu am vrut să fiu cineva care găseşte recuperări & asta e şansa mea. Mult noroc & mulţumesc. Servitorul vostru ascultător, Sham ap Soorap.”

* * *

Mergeau cu toată viteza prin vântul care bătea cu tot mai puţină milă. Capetele, trupurile animalelor ce spărgeau învelişul subteran deveneau tot mai mari, în timp ce *Medes* ajungea pe tărâmuri mai sălbatice, mai reci. Cei mai vârstnici simţiră schimbarea în glasul roţilor & zăngănume în timp ce fierul se răcea.

În a patra zi rulară în umbra unei sonde vechi ce încorona un crâng, continuând să extragă petrol, deşi se apropia de sfârşitul vieţii sale. Un corp de salahori soboli, lighioane cenuşii de mărime & calitate medie, ieşi la suprafaţă lângă ei, jucându-se & pufăind ţărână. Trei fură străpunşi rapid, traşi cu funiile în vagoanele de măcelărie & reduşi la componente.

– Hei, ţi-aduci aminte, spuse Vurinam brusc, nimănui anume, cum aducea Sham ap Soorap grogul când era nevoie? Îşi drese glasul & continuă: Nu mi-am dat seama dacă-i plăcea s-o facă mai mult sau mai puţin decât treburile lui obişnuite de medicină, nu-i aşa, Fremlo?

Se auziră câteva râsete. Erau fericiţi sau trişti că Vurinam pomenise de fugarul lor? Da. Erau fericiţi sau trişti.

– Taci din gură, Vurinam, zise Yashkan. Nu-i pasă nimănui.

Însă n-o spuse din suflet.

– Nu ştiam că-i în stare de aşa ceva, mormăi Fremlo către Mbenday când băură ceai rău afumat mai târziu, în noaptea aceea. Flăcăul era incompetent, chiar dacă n-aveai cum să nu-l placi, dar nu m-aş fi gândit niciodată că are vigoarea de-a deveni recuperator, oricât de visător se uita la ei.

Medes trecu pe lângă un tren pus în mişcare de sclavi din Rockvane, pe care căpitanul nu vru să-l salute. Shossunder & Dramin bucătarul priveau în zare pe mare cum, în siajul lor, un tatu-taur bătrân, uriaş, ca o căruţă blindată ce grohăia, bâjbâi prin aer, amuşină prada & se scufundă din nou în pământ.

– Era nostim cu mâncarea lui, zise Dramin.

– Ciudat să nu fie prin preajmă, spuse băiatul de cabină.

Ajunseră la un tren de război uriaş, care zăngănea, din una dintre monarhiile din Cabigo. Se apropiară de fortăreaţa pe roţi, etajată, care arăta ca un porc spinos din cauza armelor & răgea fum negru ca smoala, aflat în manevre & recunoaştere.

Amiralul Shiverjay o primi pe Naphi &, după politeţuri & o ceaşcă de ceai de cactus, după ce femeia acordase suficientă atenţie respectuoasă pisicii lui de tren arţăgoase, în combinaţia ezitantă de limbi în care se puteau descurca, ea îl întrebă dacă avea vreo ştire despre un sobol mare, sur.

Iar el, al naibii să fie, *avea.*

* * *

Multe trenuri păstrau înregistrări ale veştilor ce le trecuseră pe la urechi, cum ar fi observarea unei megalighioane, & ale oricăror discuţii despre bizarerii & monştri peste care dădeau, ştiind că aceştia pot fi căutaţi de cârtiţierele pe care le întâlneau. Shiverjay parcurse cu degetul o listă de zvonuri, poveşti trecute despre cel mai mare viezure, leii-furnicilor albinoşi, porci-furnicari de

dimensiuni uriaşe. Unele aveau numele căpitanilor trecute în dreptul lor. Unele aveau mai mult de un nume: ah, acelea erau ocazii stânjenitoare, înfruntări ale vânătorilor. *Ce era de făcut când mai mulţi filosofi căutau acelaşi simbol?* Era stânjenitor la modul notoriu.

– Ah, da, spuse Shiverjay, e ceva aici. Avea o traistă superbă de poveşti. Ştii pe unde rulează Bajjerii?

Naphi încuviinţă vag. Nomazii cu pânze se adunau & vânau pe întinderi uriaşe din marea de fier.

– Un vânător cu suliţa din adâncul mării de fier, de pe tărâmurile lor, mi-a spus ceva ce auzise de la un blănar care făcea comerţ cu un echipaj de recuperatori...

Ascendenţa, genealogia prin care povestea fusese livrată până la urmă la urechile căpitanului Naphi, era complicată & lipsită de importanţă. Ce conta era asta:

– Un trenar solitar a văzut prada noastră, spuse Naphi, întoarsă la vehiculul ei.

Se controlă, ţeapănă, dreaptă & atentă, dar aproape că vibra ca o coardă de bas din cauza veştii.

– Nu e *prea departe.* Acari, sud-sud-vest!

În jurul *Medesului* rămăsese totuşi acel suspin al pierderii.

* * *

O particularitate a geografiei făcuse marea de fier să coboare abrupt pe un povârniş adăpostit care abunda în iepuri. Acolo, un tren cu aburi uşor, care venea tocmai de la Gulflask, le transmise poveşti pe care & ei, la fel ca trenul de război, le auziseră despre *Talpa rex* gălbejită. Îndrumară *Medes* spre vest, unde râmele erau imense & leneşe, & unde se hrăneau cei mai mari soboli.

Trei zile în care urmară dârele din pământ, din ce în ce mai mari, iar *Medes* văzu doi soboli australi uriaşi. Un mascul tânăr & zvelt, prea departe pentru a-l urmări; al doilea, o scroafă sură, pe care ar fi putut s-o doboare. Dar Naphi le ordonă harponierilor să n-o facă.

În timp ce soarele cobora, iar frigul devenea agresiv, ajunseră la un nod de şine intricat & periculos, între mai multe ecartamente. Ca să treacă, trebuia cartografiat. Căpitanul era neatinsă de oboseală. Privea captivată & cu atenţie prin telescop, în direcţia ultimei lumini.

Brusc îi numi voluntari pe Mbenday, Brownall, Benightly & Borr ca să meargă cu ea. Membrii echipajului arătau ca & cum ar fi fost gonflabili, atât de înfofoliţi erau în lână & blană. Căpitanul însăşi purta numai o jachetă moderat matlasată.

– N-are nevoie de blănuri, o încălzeşte nebunia, îi şopti Borr lui Benightly în timp ce duceau căruciorul încet înainte.

Cartografiară & făcură cu atenţie însemnări, pregătiră macazurile pentru *Medes,* care avea să-i urmeze. Priviră tânjind la căldura & la lumina trenului ce se îndepărta.

Încet, ocoliră un petic de tufe de culoarea metalului în lumina apusului... virară printre arbori subţiri & noduroşi ca nişte schelete suferinde... dădură pietre la o parte de pe şine cu cârligele de tren...

Se mişcau abia târându-se prin desişurile de vegetaţie aspră, într-o zonă cu şine dese, întrerupte de petice rare de pământ & de curba unui deal spre care virară.

– Opriţi aici, zise Naphi, cu voce tremurândă. Se ridică, gata să debarce. Să aflăm ce se poate vedea de pe vârf.

Rulară mai aproape de dealul înceţoşat. Dealul flocos, de culoarea osului.

Dealul acoperit nu cu o iarbă colilie, albită de îngheţ, ci cu păr.

Dealul galben bubui. Se cutremură.

Dealul mârâi.

Un spasm, o smucitură, apoi cioturile & moţurile de pe colină se mişcară. Se mişcară în timp ce se desluşi un mestecat, în timp ce de peste tot se auzi clămpănit de colţi & răsuflare din gâtlej de animal.

Dealul deschise ochi haini.

– *Pe toţi zeii!* ţipă cineva! El e!

Violent & brusc, pământul se cutremură, iar păsările strigară la fel de tare ca echipajul, căci dealul nu era deal, ci flancul & spatele colosal al lui Jack Zeflemistul, cârtiţa sură. Un sunet gutural & un mârâit printre colţii de mărimea copacilor, ce împroşcau salivă, o năpustire cu o mişcare înfiorătoare atât de enormă, încât lumea însăşi, timpul însuşi părură să se curbeze, iar nenumărate tone de carne, muşchi răuvoitori & blană în nuanţa morţii se mişcară. Cu o privire fixă, roşie, aproape lipsită de vedere, dar absolut teribilă, fiara se ridică o clipă, apoi plonjă drept, drept în jos, lăsând în urmă ruine, şine curbate, traverse plesnite & o groapă cu marginea vibrând.

O armă se descărcă, o strălucire în întuneric. Pământul tresări din nou. Benightly, Brownall & Borr cădeau & se agăţau de laturile căruciorului în timp ce lumea era în tangaj. Cineva frână puternic pentru a-i împiedica să urmeze bestia în iad. Din care se auzi un răget înecat în ţărână.

Oh, un timbru atât de înspăimântător!

* * *

Rând pe rând, membrii echipajului deschiseră ochii. Tuşiră în norii lăsaţi de trecerea lui Jack Zeflemistul. Îşi verificară tăieturile & vânătăile & se asigurară că nu erau morţi.

Priviră în sus ameţiţi, unul câte unul. Pentru a-şi vedea căpitanul stând în picioare, senină, într-adevăr exultând. Ţinea o puşcă la şold. Fumul din ţeava acesteia gâdila aerul.

Naphi se aplecase spre noua gaură & privea în noua umbră. În mâna ei artificială se afla mecanismul pe care-l cumpărase. Pe el jucau luminiţe. Scutură puşca & cutia electrică & zâmbi. Era un zâmbet care dădea fiori:

– Acum o să vedem.

– Pe şopârle! suflă Mbenday în cele din urmă, un blestem pentru zeii-iguană ciudaţi din Mendana, casa lui. *Ştiai* ce era. Dar ştiai & că n-am fi venit dac-am fi ştiut. Ai *văzut-o.* Asta a fost planul. Prima fază. Nu-i aşa, căpitane?

Avea în voce tot atâta admiraţie, câtă mânie.

Căpitanul nu răspunse nimic. Apăsă un buton de pe cutia pe care o ţinea & citi indicaţiile luminoase. Scanerul din mâna ei urmărea trecerea pe sub ţărână a inamicului ei neiertător. Aducea informaţii de la emiţătorul pe care ea îl împuşcase în carnea cârtiţei gigantice.

Capitolul patruzeci & şase

Acestea erau întinderile mijlocii ale mării de fier: nu era încă cea mai adâncă şină deschisă, departe de pământul ferm, nici golfurile, intrândurile patrulate excesiv & râurile de fier ale limitelor teritoriale. Şinele & trenul de pe ele ocoleau prin păduri rezistente & pipernicite.

– Uuu, uuu, făcu Dero.

Viră trenul Shroake la o distanţă respectabilă faţă de clădirile baricadate dintr-un cătun cocoţat pe stânci, privi din nou prin ferestrele de pe partea manetelor la comunitatea de simieni micuţi care îl urmăreau din copaci. Încercă, din nou, să-i imite:

– Iii, iii, zise el, sărind în sus şi-n jos.

Familia de maimuţe urmări trenul trecând, dichisit & sumbru. Femela mai în vârstă amuşină & urină. Celelalte se îndepărtară rapid pe crengile lor.

– Pfui! spuse Dero. Animale tâmpite. Este?

– Cum zici tu, răspunse Caldera.

Fata scria în jurnalul & registrul trenului Shroake.

– Haide, Cal, asta ar trebui să fie distractiv.

– Distractiv? spuse ea încet, punând caietul jos. Distractiv? Ştii încotro ne îndreptăm? Sigur că nu. Nici eu. Aici e esenţialul. Dar ştii că n-o să fie o glumă. E o promisiune pe care-o facem, despre asta-i vorba. Pentru ei. Aşa că te-ntreb din nou: crezi c-ar trebui să fie distractiv?

Îşi ţintui cu privirea fratele. El i-o întoarse. Era mai mic decât ea, cu mult, dar îşi împinse bărbia în afară, se încruntă & zise:

– Mda. Un pic.

După o secundă, Caldera se lăsă în scaun & oftă, spunând:

– Mda. Presupun c-ar trebui să fie un pic. Ştii ce? Aruncă o privire în direcţia crângului pe care-l părăsiseră. La următorul pe lângă care trecem, aruncăm cu fructe în maimuţe.

* * *

O altă caracteristică a acestor întinderi exterioare-interioare - având în vedere recifurile de stânci, câmpurile de recuperări disproporţionat crestate cu metal, arborii & strâmtorile înguste între insulele de pământ ferm - era periculozitatea. Uitaţi-vă în hărţi, conductori! Iar riscurile sporeau cu cât erai mai hotărât să rulezi noaptea.

Fraţii Shroake erau hotărâţi să ruleze noaptea. Cu instrumentele pornite, stăteau într-o peşteră de diode licăritoare, în timp ce trenul avansa. În seara aceea fără stele era chiar mai întuneric decât de obicei, cu excepţia baleierilor tăcute ale razelor albe îndepărtate de la un alt far din faţă.

– Cu grijă aici, mormăi Caldera pentru sine.

Verifică harta ce avertiza despre apropierea primejdioasă a şinelor de căderi de stânci & de nisipuri mişcătoare.

– Fir-ar să fie! murmură ea, încetinind & dând cu spatele. Noi mergem pe-acolo. Ăla trebuie să fie farul Safehouse Good Beacon. Verifică din nou harta. Deci dac-o luăm pe ruta asta...

Acţionă telecomanda pentru macazuri & le îndreptă uşor spre far. Roţile şoptiră pe fier. Lumina se tulbură cu umbre mici, ca & cum păsările & liliecii de noapte se încăierau în raza ei pentru drepturile de vânătoare.

– Unde suntem? întrebă Dero.

Caldera arătă pe hartă. Dero se încruntă:

– Pe bune? zise el.

– Ştiu ce-o să spui, replică fata, scrâşnind din dinţi & luptându-se cu comenzile. Ştiu, ştiu, după direcţia şinei

ai fi crezut că suntem un pic mai la nord, nu? Ei bine... Duruiră peste pământ instabil. Ei bine, astea nu-s cele mai actualizate hărţi. Probabil că-s greşite.

– Dacă zici tu..., făcu Dero cu îndoială. Adică...

Miji ochii în noapte.

– Păi, altceva nu prea are ce să fie, nu? întrebă Caldera, ajustând & comutând. Uită-te la far. Doar n-au construit unul nou, este?

Însă când ultimul cuvânt îi ieşise din gură, Caldera îşi răspunsese deja în minte la propria întrebare. Dero o privea fix, neînţelegând, dar îngrozit de înfăţişarea ei. O sclipire afară îi atrase atenţia. O sclipire prea apropiată.

– E ceva pe plaja aia, spuse el.

– Stop! strigă Caldera.

Trase tare de frână, iar roţile ţipară în semn de protest, în timp ce trenul se opri fără tragere de inimă. Dero se împiedică & căzu.

– Înapoi, înapoi, înapoi! strigă Caldera.

– Ce...

– Verifică spatele!

Raza de lumină trecu pe deasupra lor. Trenul începu să se mişte din nou, lent, dădu cu spatele, îndepărtându-se de una dintre multele bucăţi de întuneric.

– După ce mă uit? întrebă Dero.

– Orice ar fi în spatele nostru.

– Nu-i nimic.

– Perfect, atunci! spuse Caldera & acceleră în marşarier. Continuă să te uiţi! O să ne-ntoarcem când o să putem.

Cu o hurducăială a trenului care se retrăgea, strălucirea vie a farului său din faţă se balansă câţiva yarzi, iar Caldera văzu cât de aproape de ambele laturi ale rutei pe care umblau se aflau ridicături de cremene. Fusese la o mustaţă de a vira cu trenul într-o trecătoare. De pe marginile căreia, ignorându-i, pregătite cu stânci uriaşe gata să fie rostogolite pentru ca ea să deraieze, îi urmăreau siluete tăcute.

Fata îşi recăpăta respiraţia. Îşi muşcă buzele. O altă lumină baleie şi contură feţele palide ale celor pregătiţi de ambuscadă. Priveau lung vehiculul care se retrăgea, priveau direct prin sticlă, direct prin videocamere & la ea.

Bărbaţi & femei cu chipuri calme. Înarmaţi. Purtând unelte, echipamentele necesare dezasamblării unui tren rătăcitor. Rămăseseră în locul unde se ascunseseră, iar expresiile lor nu trădau ruşine sau agresivitate: doar o dezamăgire uşoară pentru că le scăpase prada.

– Desigur, cineva a construit un far nou, şopti Caldera.

– Ce zici? întrebă Dero. Nu te-aud. Ce se-ntâmplă?

Ce se întâmpla? Oamenii spărseseră luminile turnului real & automat care, se gândi Caldera, probabil stătea în poziţie de drepţi în întuneric, inutil, pe o plajă din apropiere, în niciun caz acolo unde crezuse ea că-l vedea. Localnicii aprinseseră, cu referire grijulie la hărţile mării de fier, o rază călăuzitoare falsă într-un loc ales ca să atragă în cele mai adânci dintre nopţi, care avea să momească nenorocoşii într-o zonă de netrecut, teribilă, a şinelor, unde echipele ce construiseră lumina aceea falsă aveau să aştepte, să facă tot ce era necesar călătorilor, să se hrănească din deşeurile pe care intervenţia lor avea să le lase în urmă. Cel mai crud mod de recuperare. Strigoii trenurilor, deraiatorii & hoţii.

– Distrugători, murmură Caldera.

Capitolul patruzeci & şapte

Un semnal roşu la această bifurcaţie a rutei poveştii trenului.

Generaţii de gânditori au stat pe coaste cu carnetele deschise, având în faţă întinderea nesfârşită de traverse-şi-fier - nenumărate bifurcaţii, macazuri, posibilităţi în toate direcţiile -, & au insistat că principala caracteristică a şinelor era faptul că nu aveau un terminus. Nu aveau program, nu aveau sfârşit, nu aveau direcţie. Iar afirmaţia aceasta a devenit de bun-simţ. Acesta este un clişeu.

Fiecare cale ferată necesită luarea în consideraţie a tuturor celorlalte & a tuturor ramificaţiilor pe care pot comuta celelalte căi ferate. Există inşi care vor să lanseze comenzi, care vor să controleze trecerea tuturor acestor naraţiuni. Pot, din când în când, să fie chiar în stare să-şi impună autoritatea. Cu toate acestea, ei nu vor avea întotdeauna succes. Istoria poate fi considerată o ceartă nesfârşită între astfel de planificatori & cei care conduc vehiculele pe căi secundare.

Aşadar, acum, semnalul cere poveştii să se oprească. Cu şuierătură de diesel & roţi protestând, trenul nostru dă cu spatele. Cu pocnet de cârlige de tren, un macaz al poveştii este mutat & textul nostru continuă din nou din urmă cu câteva zile, de unde ajunsese. Pentru a răspunde la o întrebare răcnită, ne putem imagina, de către criticii sobolilor, în timp ce am luat-o pe rute unde fraţii Shroake călătoreau, iar *Medes* vâna. Ascultătorii de cârtiţe curioşi & nerăbdători şi-a ridicat capetele de pe sol & au strigat peste câmpiile lucrurilor nespuse. Solicitând atenţie în altă parte.

Capitolul patruzeci & opt

Sham, aşadar.

Ce s-a întâmplat acum nişte mile, acum nişte zile a fost că Sham s-a ridicat clătinându-se lent din adâncimile pierderii conştiinţei, până ce s-a iţit în propriul său cap & într-o durere de cap. A tresărit, deschizând ochii.

O cameră. O cabină micuţă de tren. O linie rece de lumină de la un hublou. Cutii & hârtii îndesate pe rafturi. Paşi deasupra lui. Lumina tremura, se legăna & se târa pe perete, după cum îşi schimba trenul direcţia. Sham putea să simtă vibraţia prin şira spinării. Putea să simtă că se deplasau rapid.

Nu avea cum să se ridice. Era legat pe un pat. Abia de putea să-şi vadă propriile mâini încleştate de nimic. Încercă să strige & descoperi că-l împiedica un căluş. Se zbătu, dar nu-i folosi la nimic. Se panică. Panica nu era nici ea bună, în cele din urmă, panica îl abandonă & dispăru. Băiatul îşi întinse toţi muşchii pe care-i putu întinde.

„Vurinam?” gândi el. „Fremlo? Căpitanul Naphi?” Încercă să spună numele cu glas tare & scoase zgomote înăbuşite. „Caldera?” Unde se afla? Unde era toată lumea? Îşi aminti o imagine a trenului Shroake. Putea oare să fie în trenul Shroake? Trecură minute sau ore sau secunde. Într-un final, uşa se deschise. Sham se întinse, întoarse capul, bombăni, în prag stătea Robalson.

– Aha! zise el. În fine. Nu ţi-am dat aşa mult. Am crezut c-o să te trezeşti acum un car de ani. Rânji. O să-ţi dezleg mâinile & gura şi-o să te las să stai în capul oaselor. Cu condiţia să nu fii o pacoste.

Puse jos o strachină cu mâncare şi-i slăbi legăturile lui Sham, iar acesta începu să strige de îndată ce gura îi fu eliberată de cârpa murdară:

– Ce naiba crezi că faci, căpitanul meu o să mă găsească şi-o să plăteşti pentru asta, porc nenorocit...

& aşa mai departe. Sham spera c-o să răsune ca un muget. Se auzi mai degrabă ca o văicăreală gălăgioasă. Robalson oftă şi-i îndesă căluşul la loc.

– Ce-am vorbit să nu fii o pacoste? spuse el. Terci de capră la schimb cu să nu fii o pacoste. Asta-i înţelegerea. Pot să fac lucruri mai rele decât să-ţi pun un căluş.

Când Robalson îi slăbi din nou legătura de la gură, Sham nu spuse nimic. Îl privi doar fix, plin de furie.

Privi fix & la terci. Chiar era flămând.

* * *

– Ce mama naibii vrea să fie asta? întrebă el, cu gura plină de mâncarea delicioasă.

Robalson îşi frecă nasul.

– O răpire. Presupun. Ce-ai vrea să fie?

– Nu-i amuzant!

– Ba e, un pic.

– Eşti... Eşti un *pirat*!

Robalson scutură din cap ca la o imbecilitate.

– Ţi-am spus că sunt.

– Încotro ne-ndreptăm?

– Depinde.

– Unde mi-e liliacul? făcu Sham.

– A zburat când te-am săltat.

– De ce mergem aşa repede?

– Fiindcă vrem s-ajungem repede & fiindcă suntem piraţi. Nu suntem singurii care am auzit chestii. Recuperatorii au întrebat de tine. Iar pentru că noi ne-am evaporat aşa dintr-odată, pun pariu c-o mulţime de alţi oameni sunt curioşi & se uită înspre noi.

– Ce vreţi de la mine?

– Ce vrem, Sham ap Soorap, spuse o voce nouă, sunt informaţii.

Un bărbat sosi dinspre coridor. Purta o salopetă de protecţie de inginer. Părul îi era scurt & unsuros. Îşi ţinea mâinile împreunate delicat, vorbea încet, iar ochii lui injectaţi îl fixau pe ai lui Sham cu inteligenţă.

– Sunt căpitanul Elfrish, spuse el cu blândeţe. Tu eşti... n-am decis încă.

– Sham ap Soorap!

– Încă n-am decis ce eşti.

Căpitanul trenului de piraţi nu purta o manta în care să trăiască sconcşi & nevăstuici. Nu avea o barbă împletită cu şuviţe fumegând de praf de puşcă, pentru a se înconjura cu o aură demonică & împuţită. Nu înclina un tricorn & nu avea pe cămaşă amprente de sânge. Nu avea atârnat de gât un colier de oase & bucăţi de carne. Toate acestea erau lucruri pe care Sham le auzise, moduri în care piraţii mării de fier împrăştiau teroarea pe care se bazau.

Bărbatul acesta purta ochelari mari. Avea ceea ce Sham ar fi numit, în alte circumstanţe, un chip blând. Băiatul nu se putu opri să nu se gândească la asta, apoi nu-şi putu reţine un chicotit mic & jalnic.

Bărbatul încrucişă braţele:

– Te amuză situaţia în care te afli?

Suna ca un şef de birou cerându-i cuiva să clarifice un şir de cifre.

– Nu, răspunse Sham, surprins & în mod macabru încântat să descopere că era mânat mai degrabă de furie decât de frică. Aţi intrat în bucluc mai tare decât vă daţi seama. Căpitanul meu o să vină după voi. O să vă...

– O să ne nimic, spuse căpitanul, curăţându-şi ochelarii. A primit mesajul tău. Ăla că vrei să devii recuperator?

Că vrei să te desparţi de ei? Plin de detalii pe care numai tu le-ai fi ştiut? În care-i urai succes şi-i ziceai la revedere? În care-i spuneai că-ţi cauţi norocul? L-a primit.

Îşi puse ochelarii înapoi şi urmă:

– Toată lumea ştie c-ai fost cu Shroake. Nu-i ca & cum aspiraţiile tale ar fi apărut din senin. Căpitanul tău ştie c-ai plecat, că-ţi urmezi visurile. Nu vine după tine, băiete.

Toate lucrurile alea, se gândi Sham. Toate poveştile alea, secretele, dorinţele, simţul aventurii, tânjirea după recuperatorii îmbrăcaţi impresionant pe care le nutrise, pe care i le mărturisise lui Robalson... fuseseră folosite împotriva lui.

– Ce vreţi? zise el iritat. N-am bani.

– Într-adevăr, nu, spuse Elfrish, iar trenul nostru n-are prea mult spaţiu. Dacă n-ai niciun scop, n-are rost să te ţinem, înţelegi? Aşa că s-ar putea să merite să te gândeşti la ce-ai de oferit în loc de parale. Ca să fii indispensabil.

– Ce vreţi? se transformă vocea lui Sham într-o şoaptă.

– Oh, nu ştiu, făcu Elfrish. Ce-am putea să vrem? Punţile mele-s curate. Avem bucătari, avem echipaj, avem tot ce ne-ar putea fi necesar. Ah, dar stai niţel! Păru gânditor. E ceva, totuşi. Ce-ar fi să ne arăţi pe o hartă unde-aţi găsit epava. Cea despre care nimeni din echipajul tău n-ar fi trebuit să vorbească. Iar când faci asta, îmi zici & ce-aţi găsit pe ea. Poveştile v-au urmat încă de la Bollons. Despre unde au sfârşit bieţii căpitani Shroake. Ce-ar fi să-mi istoriseşti tot, vreau să spun chiar tot ce-ai adus cu tine ca să le dai celor doi Shroake. Noi, în trenul ăsta, avem un oarecare interes privat. Numele astea nu ne sunt complet necunoscute. Sunt nume cu care nu mă aşteptam să mai am de-a face, deşi desigur se stă cu urechea la pândă ca să afli ce mai învârte a doua generaţie de Shroake oh-aşa-de-isteţi. O mulţime de oameni fac asta, desigur, dar unii dintre noi suntem mai *dedicaţi* decât alţii. Nu mă interesează experimentele. Însă călătoriile, mai ales călătoriile ca răspuns la mesaje postume secrete, călătoriile în căutarea comorilor absolut unice, asta *da.* Nu mai vorbesc de faptul că te face să ai senzaţia că ai ratat

ceva, iar ăsta nu-i niciodată un sentiment plăcut, nu-i aşa?

– Ce? întrebă Sham. Ce să ratezi?

Dar Elfrish nu-i răspunse. În schimb, scoase din buzunar camera foto a lui Sham.

– Aici există o poză de care sunt interesat în mod deosebit. De-o-se-bit. Nu mă refer la pinguinii tăi. Vezi, habar n-aveam că frăţiorii Shroake o să plece deja. Că ne-am fi dus după ei noi înşine. Ne-au luat prin surprindere. Dar ştim c-ai stat la taclale cu ei. Vocea îi deveni dintr-odată rece, osoasă, metalică, precum foşnetul unei insecte foarte rele. Iar dacă vrei să nu fii tăiat & atârnat peste bordul acestui tren, târât cu picioarele pe jos, împrăştiind sânge pe care tot ce trăieşte sub pământul plat să-l poată mirosi în timp ce mergem suficient de încet, mile & mile, astfel încât să se poată ridica & să te mănânce, începând de la degetele de la picioare & dinăuntru spre afară, ştii ce-ai putea să faci pentru mine, Sham? Să-mi spui încotro merg Shroake.

Capitolul patruzeci & nouă

– Aşadar, ce fac?

De când scăpaseră ca prin urechile acului de distrugătorii ce foloseau lumina, Dero devenise obsedat de ei, de ceea ce abia reuşiseră să evite cei doi Shroake.

– Ţi-am zis, nu ştiu, răspunse Caldera. Eliberează niţel din presiunea aia - avem o acumulare în motoarele babord. Presupun că ademenesc vehicule, le zdrobesc & le fac bucăţi.

Trenul descria un arc peste o ridicătură; aici pământul plat nu era chiar, mă rog, plat. Treceau pe lângă izvoraşe & iazuri, copaci stufoşi ce încolţeau fix dintre şine. Uneori se auzea un răpăit ca & cum crengile ar fi lovit lateralele vehiculului, ca & cum cineva ar fi dorit să intre.

– Asta le fac trenurilor, spuse Dero. Dar trenarilor? Ce-ar fi fost dacă ne prindeau?

– Ce-i aia? făcu fata.

Şinele de fier din faţă arătau de parcă s-ar fi răspândit *din* ceva. Mai exact dintr-un deal, după cum arăta, un ciot de insulă din marea de fier. Dar printr-un deal nu ar fi trebuit să se poată vedea. N-ar fi trebuit să aibă o siluetă ca un filigran, o insulă n-ar fi trebuit *să sclipească.*

– E un nod de poduri, zise Dero.

Şinele se îndesiră împreună, se îngrămădiră, se coagulară, ţesându-se unele peste & pe sub altele, pe grinzi & suporturi, pe proptele & stâlpi, într-o încolăceală absurd de strânsă. Ar fi putut să fie scheletul din fier al unui colos imposibil. Înăuntrul lui, la diferite înălţimi, fraţii Shroake putură să vadă două-trei trenuri vechi. Reci, părăsite, modele clasice. La fel de lipsite de viaţă ca nişte coji & de mult abandonate.

– Ocoleşte-l, propuse Dero.

– Nu-i aşa simplu, replică fata. Comută de pe o linie pe alta. Şinele de peste tot din jur se desprind de-aici. Precum ceara de pe o lumânare. Planificarea unei rute ocolitoare o să dureze câteva ore. Vrem să ieşim direct pe partea cealaltă, arătă ea cu degetul.

– Adică?

– Trecem prin el.

* * *

Zgomotul trecerii lor se schimbă pe şinele de sub ei. Suspendată dintr-odată pe înălţimi ce zăngăneau instabile, percuţia trecu de la bătaie de inimă la spectacol, mai măruntă & mai rezonantă. Şine ridicate creau ceruri mici, temporare. Cei doi Shroake trecură prin umbre & prin răpăială de umezeală ce se prelingea de pe partea de jos a liniilor.

Şine dedesubt, şine deasupra. Erau la şase-şapte yarzi în aer, scuturând labirintul de traverse, mutând macazuri, îndesându-se în miezul structurii. Se priviră tensionaţi în timp ce calea ferată se clătina.

– Chestia asta-i sigură? şopti Dero.

– Îngerii ar fi trebuit s-o păstreze în stare bună, zise Caldera.

– Sperăm.

– Sperăm.

Soarele îi împestriţa printre liniile vechi. Trenul Shroake era pătat ca & cum s-ar fi aflat în adâncul unui gard viu.

– Cine eşuează în mijlocul unei astfel de chestii? spuse Dero privind vehiculele abandonate, înglobate în structură.

Unul dintre ele se afla în preajmă. Se apropiau de el.

– Oamenii neglijenţi, răspunse Caldera. Oamenii nenorocoşi. Privi contururile străvechi ale trenului. Oricum n-au eşuat. Sunt la adăpost.

Vehiculul era greu & uriaş, proiectat în conformitate cu estetici demodate. Nu avea coş & nici vreun alt eşapament: din spatele lui se proiecta o manetă uriaşă. Era mecanic.

– Poate de-asta, zise Caldera. Cred că-i de la Kammy Hammy. Au ajuns la jumătatea urcuşului & li s-au terminat roţile. Bara aia cu care-l întorci - nu poţi s-o răsuceşti înăuntru, n-ai loc să întorci cheia.

Se profila peste ei pe o şină laterală abruptă, ca & cum le-ar fi urmărit trecerea. De la ferestrele lui se înfoiau nori de iederă & rugi sârmoşi. În care, cel puţin prin fereastra aflată cel mai în faţă, putură vedea unelte amestecate, căşti distruse de ploaie & oase. Flora exuberantă monopolizase spaţiul, împingând morţii afară.

– Încă vreo câteva macazuri, spuse Caldera, & ieşim pe partea cealaltă.

În faţă, prin palimpsestul de contrafişe pline de muşchi & suflate de vânt, putea vedea largul mării de fier.

– Avem o privelişte uimitoare! se minună Dero.

Tangară. Trecerea lor scuturâ liniile. Nodul de şine se legănă. Caldera scrâşni din dinţi. În spatele ei se auzi un trosnet rezonant. Sunetul metalului care pocneşte sub întindere. Un geamăt. Iar tremurul şinelor crescu.

– Ce? făcu fata. Ce-i aia? Verifică în oglinzi. Oh! spuse ea.

Trenul vechi nu era obişnuit cu scuturătura aceasta. Şuruburile se zgâlţâiseră, fuseseră întinse & se forfecaseră. Frânele vechi erau atrofiate de mult. Piedicile roţilor, din metal cândva ferm, cedaseră brusc sub vibraţii. Saboţii de frână & penele se fărâmaseră, iar trenul mecanic aluneca din locul în care se afla & rula pe şina lor, urmându-i. Accelerând.

– Ah... vai..., făcu Dero.

– Repede acum, murmură Caldera. Fuga, fuga, hai, să-i dăm drumul.

Trase de comenzi, grăbi trenul Shroake. Urmăritorul lor mort întâmplător îi urmări din întâmplare.

Un tren care funcţionează împotriva unuia demult redus la stadiul de deşeu? Suficient de clar care ar fi fost mai iute, nu? Dar Caldera avea un dezavantaj serios. Era vie & intenţiona să rămână aşa. Aşadar, trebuia să fie precaută. Vestigiul care îi urmărea nu avea astfel de restricţii. Când ea încetinea la ramificaţii, el n-o făcea. Când ea căuta ruta cea mai bună pentru a ieşi din plasa de grinzi, lui nu-i păsa. Când ea se străduia să se asigure că nu se trimite, pe ea & pe fratele ei, în viteză spre o soartă tragică, soarta tragică le revendicase de mult urmăritorii, care tindeau înverşunaţi spre nimic altceva decât viteză.

Bătrânul tren accelera. Îi urma bifurcaţie după bifurcaţie, macaz după macaz, scuturând întregul nod de şine & făcându-i pe cei doi Shroake să ţipe. Urla după ei, purtat de gravitaţie, căpătând avânt, împrăştiind în urma lui traversele & suporturile straniei structuri ca pe nişte beţişoare.

– Dă-i bătaie! strigă Dero.

– Mersi! ţipă Caldera. Nu mă gândisem la asta! Mergeam la jumătate de viteză!

Rulau spre lumină, cu un echipaj mort în spatele lor. Mai erau doar câţiva yarzi până la pământul plat unde ar fi putut să vireze în afara drumului, dar maşinăria mecanică era prea aproape, prea rapidă, la câteva secunde de a-i deraia violent de pe şină.

– Decuplează! strigă Caldera.

Dero ezită doar o secundă, apoi o ascultă.

Apăsă tastele. Caldera înşirui ce aveau să piardă. „Mi-am lăsat puloverul în vagonul ăla”, gândi ea ameţită, „mi-am lăsat al doilea cel mai bun stilou, acolo-s & toate bomboanele cu lemn-dulce”, dar nu era timp de regrete, în vreme ce, cu o ultimă smucitură, Dero strigă:

– Decuplat!

Iar ultimul vagon din trenul Shroake fu decuplat cu bolţuri percutante & lăsat în urmă, ca să alunece exact în drumul a ceea ce-i urmărea.

Trenul mort se izbi de vagonul care se retrăgea. Ultimul vagon Shroake abandonat nu putea în niciun fel să oprească scheletul acela, dar nici nu era nevoie. Ceea ce trebuia să facă & făcu, cu scrâşnet de roţi, fu să-l încetinească temporar. Câteva secunde suficiente cât Caldera, Dero & trenuleţul lor, acum mai uşor & mai rapid, s-o zbughească afară & să revină pe marea de fier, strigând cu toată bucuria de a fi în viaţă.

Schimbară macazul &, când ajunseră suficient de departe pe liniile secundare ale rutei pe care o urmau, zoriră la ferestre ca să vadă. În timp ce urla & ieşea în soarele strălucitor, cu vagonul întârziindu-l, locomotiva urmăritoare se scutura din cauza trepidaţiilor nodului-pod. Care scârţâi & se legănă până ce, cu zăngănit tunător & suflu de aer, masa ruginită & precară a structurii începu să se prăbuşească.

Ca & cum s-ar fi împleticit, cripta trenului mecanic se dădu peste cap, aruncând cu scrâşnet de pe linie & în sălbăticie frâna care fusese până în urmă cu câteva momente vagonul de dormit al fraţilor Shroake. Vechea locomotivă făcu tumbe oribile & grozave, desfăcându-se în zbor & împrăştiind departe peste şine resturi, iederă nemulţumită & oasele exploratorilor morţi.

* * *

Praful continuă să plutească mult timp. Cacofonia nodului-pod care se prăbuşea continuă. Căzu bucată cu bucată, în agonie, până ce, într-un final, rămase nemişcat, silueta lui frântă ieşind din nori de ţărână. Bucăţi din trenul distrus se rostogoliră pe marea de fier.

La multă vreme după sunetul îngrozitor, curiozitatea rozătoarelor învinse până la urmă precauţia rozătoarelor & lighioanele scormonitoare ale mării de fier, care se iţiră

din iarba pitică. O briză ciufuli părul Calderei & al lui Dero. Fraţii se aplecară pe fereastră, uitându-se cu gura căscată la prăbuşire, la cea de-a doua moarte a trenului mecanic.

– Din cauza asta, spuse Caldera, nu trebuie să lăsăm niciodată nimic esenţial în ultimul vagon.

Capitolul cincizeci

– Nu ştiu! Nu ştiu! Despre asta-i vorba! Nu ştiu unde s-au dus!

Elfrish nici măcar nu-l atinsese, ci doar îşi apropiase foarte tare chipul de al lui Sham, privindu-l cu ochi ce nu mai păreau blânzi. Care arătau ca otrava & gheaţa. În spatele căpitanului său, Robalson părea stânjenit.

– Jur, se bâlbâi Sham, nu ştiu nimic, doar am văzut pozele & m-am gândit că ei ar trebui să ştie...

– Poze, zise Elfrish. Adică...

Îi scutură camera.

– Poze! Dintr-o cameră foto! Erau în epavă!

– Minţi, băiete, spuse Elfrish cu voce îngheţată & sigură. Nu erau.

– Erau! Doar că-n pământ! Într-o gaură!

Căpitanul înclină capul:

– Într-o gaură?

– Unul dintre cei doi Shroake a săpat-o! Unde fusese fereastra. A îndesat-o acolo.

Elfrish privi îndelung & gânditor spre tavan, încreţindu-şi ochii a gând sau amintire.

– O gaură, suflă el. O gaură. Privi spre Sham. *Dacă erau* poze, cineva le-ar fi putut folosi pentru a reconstrui drumul făcut de Shroake. Întotdeauna au avut grijă să nu-şi dezvăluie itinerariile. Indiferent cum au fost încurajaţi.

– Da! zise Robalson. Neapărat ar trebui să facem asta! încuviinţă nervos spre căpitan.

– Dar, îi spuse Elfrish lui Sham, tu nu mai ai pozele alea.

Cu toate că ar fi vrut mai mult ca orice să zică „Ba da, le am” Sham, după ce trase de timp cât de mult îndrăzni, trebui să recunoască:

– Nu, nu le mai am.

Cu un răget animalic, Elfrish îl târî dintr-odată pe Sham afară din cameră, pe coridor, pe lângă piraţii care îşi vedeau de treabă. Ei arătau ca orice alţi trenari. Numai accesoriile le erau mai aleatorii, hainele mai variate & toţi erau înarmaţi.

Într-o cameră în care aşteptau ofiţeri cu cicatrici. Prin ferestre, Sham văzu că zoreau peste tărâmuri luxuriante, pe sub crengi pestriţe, flori căţărătoare & copaci ce păreau să ţipe, atât erau de încărcaţi de păsări strălucitoare & saguini surprinşi. Putea simţi trenul trepidând peste bifurcaţii, trecând pe lângă posturile de semnalizare & macazuri, pe măsură ce liniile se desprindeau dintr-a lor.

Aşadar se îndreptau spre nord. Cineva îl ţinea pe Sham într-un scaun. Băiatul se scutură & ţipă, dar nu putu să se elibereze. Pe masa din faţa lui, cineva întinse o hârtie groasă. Ca & cum ar fi vrut s-o protejeze de stropi. Sham strigă din nou. Un ofiţer derulă lent un pachet din piele ce conţinea ustensile ascuţite & sclipitoare.

– Nu ştiu nimic! ţipă Sham.

Ce instrumente oribile erau acelea?

– I-am spus!

– Juddamore, zise Elfrish, apucă-te de treabă.

Bărbatul masiv scoase din pachet o ţepuşă cenuşie, hidoasă. Îşi linse degetul mare şi-l apăsă pe vârful ei. Îi aprecie ascuţimea printr-o tresărire. Sham ţipă ascuţit. Bărbatul îndreptă ţepuşa spre faţa lui Sham.

– Deci, zise Elfrish, zici c-ai găsit poze. Adică astea.

Ridică bucăţile de hârtie - imaginile pline de grăsime, acum rupte & uzate zdravăn pe care le mâzgălise Sham pentru sine, amintirile a ceea ce văzuse pe ecran.

– Care culminează cu asta.

Camera foto ieftină a lui Sham. Pe ecranul ei, acea şină unică. Chiar & atât de mică & neclară, aduse tăcere în încăpere.

– Ştii unde duce asta? şopti Elfrish. Nu. Nici eu. Dar, după cum ştii deja, sunt mare amator de poveşti. Iar astfel de indicii care conduc oamenii să caute tărâmuri de dincolo, lasă-mă să subliniez, legendare, mitice & evident nicidecum reale, se învârt în jurul banilor. În jurul unor sume mari de bani. Înţelegi ce vreau să zic. Oh, oamenii o să-i urmărească pe Shroake. Evident că nu doar eu. Cu trenul ăla al lor, asta n-o să meargă prea bine, bănuiesc. Dar chiar ştiind că sunt urmăriţi, o să-şi vadă de drum. Ce vreau să fac este să *le ies înainte.* Ceea ce-nseamnă să ştiu încotro merg. Acum, bunăstarea ta depinde de tine, Sham ap Soorap. Astea... - scuturǎ imaginile -...poate că au sens pentru tine. Pe mine nu mă ajută prea mult. Pentru mine sunt nişte mâzgăleli. Deci: ce ai văzut? Descrie.

Bărbatul numit Juddamore coborî pe hârtie vârful ascuţit. Era un creion. Începu să deseneze.

* * *

El transpuse în imagini descrierilor bolborosite de Sham. Juddamore era talentat. Chiar & sub valurile de frică & uşurare, Sham fu impresionat să vadă cum ies imagini de sub liniile cenuşii mâzgălite, încâlcite ca marea de fier.

„Cineva o să dea fuga să mă salveze”, gândi el şi-şi descrise imaginile & amintirile, în caz că asta, totuşi, nu avea să se întâmple. În zilele & săptămânile în care îşi pregătise călătoria spre Manihiki, formulându-şi planul, Sham revăzuse imaginile acelea în minte, îşi frunzărise de mai multe ori desenele dezlânate. Îi erau vii în minte.

– Iar în a treia e... da, aia...

– Ce-i aia? mormăi un pirat cu vocea groasă, privind lung originalul lui Sham. O pasăre?

Sham. Nicicând un artist.

– Nu, e... e ca o... un fel de... un fel de proeminenţă, ca... ca o...

Cu gesturi frenetice, băiatul descrise unghiul stâncii & aşa mai departe. Pentru a rămâne în viaţă. Juddamore desena ce descria el, iar Sham comenta şi-l corecta ca un critic agitat până la sminteală.

– Nu aşa, păduricea era un pic mai mare, copacii mai joşi, ca...

Fiecare dintre scenele acelea fusese iniţial aleasă & imortalizată pentru că era, la urma urmei, o privelişte. Fiecare dintre ele avea o calitate, o caracteristică, ceva ce o deosebea de marea de fier cea de toate zilele, pentru a o face să merite să fie înregistrată. Ore întregi Juddamore făcu desene ale descrierilor amintirilor întrezăririlor imaginilor digitale ale priveliştilor văzute cu mult timp în urmă. Ofiţerii piraţi priveau, cu capetele înclinate, frecându-şi bărbiile. Discutau ce vedeau.

– Deci asta-i ordinea?

– Uite, loc'şorul ăsta arată precum colţul coastei de la Norwest Peace.

– Sunt zvonuri despre înşelătorii pe şină pe drumul spre Kammy Hammy. Asta n-ar putea fi tăietura din munţi care te duce sus la insulele lor vestice?

Schiţară o rută. Cu hărţile lângă ei, rumegară. După mult timp, ghicind unde n-aveau încotro, lăsând la o parte controversele, cele mai bune creiere ale trenului de piraţi reconstruiră o rută a exploratorilor morţi. Până ce, uluitor, hotărâră că ştiau - mai mult sau mai puţin, aproximativ, în linii mari - încotro mergeau.

„Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva”, cugetă Sham. „Nici măcar nu-s pirat. Sunt complice al piraţilor.”

Capitolul cincizeci & unu

Staţi niţel. Împătimiţi ai mării de fier, cu siguranţă aveţi întrebări. Probabil vreţi să vă concentraţi asupra chestiunilor incerte & misterioase ale teologiei şinei de fier.

Vreţi să ştiţi care este cea mai veche civilizaţie de pe marea de fier, ce stat-insulă este datat cel mai devreme, folosind care calendar? Ce ni se spune despre istoria lumii, despre Epocile Prânzului, preistorie, timpurile dinainte ca resturile împrăştiate ale vizitatorilor de pe alte lumi ce s-au oprit la un picnic improvizat să se adauge eonilor de recuperări? E adevărat că cerul-de-sus era pe vremuri plin de aceleaşi păsări ca acelea care zboară acum în cel de jos? Iar dacă da, care era rostul acestui lucru?

Cum rămâne cu declinul & căderea imperiilor? Al imperiilor omului & zeilor? Al zeilor *aceia* - Ohmul-cel-Apt, Mary Ann Săpătoarea, Plângerea Misoşină, toate neamurile alea? Ca &, mai presus de toate, cum rămâne cu *lemnul?*

Acesta este misterul-cheie. Lemnul face ca arborii să fie arbori. Tot lemnul face ca traversele - barele acelea transversale dintre şinele mării de fier - să fie traverse. Un lucru poate avea doar o singură esenţă. Atunci cum se poate aşa ceva? Din toate răspunsurile filosofilor, trei se evidenţiază ca fiind cel mai puţin greu de crezut.

Lemnul & lemnul sunt de fapt, în pofida aparenţelor, lucruri diferite.

Arborii sunt creaţia unui diavol pe care-l desfată zăpăcirea noastră.

Arborii sunt fantomele traverselor, ecourile lor noduroase & răsucite, asemenea viselor, născute atunci

când sunt deteriorate & distruse părţi din marea de fier. Materie prefăcută.

Toate celelalte teorii sunt profund excentrice. Cel mai probabil una dintre cele trei de mai sus este cea adevărată. Voi decideţi care anume.

Noi avem piraţi la care trebuie să ne întoarcem.

Capitolul cincizeci & doi

De obicei Robalson îi aducea lui Sham mâncarea. El rămânea până după plecarea lui Elfrish, în scurtele lui vizite în care verifica din nou descrierile imaginilor & care îl lăsau pe Sham tremurând.

– Mda, zicea Robalson, ca & cum ar fi agreat orice teroare ar fi fost instilată de Elfrish.

Se strâmba batjocoritor, subminat doar întrucâtva de stinghereala lui vizibilă faţă de frica lui Sham.

O singură dată veni singur şi-l conduse pe Sham sus, legat cu încheieturile de o centură ataşată de o prăjină pe care o ţinea Robalson. Trenul era unul modern. Diesel. Se mişca mai rapid decât ar fi putut face-o *Medes.* Se aflau pe o fâşie cu şină ce avea în dreapta marginea unui lac, iar în stânga nisipuri mişcătoare, din care viermi de noroi iţeau feţe decolorate, lipsite de ochi.

Sham făcu inventarul. Nu se ştie niciodată. Şapte, ba nu, opt vagoane. Două etajate. Echipaj peste tot. O redută-citadelă. Nu aşa înaltă ca gabiile cu care era obişnuit, dar telescopul care ieşea din fanta pentru observare părea puternic. *Tarralesh* nu era în urmărire, nu arborase celebrul steag cu hârcă & chei fixe încrucişate. Dar era înţesat cu ţevi de arme. Din hublourile dedicate & alte mici orificii ieşeau tunuri & mitraliere. Acolo se afla Elfrish. Sham se înfioră.

– Ei bine? strigă Elfrish.

Căpitanul arătă cu degetul. Drept în faţă, o pădure rară făcea loc nisipului, cărămiziu în lumina ciudată.

– Asta ai văzut?

De-asta îl scoseseră - nu pentru propriul lui confort, ci ca să verifice peisajul. Elfrish & ofiţerii lui erau adunaţi în jurul desenelor lui Juddamore.

Ar fi trebuit Sham să mintă? Să le spună să se ducă în iadul aerat? Să le spună că nu acesta era locul când privi & - oh! - acesta era. Îşi ţinu răsuflarea. Aceasta era prima imagine pe care o văzuse peste umărul căpitanului Naphi. Ar fi trebuit să mintă. Să le spună că nu era bine, că ar fi trebuit să se afle cu totul altundeva. Să-i îndepărteze de pe urmele fraţilor Shroake?

„Un zvon & o imagine?" gândi Sham. Ce fel de nebun era Elfrish, să-i ajungă astea pentru a porni să traverseze jumătate din marea de fier, prin strâmtori necunoscute, pentru şansa minimă de a găsi cine ştie ce? Chiar & diabolic, rece, îngrozitor & în toate celelalte feluri în care putea fi, Elfrish nu păruse niciodată nebun...

Şi-ntr-adevăr nici nu era. Revelaţia îl izbi brusc pe băiat. Căpitanul vorbise mai înainte că ratase ceva. Vocea lui fusese sigură când îl combătuse despre conţinutul epavei. Toate vorbele lui despre familia Shroake degajaseră nu doar senzaţia de lăcomie, ci & de treabă neterminată.

„El a fost", cugetă Sham. El fusese cel care-i doborâse. Trenul acesta adusese sfârşitul părinţilor fraţilor Shroake.

„Oh, Caldera", gândi el. „Dero, Caldera". Îşi imagină *Tarralesh* înfrângând trenul Shroake care fusese probabil grav avariat. Grapinele aruncate de pe şinele reci. Abordajul, atacatorii măturând vehiculul mărunţel, rotind pumnalele, trăgând cu armele. „Oh, Caldera."

O întâlnire accidentală pe grijuliul drum de întoarcere al cuplului Shroake? Probabil că Elfrish găsise indicii ale călătoriei. Dovezi ale uimitoarelor capodopere de inginerie & recuperare. Dându-şi seama că aceştia nu erau nişte nomazi oarecare, îşi amintise poveşti ale cerurilor de care jurnalele lor codificate, evazive, sugerau că s-au apropiat, pline de bogăţii nesfârşite, fantomele banilor apăruţi & morţi & încă nefăcuţi.

Cât trebuie să fi căutat piraţii indicii ale rutei! Jupuiseră, sfâşiaseră & distruseseră epava. Ceruseră brutal răspunsuri dacă vreun Shroake mai rămăsese în

viaţă. Neglijaseră groapa aceea săpată frenetic. Nu era de mirare că Elfrish devenise obsedat. Lăsând la o parte toate posibilele recompense, imaginile acelea constituiau un motiv de reproş. Dovezi ale pirateriei lui eşuate.

Sham se cutremură la vederea căpitanului. Ar fi trebuit, decise el cu tristeţe, privind afară spre marea de fier, cu siguranţă ar fi trebuit să mintă.

– Să-ţi spun eu de ce cu siguranţă n-ar trebui să minţi, rosti Elfrish. Pentru că tot ce te ţine în viaţă sunt indicaţiile pe care ni le dai. E ca o listă de verificare. Primeşti câte o bifă pentru fiecare poză. Avem o vagă idee încotro trebuie să mergem, dar suntem nevoiţi să verificăm cu tine. Douăsprezece verificări & câştigi, am ajuns la sfârşit. Dar dacă durează prea mult între un reper & altul, nu câştigi, & atunci te opreşti. Te opreşti... de tot.

Sham înghiţi un nod. Căpitanul continuă:

– Aşadar, dacă nu ăsta-i locul în care ar trebui să fim, ai face bine să ne spui, ca să replanificăm & să ajungem repede unde avem de ajuns, pentru că *ai nevoie* de prima ta bifă. Ştiu că nu vrei să mori, nu-i aşa?

Nu voia într-adevăr, totuşi în Sham exista o parte care dorea pur & simplu să-i spună căpitanului un neadevăr grotesc, să-i pună să gonească în direcţia cu totul greşită, cât de mult ar fi putut el s-o facă. Ar fi fost aceea o moarte glorioasă?

– Te văd cumpănind, spuse Elfrish blând. Îţi dau un minut sau două. Chiar înţeleg. E o decizie importantă.

– Haide, murmură Robalson, scuturând lanţul lui Sham. Nu fi prost.

Sham fu cât pe ce. Renunţase la speranţă & de ce nu, de ce să nu le facă necazuri? Fu cât pe ce. Dar în clipa aceea privi în mica furtună de pescăruşi de şină ce se arcuia peste tren & văzu conturul unor aripi destul de ne-aviare.

Fie-zi! Legânându-se cu o bătaie de aripi frenetică de liliac, în viraje dezordonate pe care nu le-ar fi făcut nici-o pasăre. Sham rămase liniştit, nu-şi arătă entuziasmul.

Cu siguranţă liliacul îl văzuse. Pieptul lui Sham se dilată. Cât de departe ajunsese Fie-zi? De câtă vreme îl urma? Lucrul acesta, alungarea bruscă a singurătăţii, prezenţa unui prieten, fie el & animal, îl făcu pe Sham să se răzgândească. Din motive pe care nu le-ar fi putut articula clar în cuvinte, deveni dintr-odată important să rămână în viaţă, ceea ce în momentul acela însemna să fie util, cât mai mult timp cu putinţă. Pentru că, priviţi, Fie-zi era acolo!

– Mda, zise el. Asta era în poză.

– Bun, spuse Elfrish. Acea primă poză pe care ai descris-o chiar n-ar fi putut reprezenta ceva foarte diferit. Dacă acum ai fi spus „nu”, probabil că ar fi trebuit să ne descotorosim de tine. Bună decizie. Mă bucur că vrei să rămâi în viaţă.

Când se răsuci, Sham întrezări chipul lui Robalson. Spre uimirea lui, băiatul pirat privea lung liliacul din aer. Ştia! Îl văzuse! Dar Robalson se uită la el & nu spuse nimic.

Îl conduse pe Sham înapoi în celulă, se asigură că sunt singuri, apoi făcu cu ochiul, nerăbdător.

– Nu-i nimic rău în a avea un chip prietenos în preajmă, şopti el, oferindu-i lui Sham un zâmbet încurcat.

„Poftim?” gândi Sham. „Vrei să fim prieteni? ”

Dar nu avea să rişte libertatea sau viaţa liliacului său. Înghiţindu-şi dezgustul, îi zâmbi înapoi.

Sham aşteptă până ce paşii tânărului său gardian se estompară, apoi deschise iute fereastra micuţă a celulei & scoase braţul cât putu de mult în rafalele de vânt. Unghiul era ciudat, durerea din mădular nu era neglijabilă, petele zburătoare arătau la fel de aleatorii & temporare ca funinginea într-o furtună. Sham flutură din mână & scoase sunete care erau probabil furate de vânt & de zăngănitul şinelor, totuşi le scoase. Iar după câteva

momente lăsă să-i scape un strigăt de triumf, deoarece Fie-zi se năpusti în jos, aterizând greu, cald & păros pe braţul lui, chicotind drept salut.

Capitolul cincizeci & trei

– Îngerii ăia n-au prea făcut treabă pe nodul-pod, zise Dero.

– Intervenţia celestă, spuse Caldera. Nu mai e ce-a fost.

– Uite! arătă Dero cu degetul.

Fum. În depărtare. O pată de fum gros - respiraţia unei locomotive cu aburi ce ardea ceva nu tocmai curat - care întuneca partea de dedesubt a cerului-de-sus, tulbure & ceţos în ziua aceea.

– Ce-i aia? întrebă Caldera.

Dero verifică o dată şi-ncă o dată, privind prin periscoapele cu bătaie lungă & convingându-şi ordinatoarele de la bord să extrapoleze & să facă cele mai bune estimări.

– Nu ştiu, răspunse el. E prea departe. Dar cred... *cred...* Se întoarse spre sora lui. Cred că-s piraţii.

Caldera privi în sus & strigă:

– Poftim? Iarăşi?

* * *

Iarăşi. Subterfugiul lor durase cât durase, fraţii Shroake înşelându-i pe comercianţii de zvonuri despre călătoria pe care plănuiseră s-o facă. Dar acum toţi cei din Manihiki cărora le păsa ştiau probabil că plecaseră, iar asta însemna poveşti & bârfe, & din cauza asta începuseră ei, pe măsură ce treceau zilele, să dea cu ochii de trenuri-pirat.

Acestea nu erau întinderi ale mării de fier lipsite de pericole. Aici exista o pletoră de insuliţe, păduri prost cartografiate & prăpăstii în care un căpitan priceput se putea ascunde. Nu era deloc surprinzător că erau

preferate de corsari. Totuşi nu se aşteptaseră să fie căutaţi de atâţia.

Cu câteva zile înainte avuseseră parte de primii, deşi putuse fi o întâlnire întâmplătoare. Un trenuleţ-lighioană obraznic ieşise dintre arborii joşi, remarcabil de aproape de ei, & pornise la atac. Căpitanul plesnise din biciul enorm - fusese suficient de aproape ca fraţii Shroake să-l audă - şi-şi îmboldise atelajul de şase animale sforăitoare, trei pe fiecare parte a şinei, în galop frenetic, în timp ce echipajul puţin numeros, dar agresiv, făcea glume răutăcioase & rânjea pe puntea de luptă ornamentată.

– Ooo, ia uite, spusese Dero. Rinoceri. N-am crezut niciodată c-o să văd rinoceri.

– Îhî.

Caldera dăduse un brânci dispreţuitor manetei, o uşoară atingere a vitezei, şi-şi lăsaseră urmăritorii tuşind în eşapamentul lor. Fiind tras de o locomotivă ermetică, trenul Shroake nu scotea fum; avea, totuşi, rezervoare de gaze murdare, special sintetizate, cu care puteau, la o atingere de buton, să împroaşte în urmă, demonstrativ.

– Îmi plac rinocerii, zisese Dero. Ţie?

Fata nu spusese nimic.

– Uneori ai vrea să nu fiu cu tine, nu-i aşa? murmurase el.

Caldera dăduse ochii peste cap.

– Nu fi absurd, spusese ea. Doar că ocazional ar fi fost mai bine să mai aibă pe cineva în preajmă, asta era tot. Bucură-te cât poţi de vederea rinocerilor, Dero, pentru că n-o să-i mai vezi multă vreme.

– De ce?

– Nu există multe locuri în care un tren-lighioană să se poată relaxa în legătură cu ceea ce-l trage & pe-aici există chestii care s-ar ocupa de rinoceri fără *nici-o* problemă. N-o să dureze mult. Sunt departe de casă. Probabil caută ceva.

Când spusese asta, cei doi fraţi se priviseră unul pe celălalt, dar tot nu presupuseseră că erau ţinta incursiunilor piraţilor. Până în urmă cu două zile, când un grup de vehicule mici, toate blindate ca nişte ţestoase întunecate, aproape că-i prinseseră în toiul nopţii, cu schimbări surprinzător de îndemânatice ale macazurilor. În timp ce le răsunau alarmele & se îndepărtau în viteză, fraţii Shroake îl auziseră pe liderul punkiştilor diesel strigând: „Ei sunt!”

De atunci se grăbiseră să ajungă dincolo de pericolul oricărei detectări.

– Ştii, zise Caldera, jos în sud există trenari care ar fi numiţi „piraţi” tot timpul, deşi nu fac altceva decât să-şi păzească ţărmurile, fiindcă ani de zile trenurile din toate celelalte părţi veneau acolo să-şi arunce gunoaiele. Mami mi-a zis asta. O mulţime de oameni pe care-i numim „piraţi” nu fac de fapt nimic rău.

– Ăştia nu-s din ăia, replică Dero, studiind progresul urmăritorilor lor.

– Nu, spuse Caldera, ăştia par din ceilalţi.

Drumul lor fusese calculat prin combinarea celor spuse de părinţii lor înainte să plece, ce putuseră spicui din notele lăsate în urmă & şi aducerile aminte confuze ale tatălui supravieţuitor. Astea & fişierele din ordinator, precum & descrierile lui Sham, din ecranul acela vechi.

Se apropiau de un râu.

– Pod? întrebă Caldera.

Nu vedea niciunul.

– Ăăă, verifică Dero harta, cred că dacă mergem spre tribord vreme de... mă rog, foarte multă vreme... o să ajungem la unul.

Caldera calculă în minte timpul.

– Ştii ceva? zise încet Dero. Putem să fim mai rapizi. Ce-ar fi s-o luăm printr-un tunel?

– Un *tunel?* se miră Caldera. Crezi?

Subsolul nu era niciodată o rută preferată. Exista ceva profan în trecerea, pe şine, pe dedesubt, ca un săpător la

adâncime care se îndreaptă spre casă. Tunelurile îi făceau pe cei pioşi să bombăne. De obicei, trenurile schimbau macazul în faţa a ceva atât de infernal. De obicei...

– Am scuti timp, spuse Dero entuziasmat.

– Hm, făcu Caldera.

Era acolo, aşa arăta, rute ce mergeau direct pe sub apă.

Şinele îi purtară în jos, pe lângă o margine de tufe rezistente, printr-un inel de piatră ca o gură, într-un puţ de beton. Unele erau chiar luminate, auzise Caldera. Nu & acesta. Călătoriră în spatele scânteierii puternice a propriului lor reflector, prin faţa lor perindându-se rapid şinele, cimentul marmorat de umezeală & suporturile ca nişte coaste ale pasajului subteran, pe măsură ce treceau de ele.

– Sună *ciudat,* zise Dero cu ochii măriţi. Erau învăluiţi de ecouri & toate trosnetele & zăngăniturile se auzeau aproape & reverberau din metalul trenului. Cât crezi că mai avem?

– N-ar trebui să mai fie mult, spuse Caldera. Câtă vreme continuăm să mergem în direcţia asta.

Din umbră pândeau alte tuneluri care coteau dintr-al lor, un labirint afundat. La fiecare dintre ele încetineau & verificau macazurile.

Dintr-odată fură şocaţi de un sunet nepământean. Un ţipăt tremurător, fluierat, care făcu şinele să zdrăngănească & pământul din jurul lor să se cutremure. Caldera atinse frânele.

– Ce-a fost asta? întrebă ea.

Propria ei voce era strangulată. Dero privea fix & o strângea de braţ.

Se auzi din nou. De data asta mai agresiv & mai aproape. O tuse, înghiţirea unui nod, o exclamaţie găunoasă. Iar acum plesnituri slabe.

Ceva ieşi, împiedicându-se din întuneric în strălucirea luminilor trenului. Mergea împleticit. Membrele i se

clătinau şi-i zvâcneau. Gâtlejul mare & tremurător îi lucea. O pasăre. O pasăre cu ochii lipiţi, acoperită de puf, mai înaltă decât cea mai înaltă femeie sau bărbat. Scutura aripi cioturoase, care nu i-ar fi putut niciodată prelua greutatea, & se bălăbănea. În urma ei veneau altele, clătinându-se.

– Uită-te la ele! ţipă Dero. *Ce fac* aici? Sunt... sunt pui! Zâmbi. Ce faci, Cal?

Sora lui umbla la butoane, verifica radarul, mişcându-se iute & scrâşnind din dinţi.

– Cal, n-au cum să intre.

Puii abia puteau umbla. Cădeau unii peste alţii, călcau unii peste alţii, scoţând cârâieli & mici triluri jalnice.

– Ăla de-acolo, zise Caldera, e un cuib. Ăştia sunt puii unei bufniţe de vizuină care a fost prea leneşă ca să-şi sape propriul adăpost. Tocmai s-a mutat aici. Zgomotele pe care le fac...

Dero îşi ţinu respiraţia când înţelese.

- ...sunt apeluri de alarmă, spuse el.

Căzu pe propriul scaun, apăsând comenzile. Dădură cu spatele. Nou-născuţii se împleticeau după ei, sunând lamentabil.

Din spatele trenului se auzi o chemare mult mai profundă, mult mai puternică, ce-i îngheţă oasele Calderei. Auziră un pas scrâşnit.

Legănându-se dintr-o parte în alta, cu ochii ca nişte felinare gigantice, hipnotici & plini de ură, cu ciocul curbat ca un cârlig diabolic, o bufniţă-părinte ieşi în lumina stopurilor. Avea ghearele scoase & pregătite. Se grăbise să-şi apere puii.

– Aş merge în partea cealaltă, zise Dero cu o voce sugrumată.

Bufniţa era mai înaltă decât trenul lor, aplecată & gârbovită ca să-şi poată zgâria drumul prin tuneluri, & umplea puţul cu aripile ei. Ochii îi străluceau ca o lună dintre cele mai rele. Ţipa. Ghearele ei ar fi făcut praf

trenul Shroake. Ca să ajungă la haleala moale Shroake dinăuntru.

Macaz, ţăcănit de bifurcare. Caldera începea să se priceapă la schimbările acestea rapide & neaşteptate de linie, înapoi pe lângă bifurcaţia unde puii se împleticeau & adultul înspăimântător se apropia, din nou înainte pe o linie laterală, accelerând ca să iasă din raza de acţiune a prădătorului.

– Vine, spuse Dero.

– Ştiu, răspunse Caldera.

Macaz, înainte, spre tribord, iute.

– Se apropie! strigă Dero.

– Stai! ţipă Caldera. Cred că ne...

Cu un salt & cu disiparea milostivă a tuturor zgomotelor acelora apropiate, dădură din nouă năvală în mijlocul zilei. Pe celălalt ţărm al râului. Bufniţa mânioasă se năpusti după ei, aproape cu aceeaşi viteză, deschizându-şi aripile & clătinându-se pe picioroange, pe jumătate zburând, pe jumătate alergând, repede, dar nu atât de repede ca un tren Shroake ce trecea glonţ prin iarbă.

– Rămas-bun *ţie,* bufniţă furioasă! zise Caldera triumfătoare.

– Fără... alte... rute rapide... prin lucruri ciudate! ţipă Dero.

– Ah, taci! A fost ideea ta. Dar am reuşit, nu?

– Mda, dar acum mă întreb...

– Poftim? Nu capăt nici măcar un bravo că ne-am salvat?

– Doar că... Nu-i nevoie de două bufniţe mari ca să le facă pe cele mici?

Un zgomot colosal deasupra, o bătaie de aripi ca un tunet.

În cazul acesta, descoperiră ei, în timp ce o umbră acoperea soarele de dincolo de cerul-de-sus, era nevoie de o bufniţă mare & de una foarte, foarte mare. Aceasta din urmă cobora, cu un ţipăt grav care făcu să vibreze

oasele & trenul fraţilor Shroake. Pasărea se năpusti spre capătul ultimului vagon, îşi încleştă ghearele ca nişte maşinării de şantier de acoperişul vehiculului, despicându-l & făcând să sară ţăndări din el, apoi izbind din nou cu aripile, se ridică ţinându-l în gheare. Aşa că unul câte unul, de la capătul trenului spre locomotivă, vagoanele trenului Shroake se decuplară de pe şine & începură să se ridice.

Capitolul cincizeci & patru

În altă parte pe marea de fier, traversele erau tari ca piatra, oţelul şinelor era atât de negru, încât n-ar fi strălucit oricât l-ar fi lustruit roţile trenurilor, iar pământul de dedesubtul lor & dintre ele era foarte rece. Pe astfel de şine sosi *Medes.*

Dacă ar fi fost observat de un zeu ce locuia în cer & avea oarecare cunoştinţe despre vânatul cârtiţelor, acesta ar fi fost impresionat de viteza vehiculului. *Medes* alerga pe calea ferată îngheţată în *şeka-ceaşek,* un ritm adecvat urmăririi febrile, nu acestor condiţii. Nu se vedea niciun sobol; trenul, ar fi presupus imaginarul observator, ar fi fost mai potrivit colindatului după pradă la viteze mai mici & cu glas alunecos de roţi.

La prora *Medesului,* căpitanul, cu aparatul de emisie-recepţie în mâna mecanică, privea în sus şi-n jos între ecran & orizont. Acesta din urmă era plin de aer cenuşiu & de nori malefici; cel dintâi era un punct ce dansa roşu, o diodă ce se văita.

– Domnule Mbenday, zise Naphi, a cotit la tribord. Acarii la schimbat macazuri.

Schimbară, virând printr-o secvenţă de ace de macaz, până ce lumina scanerului se află din nou aproape drept în faţă.

Când nu urmărea ecranul neliniştit, căpitanul se retrăgea cu cărţi de filosofie. Citea memorii, gânduri & speculaţii ale puţinilor realizaţi. Făcea notiţe pe margini. Ce se întâmpla când găseai conceptele evazive pe care le vânai?

În trei rânduri, lighioana diabolic de rapidă pe care o vânau săpase prea departe, prea repede, prea adânc ca s-o poată urmări, târându-şi strălucirea dincolo de acoperirea cititorului căpitanului Naphi. De fiecare dată,

după câteva zile de cutreierat, cu scanerul la putere maximă & folosind tehnici mai tradiţionale de deducţie pentru terenul cârtiţelor, regăsise semnalul.

A doua oară când pierduseră & găsiseră punctuleţul care o simboliza pe cârtiţa cea mare văzuseră în depărtare naşterea unui muşuroi. O erupţie de ţărână care îi amuţise de admiraţie & care lăsă în urmă o movilă cu adevărat impresionantă.

– Aş fi vrut ca flăcăul să vadă asta, murmurase Fremlo. Am auzit că el i-a făcut rost de scaner. I-ar fi plăcut asta.

Nu răspunse nimeni.

Era în continuare o vânătoare; ei erau în continuare cârtiţari, urmărind, deducând & judecând după intuiţia lor vânătorească. Dar acum filosofia căpitanului Naphi lăsa o urmă electrică. O dată sau de două ori, poate, căpitanul păru că şoptea, murmura ceva ce ar fi putut include cuvântul „mersi” în timp ce umbla cu aparatul de emisie-recepţie.

Jack Zeflemistul nu călătorea cum ar fi trebuit să călătorească un sobol.

– De unde ştie? se adresă Vurinam lumii înconjurătoare. De unde ştie că ne ţinem de coada lui nenorocită? Cum se face că tot încearcă să scape?

Aşa interpreta el viteza & mişcarea de evaziune neobişnuite ale creaturii.

– Întotdeauna a batjocorit-o pe căpitan, răspunseseră în şoaptă câţiva membri ai echipajului. De-asta e filosofia ei.

Hob Vurinam avea & altă întrebare. Pe când dădeau ocol unei întinderi de gheaţă, în lumina foarte sângerie a înserării, pe când trenostromul îşi întorcea buzunarele pe dos & îndărăt pe faţă plin de agitaţie, el îi spuse doctoriţei Fremlo:

– Ai vreodată senzaţia că-i o înşelăciune?

Doctoriţa urmărea marmotele care se ciorovăiau lângă vizuini. Nu răspunse.

– Dacă Naphi îl prinde aşa pe Jack Zeflemistul, n-ar fi ca & cum ai trişa ca să-ţi rezolvi filosofia? Crezi că poţi s-o iei pe scurtătură, la o vânătoare după intuiţie?

Fremlo aruncă cu ghemotoace de hârtie într-o păruială de marmote pe lângă care trecea trenul.

– Mă întreb ce-ar gândi Sham, spuse Vurinam.

– Nu mare lucru, răspunse Fremlo. Nu-i recuperare, nu? E doar o cârtiţă mare.

Soarele coborî asupra lor în timp ce discutau despre Sham, iar vehiculul căruia îi datorau o loialitate plătită temporar descrise spirale neregulate pe şine ce se intersectau, apropiindu-se de obsesia căpitanului său.

Capitolul cincizeci & cinci

Primele câteva dăţi când îl ademeni din văzduh, Sham doar îl mângâie pe Fie-zi & prinse curaj din prezenţa cuiva care îl plăcea & căruia nu-i păsa dacă băiatul putea să verifice că un fragment din marea de fier era un anumit fragment din marea de fier dintr-o poză. Sarcinile acelea continuară. El spuse „da” unei păduri pietrificate, unui gheţar care se târa spre ei & a cărui margine se apropia lent mâncând deja şinele mării de fier, unui petic de teren cu o movilă distinctă.

– Asta ai văzut?

De fiecare dată când Sham ieşea să verifice, Fie-zi se rotea. De fiecare dată Sham spunea „da”... până la ultima, când, după o ezitare, spuse adevărul: „nu”. Iar după o altă ezitare, Elfrish încuviinţă & schimbă cursul.

Fie-zi nu voia să intre în celula deprimantă a lui Sham, dar se aşeza pe rama ferestruicii. Fluturând din braţe & indicând exagerat, Sham îl încuraja să iasă spre insulele locale, să deranjeze pescăruşii de şină & să culeagă gustări. Cu chemări plonjate îl ademenea înapoi. Îl văzu mişcându-se cu uşurinţă sub nori & cerul-de-sus, deasupra unui recif jerpelit de recuperări.

Unde se aflau?

Sham era la mila unui ins despre care ştia că era în totalitate neiertător. A criminalilor care l-ar fi aruncat peste bord sau l-ar fi înfipt într-un cârlig de tren doar pentru distracţie, dacă i-ar fi atras ideea respectivă. Dar din moment ce era viu & se făcea util, se afla undeva unde nu mai fusese niciodată. Nici lucrând ca medic, nici tânjind, ci într-un loc complet nou, făcând ceva nou, iar cu asta veni - indiferent de pericol - entuziasmul.

Robalson îl vizita la orice oră & sporovăia despre nimic, începea să-l tachineze cu jumătate de gură pe

Sham până ce termina, iar apoi şedea pur & simplu, stânjenit.

– Circulă atâtea poveşti, zise el, în cele din urmă. Dacă chestia aia după care umblă fraţii Shroake, pe care-a găsit-o familia lor, e doar pe jumătate atât de grozavă cât cred oamenii că e, o să fim... Plescăi din buze. Ei spun că nici măcar nu poţi să-ţi imaginezi. Aşa că trebuie să continuăm să ne mişcăm, înainte să se deştepte & alţii. Sigur, ei n-au pozele tale, nu-i aşa?

Nu, gândi Sham, dar ei îi vor urmări pe fraţii Shroake. Îşi muşcă buza.

* * *

Răsună un fluierat & se auzi glasul grav al alergării. Trenul accelera, deviind de la direcţia în care mersese. Asta însemna o schimbare de macaz îndemânatică. Manevrele rapide continuară, acele schimbări iuţi de direcţie, accelerări & decelerări bruşte. Robalson sări în sus.

– Ce-i? strigă Sham.

Gardianul lui se opri o clipă, cât să-i arunce un rânjet foarte nervos, apoi plecă & răsuci cheia. Sham privi prin ferestruică şi-şi ţinu respiraţia. *Tarralesh* gonea după alt tren. Un vehicul comercial mic, ce făcea naveta cu bunuri între marea de fier & insule, se năpustea la limita puterii sale cu aburi.

– Fugiţi de-aici! strigă el peste mile &, ca & cum l-ar fi auzit, trenul mai mic încercă.

Se auzi un bubuit. O salvă de proiectile se arcui cu lene monstruoasă dinspre trenul-pirat, peste şine, pentru a cădea ca un curcubeu într-o succesiune de explozii nimicitoare care împrăştiară în toate direcţiile bucăţi de şine & traverse spintecate. Una dintre bombele zburătoare lovi coada prăzii lor.

Sham gemu. Vagonul de serviciu explodă, împroşcând cât colo flăcări, metal & lemn ca &, oh - pe Chip-de-

Piatră! -, siluete mici, ca nişte morişti. Acestea aterizară împrăştiate &, lângă cele care încă mişcau, acum spasmodic, rănite, pământul erupse pentru că scormonitorii carnivori mirosiseră carne de om.

O altă rafală de împuşcături, iar trenul fu imobilizat. În câteva minute oribile, *Tarralesh* se apropie. Sham putea auzi echipajul ocărând & înarmându-se. Pe puntea trenului imobilizat, bărbaţii & femeile aşteptau cu săbii, arme & expresii îngrozite. Nu erau soldaţi sau piraţi, dar aveau să lupte.

* * *

Asta nu-i ajută prea mult. *Tarralesh* continuă să-i bombardeze, împrăştiind apărătorii ca pe nişte beţişoare pe pământul îngrozitor. Vehiculul lui Elfrish se apropie pe o linie adiacentă & agăţă cu grapinele comerciantul schilodit. Strigând spre vreun zeu agresiv de-al piraţilor, echipajul de luptă de pe *Tarralesh* îşi făcu vânt la bord & începu încăierarea corp la corp.

Sham nu vedea prea multe. O binecuvântare. Văzu suficient. Văzu femei & bărbaţi împuşcându-se de aproape, aruncând din tren morţii & răniţii. Unii căzură suficient de aproape încât să le poată auzi ţipetele, să-i vadă târându-se pe oasele rupte, încleştându-şi mâinile pe răni, bâjbâind ca să se caţere înapoi la bord.

Pământul nisipos începu să se învolbureze. Să se rotească & să se scufunde. Un cerc alunecă în jos, transformându-se într-un con. Un bărbat alunecă & el, ţipând. De la baza acelei adâncituri forfecară două mandibule mari din chitină, seceri colorate ca un gândac. Ochi compuşi.

Sham privi în lături înainte ca fălcile leului-furnicilor să se închidă peste hrana sa & un ţipăt să se întrerupă brusc. Se lipi de peretele de sub hublou. Simţea ca & cum bătăile inimii îi erau suficient de rapide & de puternice încât să scuture trenul. Când privi din nou,

prădătorii se luptau între ei, iar solul se învolburase nu doar cu bărbaţi & femei, ci & cu gâlceava insectelor gigantice & a şobolanilor-cârtiţă, a chiţcanilor & a cârtiţelor. În timp ce, în trenul distrus, piraţii preluau controlul.

Piraţii care erau peste bord & încă trăiau fură salvaţi. Neguţătorii de pe pământ fură lăsaţi să-şi bâjbâie singuri drumul înapoi până la epava lor, pe lângă gropile leilor-furnicilor & pământul fărâmicios al viezurilor flămânzi.

Echipajul lui Elfrish căra bunuri din cale, urcându-le cu macaralele, agăţându-le cu grapinele & ridicându-le cu scripeţii pe *Tarralesh.* Ultimii negustori, hohotind descurajaţi, îi urmăreau de sub paza armată. Sham nu putu să audă ce spunea Elfrish, dar văzu scoşi din rând doi-trei oameni din echipajul învins - cei mai bine îmbrăcaţi, căpitanul & ofiţerii, după câte se părea. Aceştia fură târâţi pe trenul-pirat, în afara vederii sale. Sham auzi târşâieli deasupra lui. Un geamăt de oroare din partea celorlalţi negustori, care priveau ce se întâmpla deasupra capului băiatului.

Când în cele din urmă *Tarralesh* se îndepărtă, lăsă în urmă un tren gol & nemişcat, o halcă mare de novo-recuperare pe care s-o salte cineva. Pe acoperiş, ultimii membri ai echipajului său, cărora din lene li se îngăduise să trăiască, se jeleau, înfriguraţi & naufragiaţi.

– Ce mai zi! făcu Robalson.

– Ce-o să li se-ntâmple? întrebă Sham, fără să se întoarcă să-l privească.

– O să vină cineva după ei, probabil, când n-o să apară unde erau aşteptaţi.

Robalson ridică din umeri, fără să-l privească pe Sham în ochi.

– Nu te uita aşa la mine, murmură el & puse jos o strachină, posac.

– Ce-aţi făcut cu ultimii? Am auzit...

– Scândura, zise Robalson, imitând cu degetele mersul. Erau ofiţerii. Am zis să *nu te uiţi* aşa la mine. Ştii c-am

pierdut şase oameni? Dacă s-ar fi predat, n-ar fi trebuit să facem nimic din toate astea.

– Sigur, spuse Sham & se întoarse spre fereastră. Simţea că-i vine să plângă. Se înfioră. Ce era sub scândură? Unde-aţi făcut-o?

Când nu primi niciun răspuns, continuă:

– Erau alţi lei ai furnicilor, nu? Miriapode.

Robalson plecase deja.

Sham vână hârtie cu aceeaşi grijă cu care odinioară echipajul său vâna soboli. Găsi un rest de căptuşeală a unui sertar. Continuă să caute. Găsi în cele din urmă un ciot de creion aruncat. Pe care fu nevoit să-l ascută cu dinţii. Scrise:

„Vă rog! Sunt captiv în trenul *Tarralesh.* Sunt piraţi. Au arme. Sunt un tren-pirat. Mă obligă să le arăt drumul către un secret, iar dacă n-o fac, o să mă arunce în marea de fier & poate într-o capcană de leul-furnicilor sau aşa ceva. Mă numesc S. a. Soorap, ucenic sub căp. Naphi de pe *Medes.* Vă rog, ajutaţi-mă. Vă rog, spuneţi-le lui Troose yn Verba & Voam yn Soorap din Streggeye că n-am fugit & c-o să mă-ntorc! *Tarralesh* vrea să Facă Rău unor tineri călători din Manihiki & mie la fel, vă rog, ajutor! Vest & nord e tot ce ştiu despre unde mergem. Mulţumesc.”

Se aplecă în întuneric, ciripi & chemă până ce apăru Fie-zi. Băiatul răsuci foarte strâns hârtia & o îndesă în emiţătorul încă fix pe piciorul liliacului de zi.

– Ascultă, îi spuse, ştiu c-o să fie greu. Ai venit să mă găseşti & nu ştii ce mult înseamnă asta. Dar ştii ce-am nevoie să faci acum? Întinse braţul în afară, în direcţia din care veniseră. Am nevoie să te-ntorci. Să zbori înapoi. Să găseşti pe cineva. Pe oricine.

Liliacul îl privi lung. Intimidat de noapte. I se ghemui în braţe, îl linse, îl privi în ochi. Cu inima frângându-i-se, Sham începu lungul proces de convingere, intimidare & speriere, dacă avea să fie nevoie, a liliacului, pentru ca acesta să plece.

Capitolul cincizeci & şase

Un alt vagon dispăruse, ridicat la cer de ghearele răzbunătoare & teribile ale bufniţei. Caldera apăsase butonul de eliberare în timp ce bufniţa îşi luase zborul. La fix, dar reţinându-se până în clipa în care ghearele buhei se aflaseră direct deasupra şinei pe care locomotiva familiei Shroake continua să gonească, ultima care avea să fie ridicată, accelerând, astfel încât trenul să se hurducăie înainte în timp ce vagoanele căzuseră cu scântei & zgomote îngrozitoare pe roţi, înapoi pe şine. Încă o clipă & s-ar fi aflat prea sus sau prea departe în lateral, iar întreaga garnitură ar fi fost pierdută.

Fraţii Shroake, abia suflând & cu ochi de bufniţă ei înşişi, urmăriseră cum tonele de metal ale ultimului lor vagon erau cărate prin aer de silueta care le ciocănea furioasă din mers, azvârlind fâşii de metal. În timp ce cădeau, arătau ca paiele & borangicul, dar aterizau cu zgomot & cutremurau pământul.

În cele din urmă îşi continuară drumul, sub o noapte incomensurabilă, în adâncimile căreia prădătorii din cerul-de-sus scoteau sunete. Cei doi Shroake...

...dar staţi! După o oarecare gândire, acum nu-i vremea pentru fraţii Shroake. În această clipă, prea multe i se întâmplă sau sunt pe cale să i se întâmple lui Sham ap Soorap.

Priviţi: Sham tocmai şi-a trimis la plimbare propriul prieten îmblănit & cu aripioare. Cândva plin de sânge, un biet cercător al medicinei, un aspirant la vânătoarea de recuperări, este acum prizonier, întemniţat într-un tren-pirat.

Trenul *acesta,* povestea noastră, nu poate, nu vrea să vireze acum de pe această şină pe care, deşi fără voie, este târât Sham.

Pe mai târziu, fraţi Shroake. Sham e cu piraţii.

Capitolul cincizeci & şapte

– Ce-i cu tine?

Robalson era întotdeauna capsat pe Sham când acesta era trist. Iar în dimineaţa după ce reuşise în fine să-l convingă pe Fie-zi să plece în întuneric, era foarte trist.

Se aflau acum pe tărâmurile sălbatice, tărâmuri ciudate, & marea de fier era presărată cu anomalii. Dâmburi de poduri, rotoare ce pivotau o locomotivă în mijlocul unei explozii de şine, o insulă cu găuri multiple. Recuperare & nu toată arhe-recuperare. Ruine. De dimensiuni variate, de la cărucioare minuscule de cercetaşi până la vehicule mari, acum scheletice. Năpădite de buruieni, dezgolite de intemperii, ruginite, reci. Un cimitir de oase de tren.

– Probabil c-o să-i caute cineva, spusese Robalson despre negustorii abandonaţi.

Sham nu era sigur. Nu poţi să ştii niciodată. În noaptea aceea, singur, urmări păsările, dintre care niciuna nu veni la el când le făcu semn. Se smiorcăia întrucâtva, pentru că-l durea inima că Fie-zi plecase, iar acum nu mai avea niciun prieten în trenul acesta.

Iar când se uită pe geam în dimineaţa următoare, icni. Sham îşi ţinu răsuflarea, îşi muşcă buzele ca să nu ţipe de încântare. Pentru că la orizont, ca un miracol, ca & cum l-ar fi invocat & l-ar fi chemat, ceea ce probabil că făcuse minunatul său prieten liliac, văzu un tren de marină ferată din Manihiki.

Se mişca dur, rapid & bine. Aceştia erau marinari de şină adevăraţi. Se afla probabil la trei mile distanţă. Apropiindu-se pe un curs de interceptare. Ridică flamuri pe care Sham, acum trenar, le putea citi. *Pregătiţi-vă,* spuneau ele, *pentru inspecţie.*

* * *

Prin alergătura & pregătirile îngrijorate, Robalson îşi îndesă capul pe uşă.

– Tu, zise el. Mucles. Nici-o vorbă. Sunt fix afară. Dacă scoţi vreun sunet... Scutură din cap & continuă: Căpitanul abia aşteaptă un motiv. Aşa că dacă scoţi vreun sunet... o să se-ntâmple tot felul de chestii.

Îi făcu semn să rămână cu gura închisă & dispăru.

– Atenţie, *Tarralesh*! bubui o voce amplificată de pe trenul de Manihiki. Pregătiţi-vă să primiţi vizitatori.

Sham îi urmări cum se apropie pe şine vecine, cum debarcă un cărucior ce arăta modern & se deplasa cu viteză splendidă, plin de ofiţeri în uniformă. Se aplecă, le făcu cu mâna, strigă de pe fereastră.

Îl văzuseră? Ce poveste pescărească le oferea căpitanul? Îşi şterseseră toate apartenenţele la viaţa piraterească? Sham auzi tropăit pe puntea de deasupra. Nu ştia când ar fi fost sigur să ţipe. Cineva se apropia pe coridor. Ezită. Putea să audă o dispută zbierată. Sham nu înţelese nimic din ea, până când cei care strigau nu se opriră lângă cabina sa, când inima i se ridică în gât & deodată uşa se deschise larg, iar un ofiţer înalt din marina Manihiki, un căpitan în uniformă elegantă neagră, cu brocart, aurită & cu nasturi poleiţi, stătu în faţa lui, ţipând la Elfrish & la Robalson. Ofiţerul arăta spre Sham & striga:

– Băiatul *ăsta,* despre el vorbesc! Scoateţi-l afară. Aveţi multe explicaţii de dat.

* * *

– M-au ţinut prizonier! strigă Sham alergând după ofiţer. Nu vă lăsaţi prostit, domnule, sunt piraţi! Domnule! Vă mulţumesc că m-aţi salvat!

Elfrish se strădui să-l facă să tacă, să-i pună o mână peste gură, dar Sham se mişca prea iute.

– Vor să-i conduc la un secret, domnule, & eu nici măcar nu ştiu ce e sau unde e, dar ei cred că eu pot să recunosc lucruri & mă ţin aici de nişte zile & încalcă legea...

Se aflau afară, în cel mai înfricoşător peisaj feroviar pe care-l văzuse Sham vreodată. În faţă, şinele se împleteau printre coline stâncoase & mărăcinoase, & de asemenea prin ele, în tuneluri întunecate & scurte, acoperite de arbori fără frunze. Pe punte se aflau & alţi ofiţeri din Manihiki.

– Căpitane Reeth! lătrară ei când apăru salvatorul lui Sham.

Reeth făcu un gest autoritar. Era înalt & privea de sus la toată lumea. Îi făcu semn lui Sham să se apropie. Sham răsuflă & se cutremură uşurat.

– Chiar n-ar trebui să-l asculţi pe băiatul ăsta tâmpit, domnule, spuse Elfrish, ridicând palma spre el. E băiatul nostru de cabină.

– Ai spus că ăsta-i băiatul vostru de cabină, arătă Reeth spre Robalson.

– Amândoi sunt. Niciodată nu-s prea mulţi băieţi de cabină. Cu excepţia ăstuia, a lui Sham ăsta. Ne-a făcut necazuri de când ni s-a alăturat.

– Deci uneori sunt prea mulţi.

Ofiţerul puse mâna pe umărul lui Sham.

– Cu siguranţă că da, căpitane Reeth. Îl băgaserăm la arest pentru... pentru furt, domnule. A furat mâncare.

– Mint!

În detalii confuze, dar complete, presărate cu observaţii de neîncredere ostentativă din partea lui Elfrish, Sham îşi spuse repede povestea.

– Să-i arestaţi pe toţi! zise el. Au făcut tot felul de crime & jafuri & voiau să mă omoare! I-au omorât pe Shroake! Le-au lovit trenul acum multă vreme. Ştiţi despre ei?

– E un fantezist, rânji Elfrish.

– Tot ce se poate, spuse Reeth. Dar din nefericire pentru tine ştim că-i absolut adevărat că doi tineri din Manihiki numiţi Shroake au plecat din oraş. Am auzit că rămăşiţele familiei lor, dispărute de mult timp, au fost de fapt găsite. Iar aceşti tineri au plecat într-un tren pe care suntem nerăbdători să-l găsim. Ştim & asta. Acum, căpitane. Crezi, *chiar* crezi că n-am auzit nimic despre tânărul a cărui vizită a stârnit o nouă generaţie Shroake spre aspiraţiile lor enervante?

Probabil clipise din ochi într-un semn secret. Subordonaţii lui ridicară armele, simultan. Sham îşi ţinu respiraţia.

– Dacă ţi-aş lua cala la verificat, căpitane, zise Reeth, ce bunuri aş găsi?

Se lăsă tăcerea. Echipajul de pe *Tarralesh* îşi juca degetele pe arme. „I-a prins!” gândi Sham.

Elfrish oftă.

– În regulă, spuse. Da. E cam cum spune el.

– Vedeţi? strigă Sham. Arestaţi-i!

– Dar..., făcu Elfrish. Cu mişcări lente, anunţând că nu era vreo armă, scoase din buzunar un portofel de piele şi-l deschise la o ştampilă argintie. Scrisoarea mea de împuternicire. Am autorizaţie. Sigiliul oraşului Manihiki. Totul e oficial.

„Totul... cum*?”* gândi Sham.

– De ce n-ai zis aşa de la început? întrebă Reeth.

– Ce să zică? făcu Sham.

– Păi..., rânji sfios Elfrish.

– Taxele? zise Reeth. Ca pirat, douăzeci la sută din tot ce se află în cala voastră aparţine oraşului Manihiki. Eşti un nemernic care se sustrage de la plata taxelor.

– Când o să-l *arestaţi?* urlă Sham.

Elfrish îi trase una după ceafă, iar Reeth nu-l opri.

– Uite care-i treaba, continuă Reeth. Dacă povestea lui e adevărată, el & voi mergeţi în acelaşi loc spre care se îndreaptă aceşti tineri Shroake. Şi-mi place cum sună tehnica pe care o foloseşti.

Reflectă.

– Îi arestaţi? insistă Sham.

Nimeni nu mişcă un deget.

– Îl revendic eu, decise Reeth. În locul taxelor voastre. Să văd ce pot să scot de la el.

– Poftim? strigă Sham.

– Poftim? strigă Elfrish. Nu poţi să faci asta!

– Cu siguranţă pot, replică Reeth.

Asta nu era între poliţie & criminal, înţelese Sham. Îşi simţea măruntaiele ca preschimbate în pulbere. În fond, morţii & păgubiţii pe care îi lăsaseră în urmă nu erau negustori din *Manihiki,* aşa că nu interesau marina. Nu se gândise că nu liliacul lui fusese - aşa spera acum - cel care îi chemase. Elfrish nu era liber-profesionist. Era un pirat autorizat, în cadru guvernamental, un agent din Manihiki la fel ca Reeth. Aceasta era o dispută între colegi. Politici departamentale.

– Ştii, zise Elfrish, ce-i dincolo de marea de fier? Nici eu. Dar dumneata ştii & eu ştiu, căpitane, că există o corelaţie inversă între proximitate & recompensă pecuniară vizavi de comoară. Ca să zicem altfel, cu cât e stocul mai departe, cu atât e mai mare. Aşadar, ce presupui că se află *dincolo de marea de fier?*

– Nu există aşa ceva: dincolo, răspunse Reeth grijuliu.

– Dă-mi voie să nu fiu de acord.

Elfrish ridică arma, tot grijuliu, deoarece oamenii lui Reeth îl aţinteau cu armele lor. Era ca & cum s-ar fi mişcat atât de lent, încât ei erau cumva paralizaţi, urmărindu-l. O îndreptă spre Reeth. Câţiva din echipajul lui ridicară & ei armele.

– Băiatul e al meu, spuse Elfrish.

Reeth râse:

– Bravo. Tocmai ţi-ai pierdut licenţa. Deocamdată enumăr: obstrucţia unui ofiţer, comportament ameninţător & piraterie ilegală.

– Dar, zise Elfrish, sunt dispus să pun pariu - & uite, aşa e dispus & echipajul meu - că ceea ce se află la capătul lumii face să merite toate astea.

Sub soare era linişte. Păsările dădeau târcoale. Vântul împingea părul lui Sham în toate direcţiile. În cele din urmă, Reeth rosti un singur cuvânt:

– Foc.

Indiferent ce moment îngheţat îi cuprinsese, ofiţerii lui recuperară controlul. Erau netemători & eficienţi. Traseră.

Piraţii traseră & ei. Toată lumea se lupta pentru Sham. Care se trânti pe jos.

Pe punte începu nebunia. Strigăte, împuşcături, picioare care alergau. Oameni care mergeau în patru labe spre adăpost. Se ţipa. Reeth, trăgând în continuare, târî un camarad rănit pe punte, strigând un semnal în microfonul de pe umăr. Tunurile de calibru uriaş de pe trenul de război se răsuciră. Reeth & ofiţerii lui se aplecară & se precipitară spre căruciorul lor.

– Pe flăcările iadului! ţipă Elfrish.

Chiar & un tren atât de înţesat de arme ca *Tarralesh* avea puţine şanse în faţa unui tren de război din Manihiki.

– Toată viteza! Cu toată viteza înainte! Hai, hai, hai! Îndepărtaţi-vă de ei!

Ţâşniră în faţă. Vehiculul se smuci, luând viteză prin labirintul acela îndurător de dealuri & tuneluri.

Sham avea un plan. Dacă putea fi numit aşa. Se târî; haosul continua. Atinse baza gabiei & începu să urce rapid. Trenul de război continua să se apropie.

– Daţi-l jos! strigă Elfrish.

Tarralesh accelera spre un tunel. Trenul naval trase. Asta da, asta era o explozie. Un munte de bubuitură crescu din nimic. *Tarralesh* se clătină, părând să se repeadă pe o undă de şoc. Sosea un tren de război.

Sham încercă să-şi dea seama de traiectorii. Putea vedea, dintr-odată foarte calm, ce urma să se întâmple, unde, când.

– Prindeţi-l!

Elfrish ţipa, fluturând arma în direcţia lui Sham, dar echipajul se împrăştia. Robalson se afla direct sub băiat şi privea în sus la el cu o expresie de uimire jalnică.

Iar trenul de război sosi, rapid & dur, trăgând din nou; un brizant căzu & spatele *Tarraleshului,* accelerând necontrolat, explodă.

Un cor de vaiete. Piraţi zburând prin aer, împrăştiaţi pe marea de fier. Corpul trenului însuşi, împins brutal înainte de impact, grăbind scăpat de sub control spre & în tunelul acela, o rută decupată printr-un deal de stâncă, drept în faţă.

În timp ce Sham privea în jos, explozia îl răpi pe Robalson. Lui Sham i se tăie răsuflarea.

Tarralesh se fărâmiţa din mers, constată el. Observă, înspăimântat, cum trenul plonja în întuneric, în timp ce arborele gabier pe care se căţărase se izbi de peretele insulei & dădu să cadă ca un copac retezat. Era pregătit. Merse pe el. Arborele cădea, încet după câte se părea, ferindu-l de colţii cei mai tăioşi de stâncă. Cădea spre insula aceea izolată care îi sfărâmase.

Piraţii erau împrăştiaţi & se văicăreau în ţărână & în marea de fier. Elfrish privea în sus spre Sham, dintr-o gaură întunecată în pământ, unde căzuse, plin de furie & ură. Privind în timp ce, de dedesubt, o creatură subpământeană nevăzută, deranjată în adăpostul ei, se ridică, mârâi & se înălţă să-l apuce. Elfrish nu-şi luă ochii de la Sham când creatura îl înhăţă. Când îl trase în jos.

Apoi Sham nu mai putu să vadă.

Căzu. Ţintind un tufiş despre care ştia că o să-l rănească, dar mai puţin decât pietrele, &, cu un *buf* grozav de izbitură & trosnet de metal, *au*!*,* avusese dreptate, durea, dar se rostogolea pe pământ tare acum, respirând & tremurând & rămânând întins, foarte liniştit,

parţial din cauza durerii, dar parţial din cauză că nu-i venea să creadă că o făcuse & pentru că ştia că era în continuare vânat.

Sham stătu & ascultă apropierea trenului de război, strigătele de ajutor din ruinele *Tarraleshului* & piraţii înspăimântaţi în pământul înţesat de prădători.

* * *

Acolo, pe vârful colinei, pe o insulă, într-un cimitir de vehicule, în întinderile sălbatice ale mării de fier, Sham zăcu.

Partea a cincea

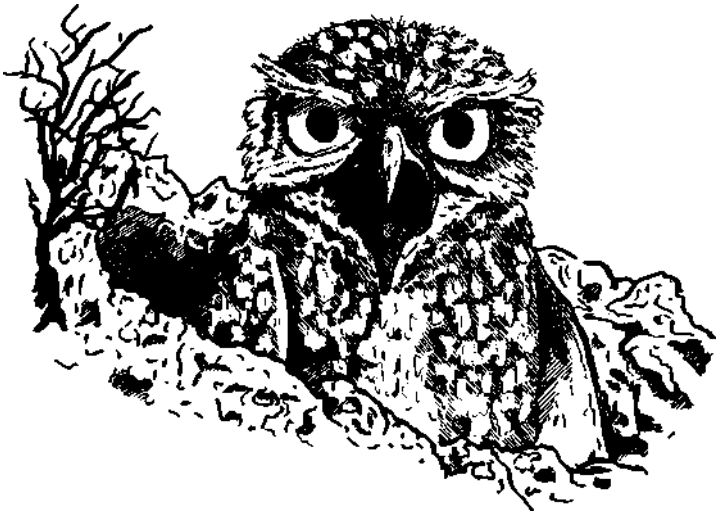

Bufniţa de vizuină
Athene cunicularia trux

Reproducere cu permisiunea arhivelor
Societăţii de Binefacere a Cârtiţarilor din Streggeye

Capitolul cincizeci & opt

Cercetaţi o hartă. Căutaţi zonele mării de fier cele mai puţin cartografiate, mai puţin vizitate, mai sălbatice, mai ciudate, mai periculoase, din toate punctele de vedere, & în mod special mai problematice.

De la un ac de macaz din marginea de nord-vest a lumii se întinde o periferie necunoscută. Există petice de şine problematice desenate rarefiat la est de muntele acela, de înălţimea aceea & de locul acela legat de monştri. Cele mai întunecate copci polare din sud au aspectele lor teribile *& aşa* mai departe. În zonele acestea sălbatice, şinele par îmbătate cu raritǎţi. Şinele se poartă urât. Macazurile nu fac aşa cum li se cere, solul nu este atât de puternic & stabil pe cât pare, există şicane & greutăţi, fierul însuşi a fost făcut să aducă necazuri trenurilor. O imoralitate absolut scandaloasă.

Aici, zeităţile umblă unele la şinele altora, ca nişte surori & fraţi care se ciorovăiesc, pentru a-şi ruina reciproc planurile. Asemenea întinderi au existat de când a existat marea de fier & vor pieri odată cu ea.

Ar fi o prostie să spui că oricare dintre aceste locuri este *de netrecut.* Istoria este lungă: există, au existat & vor exista multe trenuri. Majoritatea lucrurilor se întâmplă, în cele din urmă. Mai puţin controversată, totuşi, chiar deloc controversată, este afirmaţia că asemenea întinderi sunt cel puţin *groaznic de dificile.*

Capitolul cincizeci & nouă

Recuperatorii recuperau - mai ales unul. Piraţii piratau. Trenurile navale vânau & revendicau insule pentru Manihiki. Dar animalele?

Talpa ferox. Niciodată cea mai predictibilă dintre cârtiţe. Rapacitatea & puterea o făcuseră regele subteranului. Iar acum?

Nu rămăsese nici-o îndoială că Jack Zeflemistul, filosofia căpitanului, îşi schimbase comportamentul. Săpa tuneluri mai rapid, cu mai puţin zig & cam fără zag faţă de cum făcea odinioară, mai mult în linie dreaptă. Aproape că puteai numi „fugă” ceea ce făcea el.

Obsesia căpitanului pentru sobol îi contaminase echipajul. Entuziasmul este un virus, aşa cum sunt curiozitatea & obsesia. Unii sunt imuni: câţiva scuipară cu dezgust în timp ce goneau, iar flegma lor dispăru în ţărână; alţii îi presară pe ofiţeri, pe cât de subtil puteau, să încurajeze o schimbare, o vânătoare mai tradiţională. Vurinam era tulburat. Dar se aflau în minoritate.

Ofiţerii lui Naphi citeau cu rândul micul scaner, iar trenul nu se oprea, chiar dacă era noapte. Năvăleau pe lângă comunităţi izolate, bulgări de lumină ca licuricii, pe lângă stânci. Jack Zeflemistul mergea spre nord. Îndepărtându-se de locurile frecventate de obicei.

– Ţi-ar fi plăcut asta, şopti doctoriţa Fremlo, pe punte, urmărind nimicul nopţii, urmărind cum luminile înguste ale trenului deschideau întunericul şi-l închideau la loc. Sper că viaţa ca recuperator îţi e prielnică.

Pe un recif de recuperări se aflau resturi de trenuri distruse de rugină, oase împrăştiate ale trenarilor. Segmente de carapace, bătute de vânt, ale marilor insecte scormonitoare, gândaci, miriapode răsucite, lungi cât mulţi oameni puşi cap la cap. Păsările evitau locul

acela cu şine rare, dar ceva zbura în cercuri pe deasupra sa, chiar în acel moment.

Pământul plin de resturi se frământă. Ceva se ridică. Cu un scâncet, un freamăt, un jet de praf & fărâme de gunoaie, se ivi o spirală rotitoare în colier de metal, o maşinărie lungă cât un vagon care ieşi cu spatele din dedesubturi & se trânti pe-o parte, de-a curmezişul şinelor. Un vehicul subpământean cu formă elegantă, intimidantă. Praful trecerii sale se aşeză în jur, chepengul i se deschise & un cap ieşi afară. Subpământeana scană împrejurimile. Îşi coborî ochelarii de protecţie de pe o faţă atât de murdară, încât arăta mai mult a ulei & unsoare decât piele.

– În regulă, murmură ea către sine. Niciun pericol.

Pocni din degete. Cu o serie de zăngăneli & pufăieli ca nişte respiraţii îmbufnate, şasiul săpătoarei începu să se desfăşoare în mai multe braţe multi-segmentate, cârlige mecanice. Travisande Sirocco privi cu detaşare profesională peisajul plin de resturi. Pe drum spre locul în care zvonurile plasaseră un tren comercial proaspăt sfărâmat prin care se putea scotoci. Sirocco strânse buzele. V-aţi putea gândi că estima preţurile rămăşiţelor pe care le vedea & aţi avea dreptate.

Ceva plonjă & viră deasupra ei. Agitat în aer.

– Salut, spuse Sirocco. Ochelarii i se ridicară, cu un zumzet & un ţăcănit de focalizare. Chiar că salutare. Nu eşti de pe-aici.

Îşi strânse din nou buzele, însă de data asta fără legătură cu banii.

– Ceva carne, zise ea, & o frânghie. Se pare c-o să arunc momeală în cer. Am un musafir.

Capitolul şaizeci

Sham se ascundea. De ore întregi asta fusese, mai mult sau mai puţin, tot ce făcuse el. O făcea cu convingere, cu toată energia.

După saltul acela nebunesc spre libertatea împrăştiată printre stânci, iată-l, lăsând în urmă trenul explodat al piraţilor, întins & prelins peste şine, cu marina din Manihiki adunându-se, cu supravieţuitorii ţipând, sunetele ultimelor momente de bătălie, mârâitul prădătorilor. Transportul prizonierilor.

Sham alunecase în josul grohotişului, pe o pantă abruptă, ascunsă de vânt. În umbra pietrelor, tremurând când frigul insuliţei aceleia izolate îl răzbi. Băiatul se ghemui într-o adâncitură, îşi strânse genunchii la piept & aşteptă. Ambele forţe combatante îl voiau, iar el n-o voia pe niciuna dintre ele.

Ce-ar fi trebuit să facă?

Zgomotele nu durară foarte mult. Auzi ultimul dintre piraţi, aşteptă până când ultimul om din marină cercetase ultimul sunet audibil. Vânându-l, printre altele, & pe el. Auzi trenul cel mare întorcându-se pe unde venise. Auzi cărucioarele, în care, cu un fel de milă aristocratică, forţele din Manihiki îi ridicaseră pe piraţii răniţi, îndepărtându-se alene.

Sham încercă să nu se gândească la faptul că nu putea rămâne aşa veşnic. Închise ochii & încercă să oprească imaginea în buclă ce-i rula în cap, vederea lui Robalson spulberat în fum & foc.

În a doua sau a treia oră după ultima încăierare, cu mult după ce nu se mai auzise niciun sunet, ascultă lipsa completă a trenurilor insulei. Auzi pescăruşii de şină, vântul, praful şlefuind piatra. Se căută prin buzunare cu grija oricărui explorator aflat în partea greşită a hărţii.

Găsi câteva nuci & un rest de calup de ceva lipicios. Mâncă o masă mizerabilă.

Apoi se lăsă întunericul. Cum & când se întunecase?

Apoi adormi.

Neavând ce să facă, lipsit de opţiuni, obosit, temător, flămând, profund & complet singur, Sham se retrase din starea de veghe &, surprins că putea s-o facă, adormi.

* * *

Se trezi foarte devreme, îngheţat bocnă, când cerul era luminat, dar nu strălucitor. Înţepenise ca o biată păpuşă, ca un mănunchi de crenguţe umede. Sham îşi strânse umerii în palme pentru o vreme & ascultă ghiorăitul ca de lup al propriului stomac. Ceea ce-l făcu în cele din urmă să se ridice fu faptul că se plictisise să fie îngrozit.

În ziua aceea exploră. Pe marea de fier, lângă coastă, văzu rămăşiţele trenului-pirat. Ici & colo, rămăşiţele oribile ale piraţilor care muriseră & nu fuseseră luaţi.

Insula lui avea, probabil, două mile diametru. Marginile îi erau absurd de abrupte, acoperite cu un covor gros de iederă & viţe din toate soiurile pitice, iar de unele atârnau noduli mici de fructe sau aşa ceva. Ciuguli din ele cu prudenţă. Oribile, amare, scârboşenii siropoase pe care le scuipă. Stomacul i se lamentă. Exista totuşi apă. Picura dintr-un strat acvifer înalt. Sham îşi lipi buzele de pârâiaş & sorbi, nepăsător la gustul mineral & răceala apei.

Insula era plină de zgomote. Foşnetul păsărilor, ciripitul celorlalte vietăţi, care scădea la apropierea lui & reîncepea în spatele său. Se căţără cât de sus putu în siguranţă & privi spre înălţimile aflate încă & mai sus, unde, poate, culmea înţepa cerul-de-sus. Coborî pe malul pietros, unde insula se întâlnea cu şinele străvechi & întunecate.

Câteva mărunţişuri zăceau lângă ţărm. Lucruri pe care le-ar fi putut lua cu un băţ, dacă ar fi încercat. Lucruri pierdute din buzunarele piraţilor, resturi de la exploziile trenurilor. Chestii prea mici pentru recuperatori, prea şterse pentru păsările iubitoare de străluciri.

Gândul la recuperatori îl făcu pe Sham să se gândească la fraţii Shroake. Deşi nu erau recuperatori, desigur. Poate că de-asta îşi amintise de ei. Aşa funcţionează minţile, straniu, cugetă el. Sham se gândi la Caldera, care era doar puţin mai tânără decât el, dar îşi comanda trenul imposibil de sofisticat. Ea nu s-ar fi oprit pentru gunoaie ca astea.

Erau multe cuvinte pentru ce avea ea. Energie, vervă, entuziasm, elan. Caldera & Dero păreau plini de toate astea. Era ca & cum n-ar fi rămas nimic pentru nimeni altcineva. Sham se aşeză pe mal. Se lăsă să cadă pe el, cu picioarele încrucişate. Ridică o bucăţică de lemn. Începu s-o zgârie cu unghia.

Acesta trebuia să fie un grup celebru de insule unde eşuau trenuri. Putea vedea & altele, în marea de fier, dincolo de carcasele vagoanelor & ale locomotivelor. *Tarralesh* cel distrus era doar cel mai recent. Chiar & atât de aproape de marginile hărţii, recuperatorii veniseră, curăţaseră tot ce era mai rău sau mai bun din distrugere. Dar rămăsese încă foarte mult gunoi nerevendicat.

Sham privi în jos. Îşi dădu seama că folosise unghia degetului mare pentru a da un chip lemnului vechi pe care îl ţinea.

Insula cea mai apropiată de a lui, observă el, era mai luxuriantă, mai joasă, mai plată. Acoperită cu arbori. Poate că ei aveau fructe. Sham îşi umezi buzele. Între plaja lui & cealaltă erau probabil două mile de şine. Între fiecare dintre şine erau întinderi de pământ zgomotos & mişcări. Mişcări de animale. Sham se cutremură.

O spinare de insule pietroase, ramificate, se întindea de la ţărm, iar pe fiecare dintre ele se aflau ierburi & păsări care se ciorovăiau. Pietrele se curbau în sus ca

nişte dinţi sparţi printre traverse, pentru a-i azvârli pe trenari la pământ. Sham putu vedea resturi de marfă împrăştiată & mumificată sau putrezită; un vagonet de mână astupat de rugină; un tumul din componente de locomotivă distruse; un vagon din spate zdrobit.

Stomacul îi murmură, animăluţ nerăbdător. „Ce vrei de la mine?” îl întrebă & încercă să-şi ţină panica sub control. Un stol de păsări se apropie de el &, preţ de o clipă, îşi imagină că în fruntea lor s-ar fi putut afla Fie-zi, care venea să-i clămpănească prietenos în faţă. Nu era el, ci doar un pescăruş anonim, arţăgos & care azvârlea cu guano.

Cealaltă insulă arăta din ce în ce mai delicioasă. „Nu mai sunt un ţânc” gândi Sham. „N-ar trebui să iau nimic drept sigur.” O pasăre mare cârâi în timp ce reflecta la asta, iar el consideră că erau aplauze. „Toată viaţa mea”, cugetă el, „mi-au spus despre pericolele pământului. Poate că-i adevărat. Dar...” îşi păstră privirea asupra insulei hrănitoare de dincolo de strâmtoarea îngustă a mării de fier. „Dar poate că e & util pentru ei dacă o crede toată lumea. Dacă oamenii sunt prea speriaţi ca să se ducă.”

Fără să-şi lase timp de gândire, Sham se puse în mişcare.

Bombă pieptul & păstră privirea în zare. Mărşălui pe marginea malului stâncos. Păşi peste cea mai apropiată şină, puse piciorul între traversă & fier, & continuă.

„Merg”, gândi el. „Sunt pe pământ.” Continuă să meargă, traversând şină după şină. Râse. Grăbi pasul. Strigă. Se împiedică. Se crăcănă. Izbi traversele. Pământul vibră uşor.

Oh. Da, pământul chiar se mişcă. Sham se ridică, fără să mai râdă. Se opri, privi înapoi spre ţărm. Care părea îngrozitor de departe.

Ce se întâmpla în pământ nu mai era o vibraţie, ci o scuturătură adevărată. Din nou. Urmări înfricoşat cum se ivi o movilă. Ceva se mişca pe dedesubt. Venea spre el.

„Experimentul a eşuat”, gândi Sham, se întoarse & o rupse la fugă.

Fugea, iar îndărătul lui se auzi un bubuit, un trosnet, mărunţirea pământului. O ploaie de mâl îl acoperi când ceea ce venea detonă pământul de dedesubt. Se apropia de el, zăngănind.

Sham urlă & acceleră. Cu două ultime salturi uriaşe se întoarse pe pământul uscat, stâncos, aproape spulberat de un muget scos de urmăritorul lui, ceva ca un fluierat de ceainic & un scurtcircuit electric, simultan. Se împiedică, se rostogoli, se întoarse să vadă.

Înveliş lucios & segmentat, un cleşte care forfeca la spate, fălci posterioare. Şerpui în jos din nou, la întuneric. Abia apucase s-o vadă. O urechelniţă. Oh, Chipuri-de-Piatră! Sham fusese norocos. Să fi fost în altă dispoziţie, ar fi putut veni după el pe ţărm.

Ridică o piatră mare & o azvârli în pământul deranjat de trezirea urechelniţei. Un alt huruit & văzu capul unui vierme carnivor. Cu un vârtej de blană & gheare tari ca metalul, un chiţcan săpător răutăcios se ivi doar cât să-l smulgă & să-l ia cu el.

Oriunde privea Sham, pământul dintre traverse, ţărâna din jurul şinelor & nămolul ce se depunea pe lângă grinzi fierbeau. Ţipă la păsările entuziasmate, căci cele mai mici râdeau de el, iar cele mai mari îl zoreau să urce mai mult.

– În regulă, la naiba! strigă spre ele. Pământul *este* periculos!

Capitolul şaizeci & unu

În acest moment, intenţia fusese de a spune că terenul acesta vestic la care ajunseseră deja fraţii Shroake & în care & pe care călătoriseră era periculos într-un fel cum puţini trenari văzuseră vreodată, cu şine greşite & ciudate. Dar încă nu este vremea potrivită.

În clipa când va fi fezabil, cei doi Shroake vor fi găsiţi. Până la urmă, sunt Caldera & Dero, nu e ca & cum ar putea fi ignoraţi.

Sub pământ există monştri & în arborii de deasupra pământului & legănându-se de la arborii aceia la punţile superioare ale trenurilor, & există creaturi care cu greu pot fi numite animale, care observă din cerul-de-sus, oricare putându-i găsi, amuşina sau ţinti pe fraţii Shroake. Ar fi greşit să-i abandonăm pentru totdeauna. Cu toate că şinele înşele se află peste tot din abundenţă, răspândite & proliferând în toate direcţiile, nu putem să mergem decât pe una odată.

Aceasta este povestea unui băiat acoperit de sânge. Fraţii Shroake merită propria lor istorisire & o vor avea. Deşi întâmplările lor & ale lui Sham sunt acum împletite laolaltă, inextricabil.

Capitolul şaizeci & doi

Ar fi posibil? Oh, ei credeau că da. Începură să creadă că ei, echipajul *Medesului,* va reuşi să ajungă în Muzeul Realizării.

Din nou, în timp ce *Medes* traversa marea de fier vizându-l pe Jack Zeflemistul, vorbeau despre Shedni ap Yes, care prinsese o suricată eluzivă proporţională cu inutilitatea ei jucăuşă. Prada lui Hoomy, ţestoasa de deşert cunoscută ca Boshevel, un simbol al tenacităţii, cu carapace cât un dom. Guya & Sammov, care căutaseră & găsiseră o termită-regină (simbolul îndoielii) & un bandicot cât un taur (simbolul prejudecăţii).

Se obişnuia să se insiste că lucrul cel mai rău care i se putea întâmpla unei persoane era să capete înţelepciunea spre care străduia.

– Neah, făcu doctoriţa Fremlo. Credeţi-mă pe mine, majoritatea oamenilor chiar vor ceea ce vor. Dezavantajul poate fi să ajungi să obţii ce vrei, dar el este eclipsat din greu de părţile bune ale obţinerii & de părţile proaste ale ne-obţinerii.

Nimeni nu mai pretindea că vânătoarea aceasta mai avea ceva obişnuit. Fie din fidelitate faţă de Naphi, din entuziasm pentru ce ar fi putut obţine, fie din posibilitatea dintr-odată mai puţin inimaginabilă a unor bogăţii ce i s-ar cuveni unui tren, majoritatea echipajului se mulţumea să ignore alţi soboli & să urmeze aparatul de emisie-recepţie. În colţurile cu rămăşiţe ale mării de fier, unde marii soboli australi nu aveau de ce scormoni, care ar fi trebuit să fie prea calde, cu pământ prea dur sau prea moale, prea marmorat de prea multe filoane de recuperări, ca grăsimea dintr-o friptură.

Într-un orăşel minuscul, *Medes* fu extorcat de comercianţi de motorină care apreciaseră corect că ei se

aflau într-o grabă prea mare pentru a se târgui. Îi surprinseră pe cetăţenii din Marquessa făcându-le cu mâna la malul pietros, dar nu opriră. Merseră dincolo de toate hărţile, cu excepţia celor mai speculative. Pe şine proaste. Ţărmuri sălbatice, unde arborii se scuturau din cauza mişcării animalelor din interior. Un atol fără nume din care se trase asupra trenului cu arme de foc mici. Gloanţele nu făcură decât să ricoşeze cu şuierături spectaculoase, însemnând totuşi o sperietură.

– N-a mai rămas mult, se asigurau reciproc.

Dar toţi se temeau de viclenia diabolică pe care Jack Zeflemistul, o bestie mare & teribilă, dar tălâmbă, ar fi trebuit să n-o posede. Însă de care părea că dă dovadă. Îi conducea în locurile unde şinele erau pătate cu negru.

– A trecut ceva vreme de când a fost careva pe-aici, spuse Dramin.

Pe deasupra unui petic golaş de cer se auzi un răget, un bubuit grav ca o declaraţie de furtună. Flutură părul de pe capetele echipajului, făcu trenul să vibreze, îi învolbură cu vânt & praf. Tăcerea care îi urmă fu mai tăcută decât orice altă tăcere de mult timp. Yashkan încercă să chicotească, dar din cauza nervozităţii nu reuşi.

– Pentru numele lui Chip-de-Piatră..., începu Vurinam să spună, ca & cum ar fi fost un mister.

Îi răspunse chiar căpitanul:

– *Jack Zeflemistul.*

Femeia se aplecă peste şine:

– Jack Zeflemistul! strigă ea. Jack Zeflemistul, Jack Zeflemistul! Se întoarse în cele din urmă & răcni către toţi & nimeni anume: Faceţi... trenul... ăsta... să... meargă... mai... *repede*!

Trenul acceleră spre sunet, spre marea de fier periculoasă, presărată cu moloz. Sobolul nevăzut chemă din nou.

– Ptiu! făcu cineva.

În faţă, calea era blocată cu coloane uriaşe de stâncă. La babord se afla o pantă enormă. O gaură în ţesătura pământului, cu diametru de multe mile, adâncă de sute de yarzi, întorcându-ţi stomacul pe dos. Şinele ajungeau la marginea ei, săltau & erau frânte. Dolina era presărată cu traverse & şine distruse. Vederea lor durea. Şine inaccesibile oricărui înger sau recuperator. Jos se aflau resturi de trenuri.

Jack Zeflemistul chemă a treia oară. Se afla aproape. *Medes* se îndreptă spre o trecătoare printre un ţanc răsucit în sus & marele canion.

– Acari! strigă Mbenday. Pregătiţi-vă!

Ei se aliniară cu telecomenzi & cârlige de comutare.

– Haideţi, domnilor & doamnelor. Să-i arătăm lighioanei ăsteia cum se mişcă un cârtiţar, spuse Ebba Shappy, care smuci pârghia, iar bifurcaţia din faţă se aşează la locul ei cu un clinchet lin, în timp ce *Medes* se apropia.

Dar apoi, audibil & teribil, când roţile lor din faţă erau la câteva picioare de el, macazul comută înapoi, reveni spontan & *Medes* trecu peste el & viră spre babord, îndreptându-se direct spre defileu.

Capitolul şaizeci & trei

Pandemoniu. Vidul era aproape. Căpitanul striga &, cu cea mai rapidă dintre cele mai rapide gândiri, cea mai viguroasă apăsare de butoane & smucire de pârghii din partea celor mai eroici acari, o altă şină îngustă îi îndepărtă de dezastrul imediat. Jens Thorn era aplecat în afară, apăsând butoane care să-i ducă spre tribord.

– Nu vor să stea, căpitane! strigă el.

Macazurile se întorceau *înapoi,* bifurcaţiile conspirau să-i răstoarne în groapă.

Acarii se opinteau cu mecanismele, învingeau bifurcaţiile îngrozitoare, întinzându-le una după alta astfel încât să le trimită spre babord. Virară spre tribord, către coloana de stâncă, luptându-se să ajungă la ea.

– Un complot din gâlceava zeilor! strigă Mbenday.

– Căpitane? făcu Vurinam. E totul-n regulă?

– Nu, zise Naphi. E ceva...

Privi lung stâlpul pe lângă care treceau & care arunca o umbră imensă peste lume. Se aflau în umbra aceea. Căpitanul ridică microfonul & spuse:

– La arme.

Preţ de câteva clipe, echipajul nu înţelese.

– La arme! spuse ea din nou.

Apoi sosiră ţipetele.

Desfăşurându-se de unde zăcuseră deghizate sub piei în cenuşiul stâncii, ieşind brusc din găurile-peşteră de pe laturile insulei ca un stilet, apărură vietăţi asemănătoare şerpilor.

– În numele Ohmului-cel-Apt, şopti Vurinam.

Erau trei, erau cinci, erau şapte vietăţi. Balansându-se, zvâcnind, fără ochi, dar nu fără guri - pe fiecare se afla un cerc mărginit de gingii băloase & colţi chitinoşi.

– Arme!

Cineva striga. Cineva trăgea. Cârtiţarii alergară să-şi ia puştile.

– Armele, acum!

Vietăţile oscilante se ridicară în sus. Gurile lor pulsânde salivară, apoi scuipară, lăsând bale lipicioase acolo unde nimereau. Trenarii traseră & atacatorii fură pisaţi cu gloanţe ca nişte muşte frenetice. Vietăţile tentaculare se retraseră, apoi, cu viteza unui şfichi, loviră.

Una se închise cu un zgomot teribil de supt pe pieptul lui Yorkaj Teodoso. Acesta ţipă. Îl smulse de pe puntea superioară a trenului, îl legănă, îl trase spre insula de care trecuseră.

– Foc! Foc! răcni căpitanul Naphi.

Trenarii strigau numele lui Teodoso. În locurile unde împuşcăturile atinseră pielea vietăţilor atacatoare, se împrăştie sânge negru. Creaturile se regrupară, dar nu departe & nu pentru mult timp; sosiră bâjbâind oarbe, cu gurile plescăind umed.

Se lansară asupra echipajului. Yashkan urlă. O luă la fugă & trase orbeşte în urma lui cu pistolul. Aproape că o lovi pe Lind. Mbenday se ascunse sub unul dintre arcurile ce făcea un luping, sări peste altul şi-l lovi pe al treilea cu o macetă. Făptura alunecoasă se zvârcoli & din ea se prelinseră bucăţi mari de slin scârbos.

– Trageţi & daţi-i drumul! strigă căpitanul. Acceleraţi! Haide!

Arcurile coborâră din nou & găsiră din nou pradă. Unul o prinse pe Cecilie Klimy de braţul stâng, iar un altul de cel drept. Colegii ei de echipaj îi urlară numele. Alergară după ea, dădură s-o prindă, Lind, Mbenday & chiar Yashkan, care batea câmpii, încercară s-o ţină, dar, printr-o colaborare îngrozitoare, cele două vieţuitoare-guri acţionară împreună & o săltară, ţipând, în timp ce trenul se mişca. Echipajul trăgea acum cu scop, lovea nu doar cu panică absolută.

– Klimy! strigau ei. Teodoso!

Colegii lor erau duşi. Traşi în stâncă, ascunşi. Lighioană-cârcel după lighioană-cârcel încercară să prindă trenul în timp ce trecea, lipindu-şi ventuzele de roţile care se învârteau, de puntea făcută ţăndări.

– N-o să reuşiţi!

Naphi însăşi striga. Nu stând în spate, ci drept acolo, trăgând cu arma dintr-o mână, prefirând o secvenţă de ţepuşe & lame în membrul stâng, până ce se hotărî la o lamă zimţată & despică inamicul ce se răsucea.

– Trebuie să ne-ntoarcem! strigă Vurinam, dar trenul continua să se mişte, accelerând, în timp ce creaturile încercau din nou. Trebuie să ne-ntoarcem după ei!

Benightly răgi & trase cu o armă rapidă & mare, iar monştrii se cutremurară. O undă se răsuci ca un tirbuşon & se ridică în susul insulei.

– Oh, zeul meu, spuse Fremlo, toate-s o singură chestie! Pe stâncă, gâturile se adunau într-un singur corp gros & aţos, care se încolăcea în cerul-de-sus. La marginea cea mai de sus a stâncii, la nivelul norilor toxici, se afla corpul difuz plin cu gaz al creaturii. Era precum coronamentul unui arbore uriaş care avea ca fructe ochi ce observau.

Panta muntelui se clătină, ţărmul se curbă în depărtare. *Medes* ajunsese la o distanţă sigură faţă de gaura dintr-o parte & de monstrul de pe cealaltă. Se opri în lumina soarelui. Echipajul zdrobit & uluit se adună. Unii plângeau.

– Ce mama naibii? spuse cineva.

– Siller, zise Fremlo.

Doctoriţa privi spre căpitan. Spre creatura din spatele lor. Nu-i mai puteau vedea lujerii. Se retrăseseră & stăteau liniştiţi.

– Se numeşte siller. Respiră aici sus, îşi înmoaie degetele de la picioare, care-l hrănesc, acolo jos. Iar aia..., arătă doctoriţa spre canion,...aia este Groapa Kribbis. De-asta sillerul vânează aici. Fiindcă, pentru a nu intra în groapă, trebuie să te apropii de el.

– Şinele alea, strigă Vurinam, care te-au deviat în nenorocita de groapă! De ce nu le repară îngerii?

– Nu-s stricate, spuse Fremlo. În locul ăsta, aşa trebuie ele să fie. Locul ăsta e o capcană veche, veche, foarte veche.

– Căpitane, zise Vurinam, trebuie să ne-ntoarcem.

Căpitanul Naphi îşi examina dispozitivul de urmărire. Nu vorbi.

– Credeam că locul ăsta-i o blestemată de legendă, îngăimă Vurinam. O privi pe Naphi & dintr-odată înţelese. Ştiai, spuse el.

Se lăsă tăcerea. Naphi înălţă capul şi-i înfruntă privirea. Nu părea intimidată. Puse scanerul jos. Îşi întinse degetele artificiale.

– Nu şovăi, domnule Vurinam, zise ea. Du-ţi acuzaţia până la capăt.

– Ştiai unde suntem, suflă el. Dar fiindcă nenorocitul tău de sobol e aproape, n-ai spus nimic. Nu te-ai deranjat să ne duci pe drumul lung, ocolitor.

Se înecă & se opri. Echipajul se holba la ei.

– Altcineva? vorbi Naphi în cele din urmă. Mai are cineva vreo acuzaţie similară? Vorbiţi liber.

Nimic.

– Prea bine. Am auzit de locul ăsta, cum aţi auzit & voi. Este adevărat că atunci când domnul Mbenday a spus că macazurile nu funcţionează cum trebuie, m-am gândit la această posibilitate. Aşa că, dacă mă acuzi în faţa tribunalului vostru că am deţinut noţiuni pe jumătate & amintiri fugare, pledez vinovată. Dacă, totuşi, pretinzi că i-am permis intenţionat echipajului meu să se îndrepte spre primejdie, atunci, domnule, cum îndrăzneşti? Se îndreptă spre Vurinam. Nu te-am auzit plângându-te nici de ruta noastră, nici de obiectivul nostru. Nu te-am auzit refuzându-ţi partea din ceea ce va veni dacă vom avea succes în această întreprindere.

Vurinam dădu din colţ în colţ sub privirea ei.

– *Continui* să-ţi verifici scanerul ăla, zise el. Continui să vrei să ştii unde-i nenorocita aia de cârtiţă, mai mult decât orice.

– Da! strigă Naphi. Ridică mâna. Cea mai zgomotoasă, care zăngănea. O scuturăm. Vreau! De-asta *vânăm.* Asta *facem aici.* Dacă există ceva care să aibă grijă de familia lui Klimy, să-i păstreze amintirea vie, ei & lui Teodoso, care să se asigure că momentul acesta îngrozitor are un scop, atunci este *doborârea bestiei.* Prinderea în cursă a filosofiei. Aşa că da, domnule Vurinam, îl vreau pe Jack Zeflemistul.

Căpitanul ţinea ridicat spre el pumnul încleştat. Luminile lui clipeau, iar braţul zăngănea. Dar... staţi.

– Braţul tău, căpitane, făcu Vurinam. Chestia aia te-a rănit... sângerezi?

Membrul ei construit se fisurase &, ceea ce nu avea sens, din crăpătură se prelingea sânge.

– Cum poate să...

– Unde-i...

Căpitanul privea & ea fix, la fel de fascinată de picăturile roşii ca toţi ceilalţi. Într-o clipă Fremlo fu lângă ea, apăsând membrul avariat & mijindu-şi ochii la el. Naphi păru să se trezească, se zbătu, încercând să se elibereze, dar doctoriţa nu-i dădu drumul şi-şi continuă examinarea.

– Eşti tăiată destul de rău, căpitane, anunţă ea.

Fremlo dădu drumul braţului cu dispreţ, ca & cum ar fi fript-o, se întoarse cu faţa spre echipaj & continuă:

– Braţul tău, căpitane. Cel care se pare că a fost îmbrăcat în metal & os de cârtiţă tot acest timp. Cel care de fapt nu lipseşte deloc, ci este doar ascuns. Braţul tău stâng, încă prezent, este rănit, căpitane.

Tăcerea se întinse ca o pată de petrol. Naphi se îndreptă de spate, calmă. Pe chipul femeii nu trecu nici-o undă de stinghereală. Lent, cu ostentaţie, refuzând să tresară în faţa privirilor echipajului ei, ridică membrul sângerând.

– Într-adevăr, spuse în cele din urmă. O să-ţi cer să ai grijă de el pentru mine.

– Tot timpul, şopti Vurinam.

Mbenday se uita lung când la Naphi, când la prietenul lui, Vurinam.

– Tot timpul ai minţit! acuză acesta din urmă. A fost ca un fel de joc! Oh, m-am prins. Pentru ca ei să te ia în serios. Vurinam tremura nervos în haina lui prăfuită, cu ochii măriţi. Ca să nu fii lăsată pe dinafară.

Oare Naphi se temuse că, fiind în completa posesiune a trupului ei original, n-ar mai fi posedat rigoarea necesară? Cu siguranţă aşa părea.

Femeia se îndreptă de spate.

– Există aceia, zise ea, folosindu-şi cea mai splendidă voce, a căror credinţă... în filosofiile lor... vine din ceva ce le-a fost luat. Care au nevoie de acea teribilă muşcătură & ruptură ca să dea un imbold propriei lor fascinaţii. Răzbunării. Este o dovadă de slăbiciune din partea lor. Eu n-am să aştept astfel. Cu toate astea, nici n-o să evit să cunosc suferinţa acelor agonii pentru o filosofie. Prin urmare... Ridică mănuşa membrului mecanic. Nu te înţeleg. Rigoarea mea, domnule Vurinam, este în aşa fel încât am făcut & în acelaşi timp am refuzat să fac un sacrificiu.

Era o replică bună. Unul câte unul, membrii echipajului îşi întoarseră privirea spre Vurinam. Acesta bătu din picior, frustrat.

– Asta nici măcar nu înseamnă naibii *ceva*! exclamă el disperat. Nu-i decât o blestemată de trăncăneală!

– Mi-am dat seama de ceva, interveni doctoriţa Fremlo. Este posibil ca lucrul care ar trebui să ne preocupe în clipa asta să nu fie poziţia lui Jack Zeflemistul. Să uităm pentru o clipă de pielea, oasele & circuitele căpitanului nostru.

De undeva se auzea un zgomot, un huruit de locomotivă.

– Hai să ne concentrăm pe ce-i important. Tocmai ne-am pierdut doi prieteni. Doctoriţa îi lăsă o vreme să înţeleagă asta. Problema nu-i atât de mult unde-i sobolul, ci ce face, arătă ea spre trecătoarea prin care veniseră. Credeţi că din întâmplare a stat aşa liniştit & a tăcut cum a făcut-o, fix în clipa asta, când noi eram unde eram? A vrut să mergem pe-acolo. Ne-a trimis în capcană.

– Nu spune tâmpenii..., începu cineva să spună.

– Ne-a condus spre pericol, îl întrerupse Fremlo. Cârtiţa încearcă să ne omoare.

Vreme îndelungată, vorbi doar vântul. Era ca & cum Jack Zeflemistul ar fi putut să râdă, ca & cum ei ar fi putut auzi chicotitul bubuitor al sobolului, dar nu.

– Oh, Chipurile-de-Piatră să ne-ajute, murmură Zhed the Yimmer.

Căpitanul Naphi răpăi din degete ca un tropăit de potcoave.

– Ce facem? întrebă Zhed. Mai ciudat de-atât n-are cum să fie.

Din partea realităţii ar fi fost pur & simplu nepoliticos să nu răspundă la o astfel de provocare. De îndată ce ultimul cuvânt ieşi din gura lui Zhed, se auzi şuieratul unui plonjon, apoi un corp mic, ferm & greu, pică din văzduh în mâinile lui Vurinam.

Toţi urlară. Vurinam urlă, se dădu în spate & se împletici, dar chestia care aterizase îl ţinea strâns, iar Vurinam îi văzu feţişoara trăncănitoare. Liliacul lui Sham. Fie-zi, cu transmiţătorul încă clipind pe picior.

Capitolul şaizeci & patru

E vremea pentru fraţii Shroake?
Încă nu.

Capitolul şaizeci & cinci

Sham îşi suflecă mânecile, se duse la ţărm & privi spre trenurile ruinate.

Cu grijă, efort & curaj, fu în stare să se sprijine bine pe fier, traverse & diferitele fragmente naturale & de epavă la care putea ajunge. Ba chiar se deplasă & pe pământ, când fu nevoit, târând un cărucior improvizat. Reuşi în cele din urmă să ajungă la ruina unui tren de marfă cândva măreţ şi-i demontă accesoriile. Săpă în sol & scoase resturi.

O muncă periculoasă, dar se descurcă. Aruncă descoperirile pe ţărm. Resturi adunate. Încă vreo câteva drumuri până la epavă & Sham avea ograda plină de novo-recuperări. Când se înseră, începu să meşterească la ele. La răsărit şedea, mândru, într-o colibă.

Reuşi să ajungă în cala trenului, unde descoperi că, printr-o întâmplare norocoasă, acesta transportase seminţe. Le plantă. Continuă să construiască până obţinu o aşezare din tablă ondulată. Recolta îi crescu. Sham colectă apa de ploaie & ţesu in. Îmblânzi animalele locale & luă & mai multe lucruri din tren. Sham făcu pâine.

În al doilea an se simţi cam singur & apoi, din fericire, găsi urmele paşilor altei fiinţe omeneşti care se afla pe insulă. Merse după ele & întâlni un localnic, care fu uimit, dar impresionat de el şi-i deveni bucuros servitor. Împreună continuară să construiască &, după alţi câţiva ani, Sham reuşi să producă un tren real & părăsi noua ţară pe care o fondase cu deşeurile vechii lui ţări aflate la îndemână, pornind într-o călătorie înapoi spre Streggeye, cu vântul în păr.

Toate astea nu se întâmplară.

Sham şedea înfrigurat, speriat & flămând, pe plajă. Privind spre nimic. Fantezia lui nu-l făcuse să se simtă nicicum mai bine. Nu fusese deloc convingătoare.

Ronţăia o... mă rog, era un fel de frunză pe care o găsise.

– Mmm, spuse el cu glas tare. Ca de pin. Eşti primul ingredient dintr-o nouă băutură pe care am de gând s-o fac. Se strâmbă & înghiţi. O să-ţi spun fizzboont.

De fapt, chiar îşi construise un adăpost din resturi, dar ezita să folosească „recuperare” în legătură cu el: era doar gunoi înşirat pe mal. Ezita de asemenea să spună că-l „construise”: practic, doar le rezemase unele de altele. Ezita de asemenea să-i spună „adăpost”. Era mai mult un morman.

– Troose, spuse el & suspină. Voam.

Speranţele lor pentru el fuseseră chiar aşa nebuneşti? Scopul lor ultim, ca el să poată măcar să adere la o filosofie, mai părea acum atât de teribil?

Îl bătu vântul & băiatul avu impresia că-l lua peste picior. Ca & cum ar fi făcut *pfff* cu dispreţ la eşecul acesta grandios al naufragiului. Nu contează, spunea vântul, dându-i una după ceafă. Ar fi putut să plângă. O & făcu puţin. Doar puţin, în colţul ochiului. Doar fiindcă privea în prundişul spulberat, dar nu era numai din cauza asta.

Sham chiar petrecu multă vreme privind la recuperări, ca în visul său cu ochii deschişi. Era foarte flămând. Trecuseră două zile. Era *foarte* flămând. Îşi petrecu timpul privind trenurile în ruină, cioturile de macarale ca nişte oase crăcănate, cărucioarele împrăştiate, lovindu-şi & însângerându-şi degetul mare prin folosirea lui ca pe o daltă sau sulă brută pe băţul pe care îl cioplea încet. Se întrebă ce avea să i se întâmple.

Cărucioare împrăştiate. Unele erau zdrobite, altele cu susul în jos. Unul, pe jumătate ascuns într-un desiş, la vreo douăzeci de yarzi în larg, în direcţia bună, era pe roţi.

Pe roţi. Pe şine.

Sham se ridică încet & se deplasă acolo unde începeau şinele. Nu era nici măcar un cărucior. Nu avea locomotivă. Nu avea nici măcar părţile laterale. Era o drezină minusculă, plată, străveche. În esenţă, o platformă cu o manivelă ca un balansoar, pentru ca doi operatori să pompeze în sus & în jos, pentru a învârti roţile.

O pompă de două persoane pe care, la ananghie, o putea folosi & una singură.

De fapt...

„De fapt", gândi Sham, „suficient."

Privind drept în vântul care se grăbea peste marea de fier, clipind din cauza prafului purtat de rafale & în agitaţia propriei sale decizii, Sham simţi cum ceva se aprinse înăuntrul lui. Roţi blocate de mult timp, încordate să tragă împreună.

Sham înghiţi un nod. Ca un membru de echipaj ce era, cu deprinderile în care fusese instruit, desenă cu privirea o rută pe şine până la cărucior. Azvârli cât colo figurina neterminată, cioplită cu unghia.

* * *

N-ar *fi trebuit să fi rămas, pur & simplu?*

Sham auzise vocea aceea în minte de mai multe ori. În timp ce-şi strângea lucrurile inutile, câteva mărunţişuri de pe mal. În timp ce se încuraja. O parte temătoare din capul lui îl întreba dacă era chiar sigur că n-ar face mai bine să aştepte un pic. Fiindcă, nu se ştie niciodată, s-ar putea să apară cineva.

Ajunge. O făcu să tacă. Se surprinse pe sine însuşi, îndesând îndărăt acel scâncet mic, ca & cum ar fi fost ceva deranjant care se rostogolea pe o punte zgâlţâită de furtună. „Nu, n-ar trebui să aştept", gândi el. „N-o să aştept."

Trebuia să plece. Sham nu se opri să se gândească la miză - pur & simplu ştia că nu avea să aştepte. Voia mâncare, voia răzbunare, voia să-şi găsească vechiul echipaj & era îngrijorat pentru cei doi Shroake. Inamicii lor continuau să vâneze.

Stătu pe plajă şi-şi roti braţele. Se dezbrăcă până la brâu. Slăbise. Aruncă o mână de pietre, ca diversiune. Încă una. Pe urmă, în timp ce proiectilele lui încă abia se afundau, sări pe cea mai apropiată traversă. Merse pe şină. Se balansă pe fier, sări din scândură în scândură. Mai aruncă un pumn de pietre, ca să distragă atenţia. Coti la o bifurcaţie & sări peste câţiva yarzi de pământ intact, apoi pe altă şină.

Sham merse, Sham se împletici, Sham aruncă alte pietre. Umbla pe şine! Era pe marea de fier! Singurul lucru mai rău ar fi fost dacă s-ar fi aflat direct pe pământ.

Şşşt, nu te gândi la asta. Alergă repede, chiar mai repede, cu inima zvâcnind, urmând ruta pe care o planificase, până când, cu o săritură straşnică & un icnet de triumf, săltă & ateriză pe drezină. Rămase întins, nemişcat.

– Ce zici de asta, Fie-zi? suflă el. Ce zici, Caldera?

Nu-şi pierdea minţile. Ştia că liliacul se afla în altă parte, că fata Shroake mai mare era la nenumărate mile distanţă. Doar că şi-ar fi dorit să nu fie aşa. Îşi aminti culorile din blăniţa drăguţă a primului, privirea onestă a celei de-a doua, cea care-l tulburase. Se ridică. Stând acolo, pe noua sa stinghiuţă, Sham era copleşitor de plictisit să se simtă copleşit. Cu cât lucra mai mult, îşi dădu el seama, cu atât lucra mai iute.

* * *

Bineînţeles că manivela era înţepenită de rugină, dar se ocupă de ea, lovind-o cu o piatră. Încercă să întindă puţina unsoare care mai rămăsese în jurul mecanismului. Din nou & din nou & din nou. Loveşte, întinde.

Loviturile lui continuară atât de mult timp, încât animalele din marea de fier începură să le ignore. Încet, fauna apăru, în timp ce Sham îşi continua manevrele stângace. Faţa ce strâmba din nas a unui sobol despică pământul în apropiere, un specimen cam de dimensiunea lui. Amuşină, scoase zgomote din gâtlejul uscat, iar băiatul nu-l băgă în seamă. O gloată de râme de mărimea braţului fremătă printre traverse. Se auzi răpăitul de plastic pe plastic al unei carapace: un gândac îngropat; o privire spre mandibulele lui îi spuse băiatului că era bine că se afla pe platformă. Bang, unge, clanc, unge. Iar acum era seară & Sham continua să lovească & să ungă.

Apoi manivela se mişcă. Se mişcă, iar Sham chiui & se lăsă pe ea cu toată greutatea, cu picioarele atârnând, & peste crănţănitul & mârâitul plin de zgârciuri al coroziunii care se preda, manivela coborî lent, iar roţile drezinei, ţipându-şi propriul protest, începură să se învârtă.

Era un vehicul construit pentru doi manipulanţi. Era epuizant să trebuiască atât să ridici, cât & să apeşi. Foarte repede, pe Sham începură să-l doară braţele & umerii. Curând îl dureau tare. Dar căruciorul rula &, cu fiecare picior de distanţă parcurs, se mişca mai repede, vechile lui roţi dinţate amintindu-şi rolurile lor, cu fulgii de oxid căzând de pe ele.

Sham, ameţit, fredona cântece marinăreşti şi-şi pompa drumul spre - Doamne, era târziu - apusul mării de fier.

* * *

Nu avea nici-o lumină, dar putea să vadă. Nu erau mulţi nori & luna îşi făcea bine treaba, în cerul-de-sus. Sham nu putea să se deplaseze repede. Se oprea & pornea, după ce îşi odihnea bietele membre. Încetinea la bifurcaţii. În principal îşi păstră traiectoria existentă; doar ocazional, în funcţie de toane pe care nu le punea sub

semnul întrebării, plesnea sau lovea macazuri vechi până ce acestea se schimbau & vira pe o nouă şină laterală.

Sham habar nu avea încotro mergea. Dar deşi îi era frig & se mişca într-un ritm necruţător de lent, era liniştit. Nu era obosit, deşi Chipurile-de-Piatră ştiau că ar fi trebuit să fie, ci calm. Asculta scormonitorii mugind, chemările vânătorilor nocturni. Văzu o bioluminescenţă scurtă de la un prădător din cerul-de-sus, ceva care arăta ca un fir sau ca o dantelă de nervi ce sclipea colorat. Ştia că de aproape arăta probabil ca unul dintre cele mai monstruoase creaturi, o bestie în care te încâlceai, dar asta n-o împiedica să fie în clipa aceea o mătase purtată de vânt & splendidă.

Poate că dormi. Deschise ochii & afară era o lumină pală, iar el continua să pompeze. Scârţ-scârţ-vaier devenise sunetul vieţii sale. Ore de pompat, oprit & repornit, apoi un alt banc. Viermi, de mărimea labei piciorului, care ieşeau la suprafaţă, făceau tuneluri & se mişcau în masă & la fel de rapid ca el în căruciorul lui cel vechi.

Însă acum? Un rest de cârlig ieşea din falca uneia dintre bestiile bombănitoare. Cineva încercase cândva s-o prindă. Le urmă. Sham îşi privi propria umbră alungită clătinându-se în sus & în jos în timp ce pompa la drezina sa cu umbră lungă. Ajunse la pământul frământat dincolo de un crâng în care se jucau gândacii.

Oare se jucau? De ce se opriseră? Animalele erau îngrădite. Încâlcite în reţele de plasă fine. Sham se trezea. Viermii panicaţi se zvârcoliră, se zbătură & împroşcară ţărână. „Acum n-ar fi aşa greu de prins unul”, gândi băiatul, aproape leşinat din cauza foamei acumulate.

Se întrebă cum să facă să prindă unul în laţ, cum ar putea să-l gătească, dacă ar suporta să-l mănânce crud &, în timp ce mişcarea stomacului îi spunea că da, credea că mai degrabă ar fi putut, Sham auzi alte sunete în afara pământului răvăşit.

Ridică ochii. Spre el veneau talazuri. Sham privi lung, îşi umezi buzele uscate cu o limbă uscată. În cele din urmă, lăsă să-i scape un salut tremurător & spart.

Acelea nu erau miraje. Acelea erau vele. Care se apropiau.

Capitolul şaizeci & şase

Ploua, ceea ce transforma marea de fier în noroi & metal lucios, iar traversele erau lunecoase. Norii ce îşi descărcau năduful acopereau cerul-de-sus. *Medes* părea să stea ghemuit sub potopul de apă.

Lângă el, fără să se ghemuiască, ci mai degrabă împingându-se din noroi, se afla săpătorul subteran *Pinschon.* Căpitanul Naphi era înconjurată de ofiţerii ei, care la rândul lor erau înconjuraţi de echipaj, iar lângă ea, în mijlocul cercului de pe acoperiş, se afla Travisande Sirocco, recuperatoarea.

* * *

Când Fie-zi aterizase pe punte, echipajul făcuse o recunoaştere rapidă a împrejurimilor & văzuse o ţeavă ieşind din sol, nu foarte departe. Rotindu-se pentru a-i urmări, târându-se prin pământ. Un periscop răscoli solul & din difuzoarele maşinii ce săpa tuneluri bubui o voce:

– Ahoe! Scuze că vă întrerup. Trebuie să ştiţi ceva. Ia te uită, zise Sirocco când urcă la bordul *Medesului* & privi sillerul cu rădăcini monstruoase din depărtare. N-am mai văzut unul din ăştia de... Oh! Iar aia e Groapa Kribbis, nu? Mi-aş dori să pot ajunge acolo jos. Atâta recuperare... Dar stânca e prea dură şi-s nişte căpuşe acolo de nu vă vine să credeţi. În orice caz, eu sunt mai mult cu arhe-recuperarea.

Sirocco înălţă mâna. Diferite protuberanţe de rebuturi ale costumului ei protector se ridicară ca un ecou.

– Lăsaţi-mă să vă explic de ce sunt aici. L-am cunoscut pe tânărul vostru în Manihiki. Am sporovăit. Părea un flăcău pe cinste.

– E cu tine, nu? strigă cineva.

Femeia dădu ochii peste cap.

– Ştiţi ce i-am zis? Când îi tot dădea înainte cu recuperatorii & recuperările & tot aşa? I-am zis să stea cu echipajul lui. De-asta am ridicat din sprâncene când ceva mai târziu am auzit un zvon cum că era cu mine. Fiindcă nu-i.

Aşa că se îndreptase într-o anumită direcţie, spuse ea întrucâtva evaziv, pentru a jumuli ceea ce - aflase în Manihiki - putea să fi fost o nouă epavă, după intervenţia unui anumit tren. Un tren care, posibil, putea să aibă de-a face cu tânărul lor. Aşa că fusese aici, orientându-se, când creatura aceasta mică & aparte căzuse din cer.

– Era un mesaj, continuă Sirocco. Mi-l amintesc pe Sham zicând ceva despre un liliac. Ducea un mesaj pe care m-am gândit c-aţi vrea să-l vedeţi. Aşa c-am întrebat peste tot. Voi lăsaţi urme, să ştiţi. Sunteţi o cârtiţieră care se află în altă parte a lumii decât ar trebui. O cârtiţieră care umblă după cel mai mare vânat, departe de unde ar trebui să fie el. Zâmbi & spuse mai departe: Am încercat să vă găsesc. & apoi, în ultimele două zile, ăsta, arătă spre Fie-zi, a înnebunit. A zbughit-o. Ca & cum ar fi auzit ceva. L-am urmat.

Cum ar fi putut liliacul să ştie unde era *Medes?* Sirocco ridică din umeri.

– Credeţi că l-am urmat peste marea de fier pentru sănătatea mea? Fac afaceri, iar afacerile mele sunt recuperările. N-am nici-o chemare spre a umbla teleleu să vânez lilieci sălbatici.

– Atunci? zise căpitanul Naphi. De ce-ai făcut-o?

Sirocco ridică un mesaj scris de mâna lui Sham. Naphi se repezi după el, dar recuperatoarea făcu un pas înapoi şi-l citi cu voce tare echipajului care asculta.

– Vă rog! începu ea. Sunt captiv în trenul *Tarralesh...*

Când termină, se lăsă o tăcere lungă. Echipajul, recuperatoarea, liliacul & căpitanul stăteau leoarcă pe puntea *Medesului,* ignorând ploaia & privindu-se

reciproc. Toată lumea se uita lung. La Sirocco, unii la alţii, la căpitan.

– Pe Chipul-meu-de-Piatră! spuse cineva.

– Asta-i absurd, zise căpitanul.

Înhăţă foaia. În ciuda sângelui, braţul ei artificial părea să funcţioneze la fel de bine ca întotdeauna. Urmele de creion de pe hârtie se înmuiau în ploaie.

– Nici măcar nu se poate spune ce scrie aici. Cine-a scris-o, nici atât. E posibil să fie o înşelătorie foarte elaborată pusă la cale din nu ştiu ce motiv.

– Pe bune? făcu doctoriţa Fremlo. Vrea cineva dintre cei de faţă să pretindă la modul serios că am crede că Sham ar fi renunţat de bunăvoie la Fie-zi? Asta este chiar recuperatoarea cu care se presupune c-ar fi plecat, totuşi iat-o. Neruşinată până în străfunduri. Iar acesta este preaiubitul lui şobolan aerian, căruia ştim că-i era devotat din cine ştie ce sentimentalism inadecvat & care-i oferea aceeaşi afecţiune reciprocă, înnebunit de nerăbdare ca noi să-l urmăm undeva. Oriunde s-ar afla colegul nostru de tren, nu-i acolo din voinţa lui.

– Asta... nu... are... niciun... sens, spuse Naphi printre dinţi. Nu ştiu de ce vrea cineva să mă ţină departe de... Aruncă o privire în direcţia lui Jack Zeflemistul, apoi privi lung spre Sirocco. Care-i planul tău? Ne ceri să...

– Nu vă cer nimic, o întrerupse Sirocco. Nu fac decât să livrez mesajul unui liliac, iar treaba mea s-a terminat.

Se îndreptă alene spre balustradă.

– Habar n-am cum a ajuns animalul ăsta aici, zise căpitanul. După câte ştim, s-ar putea să fi fugit, să-l fi pierdut pe Sham. Nimic din povestea asta n-are sens.

Echipajul privi lung. Căpitanul Naphi închise ochii & continuă:

– Aşa cum i-am spus cândva, sentimentele & cârtiţierele nu se amestecă.

– Nu există nimic mai sentimental decât o cârtiţieră, replică Fremlo. Din fericire.

Vurinam se uită dintr-o parte în alta a punţii, cuprins de o bruscă tenacitate încrezătoare, privindu-i în ochi pe cât mai mulţi. Îşi drese glasul. Sham. Cel mai prost asistent medical de tren care a existat vreodată. Nu ştia să joace inele. Echipajul privea lung.

– Îi doresc tot ce-i mai bun, zise Yashkan dintr-odată, dar nu putem...

– Tot ce-i mai bun? interveni Vurinam. Tu?

– Reputaţia recuperatorilor îi precedă, spuse Naphi privind spre Sirocco. N-avem idee de ce se află ea aici. Ce caută. Ce planuri ascunse are. Domnule Mbenday. Cap compas.

Căpitanul scoase scanerul. Îl flutură ca să prindă semnalul, îl scutură de două ori. Se părea că apropierea transmiţătorului de pe piciorul lui Fie-zi interfera cu aparatul. Fie-zi chiţăi & se înfioră. Ploaia răpăia ca o darabană din degete. Nimeni nu mergea nicăieri. Echipajul se uita în toate direcţiile.

– Domnule Mbenday, zise căpitanul. O să ne stabileşti un curs. Suntem la puţine mile faţă de cel mai mare sobol pe care tu & noi toţi l-am văzut vreodată.

Întinse brusc mâna şi-l înhăţă pe Fie-zi cu braţul de carne neacoperită. Mamiferul deveni agitat, iar Sirocco sâsâi şi-i prinse cealaltă aripă, astfel că liliacul rămase întins între ele.

– O lighioană, spuse Naphi, pe care o vânez încă de când eram abia mai mare decât o fetiţă. O lighioană disperată s-o prindem. Ridică vocea: Suntem la o aruncare de harpon de o *filosofie.* Sunt căpitanul vostru.

Trenarii văzură cum căpitanul Naphi trăgea, iar recuperatoarea trăgea în direcţia opusă. Întinseseră aripile lui Fie-zi. Liliacul scoase sunete speriate.

Vurinam murmură:

– Sham...

Arăta ca & cum ar fi spus mai multe, dar în acel moment Dramin tuşi. Toată lumea îl privi. Bucătarul ridică un deget, părând să gândească:

– Băiatul este, glăsui el în cele din urmă, evident surprins de propriile lui cuvinte, la ananghie.

– Poftim? făcu Yashkan, dar de cum vorbi, Lind, partenera lui în mai multe escapade în care îl ademeniseră pe Sham, îşi puse degetul pe buzele lui.

– Domnule Mbenday, zise Vurinam, pot să sugerez să-i dăm drumul & să-l încurajăm pe acest liliac să zboare? Pun pariu c-o să se întoarcă la Sham. Putem s-o întrebăm pe această recuperatoare de unde a venit?

– Bună idee. Cred că e o *sugestie reuşită.* Căpitane, daţi comanda? se uită Mbenday spre Naphi.

Căpitanul privi de la un chip la altul. Unele erau îndreptate tânjind spre *Talpa ferox.* Altele arătau abătute. Aproape că puteai auzi bătăile de aripi cu care banii pe care şi-i imaginaseră în propriile buzunare din imaginara vânătoare reuşită a lui Jack Zeflemistul îşi luau imaginarul zbor. Dar & mai mulţi - numără căpitanul vizibil, cu grijă - nu făceau asta. Dincolo de cerinţa plină de curtoazie a lui Mbenday se observa revolta.

Căpitanul privi în jos. Dinăuntrul ei se auzi un sunet. O răsuflare. Înălţă capul & începu să jelească, ridicând privirea din ce în ce mai sus, până ce ajunse să se uite direct în cerul care se înclina în jos, apoi urlă. Un bocet lung, puternic. Un moment de tânguire după un moment pierdut. Echipajul o înţelese şi tăcu. Era, totuşi, un căpitan bun.

Femeia termină. Privi în jos. Eliberă liliacul în braţele lui Sirocco.

– Domnule Mbenday, zise ea, cu voce perfect calmă, găseşte-ne o bifurcaţie. Acari, pregătiţi-vă. Doamnă, madam, Sirocco, recuperatoare, persoană... Fără pauză, continuă: Liliacul, credem, îşi aminteşte direcţia din care a venit & are încredere în tine, este?

Recuperatoarea ridică din umeri. Dacă Sirocco zâmbea, era la fel de subtil pe cât de dificil de observat.

– O să rămân prin preajmă, spuse ea. Precis sunt ceva recuperări pe drum.

– La posturi! strigă căpitanul.

Trenul se scutură când motoarele porniră.

– Găsiţi-ne un drum pe lângă haznaua asta. Vânăm un tânăr coleg de tren, pe nume Sham ap Soorap.

Capitolul şaizeci & şapte

Făcând volte, comutând expert în direcţia & împotriva vântului, alunecând de pe o şină pe alta cu atingeri rapide ale acelor de macaz, soseau călătorii. O comunitate de trenari, în vehicule cu un singur vagon. Toate erau uşoare, făcute din lemn întărit prin ardere. Niciunul nu era îngreunat de vreo locomotivă & ele săltau în vânt, având catarge peticite în mod complex cu vele triunghiulare. Pânzele lor bubuiau smulse de vânt. Trenurile eoliene se târau în zigzag peste marea de fier. La prora vehiculului ce rula în frunte se afla Sham.

Încă se minuna de deplasarea tăcută. (Chiar pe când îşi dorea ca să se mişte naibii mai repede.) Vocabularul lui de zăngănume nu-i era de ajutor cu aceşti nomazi; roţile lor erau doar lemn, iar vibraţiile pe care le transmiteau picioarelor lui erau mai moi & mai şoptite decât tot ce cunoscuse. Când avea să se întoarcă în Streggeye, trebuia să introducă noi cuvinte. *Hrahumul* unei schimbări de linie îndemânatic executate, *tehtehtehul* unei strâmtori lungi.

Recuperatorii lui, neamul Bajjer, urmau un corp de salahori soboli: cârtiţe de dimensiunea unui cal, cu blana roşie, care se mişcau iute, arţăgoase de la natură & o dată în plus din cauza plonjoanelor uliilor domesticiţi de Bajjeri & a clămpănitului câinilor ce alergau împreună cu ei, pe lângă şine, din cauza vânătorilor care le hărţuiau cu suliţe pentru a le obosi. Cărucioarele se împleteau cu căile animalelor, mişcându-se simultan, cu velele balansându-se.

Această vânătoare era oportunistă, o încercare a norocului pe drum înspre & dinspre capcanele de plasă de unde Bajjerii îşi procurau majoritatea cărnii. În una dintre aceste vânători îl găsiseră pe Sham, care halucina de foame & epuizare.

În ultimele zile, băiatul se obişnuise cu condimentele cu care găteau salvatorii lui & cu carnea de cârtiţă uscată la aer cu care îi readuseseră sănătatea. Purta ce îi mai rămăsese din vechile lui haine & ce nu era atât de mare încât să cadă de pe el, împreună cu veşmintele de blană & piele ale Bajjerilor.

Un bărbat doar puţin mai în vârstă decât Sham se apropie prin spatele lui. Oare cum se numea, Stoffer sau aşa ceva? Era unul dintre cei care legau câteva vorbe în creola de şină, însă era dornic să înveţe mai multe. Cu câţiva Bajjeri, Sham putuse să înjghebe conversaţii ezitante în limba mixtă simplă.

Sham ştia că graba lui începuse să-i enerveze.

– Deci..., făcu el. Când? Când Manihiki?

Tânărul ridică din umeri. Sham nici măcar nu ştia sigur dacă se îndreptau într-acolo.

Fără îndoială, Bajjerii îi salvaseră viaţa. Sham ştia că nu avea dreptul sau motiv să se aştepte ca oamenii să-şi întrerupă, & ei, ritmurile propriilor vieţi. Dar era disperat, nerăbdător & nu se putea abţine să nu întrebe. Călătoriile nomazilor pe şine îi duceau din când în când, înţelese el, în puncte de comerţ, unde ar fi putut să-l lase. Majoritatea acelora erau târguşoare & comunităţi de vânători izolate în marea de fier. Oraşe de piraţi, de asemenea. Ei bine, asta ar fi fost interesant. Totuna. Uneori, totuşi, făceau afaceri într-unul dintre centrele mai mari - absolut întâmplător Manihiki.

Atât cât îşi dădea Sham seama, campania lui fervent de cerşit îi convinsese pe Bajjeri să facă din oraşul acela o oprire în călătoria lor nesfârşită mai curând decât s-ar fi întâmplat altminteri. Chiar dacă avea să fie, fără îndoială, periculos, era cea mai bună ocazie pentru el să găsească o cale pentru a ajunge acasă sau a-i urma pe fraţii Shroake. Între timp, nu putea decât să se consoleze cu două lucruri: unu - că acum călătorea mult mai rapid decât ar fi făcut-o de unul singur; & doi - că nu era mort.

Sham încercă să înveţe să navigheze cu vele. Nu putea să nu fie mereu îngrijorat de soarta lui Caldera & Dero. Marina avea să-i vâneze. Se consola ştiind că niciodată, niciunde, în nici-o parte a mării de fier, nu exista o pereche mai bună decât Caldera & Dero Shroake care să scape chiar & de un inamic atât de total. Asta îi desena un zâmbet pe chip.

Gândurile îndreptate spre familia aceea îi amintiră ceva. Sham le spusese salvatorilor săi atât cât putuse din povestea lui, dar ei nu păruseră foarte surprinşi. Ceea ce, în schimb, îl surprinse pe el. Poate că-i salvaseră dintotdeauna pe naufragiaţi & făcuseră pe gazdele pentru călătorii fascinaţi, se gândi.

Iar înăuntrul lui se stârni o amintire. Ceva ce Caldera îi spusese în bucătăria ei înţesată de recuperări, despre pregătirile părinţilor ei, despre cercetările lor. Erau cercetători ai mării de fier. Se pregătiseră asiduu pentru călătoria lor. Căutaseră & investigaseră, îşi aminti Sham dintr-odată, anumite competenţe printre nomazii mării de fier.

– Shroake, întrebă el. Îi ştii? Shroake? Într-un tren? *Shrood?* murmurară Bajjerii unii către ceilalţi. *Shott? Shraht?*

– Shroake!

Ah! Unul sau doi îşi aminteau de numele acela.

– Ani în spate, spuse unul. Învăţat şine.

– Ce v-au întrebat? se interesă Sham.

O nouă rundă de murmure.

– Ceruri, spuseră ei.

Ceruri?

– Poveşti. Despre...

Murmur, murmur, murmur, Bajjerii deliberau pentru cel mai bun cuvânt.

– Ocolire, spuse cineva. Îngeri furioşi.

„Mda”, gândi Sham tensionat. Din nou ocolirea.

– Plâns, spuseră Bajjerii. Plâns veşnic.

Da, mai auzise asta undeva. Ocoleşte plângerea. Indiferent de interpretare, se gândi Sham, nu prea sună a rai.

Capitolul şaizeci & opt

În majoritatea serilor, Bajjerii din trupa lui găseau un loc unde se întâlneau şinele şi-şi împrejmuiau materialul rulant cât puteau de bine, apoi făceau foc pe pământul mării de fier. Găteau & dezbăteau lucruri. Lăsau câinii semisălbatici care vânau alături de ei să vină la lumină & la căldură.

Ca musafir - iniţial de onoare, acum, se temea, devenit niţel pacoste -, Sham primea porţii decente. Altădată ar fi fost fascinat de specificul acestui stil de viaţă: ar fi învăţat să arunce cu undiţa, să prindă în plasă gândaci zburători, să fredoneze cântecele, să joace cu zaruri, să strige chemările ce ademeneau păsările de vânătoare. Doar că momentul nu era tocmai potrivit. În fiecare dimineaţă se trezea devreme, privea orizontul, dincolo de muşuroaiele de cârtiţă & de movilele de termite, drept în faţă & ignorând grotele ocazionale de recuperări.

Când echipajul Bajjer al lui Sham văzu velele altui grup, viră ca să-l întâlnească. Băiatului îi venea să plângă, în timp ce ei o luară pe îndelete, adunară cărucioarele laolaltă ca să cineze voioşi, schimbară veşti & bârfe, pe care diverşi entuziaşti le traduceau în şoaptă la urechea lui Sham.

– Ah, ei spune că persoana asta a murit, leu-furnici a mâncat.

O pauză, un doliu de o clipă.

– Grupul ălălalt a găsit... ăăă... loc de vânat... e bun, ei spune că noi trebuie merge.

Oh, *la naiba,* vă rog, nu! gândi Sham.

– Ei vrea să ştie cine este tu. Cum găseşte noi la tine.

Bajjerii spuseră povestea fraţilor Shroake, a piraţilor, a lui Sham & a marinei.

În noaptea aceea fură mai multe sărituri dintr-un cărucior în altul decât de obicei. Sham era îmbujorat & speriat de atenţiile directe ale unei fete Bajjer, cam de vârsta lui. După ezitări profund agitate, o evită & fugi în pat, unde încercă din răsputeri & fără succes să doarmă. „Altă dată”, gândi el din nou, ah, dacă ar fi fost altă dată.

În dimineaţa următoare, grupurile se despărţiră cu urări de adio ceremonioase & Sham îşi dădu seama că făcuseră schimb între câţiva membri. Toată socializarea, presupuse el, costase doar o jumătate de zi sau aşa ceva. Dar peste câteva zile văzu vele care se apropiau mai rapid & crezu că o să plângă de frustrare.

De data asta, însă, nu avea să fie vorba despre relaxare, pălăvrăgeală sau cină. Nou-veniţii dădeau alarma cu trompete & fluturau steaguri. Când se apropiară suficient, văzu că aveau expresii de suferinţă & furie. Fluturau steaguri & şi arătau cu degetul. Arătau cu degetul spre Sham.

* * *

Salvatorii lui se străduiră să explice. Undeva fusese atacat ceva ce Bajjerii preţuiau. Într-un loc unde mergeau să vâneze & să recolteze. Nu era un accident & era ceva ce avea legătură cu Sham.

– Despre ce *vorbesc?* întrebă Sham.

Nu-l acuzau, deşi îl priveau cu suspiciune & mânie. Era mai degrabă ceva nefondat decât responsabilitate. Nimic nu era sigur; aceşti călători nu văzuseră nimic la prima mână, transmiteau informaţii neclare, aşa cum le fuseseră transmise & lor. Dar chiar dacă detaliile păliseră odată cu creşterea distanţei faţă de sursă, şoaptele ce alergau de-a lungul liniei & printre grupurile de călători asociau ceea ce se întâmplase - un soi de abominaţie, comisă de piraţi feroce, măcelărirea unui grup & otrăvirea traseelor lor - de povestea salvării lui Sham din capcana de viermi.

Puţinii supravieţuitori ai atacului spuseseră că autorii masacrului căutau pe cineva, cerând informaţii pentru a înceta măcelul. Un băiat pierdut. Un băiat din Streggeye se pierduse & fugise de piraţi.

– Mergem.

Toată lumea îşi pregăti cărucioarele & armele.

– Uite. Toţi Bajjer merg.

Spre est. Spre locul unde se întâmplase ceea ce se întâmplase, oriunde ar fi fost asta. Departe de Manihiki & de orice direcţie pe care ar fi putut s-o urmeze fraţii Shroake.

– Dar...

Sham voia să implore, pe jumătate. „Nu mai putem pierde timp.” Dar cum ar fi putut s-o facă? Erau din tribul lor. Cum să nu se fi dus?

* * *

Nimic nu-i pregăti. După trei zile de călătorie spre est, cele două grupuri, navigând împreună, ajunseră la periferia liniei unde avusese loc atacul. Unde Sham crezuse că ar putea găsi fugari răniţi, poate rămăşiţe ale morţilor, un grup maltratat pe cărucioare cu pânze.

Aerul era plin de duhoare. Chimicale, mai rău decât orice fabrică pe care o mirosise Sham vreodată. Rulară spre fum.

– Priviţi, arătă Sham.

Un miros urât venea de dedesubt. Sham făcu ochii mari. Petrol & apă reziduală, pe pământul dintre şine, pe rădăcinile copacilor, picurând din ramuri, pe şinele propriu-zise. Cu chipurile încruntate, trenarii comutară macazuri, se legănară, virară.

Se lăsă o tăcere îndurerată. Chiar & roţile păreau mute, când ajunseră la resturile despicate & împrăştiate ale flotei Bajjer. La periferia câmpului vizual, Sham zări un turn, o locomotivă uriaşă, dintre cele care împestriţau marea de fier, care îşi trăgea energia din adâncul

pământului plat. Era lipsită de mişcare, nu ardea niciun surplus.

– E o deversare? întrebă el. A avut loc o explozie? Asta s-a întâmplat aici?

Se apropiau & alte vele. Grupurile convergeau, pe măsură ce se ducea vorba. Prin semnale, prin steaguri colorate, schimbau puţinele informaţii cunoscute, mergând în continuare, încet, cu & mai mult dezgust & nefericire, într-o zonă care părea că aproape se dizolvă, îmbibată & distrusă de lături industriale, defoliante & toxine.

– Asta nu-i o platformă de foraj distrusă, spuse Sham.

Fusese un vandalism, o măcelărire a peisajului. Cineva le expediase Bajjerilor un mesaj. Aici nu avea să mai crească nici-o recoltă sălbatică. Nu era nimic de vânat & nu avea să mai fie vreme de ani de zile. Pământul era nemişcat, toate animalele putrezeau în vizuini.

Printre vehiculele ce se apropiau, Sham văzu unul mult mai mare decât cărucioarele de lemn care zdroncăneau. De jur împrejurul lui, toţi Bajjerii priveau încruntaţi actul acela de război petrolier. Băiatul miji ochii. Trenul mare venea din depărtare, evacuând gaze de eşapament de la o locomotivă diesel.

În ciuda ravagiilor din jurul lui, a descurajării & furiei companionilor săi, Sham tresări din tot corpul de şoc, pentru că trenul care se apropia prin terenurile de vânătoare distruse, escortat de cărucioare Bajjer ce se mişcau rapid, tăindu-şi drum prin marea de fier proaspăt distrusă, era *Medes.*

În timp ce Bajjerii priveau neajutoraţi catastrofa, Sham lăsă să-i scape un chiot de bucurie, apoi încă în timp ce, ca un tunet care-l înghiontea, năpustindu-se din cer într-un sărut aspru de adulmecare, Fie-zi liliacul i se aruncă în braţe.

Partea a şasea

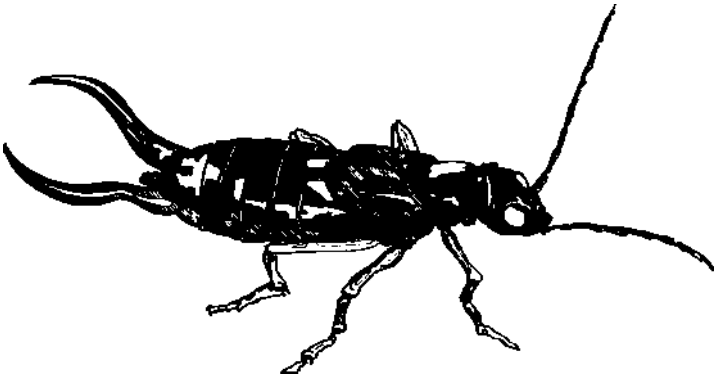

Urechelniţă
Dermaptera monstruosus

Reproducere cu permisiunea arhivelor
Societăţii de Binefacere a Cârtiţarilor din Streggeye

Capitolul şaizeci & nouă

Trenul în care cei doi Shroake trecură dincolo de orice orizont pe care l-ar fi putut vedea majoritatea trenarilor era grav avariat & scârţâia. Aici începură necazurile lor.

De fapt...

În realitate, nu-i vremea pentru fraţii Shroake. Nu încă. Fraza aceea - aici începură necazurile - este străveche. Fusese punctul de reazem al multor poveşti, momentul în care totul este mult mai mare & mai vertiginos decât s-ar fi gândit cineva. Este în natura lucrurilor.

Numele nostru, al celor care vorbim limba ştiinţei, este *Homo sapiens* - persoană înţeleaptă. Dar am fost descrişi în multe alte feluri. *Homo narrans, juridicus, ludens, diaspora:* suntem & persoane care spun poveşti, legale, care joacă jocuri sau risipite. Adevărat, dar incomplet.

Secretul stă în fraza cea veche. Suntem, am fost dintotdeauna & vom fi mereu *Homo vorago aperientis:* persoana în faţa căreia se deschide un hău vast & impresionant.

Capitolul şaptezeci

Trenul venea dinspre est & sud. Urla, fluiera, călătorind prin & în afara mării de fier cunoscute. Sufla o respiraţie de motorină. O cârtiţieră de toate zilele, preschimbată de urgenţă & de o anume direcţie în ceva mai mult decât sine, în ceva mai grandios, mai cutezătoare & flamboaiantă.

Medes nu era singur. Venea ca parte dintr-o multitudine, în sincopă cu ţăcănitul sacadat al roţilor lui de fier se auzea iureşul de lemn dur al unui detaşament de război Bajjer, purtat de vânt în urma sa. Ca un prădător uriaş domesticit doar pe jumătate, *Pinschonul* subteran mârâia rapid în lumină acolo unde şinele îi permiteau, apoi se afunda săpând tuneluri de-a lungul vânătorilor & pe sub ei.

Aplecat în afara *Medesului,* Sham era căpetenia unei armade. „Nu te gândi prea mult la asta”, spuse vocea dinăuntrul lui. „Nici măcar nu te gândi la ea. Ai o treabă de făcut.”

Fusese o regăsire dulce-amară, pe pământurile zobite ale Bajjerilor. Desigur, erupţia de entuziasm a revederii partea colegilor de tren îl făcuse pe Sham să verse lacrimi de fericire. Lacrimile rămăseseră însă & bucuria dispăruse când auzi ce se întâmplase, pierderea lui Klimy & a lui Teodoso în faţa unui monstru venit din cerul cel rău.

– Cineva ne-a pedepsit, spuse un războinic Bajjer, privind băltoacele de scurgeri spumoase din ceea ce fusese sol fertil. Cine? Pentru ce?

– Cine, răspunse Sirocco, e uşor.

Se aplecase peste chepengul subteranului.

– Tu! făcu Sham.

– Mă bucur să te revăd, tinere, îşi atinse ea borul unei pălării imaginare.

– Ce faci *tu* aici?

– Sham!

Era Hob Vurinam. Cu braţele întinse larg, cu cosiţele vag de dandy & mai jumulite decât de obicei în urma călătoriei nemiloase, cu oboseala făcându-l să pară mult mai bătrân decât era, dar cu faţa ridată întinsă de încântare. Îl înhăţă pe Sham & se bătură pe spate în semn de salut, iar Vurinam îi ciufuli băiatului părul mai lăţos mult mai mult timp decât aţi fi crezut, devenind stânjenit abia după câteva secunde.

Iată-i & pe Mbenday, ţopăind de pe un picior pe altul, aproape la fel de viguros în întâmpinarea sa, pe Kiragabo Luck, mai reţinută, dar nu cu mult, pe Shappy, toţi colegii lui de tren, & dintr-odată doctoriţa Fremlo, spre ţipătul fericit al lui Sham, oferindu-i acestuia o îmbrăţişare uriaşă & prelungă, iar apoi ţinându-l la distanţă de un braţ & scuturându-i mâna.

– Dacă nu era ea, nu te-am fi găsit niciodată, spuse Mbenday arătând spre recuperatoare. Ştie cum să urmărească indicii, a observat liliacul, pe urmă au fost zvonuri că te-a prins cineva, apoi că s-a întâmplat ceva teribil. Dar ea a fost.

– Eu? zise Sirocco aruncând o privire în măruntaiele *Pinschonului.* Eu sunt aici doar pentru recuperare.

Oamenii se înşirară ca să-l întâmpine pe băiatul regăsit. Chiar & Lind & Yashkan îi scuturară mâna, ursuzi, dar nu complet lipsiţi de graţie. Apoi, pe neaşteptate, apăru & căpitanul Naphi.

Rămase în spate. Sham ezită. Era fericit s-o vadă? Nefericit? Nu putea spune. Femeia arăta niţel împuţinată. Micşorată? Purta - Sham clipi când văzu - un bandaj înfăşurat în jurul braţului artificial. Îi făcu o plecăciune & căpitanul se înclină drept răspuns.

– Ap Soorap, spuse ea, sunt mulţumită să văd că eşti în viaţă. Am muncit din greu. Am renunţat la multe ca să te găsim. La *multe.*

– Cum aţi ştiut unde sunt? întrebă el. De ce-aţi întrerupt vânătoarea? Atunci... Privi la toată duhoarea dimprejur....atunci cine?

– Cine-a făcut asta? întrebă Sirocco. Tu cine crezi?

– Piraţii! strigă cineva.

Sirocco clătină din cap.

– Acolo! Vedeţi aia? arătă ea un şanţ de decantare. Petrolul ăla - o să mă scuzaţi, dar după cum vă puteţi imagina, mă pricep la reziduuri & scurgeri -, acel petrol anume... Vântură cu mâna aer spre ea şi-l amuşină ca o cunoscătoare... .este folosit aproape exclusiv de o singură forţă. Marina ferată din Manihiki.

Se lăsă tăcerea.

– Acolo, arătă ea o tufă nu chiar moartă, dar din care picurau resturi de frunze degradate enzimatic în zoaie, ca un limax peste care s-a presărat sare, este defoliantul lor preferat.

– Am auzit c-au fost piraţii, insistă aceeaşi voce.

– E posibil să fi navigat sub steagul cu craniu & chei, ridică Sirocco din umeri, dar...

Salută în batjocură.

– Ce *vor?* întrebă Sham. Apoi, privind peste numeroşii Bajjeri mohorâţi, zise: Ştiu de ce. Căutau informaţii & i-au pedepsit pe Bajjeri din cauza celor pe care i-au ajutat cândva.

– Poftim? făcu Vurinam. Pe cine-au ajutat?

– Voiau informaţii despre mine, spuse Sham, & despre oamenii pe care încerc să-i găsesc. Iar ei îi pedepsesc pe oamenii ăştia. Pentru că au învăţat pe cineva despre marea de fier.

Bajjerii care îl puteau înţelege încuviinţară.

– Shroake, zise cineva.

– Shroake, încuviinţă Sham.

Bucăţica aceea de istorie! Investigaţia aceea, făcută de părinţii Calderei & ai lui Dero, întâlnirea cu minţile acelea. După atâţia ani, pământul acesta masacrat era costul pe care Bajjerii fuseseră nevoiţi să-l plătească pentru că-i ajutaseră pe Shroake să găsească un drum spre rai & spre eternitatea lacrimilor. Pentru că-i ajutaseră pe ei & acum pentru că-l ajutaseră pe el.

– Are cineva de gând, interveni Fremlo, & prin „cineva" mă refer la tine, Sham ap Soorap, să explice, vă rog, în numele Chipurilor-de-Piatră & al Privirii Lor Austere, despre ce *vorbiţi?*

Aşa că, omiţând momentan detaliile & promiţând că va reveni asupra lor, Sham povesti adunării despre fraţii Shroake, despre familia lor & despre munca familiei lor, despre odiseea lor spre ceva de care erau destul de nesiguri & despre ce & cine îi vâna.

Bajjerii nu aveau difuzoare, dar Sirocco avea trei.

– Nu-mi vine să cred c-a venit după mine, îi şopti Sham lui Vurinam, în timp ce echipamentul fu verificat & căpătă vreo doi pumni ca să meargă.

Privi la căpitanul Naphi, care se afla pe platforma ei.

– Păi..., zise Vurinam & ridică din umeri. O să-ţi spun mai târziu.

Sham văzu cum căpitanul verifica din nou scanerul, din nou & din nou, dar astfel de scânteieri ale nostalgiei pentru vânătoarea pe care aproape că o reuşise erau cu siguranţă scuzabile. Când vorbi, vocea ei era fermă:

– Pot să vă sugerez să ajungem la un soi de ordine?

Unul câte unul, megafoanele de pe toate vehiculele răsunară de repetiţii, traduceri & dezbateri, până ce toată lumea de faţă înţelese despre ce era vorba. Că, în rezumat, Sham căuta o fată & un băiat hăituiţi.

– Indiferent ce decideţi, spuse Sham, eu mă duc după ei. Trebuie. Au nevoie de ajutor.

Bajjerii erau furioşi. Morţii & pământul, spuneau ei, şoptind traduceri către Sham printre exortări, cer răzbunare.

– Nu vă gândiţi că aceia care au făcut asta au terminat cu voi, zise Sham. N-au terminat până nu vor căpăta ce doresc.

Cuvântul fu repede tradus & tot mai mulţi Bajjeri începură să-l pronunţe în creola de şină. După o pauză decentă, Sham continuă:

– Mai mult, în locul spre care ne îndreptăm se află un X. X necunoscuta. Dincolo de marginea hărţii. La figurat vorbind. Ştiţi ce-nseamnă X, îşi frecă el degetele laolaltă.

Noaptea ajunse la ei. Ciulinii se rostogoleau, cercetând adunarea, în timp ce din strigăte & declaraţii reieşi un consens.

Sham asculta. Lent, devenea stupefiat. Trebui să-şi muşte buzele. Indiferent dacă dintr-un simţ al justiţiei la gândul tinerilor Shroake urmăriţi de trenuri blindate, dacă din speranţă pentru o comoară, din furie faţă de această spoliere, din solidaritate cu el sau dintr-o combinaţie a acestora, un număr uimitor dintre cei prezenţi erau gata să-l urmeze.

– Dar să mergem unde? zise Mbenday. Arătă spre nămolul otrăvit. *Esenţialul* chestiei ăsteia este că nimeni nu ştie încotro au plecat Shroake.

În timpul tăcerii care urmă acelei replici, Sham se gândi. O strategie pe care n-ar fi putut s-o urmeze de unul singur, însă avea şanse când exista companie.

– Bajjerii merg peste tot, este? Pe toată marea de fier. Sirocco?

Femeia era scăldată în lumina lunii, pe carena săpătorului ei. Privi în sus, politicoasă.

– Tu trebuie să fi călătorit mult, căci recuperări sunt peste tot, iar noi la fel, privi Sham spre echipajul *Medesului.* Avem oameni din Streggeye, din Manihiki, Rockvane, Molochai, de peste tot. Suntem trenari. Ce nu ştim despre marea de fier nu merită ştiut. Cu siguranţă unul dintre noi ar recunoaşte cam orice se află acolo.

Sham divulgă ultimul secret. O dădu în vileag pe Naphi:

– Căpitane, cu mult timp în urmă, noi doi am văzut nişte imagini.

Toată lumea se întoarse spre ea, privind-o lung.

– Vreau să mă ajuţi, pentru că le-ai văzut. Dacă vrem să-i găsim pe cei doi Shroake, trebuie să aflăm încotro se duc. Aşadar, să asculte toată lumea. Spuneţi-mi unde credeţi că e chestia asta. O să vă descriu nişte locuri.

Capitolul şaptezeci & unu

Acum. În sfârşit. Cu siguranţă.

Acesta trebuie să fie momentul pentru revenirea la fraţii Shroake & la calea lor ferată. Cu siguranţă.

De fapt, chiar este ora Shroake.

* * *

Trenul ciudat se descurca. Oricât de zobit era. Oricât de scurtat, de peticit acolo unde geamurile se spărseseră, unde bestiile înhăţaseră, unde focurile frustrate trase de piraţi loviseră blindajul.

Acolo unde ecartamentele se îngustau, mecanismul său încă - abia-abia - mai funcţiona. Acolo unde panta ascendentă a şinelor ar fi fost de netrecut pentru majoritatea vehiculelor, cel al fraţilor Shroake încă - abia-abia - se descurca. Chiar & după evenimentul violent.

Biplane-pirat, foarte departe de casă, încălcau prima regulă a zborului de explorare, care era „Nu”. Îi bombardaseră din văzduh până se ascunseră sub ieşituri stâncoase. Şine prin stâncă, în întuneric, înfăşate în mătase, tuneluri făcute bârloguri de pânze-pâlnie care mănâncă trenuri. Năpârlind alte ultime vagoane, ca o şopârlă care-şi leapădă coada. Odată, aflaţi deasupra unei plaje de coifuri crăpate, urmăriră o încăierare între doi monştri din cerul-de-sus ca nişte pete, până ce unul probabil că privi în direcţia lor, pentru că-i acoperi cu bale caustice în timp ce ei o rupseră la fugă.

Caldera, arătând la fel de învineţită & la fel de obosită ca trenul ei, citea pe ecranele care mai funcţionau.

– Deci, spuse Dero.

– Deci ce? zise cu voce spartă Caldera.

– Stai. Mă gândesc.

– Dacă asta-i alta din cele nu prea bine deghizate pe care mami & tati le-au adus de la Bajjer, pe care mi-o amintesc de când eram mici, pierzi zece milioane de puncte.

– Taci *din gură!*

– Deja eşti pe minus cu şaptesprezece milioane.

– Taci *din gură!* repetă Dero. A existat odată o şoricioaică. Care trăia într-o gaură.

Când călătoreau, Caldera spunea de obicei poveştile, dar de data asta nu era aşa.

– Unde? zise fata. Între şine?

– Prost. Ar fi fost mâncată. O gaură într-un perete. În plus, ea putea să facă vrăji.

Caldera verifică nişte notiţe.

– Ce fel de vrăji?

– Vrăji care au de-a face cu beţele, hotărî Dero. Ea putea să învie betele.

Apoi fraţii Shroake scoaseră o exclamaţie de surprindere. Aerul din afara trenului fu brusc izbit de zgomot. În ungherul lor răsună o alarmă, ca & cum n-ar fi existat deja suficientă cacofonie. Deasupra lor zbura ceva care nu arăta nicicum a avion. Un fel de insectă care trepida & atârna de un petic de aer neclar.

– Ce-i aia? întrebă Dero.

– Ce face? spuse Caldera.

Apoi…

– O, Doamne, şopti Caldera. E un înger.

Nu era unul dintre trenurile cereşti uriaşe & teribile, lipsite de mecanic, îngerii pe roţi care consolidau fundaţiile. Acesta era un observator. O pasăre-colectoare. Se mişca rapid pe deasupra lor. Îşi îndreptă luciul întunecat bulbos spre direcţia lor, privindu-i fix. Fraţii îşi ţinură răsuflarea, îşi adusese propriul nor cu ea. Care evacua murdăria. Era suficient de aproape încât ei să-i poată vedea carapacea. Cu o crustă de noroi & rugină. Zgâriată & lovită. Chestia pândea în aer.

În cele din urmă se întoarse şi-şi înclină capul cu zăngănit de ciocane &, mai rapid decât orice pasăre sau liliac, dispăru într-o trâmbă de funingine.

– Asta, zise într-un târziu Caldera, a fost întrucâtva un anticlimax.

– Eşti dezamăgită? o întrebă Dero.

– Nu prea. Doar că nu-s obişnuită să văd lucruri care nu încearcă să mă omoare.

– Oho, murmură Dero, aşteaptă un minut.

* * *

Cei doi Shroake ajunseseră la ultima lor maşinărie. Trăiau înghesuiţi & închirciţi în cabina locomotivei. Dormeau cu rândul, unul în diagonală pe podea, în timp ce celălalt conducea trenul.

Dero se frecă la ochi, bău apă, mâncă o gustare din provizii (pe cale de dispariţie - şşşt!).

– De ce mergem aşa *încet?* întrebă el & adulmecă aerul. Puţim.

– Tu puţi, zise Caldera. Eu sunt ca o floare.

– Trebuie să mergem mai repede. Cred că aproape am ajuns.

Se legănă în faţă & în spate, ca & cum i-ar fi putut împrumuta trenului din impulsul său. Se întoarse & privi pe fereastra din spate.

– Sunt prudentă, spuse Caldera. Cred c-am auzit ceva. Asta-i viteza cea mai mare la care cred că este sigur.

– Păi, zise Dero, vorbind foarte exact, păi, cred că poate ar trebui să consideri că a merge un pic mai repede poate fi un pic mai sigur decât a nu merge aşa repede. Ştii, fiindcă avem un tren în urmă.

– Poftim?

Era adevărat. Probabil că scanerele lor erau stricate, dar era acolo, vizibil cu ochiul liber.

– De unde au *apărut?* şuieră ea.

– De după păduricea aia, cred.

– Dar nu-i nimic acolo! Iar piraţi, spuse Caldera, apoi i se tăie răsuflarea.

Se apropia & nu era ce crezuse ea. Era un tren feronaval din Manihiki. Cu siguranţă. Asta era cu totul altceva.

Fraţii Shroake se priviră.

– Până la urmă ne-au prins, şopti Dero.

– Până la urmă... Sau poate că... poate că sunt în urma noastră de foarte mult timp. Poate că ne-au urmărit tot timpul ăsta. Acum ei ştiu calea. Poate că noi le-am arătat calea.

– Cald, zise Dero ferm, mai avem o şansă. Scoate-ne de-aici. Viteză maximă. Acum!

Caldera nu se mişcă.

– Acum ar fi un moment bun, insistă Dero.

– Nu pot, îşi muşcă fata buza.

– Locomotiva?

– Locomotiva.

– Varză iarăşi?

– Iarăşi.

Băiatul o privi lung, fata îl privi lung, ofiţerii din Manihiki se apropiară.

– Ai zis că mergem încet intenţionat, spuse Dero.

– Am minţit.

– M-am gândit eu că minţi.

Ştiau cum să facă trenul Shroake să meargă atunci când avea chef să muncească, dar nu ştiau cum să ajusteze inimile & tuburile stranii de metal pe care le construiseră părinţii lor. Vehiculul bolborosea la o viteză deplorabilă.

– Deci, zise Dero, ce propui să facem?

Caldera se aplecă pe fereastră.

– Ştii, zise ea în cele din urmă cu un entuziasm tot mai mare, de fapt nu cred că ne-au văzut. Uite cum comută. Ştiu că suntem undeva aici, dar...

Fata coti cu energie reînnoită. Îi duse peste ace de macaz ce virau şinele aproape de o faleză care se

întrezărea. Cu vegetaţie deasă & bogată. Călătoria lor lungă deja stropise cu noroi & cu praf flancurile trenului.

– Bun, spuse ea. Încetini & mai mult, apoi opri trenul în umbre. Repede!

Se căţără prin chepengul din acoperiş, cu un cârlig, iar mâinile ei smulseră plante de pe proeminenţe. Dero făcu la fel, până ce stătură sub o bucată mare de chestii verzi, zemoase & puternic mirositoare. Îşi drapară vehiculul cu târâtoarele.

– Asta-i un plan *absurd,* zise Dero, în timp ce se furişau înapoi înăuntru. Îţi aştept cu nerăbdare îmbunătăţirile. Iar văicăreala ajută *teribil.*

De aproape, trenul Shroake era o chestie absurdă, îmblănită în verde, neconvingătoare. Dar poate, în contrastele luminii puternice de pe marea de fier, la mile distanţă, din mişcare, sărmanul lor transportor ponosit putea trece drept un nimic căţărător demn de ignorat. Dero & Caldera aşteptară. Urmăriră cu privirea, prin geamul murdar & din spatele unor franjuri verzi, trenul care se apropia.

– Întotdeauna am ştiut că mami & tati îi enervau, spuse Dero.

El & Caldera se prinseră de mâini. Aşteptară. Trenul de marină se apropie. Veni tot mai aproape de ei, era în rând cu ei, la doar câteva lăţimi de şină distanţă.

Trecu mai departe. În fine, fraţii Shroake expirară.

– Chestia asta abia mai merge, zise Dero în cele din urmă. Trase un şut în peretele vagonului. Ce-o să facem?

– O să ne găsească din nou, ştii asta, răspunse Caldera. Chiar nu cred că putem trece pe lângă ei. Probabil o să ne găsească.

– Mda, încuviinţă Dero. Vreme de o secundă teribilă & tristă, păru că avea de gând să plângă. Deci ce-o să facem?

– Ce putem face? zise Caldera într-un târziu. Continuăm să încercăm. Facem tot ce putem.

Ridică din umeri. După un minut & fratele ei făcu la fel.

Capitolul şaptezeci & doi

Detaliile sunt distincte, particularităţile sunt particulare, dar tendinţa este clară. Evenimentul, întâlnirea & perseverarea, degradarea lentă a trenului Shroake, continuarea contrar tuturor aşteptărilor. Asta s-a întâmplat până acum.

Trenul a rămas o umbră ponosită a lui însuşi. Însă asta este marea de fier. Cu siguranţă o surpriză & mai însemnată este că fraţii Shroake sunt încă aici.

Cine poate spune ce ar admite Dero? Dar Caldera, cu siguranţă, e uimită.

* * *

– Acum chiar c-ai făcut-o!

Caldera nici măcar nu mai ştia cu cine vorbea.

Era cel mai pur & mai nemeritat noroc că trenul din Manihiki nu făcuse cale întoarsă & nu dăduse peste ei. Cu toate astea, altcineva se afla pe urmele lor.

Trenul Shroake, convins să prindă puteri pentru ultima dată, se târa de pe o linie pe alta. Acum nu se mai puteau ascunde. Nimic de pe marea aceasta de fier ultraperiferică - nu peisajul, nu fauna, nu flora, nici măcar şinele însele - nu se comporta aşa cum ar fi trebuit. Trecură poduri care duceau & aduceau de nicăieri, care-şi schimbau direcţia de mers la apexul curbelor lor; linii care spiralau în josul dolinelor. Păsări mult mai mari decât ar fi trebuit să fie, poate un pic prea îngreunate, zburând la o înălţime suficient de mare ca să gâdile cerul-de-sus.

– Poate, şopti Dero, că toate liniile de aici sunt înceţoşate & poate că există păsări pe cer & chestiile cu adevărat rele din cerul-de-sus fac copii.

Caldera & Dero erau cufundaţi în hărţi şi-şi tachinau afectuos părinţii morţi pentru mâzgălituri. Făceau planuri. Clipeau prea des & le era foame. Dero se răstea la sora lui, iar ea vorbea tot mai puţin, uneori deloc cu orele.

Acum se apropia un tren, care îi alerga cu intenţie clară.

– Chiar c-ai făcut-o! repetă Caldera.

Briganzi locali, gândi ea, un tren de luptă compact & feroce, din insulele din apropiere, pline, zicea legenda, de monstruozităţi & minuni, trenuri care alergau înapoi prin timp & care, se părea, fie auziseră de fraţii Shroake, fie îi întâmpinau la fel de beligerant pe toţi străinii.

– Ai făcut-o ca să te afli în treabă! ţipă Caldera & împinse înainte de manete, ceea ce nu mai rezolvă nimic.

Cândva ar fi depăşit un astfel de inamic fără să se ostenească să se întrerupă din sandvişuri & jocul de table. Acum locomotiva lor şuiera & se împleticea ca un catâr muribund. Dero comută pe altă linie, iar urmăritorii câştigară avans. Mârâitul locomotivei lor pe motorină crescu.

Un ultim impuls, o nouă acceleraţie. Caldera îşi ţinu respiraţia.

Auzi un foc de tun. Închise ochii. Dar nu-i nimeri nimic. Trenul răpăi sub o ploaie de pământ.

– Cal! strigă Dero.

O ploaie de proiectile lovea trenul ce se afla pe urmele lor. Pietre, săgeţi, arme mici. Nimic devastator, dar suficient ca să-i încurce, să-i zăpăcească & să-i rănească pe atacatorii din terenurile sălbatice, care se bulucirăă să-şi întoarcă armele spre noua ameninţare.

Cărucioare purtate de vânt! Comutând & călărind şinele cu o iscusinţă pe care era o plăcere s-o vezi; navigând în volte de pe o linie pe alta; trăgând cu catapulte, praştii, arbalete & pistoale; aici apropiindu-se, aici depărtându-se. Iar apropiindu-se de companionii săi

de navigaţie, de trenul-brigand care comuta între linii, venea o cârtiţieră. O cârtiţieră aflată la mile & mile & mile de orice traseu al sobolilor.

Vagoanele cu vele se împrăştiară, trăgând în timp ce se depărtau. Cârtiţieră se apropie rapid. Tunurile ei cu harpoane erau ridicate. Înfruntă atacatorul pe aceeaşi şină, îndreptându-se direct spre el. Caldera clătină din cap.

– *Ce face?* şopti ea.

Nici măcar o cârtiţieră în cea mai bună formă nu se putea măsura cu despoţii războinici locali. „Mersi că ne-ai salvat”, gândi Caldera. „Mi-aş dori să nu mori.” Numără invers secundele până la impact. „Zece”, gândi. „Nouă. Opt.”

Însă nu; fusese o provocare bine judecată. Briganzii tresăriră. Un macaz & se îndepărtară din drumul cârtiţierei, în slalom. Apoi pământul sări dintr-odată, ca un animal întărâtat.

De dedesubt apăru o maşinărie de fărâmat. Încălcând toate tabuurile mării de fier, un subteran se izbi de *traverse,* curbă şinele & trimise trenul-pirat în aer, izbindu-l apoi de pământ. Cârtiţieră încetini. Trenarii priveau. Piraţii se văicăreau. Praful se înălţase. Se lăsă tăcerea.

Apoi:

– Le-am venit de hac!

Fraţii Shroake cunoşteau vocea aceea. Caldera îl prinse pe Dero de braţ. Pe acoperişul locomotivei cârtiţierei se afla un tânăr.

– Stai niţel, zise Dero, e... nu ştii...

Dar Caldera chiui. Silueta înălţă stângaci un pistol. Îi făcu cu mâna.

Privi prin yarzi de aer, peste yarzi de şine, prin fereastra propriului ei vehicul ponosit ca vai de el, direct în ochii obosiţi ca vai de ei ai Calderei Shroake. Cu alt chiuit ca de sirenă, ca un tren ce-şi anunţa triumful unei călătorii reuşite cu bine, la o sosire, Caldera se aplecă pe

fereastră şi-i făcu cu mâna, în acelaşi timp, fiecare în propriul lui tren, ea & nou-venitul, Sham ap Soorap, zâmbiră.

Partea a şaptea

Iepure-vampir
Lepus cruentus

Reproducere cu permisiunea arhivelor
Societăţii de Binefacere a Cârtiţarilor din Streggeye

Capitolul şaptezeci & trei

– Niciunul dintre voi nu trebuie s-o facă, spuse Sham. Nici măcar nu mă aştept la vreunul dintre voi. Nici nu merit s-o faceţi. Da, normal că merg mai departe. Zâmbi & adăugă: Cu ei.

Caldera zâmbi & ea. *Mulţumesc,* îi spuse pe muteşte.

Dintre Bajjerii care rămăseseră până aici în călătoria aceasta, majoritatea plecaseră după Bătălia pentru Salvarea Fraţilor Shroake. Acum aceştia erau - cel puţin deocamdată - salvaţi. Singurul motiv pentru a continua era o expediţie pentru ceva ce se afla dincolo de imaginile pe care Bajjerii & companionii lor nu le văzuseră niciodată. Majoritatea Bajjerilor nu erau prea interesaţi de expediţii. Existau & excepţii. Existau de asemenea cei care insistau cu privire la trenul marinei din Manihiki, despre care cei doi Shroake le spuseseră că se afla în apropiere.

Echipajul *Medesului,* care fusese cândva o cârtiţieră & acum era nu-ştia-nimeni-exact-ce-anume, după ce înfăptuise salvarea pe care i-o promisese lui Sham, nu era obligat să continue mai mult decât Bajjerii. Căpitanul, dacă ea încă mai era căpitan, îşi făcea de lucru cu dispozitivul ei de urmărire.

– Eu mai rămân totuşi niţel cu voi, dacă nu obiectează nimeni, spuse Sirocco.

– Ah, zise Vurinam, suntem atât de aproape acum! De ce să nu vedem ce putem găsi?

Vorbise pentru marea masă a echipajului. Cei pentru care n-o făcuse se alăturară grosului de cărucioare Bajjer, plângându-se de transportul neortodox, pentru a porni cătinel înapoi spre est, spre lumea cunoscută.

– Căpitane Naphi? întrebă Sham.

Femeia ridică ochii, tresărind. Încă butona la mecanismul de urmărire, cu o unealtă ce îi ieşea din braţ. Cel pe care acum echipajul îl numea braţul ei artificial artificial.

– Ar trebui să-i arunci nenorocita aia de chestie lui Jack Zeflemistul, murmură Fremlo.

– Rămân cu trenul meu, spuse în cele din urmă Naphi, revenind la ceea făcea.

Aşadar asta se lămurise.

Cei care se întorceau & cei care mergeau mai departe se separară cu camaraderie & fără ranchiună, fluturând din mâini la despărţire. Flotila de trenuri cu vele se împrăştie înapoi, înspre munţii îndepărtaţi.

Cercetătorii se ciondăniră pe harta-cheie.

– Cum vi se pare asta? ţipa câte unul & repeta strigând descrierea pe care o oferise Sham, cu ajutorul murmurat al căpitanului.

Apoi dezbateri: aia arată ca locul cutare; nu, ai înnebunit, ăla-i cum-îi-zice; & nu exista o poveste despre dealurile astea sau alea? Cărucioare-cercetaş ale Bajjerilor alergară către toate direcţiile propuse, până când se conveni asupra deplasării generale către înainte, iar *Medes,* vehiculele Bajjer rămase & *Pinschonul* porniră.

Dero & Caldera îşi priviră propriul tren dispărând în urma lor. Casa lor rulantă, atâta amar de vreme.

– N-aveaţi încotro, spuse Sham calm. Se descompunea.

Un timp, niciunul dintre cei doi Shroake nu scoase vreun cuvânt.

– Mulţumesc că ne-ai lăsat să continuăm, vorbi Dero în cele din urmă. Să-ţi folosim trenul.

„Nu-i chiar al meu”, gândi Sham. Îi lăsă pe fraţii Shroake să-şi ia rămas-bun.

Absorbită de munca ei ciudată în spatele *Medesului,* căpitanul scoase un *hm* de triumf. Fie-zi vira pe deasupra. Aerul din zonele acestea îndepărtate părea să-l deruteze. Se înălţă într-un arc & se curbă abrupt înapoi

spre tren. Indreptându-se nu direct spre Sham, ci spre ultimul vagon. Îi dădu ocol căpitanului Naphi, care privea înapoi spre drumul pe care veniseră, spre filosofia ei pierdută, ca un galion de pupa derutat. Nimeni n-o deranjă. Nimeni nu obiectă faţă de comenzile ei inversate. Îşi făcea de lucru cu maşinăria ei, în timp ce liliacul îi dădea târcoale.

Chiar & aici erau recuperări, iar o dată sau de două ori văzură resturi de trenuri distruse. Avansau încet - erau zile în care sigur apucaseră greşit & întregul grup dădea cu spatele sau râşnea spre bifurcaţiile care le permiteau să se întoarcă. Dar deveniră mai buni la desluşirea indiciilor. Demarajele greşite se împuţinară.

Până la urmă, avură o metodă de a şti când greşeau: cu un simţ calm & din ce în ce mai straniu, Sham descoperea, la câte o întorsătură neaşteptată a şinelor, că priveşte câte o scenă pe care şi-o amintea exact din ecran. Numai cerul era diferit, norii & învârtejirile cerului-de-sus. Avansau prin poze vechi.

Cu cât călătoreau mai departe de rutele comerciale ale mării de fier, completând caracteristici pe hărţi marcate numai cu cele mai vagi zvonuri, cu atât se împuţina marea de fier, cu atât erau mai largi întinderile de pământ netulburat, cu atât mai puţine şinele. Era o cernere a posibilităţilor de fier.

Exista încă un lucru ce-i făcea să fie siguri că se aflau pe drum spre ceva ascuns, la marginea mării de fier & prin urmare a lumii: faptul că erau hărţuiţi de îngeri.

Capitolul şaptezeci & patru

Era noapte. Continuau să călătorească. O iscoadă Bajjer semnaliză ceva în depărtare. Exploratorii se treziră în timp ce aerul se cutremură.

– Ce…

– E…

Ieşiră pe punte, frecându-se la ochi & privind spre luminile joase de pe cer. Sosea un stol de îngeri.

– Oh, Chip-de-Piatră! şopti Sham.

Membrii echipajului priviră investigatorii aceia care îmbucătăţeau aerul cu aripile. Nu putură să desluşească multe: lumini fugare, reflexii pe carapacele curbate, stele întrezărite prin strălucirea lor. Legende! Îngerii păzitori de la capătul lumii. Heralzii gâlcevii zeilor. Păsările-colectoare, vorbitorii din aer. Aveau tot atâtea nume câte au majoritatea lucrurilor sfinte.

Echipajul se ghemui, păstră armele în mâini, şopti acarilor să se pregătească, anticipând un atac. Care nu veni. În cele din urmă, făpturile cu aripi răsucitoare se împrăştiară. Unele înapoi de unde veniseră, înapoi spre marginea lumii, altele spre est & spre sud.

– Unde se duc? întrebă Caldera. Ce bine era să fi avut un avion, ca să vedem.

Sham o privi gânditor.

– N-avem un avion. Dar avem altceva.

Se căţără pe gabie. „Ţi-aminteşti când nu puteam să fac asta?” gândi el. În semiîntuneric & în aerul îngheţat. Cu telescopul în mână, Sham aşteptă. Privi luminile zburătoare & reflectă. Dacă încerca să se gândească pe deplin unde se afla, ce făcea, cum ajunsese acolo, ar fi fost mult prea mult. Aşa că pur & simplu n-o făcea. Băiatul se gândi doar la poveştile despre ce se afla în

faţă. Sfârşitul lumii, bani fantomatici, tristeţe infinită. Sham îşi încordă privirea.

Noaptea nu era adâncă. Era întuneric, dar nu foarte întuneric. Stelele erau ascunse, dar nu complet. Stând liniştit & privind mult, mult timp, Sham putu desluşi texturi în întuneric. Marginea a ceva ce se apropia. Un orizont. Asta era. Negru pe negru. Un orizont care era, clar, fără îndoială, mai aproape decât ar fi trebuit să fie. Îşi ţinu răsuflarea.

Munţi, stânci, o despicătură, goluri & pământul în racursi.

Iar apoi o rafală, un zumzet de aripi & încă un înger se apropie. Vui în jurul lui, umplând aerul de praf & zgomot. Băiatul se ţinu strâns de scară & strânse din dinţi. Îşi putea vedea camarazii strigând dedesubt, dar fireşte că nu auzea nimic. Când în fine îngerul viră spre est, Sham îl studie cu lentilele.

Fie-zi se năpusti să-l urmeze. Ca & cum liliacul ar fi putut să-l apuce din aer & să-l ronţăie. Sham privi lumina pâlpâitoare a diodei de pe piciorul lui Fie-zi. Acum Fie-zi nu mai era un liliac de zi, când stătea treaz atâtea ore, ca Sham. Nu zbura drept & în mod clar era încă confuz. Viră din nou, îndreptându-se spre locul unde căpitanul stătea în picioare, chiar aşa târziu, singură & rămasă în urma evenimentelor.

Fie-zi coborî în picaj în jurul ei & al mecanismului pe care îl examina fără oprire. Sham privi lung.

* * *

– Căpitane.

Naphi se întoarse. Echipajul era adunat în spatele ei. O vreme nu se auzi decât zgomotul trenului. Toată lumea se legăna în ritmul lui.

– Căpitane, repetă Sham, flancat de fraţii Shroake. Ce faci?

Femeia îl privi în ochi.

– Stau de pază.

– Pentru ce anume? întrebă Caldera Shroake.

– Ştii ce-i în faţa noastră, căpitane? zise Sham. O margine. Capătul a ceva. L-am văzut. Dar dumneata te uiţi în partea cealaltă. Ce aştepţi? Ce-i în *spatele* nostru?

Căpitanul îl privi lung, el îi susţinu privirea &, după cum planificase, Vurinam o luă prin surprindere. Tânărul trenostrom se apropie &, cu suficientă blândeţe ca să n-o rănească, îi înhăţă mecanismul.

– Nu! ţipă ea, dar Vurinam i-l smulse cu forţa şi-l aruncă lui Sham.

– Nu! spuse căpitanul din nou, făcând un pas în faţă, dar acum Benightly era pregătit.

Femeia se luptă, însă el o reţinu.

Fie-zi ateriză pe braţul lui Sham & înghionti cu nasul aparatul de emisie-recepţie.

– Daţi-mi drumul! strigă căpitanul.

– Mbenday, zise Sham, ce-nseamnă asta?

Arătă spre un semnal intermitent, un licărit & un fluierat. Bărbatul privi lung.

– Luminiţa de-acolo, spuse într-un târziu, apoi se uită în sus. Ăsta-i prietenul tău cel mic. Dar mai e unul *acolo.* Mbenday arătă spre o altă lumină & înghiţi un nod. Unul mare, după cum arată. Vine spre noi. Repede.

Căpitanul Naphi încetă să se zbată. Rămase în picioare, dreaptă, şi-şi aranja hainele.

– De câtă vreme ştiai, căpitane? întrebă Sham. De câtă vreme ştiai ce vine? *Jack Zeflemistul,* ridică el aparatul de emisie-recepţie.

Se auzi un suspin colectiv.

– Jack Zeflemistul, cârtiţa, continuă Sham. De acum nu mai mergem noi după el, ci vine el după noi.

– N-avea să ne lase niciodată să plecăm, spuse căpitanul. Am avut orgoliul de a crede că-l vânăm. Noz nu l-am vânat niciodată pe *el.* Nu părea supărată. Acum s-a întors foaia. Rolurile s-au inversat, zâmbi ea. Jack Zeflemistul e filosofia mea. Iar eu sunt a lui.

– Sirocco, zise Sham, umblând la mecanism & urmărindu-l pe Fie-zi cum se mişcă din nou. Semnalele de felul ăsta funcţionează în ambele direcţii?

– S-ar putea, încuviinţă Sirocco gânditoare. Ar putea fi făcut să funcţioneze aşa.

– Îl vezi pe Fie-zi.

Sham clătină aparatul de emisie-recepţie, iar liliacul se legănă.

– Nu este acordat cu el, spuse Caldera. E altă frecvenţă. Cum de-l arată pe el?

– Recuperare, zise Sirocco. Întotdeauna e un pic discutabilă. E de aşteptat să fie nesigură. Mai ales atunci când, ca acum, lucrul pe care-l ţii are multă forţă. Nu-i aşa, căpitane? Când ai învăţat să-i inversezi câmpul?

– Sam, spuse Vurinam, crezi, te rog, c-ai putea să ne spui & nouă celorlalţi despre ce naibii vorbiţi voi acolo?

– A *inversat semnalul.* Ăsta, zise Sham, scuturând aparatul de emisie-recepţie, nu-l mai *găseşte* pe Jack Zeflemistul, îl *atrage.* Sobolul găseşte *aparatul.*

Echipajul privi lung.

– Atunci opreşte nenorocita aia de chestie! cârâi Vurinam. Sirocco îl luă de la Sham & meşteri iute.

– Cum oi fi reuşit să-nveţi asta, căpitane? întrebă femeia.

– Voi, recuperatorii, i-aţi spune orice unei persoane, măgulind-o, spuse Naphi. Dacă puteţi să vă lăudaţi cu asta după aceea.

– De ce crezi c-a rămas cu noi? zise Mbenday, trăgându-se disperat de păr. N-avea de gând să ne lase să luăm *Medes.* Are nevoie de o cârtiţieră.

– Putem s-o întrecem? întrebă Sham. Pe cârtiţă?

Mbenday citi cu atenţie ecranul.

– Da.

– Nu, îl contrazise căpitanul.

– Nu, spuse Mbenday. Nu ştiu.

– Nu ştiu dacă pot să inversez chestia asta, zise Sirocco.

– Mult prea târziu. Chiar credeţi, întrebă căpitanul, că Jack Zeflemistul nu ne poate amuşina acum? Că nu ne poate simţi? Că nu ne ştie semnătura roţilor? Vine. *Asta-i ce ne-am dorit.*

– Nu, căpitane! strigă Sham. Asta-i ce-ai dorit dumneata. Noi, restul, am vrut *alte... lucruri... naibii*!.

– Vine destul de repede, şopti Mbenday privind ecranul. Adică e la cel mult câteva ore. Vine *cu viteză serioasă.*

Înghiţi un nod.

– Aşteptaţi, zise Sham încet. Sirocco, lasă-l pornit.

– Poftim? făcu Vurinam. Te-ai ţicnit?

– Acum Jack Zeflemistul ne va găsi oricum. Măcar aşa ştim unde este.

Rămaseră pe punte, privind lung, neştiind sigur încotro s-o apuce, ce era de spus. Sham urmărea o idee. Care îl ispitea.

– Suntem atât de aproape..., continuă el.

Arătă în direcţia marginii întunecate pe care o văzuse apropiindu-se.

– Ahoe!

Doi cercetaşi Bajjeri se apropiau de tribordul lor, legănând felinare pentru semnalizare. Se traseră mai aproape, strigând în toate limbile pe care le ştiau. Strigau cu portavoce, străduindu-se să se facă auziţi & înţeleşi.

– Ce-i? răspunse Sham prin megafon. Suntem în mijlocul a ceva.

– E motiv pentru îngeri merge acolo, strigă unul dintre ei & arătă spre est faţă de drumul pe care veniseră.

– Caută cârtiţa, da? strigă Sham înapoi.

– Nu! Ce? Cârtiţă, ce? Mai mult.

– Mai mult... ce?

– Mai mult trenuri.

– Piraţi? strigă Sham, dar Bajjerii făcură semn din degete că nu.

– Marina! răcniră ei. Vine marina Manihiki.

Capitolul şaptezeci & cinci

Marea de fier scutură noaptea de pe ea & dezveli ruinele multor trenuri străvechi. Ce cimitir era acesta? O scenă macabră a explorărilor nereuşite.

Legat la coada *Medesului,* unde căpitanul continua să stea - ce rost ar fi avut s-o încarcereze când nu făcea decât să privească în direcţia filosofiei ei în curs de apariţie? -, *Pinschonul* călărea şinele pe propriile lui roţi tocite. La viteza cu care se deplasau, n-ar fi făcut faţă cu săpatul tunelurilor, în spatele lui, venind după ei, marina militară era acum un nor vizibil. Eşapament, gaze, praful călătoriei.

– Nu ne-ar fi lăsat niciodată să scăpăm, spuse Caldera. Îşi răsuci hărţile, le privi din toate unghiurile. Suntem aproape de ceva. Pot să văd unde mergeau mama & tata. & pot să văd... Se pare că noi ne îndreptăm spre ceva ce ei au încercat să *evite...*

– Ceva a pus capac trenurilor ăstora, zise Dero. Uită-te la ele.

– Trebuie să ne gândim, spuse Sham. Trebuie să privim totul în ansamblu.

Nu aveau timp să cerceteze, să-şi croiască drum & să comute printre carcasele de tren abandonate. Dar pe când ieşeau din acel peisaj al distrugerii, Dero arătă cu degetul. Mult în spatele celor mai dese hăţişuri de epave, răsturnat cu susul în jos de vreo catastrofă bizară, stând în echilibru pe propriul acoperiş pe un vagon-platformă, se afla un transportor deteriorat în mod ciudat. Podeaua îndreptată spre cer era acoperită cu foaie de cort, iar partea din faţă era îndoită ca o aşchie urâtă. Dero & Caldera icniră la unison. Sirocco măsură din ochi transportorul, evaluându-l.

Fusese, îşi dădu seama Sham, parte din trenul părinţilor lor, parte din prima explorare Shroake.

– Ce s-a întâmplat cu el? întrebă băiatul.

– Uneori le decuplau, răspunse Dero. Ne-au învăţat & pe noi. Dar ăsta arată...

– Nu ştiu a ce arată, zise Caldera.

– Priviţi! indică Sirocco spre locul unde marina militară devenea vizibilă. Merg mai repede decât noi.

– E acelaşi de data trecută, vorbi Dero încet. Ne-a găsit mai bine decât oricine altcineva. De parcă ar fi fost aici înaintea noastră.

– Unii dintre ei, spuse Sham cu grijă, gândindu-se la imaginile lui Juddamore, s-ar putea să aibă informaţii despre destinaţia voastră.

Prin cele mai bune periscoape ale *Medesului,* Sham putea să vadă în continuare doar pete duşmănoase. Sirocco îi oferi propriul ei mecanism recuperat & îmbunătăţit, o combinaţie de novo-recuperare & arhe-recuperare. Sham îl duse la ochi & tresări, văzând cât de aproape & de limpede era prada. Marele tren de război al marinei străpungea cerul cu tunurile lui.

– Reeth, şopti el.

Cine o fi fost, se minună apoi, care pirat smuls de la moarte din marea de fier îşi amintise imaginile suficient de bine încât să-i ofere indicii lui Reeth? Juddamore? Elfrish nu mai era. Robalson nu mai era în mod îngrozitor.

Şinele se împuţinau. *Medes &* însoţitorii lui se întreceau spre o linie de stâncă, o cortină de ţancuri întreruptă de fante ca & cum un actor nerăbdător ar fi tras cu ochiul prin ea.

– Trebuie să fim atenţi & şmecheri daţi naibii, zise Sham. Şmecheri... daţi... naibii.

Ultimul cărucior cu vele Bajjer începu să se îndepărteze, în părţile laterale ale *Medesului* nu mai existau acum suficiente linii pentru ca ei să poată ţine pasul.

– Staţi! le strigă Sham. În rudimente din limba lor, mai multe decât crezuse că prinsese din zbor, îi imploră să nu plece. Veniţi la bord! Suntem aproape!

– De ce anume? strigă cineva înapoi.

Pe câteva cărucioare se iscară dezbateri. Se hurducăiau de pe o linie pe alta, în dispute. Sham urmări surescitat cum un războinic Bajjer scutură pumnul spre tovarăşii ei, se întoarse & sări magnific din cărucior, peste mulţi yarzi din marea de fier, se lovi de flancul *Medesului,* se apucă de balustradă & se ridică la bord în timp ce vehiculul ei se îndepărta. Câţiva alţi bravi făcură la fel, cei care se implicaseră până la capăt. Săriră peste golurile ce se lărgeau rapid.

– Iute! strigă Sham.

Dar un trenar din apropiere îşi socoti greşit saltul. Sări, iar degetele lui alunecară fără să se poată agăţa de peretele lateral al cârtiţierei. Un suspin, un ţipăt, o izbitură & se zdrobi de pietrele de pe marginea şinei.

Toţi priviră îngroziţi. Chiar & căpitanul ridică privirea, şocată. Cărucioarele Bajjer se retraseră. Acum era prea târziu pentru aşa ceva. Niciunul dintre războinicii care încă se pregăteau să se alăture luptei nu mai putea face decât să se uite la Sham, de pe şine deja îndepărtate, & să-şi ridice mâinile într-un semn de rămas-bun nepotrivit.

Deveniră urme. Sham spera că-i văzuseră propria mână ridicată, în semn de răspuns & mulţumiri.

* * *

– Caldera are..., începu Dero.

– Mergeţi acolo, îl întrerupse Caldera.

Îi arătă lui Sham un loc pe harta ei. Arătă spre el. Îl privi concentrată pe băiat:

– *Acolo.*

– ...o idee, termină fratele ei.

Sham nu irosi o clipă. Nu ceru lămuriri. Nu se îndoi de Caldera Shroake. Strigă doar spre acari, care la rândul lor

comutară cum le ceruse, fără obiecţii sau întrebări, pe ultimii yarzi de macazuri, virând o milă sau mai mult într-o încâlceală micuţă de linii, o rută pe lângă dâmburi & dealuri. Trenul de război se vedea acum cu uşurinţă, fără instrumente şmechere recuperate.

– Du-ne *acolo,* şuieră Caldera.

Dădu mai multe instrucţiuni, iar *Medes* se scutură.

O pasăre-colectoare zbură peste ei pentru a investiga flota, dar pe când se apropia, cu o salvă bruscă, un proiectil se înălţă vâjâind din trenul înarmat. Îngerul explodă într-un scâncet enorm, arzător, împrăştiind resturi.

– Oh, Chipuri-de-Piatră afurisite! răcni Vurinam. Sunt *nebunii* Trag asupra *raiului*!

– O să ne prindă, zise Fremlo. N-au cum să n-o facă, în întregul peisaj, printre toate cioturile ruginite de epave, nu mai erau acum decât două trenuri. Trenul de război se afla suficient de aproape pentru a se vedea expresiile batjocoritoare ale oamenilor săi. Cârtiţarii îşi ocupară posturile de lângă harpoane, ca & cum asta ar fi contat câtuşi de puţin când războinicii din Manihiki aveau să-i ajungă.

Medes gonea spre capătul nodului de cale ferată, pe lângă peşteri & movile, spre ceva ce Caldera înţelesese & de care, în haos, Sham nu realizase că se apropiau.

Cu o comutare lipsită de zgomot & de importanţă extremă, trecură rapid pe lângă ultimul rând de epave, o ridicătură finală & un tunel, ieşind în afara mării de fier pe ultima şină unică, solitară.

* * *

– Uite, suflă Sham.

El fusese acolo. Acum gonea prin imaginea la care se uitase de atâtea ori, cu tovarăşii de echipaj & cu prietenii alături.

– Mă uit, spuse Caldera.

– *Uită-te* aici!

Curând, marina avea să-l înhaţe pe Sham, dar clipa aceasta era a lui.

– Ai văzut ruinele, zise Caldera. Epavele. Băiatul continuă să privească şina unică. Sham. Ce crezi că s-a întâmplat? Părinţii mei au văzut-o, dar s-au întors, ţi-aduci aminte? De ce crezi că v-am dus exact unde părinţii noştri n-au mers?

Bună întrebare. Suficient de bună încât să-i alunge distragerea lui Sham. Se întoarse spre fată. Privi înapoi la trenul lui Reeth care mugea după ei, urmându-i pe ultima şină.

– În vreo cincisprezece secunde, şopti Caldera, o să afli răspunsul.

Sham miji ochii.

– Era ceva care...

Douăsprezece secunde.

– Ceva care ţinea oamenii la distanţă, spuse Sirocco.

Opt. Şapte.

– Ceva care încă o face, zise Fremlo. Ceva...

- ...ceva mare, completă Sham.

Trei.

Două.

Una.

Din caverna pe lângă care trecuseră se auzi un sunet.

– Mergeţi repede, spuse Caldera. Sunetul crescu în intensitate. Serios, mergeţi repede.

Părea să fie peste tot. Toţi cei de pe punte se întoarseră să vadă ce producea un sunet aşa îngrozitor. Un asemenea huruit grav. Un asemenea vuiet de metal. Ofiţerii se întoarseră & ei pe puntea trenului de război. O colină se cutremură.

– Cred că ne-am apropiat destul, zise Dero.

Pietre dislocate tresăriră. O perdea de iederi de la intrarea în gaură tremură. Cerul se umplu de vacarm. Iar din cavernă, călărind şinele, apăru ceva.

Un înger. Cum nu mai văzuseră nicicând.

Toţi scoaseră exclamaţii de groază.

De sub pământ, un tren din metal înghimpat & înspinat. Scuipa abur, băloşea foc. Fum cenuşiu se ridica de pe creasta dorsală de coşuri. Câte părţi avea? Cine le putea număra? Alunecă segment cu segment în lumină. Ca un convoi de turnuri cu spini.

Cât de *vechi* era lucrul acesta rău? Păsările zburară ţipând. Fie-zi se ghemui în braţele lui Sham. Îngerul acceleră apăsat & scoase sunetul său înspăimântător. Partea din faţă era o lamă în formă de pană. Un tunet cumplit îi anunţă apropierea.

Înghiţea yarzi. Venea extrem de iute. Armele îi străluceau. Membrii echipajului priveau fix, ca nişte adoratori.

– Bun venit, suflă Sham, în avanposturile raiului.

– Asta, şopti Caldera, e ceea ce ţine oamenii departe de marginea lumii.

– Dar nu e obişnuit să aibă de-a face cu doi deodată, zise Dero.

Îngerul urlă, năpustindu-se pe singura linie adevărată din spatele trenului de război din Manihiki. Erau toţi, de la coadă la cap - înger, marină & cârtiţari -, angajaţi pe şina aceea unică. Tot ce puteau face era să se deplaseze rapid.

– *Mişcaţi-vă!*

Fusese căpitanul Naphi. Privea cu atenţie peste *Pinschon* & trenul de război mătăhălos, spre apărătorul capătului lumii. Striga însă la echipajul ei. Oamenii aceştia ştiau; ascultau. Reuşiră să facă *Medes* să accelereze.

Îngerul se apropia cu o iuţeală imposibilă. Se apropia de trenul lui Reeth. Sham îl putea vedea pe căpitan holbându-se la înger. Mai aproape. Aproape. De tot.

Orice s-ar spune despre ofiţerii din Manihiki, ei erau suflete brave & luptătoare. Traseră & traseră. Trimiseră gloanţe, proiectile, azvârliră bombe spre îngerul care

venea & care le ignoră. Râşni prin explozii. Ajunse la vagonul din spate.

Lama din faţă a îngerului se despică, deschizându-se într-o gură de furnal, măruntaie strălucitoare de roţi dinţate cereşti & metal ce reteza. Muşcă. Suflă foc.

O izbitură înfricoşătoare, o explozie de lumină, un maelstrom rotitor de metal. Iar trenul de război dispăru.

Pur & simplu dispăru. Atât de iute, încât era de necrezut. Cârtiţarii ţipară la vederea unei astfel de fapte, chiar comisă împotriva unui inamic. Trenul de război & cei de la bordul lui erau mâncaţi & arşi sau măcinaţi sub roţile îngerului. Câteva secunde durase ca mândria oraşului Manihiki să se transforme în gunoi, să se fie împrăştiată în resturi.

Pe *Medes* se lăsă tăcerea. Sham se cutremură. Îngerul trecu înflăcărat prin dărâmături.

– I-a oprit! strigă cineva.

– I-a oprit, da, spuse Sham. Dar n-aş fi prea încântat, pentru că între el & noi nu mai există nimic acum & el continuă să vină.

Capitolul şaptezeci & şase

Îngerii au mii de treburi. Pentru fiecare treabă, există o formă. Pentru fiecare sarcină, există inginerie celestă în fabricile zeilor. Nu mulţi dintre noi sunt făcuţi după planuri atât de minuţioase & de complexe.

În filosofia unui înger, se spusese odată, doi ori doi egal treisprezece. Asta nu-i calomnie. Îngerii nu sunt nebuni, nici vorbă de aşa ceva. Ei au, în măsura în care poate înţelege orice teolog, o puritate absolută a scopului. O fidelitate punctuală ca vârful unui pumnal faţă de sarcina de a păstra raiul curat.

Pentru oamenii cu mintea confuză, pentru *Homo vorago aperientis,* un ţel limpede ca sticla & atât de precis nu are niciun sens. Este considerabil mai puţin de înţeles decât delirul celor pe care îi numim nebuni.

Îngerii, în mod constant & perfect raţional, nu pot apărea bietei omeniri decât implacabil & nebuneşte ucigaşi.

Capitolul şaptezeci & şapte

Sham înghiţi un nod. În spatele căpitanului, în spatele trenului, gigantic, arzător & scrâşnind, îngerul venea.

Roţile lui erau de multe dimensiuni, flancul îi era neregulat din cauza lor, a angrenajelor. Era plin cu colţi de arme. Nu avea & nici nu-i erau necesare ferestre. Nu se putea vedea din sau în el: era un car de urgie răzbunătoare călărind şinele. În trecerea lui ardea tufişurile.

Până & ateii de pe *Medes* şopteau rugăciuni. Sham înghiţi un nod. „Haide”, gândi el. „Nu te opri”, gândi el. „Gândeşte *mai mult”.*

În faţă se afla orizontul prea apropiat, capătul lumii. La aceeaşi distanţă în direcţia opusă, îngerul. Care se mişca mai iute decât *Medes.* Matematica era simplă: situaţia era fără scăpare. Avea să-i ajungă înainte ca ei să ajungă la ce s-o fi aflat acolo.

Căpitanul nu se clintise &, aşa monstruos cum suna, nu părea a privi îngerul, ci undeva prin el. Sham se uită la aparatul de emisie-recepţie pe care îl ţinea. Văzu lucind bula de pe ecran. Aproape că-l uitase pe Jack Zeflemistul.

– Totul e pierdut! ţipă cineva.

– Suntem mâncaţi! strigă altcineva.

Sham îl simţi pe Fie-zi încordându-se în timp ce el meşterea aparatul. Îşi aminti cum liliacul se împleticise spre căpitan când aceasta îl meşterise & miji ochii. „Sunt filosofia lui”, spusese Naphi despre marele sobol.

– Sirocco, zise Sham fluturând aparatul, în timp ce Fie-zi se legăna după mişcările sale, poţi să amplifici semnalul ăsta?

Femeia îl privi gânditoare.

– Ar putea fi posibil. E nevoie de mai multă putere.

– Atunci conectează-l la ceva. Băiatul privi în jur, apoi arătă spre intercomul *Medesului.* Ăsta-i alimentat de locomotivă. Haide, nu eşti o recuperatoare? La asta te pricepi.

Femeia scoase unelte de la centură, trase fire din difuzor & le înlătură izolaţia. Desfăcu lucruri, puse altele la un loc. Ezită o clipă înainte să-şi afunde sculele în măruntaiele *Medesului* ce gonea. Se auzi un trosnet neaşteptat, toate maşinăriile de pe întregul tren se opriră o clipă, apoi porniră din nou.

– Ah, capul meu! strigă Sirocco.

Toţi simţeau. Echipajul gemu la ceea ce creştea, bâzâind, tremurând în aer, în substanţa trenului. Chiar & căpitanul se împletici. Sham tresări, o prinse pe Sirocco de braţ şi-i luă aparatul. Care era acum legat la măruntaiele trenului.

Fie-zi ţipă la el. Bâjbâind & zgâriind după maşinărie. Sham căscă ochii larg. Ecranul revărsa lumină. Behăia ca o oaie. Iar bula strălucitoare care era Jack Zeflemistul se mişca mai repede decât o văzuse vreodată.

– Oh, pe ciocanul & pe cleştele meu! şopti Vurinam. Ce naiba ai făcut?

– L-am făcut mai puternic, spuse Sirocco.

– La ce bun? strigă Mbenday. Ai grăbit cârtiţa?

– Pe cât de mult îmi displace să subminez această reuşită tehnică, zise Fremlo.

Doctoriţa se uita fix în spatele lor, spre îngerul care răcnea. Echipajul se holbă.

– Jack Zeflemistul, şopti visătoare căpitanul. Jack Zeflemistul e acum & filosofia voastră şi-i aparţineţi. Va trebui să-l înfruntăm.

Dacă îngerul o preocupa câtuşi de puţin, n-o arăta. Căpitanul zâmbi. Merse spre platforma ei. Echipajul o privi.

– Are dreptate, zise Sham.

– Poftim? sâsâi Vurinam. Şi-a pierdut minţile! Ai văzut ce-i după noi? Arătă locomotiva îngrozitoare. Asta nu-i cu siguranţă o nenorocită de cârtiţă!

– Ea are dreptate, insistă Sham. Noi suntem cârtiţari & acum avem nevoie de îndemânarea noastră de cârtiţari.

Capitolul şaptezeci & opt

În lateral nu exista absolut nici-o linie, aşa că nu puteau coborî cărucioarele. Harponul exploziv din botul trenului ţintea în van, în direcţia greşită. De aceea membrii echipajului se adunară la pupa *Medesului.* Benightly merse mai departe, sări pe *Pinschonul* care se scutura în urma lor şi-l traversă până la capăt. Silueta lui se profilă pe cea a îngerului uriaş, aflat la prea puţini yarzi distanţă. Falca acestuia se deschise. Scoase un răget.

Lumina deveni palidă. Sub huruitul şinelor se auzea un altul, al pământului.

– Ce-i aia? spuse Caldera.

Pe câmpia din spatele urmăririi, pământul se cutremură & erupse. Sham îşi ţinu răsuflarea când un muşuroi de cârtiţă explodă la o înălţime uriaşă. Un şanţ mugi în direcţia lor.

– Chip-de-Piatră! şopti Sham.

Sirocco trase de aparatul de emisie-recepţie înţesat de fire & stoarse din el ultima picătură imposibilă de energie. La mile distanţă, prin pământ gros, Sham auzi răgetul lui Jack Zeflemistul.

Medes se năpusti printr-o despicătură din linia de stâncă, urmat la câteva secunde distanţă de îngerul care câştiga teren.

Echipajul îl privi pe Benightly. Chiar dacă era uriaş, chiar cu fiecare fibră din el încordată, părea minuscul în faţa apariţiei ce se năpustea. Bărbatul ridică harponul. Împotriva îngerului. Era ilar. Benightly încordă braţul & aşteptă, dar cumva nu arăta absurd. Îngerul se apropie.

– Ce faci? strigă căpitanul. Jack Zeflemistul nici măcar nu-i încă aici.

Benightly nu scoase o vorbă. Dar îi răspunse lumea însăşi.

Se scuturã. Stâncile tremurară. În spatele lor, la intrarea în hăul stâncos, pământul se ridică, apoi crăpă. Mai mare decât un tsunami. Ţărâna întunecată căzu de pe ceva galben care creştea brusc, scuturând stâncile & şinele, provocând căderi de pietre în josul pantelor. Ca & cum pământul ar fi scuipat un munte nou ce creştea, înveşmântat în blană. Cu colţi. Cârtiţa fildeşie imposibilă, sobolul titan.

Lui Sham i se întoarse stomacul pe dos. Se împletici. Abacat Naphi urlă un bun venit.

O enormitate palidă & păroasă, o sclipire de ochi roşii & orbi într-un nor de detritus. Cârtiţa mugi.

După care se prăbuşi înapoi în întunericul din urmă. În spatele îngerului implacabil, ultima şină din marea de fier se mişcă, tensionată, cu segmentele îndoindu-se în timp ce cârtiţa scormonea mai iute decât orice tren spre chemarea ei.

Sham clipi ca să-şi alunge lacrimile de uimire. Echipajul rămăsese cu gurile căscate & se clătina la vederea îngerului & a ceea ce-l urma. Nu era timp de reflectat. Ecourile trecerii lor se legănară & se preschimbară, iar *Medes* ţâşni dintre stânci. Îngerul se apropia. Sham se întoarse pentru a vedea ce era în faţă & scoase o nouă exclamaţie.

Un pod. Nesfârşit. Un pod în întuneric, care pornea de la capătul lumii.

Se aflau pe buza mării de fier. Se repezeau spre ultima stâncă. Lumea se sfârşea aici. Singura lor şină adevărată continua în neant, în vidul de dincolo de pământ.

Goneau mult prea repede ca să se poată opri, iar imediat în spatele lor se afla un înger. Care râşnea cu o locomotivă triumfătoare.

– Tu, îi spuse Benightly, eşti suficient de aproape.

Clonţul de metal al îngerului se căscă. Benightly cânta un imn de vânătoare. Sham întinse mâna.

Sirocco smulse aparatul de emisie-recepţie, eliberându-l din ancorele de fire ce-l amplificaseră. I-l înmâna lui Sham, păşind între el & căpitan.

– Nu! strigă Naphi, dar recuperatoarea o ţinu la distanţă, în timp ce Sham alergă înainte, şopti o rugăciune & azvârli aparatul spre *Pinschon.*

Spre Benightly.

Aparatul descrise un arc. Prea sus! „Prea sus, oh, ce-am făcut?”

Dar Benightly sări drept în sus. Înhăţă din aer, cu vârfurile degetelor, aparatul încărcat. Când aterizâ, acesta era deja prins de harpon. Se îndreptă, cu braţul pregătit de aruncare, ţinti, iar căpitanul Naphi ţipă & îngerul deschise din nou gura cu mecanisme care scrâşneau cuprinse de flăcări, cu un suflu de triumf arzător, în care Benightly azvârli.

Lancea zbură. O aruncare imensă. Benightly nu ţintise îngerul, ci locul în care avea să fie. Suliţa se prăbuşi în gura acestuia. Care se închise.

Într-un iureş de vânt, roţile *Medesului* zăngăniră pe şine ridicate brusc, în timp ce se înclina pe podul spre nicăieri, iar pământul se îndepărta. Cineva ţipă. Altcineva strigă:

– Frână!

De ambele părţi se afla abisul. Sham se clătină & privi fix, în timp ce îngerul se apropia ameninţător.

* * *

În spatele lui sosea ceva. Un cutremur viu. Scuturând marginea lumii. Pământul negru se despică & animalul enorm ţâşni înainte.

Leviatanul spălăcit apăru de dedesubt. Scrâşnea cu furie epopeică. Botul acela! Plin de bale, ticsit de colţi cât nişte turle. Cârtiţa urlă. Avea coapsele cât surplombe & gheare ca nişte turnuri, împingându-se spre lumină.

Fiara uriaşă din catifea aspră ieşi la iveală.

Jack Zeflemistul se înălţă. De dimensiunea unui nor & vânând.

Se răsuci în aer, rostogolindu-se pe când se apropia, astfel că Sham văzu cioturile de arme pe coastele & pe pântecele lui nesfârşite ce se repezeau spre înger. Mânere & cozi plesnite, o piele-arheologie a vânătorilor eşuate, trofee înţepătoare acumulate în secolele în care scormonitorul colosal vânase & distrusese.

Vânând nevăzuta forţă recuperată, semnalul care răsuna acum din gura îngerului, sobolul uriaş se năpusti în jos. Asupra îngerului. Dezvelind colţii ca lespezile. Cu un ţipăt de metal distrus, Jack Zeflemistul muşcă.

Îngerul îşi descărcă toate armele. Focul năvăli de-a curmezişul namilei, îi pârjoli blana galbenă şi-l făcu să mârâie, dar nu-l determină să-şi deschidă fălcile, deşi ardea înăbuşit. Smulse & sfâşie. Echipajul se holbă. Căpitanul strigă către Jack Zeflemistul, tare & fără cuvinte, un salut, o provocare, o lamentare.

Cârtiţa atotputernică smulse îngerul de pe şine. Cele două prezenţe măreţe se răsturnară cu încetinitorul, derapară & se înfundară în ultimul pământ. Jack Zeflemistul scuturǎ prada, dezintegrând-o, răspândind resturi cereşti & foc.

La marginea prăpastiei, îngerul rămase în echilibru multe secunde, perfect ridicat, ca un turn, cu roţile învârtindu-se. Ca & cum nu era hotărât dacă să se răstoarne înapoi pe pământul plat. Ţinându-l strâns, Jack Zeflemistul, arzând, sângerând & muşcând cu furie din oţel, privi lung spre *Medes.*

Sham ştia că globii aceia oculari de culoarea sângelui abia puteau distinge între lumină & întuneric. Cu toate acestea, avea să jure întotdeauna că sobolul privise în direcţia lor. Privise lung, mestecase & *împinsese.* Îşi împinsese prada & se împinsese pe sine în afara acelei clipe & peste marginea lumii.

Cârtiţa & îngerul căzură. Trenul-înger se rostogoli, luându-l cu el în abis pe marele sobol austral, *Talpa ferox*

rex, Jack Zeflemistul, filosofia căpitanului. Iar Sham avea să jure întotdeauna pe vieţile tuturor celor la care ţinea că, în cădere, cârtiţa privise cu maliţie & satisfacţie în ochii căpitanului.

* * *

Îngerul se dezintegră în umbre, deveni o ploaie de foc. Cârtiţa de mărimea unei insule străluci fantomatic în timp ce cădea, până când întunericul care umplea abisul de dincolo de marea de fier o înghiţi, iar *Medes* rămase deasupra golului, în aşteptarea sunetului impactului, un sunet care nu mai sosi niciodată.

– Bună scurmătură! şopti Sham într-un târziu.

Vurinam îi repetă vorbele. Fremlo îl imită. Fremlo îl imită pe el & Mbenday pe Fremlo. Apoi alţii, din ce în ce mai mulţi. Chiar & Yashkan îşi drese glasul & murmură cuvintele. Iar acestea crescură tot mai tare, până ce toată lumea strigă:

– Bună scurmătură! Bună scurmătură, pe toţi zeii, bună scurmătură! Bună scurmătură, cârtiţă bătrână!

Partea a opta

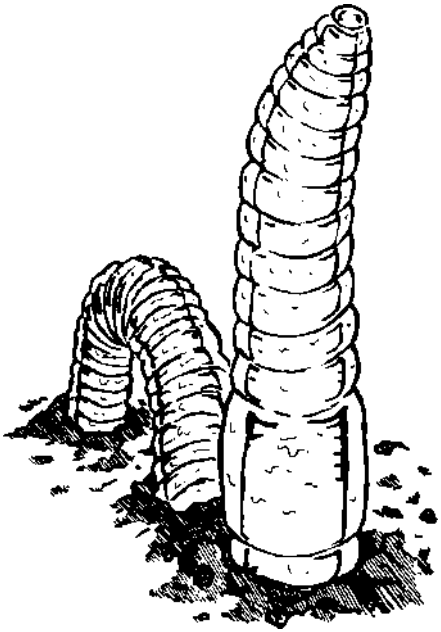

Viermele de tundră
Lumbricus frigidinculta

Reproducere cu permisiunea arhivelor
Societăţii de Binefacere a Cârtiţarilor din Streggeye

Capitolul şaptezeci & nouă

Sunetele scoase de căpitan fură cele care atraseră atenţia asupra ei. Nu semănau cu niciun alt fel de sunete pe care Sham le auzise vreodată din partea vreunui om. Naphi nu ţipa & nu plângea, nu urla & nu se văita. Stătea la capătul trenului, privind în jos, în adâncul în care dispăruse filosofia ei, şi rostea o succesiune de foneme precum acelea care se strecoară între cuvintele propriu-zise. Ca & cum vorbea deşeuri & resturi de limbă.

– Ah, spunea ea, cu ton calm. Pfiu!

Sham era încă ameţit de coborârea spre abis pe care tocmai o văzuse. Îşi mută atenţia spre căpitan.

– Asă, zise ea. Mmm. Enh.

Ţeapănă ca & cum ar fi fost un mecanism, merse spre marginea punţii. Sham se duse după ea. O privi cu ochi care se măreau. Când trecu pe lângă Sirocco, băiatul înhăţă o unealtă ascuţită din centura ei de recuperatoare.

– Aşteaptă! spuse el.

Naphi se răsuci, cu chipul împietrit. Unul câte unul, oamenii de pe *Medes* o priviră. Sham se zori. Naphi prinse balustrada cu mâna stângă. Se îndreptă de spate elegant şi-şi salută echipajul cu dreapta, cu braţul despre care ştiuseră dintotdeauna că era din carne. Îşi scoase cuţitul, pregătită pentru o luptă corp la corp, & se întoarse, înfruntând întunericul.

– Nu! strigă Sham.

Înhăţând balustrada cu braţul ei deghizat & îmbunătăţit, căpitanul se sprijini de ea & sări, ridicând picioarele & petrecându-le peste margine, direct în spaţiu. Se răsuci, elegant ca o gimnastă, & începu să plonjeze, pentru a urma cârtiţa în jos.

Dar Sham era acolo. Chiar în momentul în care căpitanul dădu drumul balustradei, el înfipse unealta lui Sirocco direct în mecanismul falsului ei braţ artificial.

Nu avu timp să ţintească. Doar împlântă lama în tubulatură. Se auzi un trosnet electric, pufăi fum, iar mănuşa de metal pe care căpitanul o purtase atâta timp făcu scurtcircuit, se convulsionă & se strânse brusc. Lăsând-o încă atârnată de flancul *Medesului.*

– Ajutaţi-mă! strigă Sham aplecându-se.

O privi pe căpitan, care atârna deasupra nimicului infinit, privind înapoi spre el.

– Ah, acum, spuse ea cu o voce blândă & ciudată.

Picioarele îi bâjbâiră & loviră în flancul trenului. Se repezi să sape cu pumnalul în propria ei carcasă robotică, încercând s-o scoată, să se elibereze din strânsoarea ei inadvertentă & să-şi urmeze filosofia.

– Ajutaţi-mă! strigă Sham din nou, în timp ce o înhăţă & încercă să-i evite arma.

Atunci sosiră Sirocco, Mbenday & Benightly, care, cu precizia unui vânător, îi zburâ cuţitul din mână. Arma dispăru din raza ei vizuală. O înhăţară. Împreună o traseră înapoi pe punte.

– Ah, acum, continuă ea să spună liniştită. Am ceva de prins.

Nu se zbătu tare.

– Ţineţi-o! strigă Mbenday.

Iar ceilalţi o ţintuiră, în timp ce Sirocco se repezi cu cleşti & şurubelniţe asupra braţului agăţat, până ce acesta, cu un clic, eliberă căpitanul. Echipajul o încătuşă pe Naphi cu mâinile la spate.

– Ah, acum, spuse ea din nou & scutură din cap.

Murmură. Mormăi pentru sine & se prăbuşi. Nu se luptă & nu plânse.

– Îngerul nenorocit!

Fusese rândul lui Sirocco să strige. Stătea pe *Pinschon,* cu mâinile în şolduri, privind în jos aşa cum făcuse căpitanul. Bătu din picior & flutură din pumni.

– S-a dus! A dispărut! E un dezastru!

Chiar aşa? Sham era prea obosit să se certe sau să înţeleagă. Continua să-i privească pe fraţii Shroake. Dero se uita în jos în beznă, ţinându-şi respiraţia. Caldera arăta ca & cum avea să explodeze. Avea ochii măriţi, răsufla rapid & tremura de încântare.

Podul era din cărămidă & din grinzi. Se arcuia în jos pentru a atinge latura verticală a abisului, un contrafort împingând în flancul mării de fier, printre prundişul suspendat, solurile dense & şinele de recuperări. Podul & calea ferată se extindeau în noaptea care sosea. Păreau nesfârşite.

– Nu poate să stea în picioare, spuse Sham.

– Sunt chestii, zise Caldera cu voce tremurândă. Materiale despre care noi nu ştim.

– Adică chestii din rai? întrebă Vurinam.

Caldera ridică din umeri:

– Tu ce crezi?

„Suntem aici”, gândi Sham. „Pe un pod peste nimic. Am scăpat de îngerul păzitor! Suntem pe drumul nostru.”

Spre rai. Pe o şină unică.

– Deci…, zise Fremlo.

Fie-zi se lansă în întuneric & se clătină imediat înapoi, de parcă & el ar fi avut vertij.

– Deci suntem aici, reluă Fremlo. Şi-acum?

Drumul pe care veniseră, şinele erau pline de resturi acolo unde Jack Zeflemistul se luptase cu îngerul şi-l aruncase în neant. Curăţarea lor ar fi durat câteva ore.

– Şi-acum? ţipă Dero. Acum mergem *mai departe,* normal! În liniştea care urmă, nu auziră nici-o bătaie de aripi.

Nici-o călătorie nu mai fusese aşa. Luminile *Medesului* nu erau nimic: străluceau peste câţiva yarzi de şină argintie în faţă, în timp ce de jur împrejur era întuneric. Nu existau bifurcări de traversat, nici ace de macaz de schimbat. O singură şină elevată prin noapte. Sham nu avea niciun nume pentru percuţia unui tren care se

mişca pe deasupra nimicului, pe arcade de cărămidă, fiecare arcadă lungă de multe mile, fiecare stâlp coborând spre podeaua universului, oricare ar fi fost aceea.

Întunecarea iniţială începu până la urmă să se estompeze. Cerul deveni la fel de blând & limpede ca în oricare altă dimineaţă, iar deasupra clarităţii acelea pluteau mucegaiul & vârtejul cerului-de-sus. La babordul & tribordul lor, aer liber. În spatele & în faţa lor, numai pod. Sub ei, cer, la fel de întins precum cel de deasupra. Iar ei, pe şina din cerul acela fără păsări, trepidau înainte.

„Acum o să vedem”, gândi Sham. Afară, dincolo de cârtiţe, dincolo de recuperări, dincolo de însăşi marea de fier. „Acum o să vedem, pur & simplu.” Reuşise.

Exista viaţă. O văzură alergând pe şine. Şopârle. Iar dacă existau asemenea lighioane, atunci trebuiau să existe & gândaci cu care să se hrănească ele. Vegetaţie în împestriţările pădurii. Un mic ecosistem între şine, pe când se apropiau de rai.

Căpitanul nu făcu altceva decât să privească fix, când Sirocco mânui scule cu iscusinţă şi-i repară braţul stâng. Echipajul îl prinsese cu lanţuri grele, pentru protecţia lui Naphi.

– Dar dacă merge la nesfârşit? întrebă Sham. Linia asta...

– Dacă merge la nesfârşit, zise Caldera, ne aşteaptă o călătorie lungă.

* * *

În zorii celei de-a doua zile văzură ceva ce le bloca drumul. O prezenţă neregulată. Se holbară la ea pe când se apropiau, îi priviră faţa bulbucată ca un ochi de muscă, protuberanţele ascuţite, ţevile noduroase. Dintr-odată, vocea lui Mbenday pârâi panicată din intercom:

– E alt înger! E *cu faţa* la noi! Vine după noi! Motoarele înapoi!

Haos! Toată lumea fugi la posturi, trăgând să întoarcă locomotiva.

– Staţi! strigă cineva.

Fusese, îşi dădură seama cu un şoc, căpitanul Naphi.

– Staţi, repetă ea cu suficientă autoritate încât vocea i se făcu auzită & fără amplificare. Uitaţi-vă la el. *Nu* vine. Uitaţi-vă la el.

Articulaţiile îngerului, fisurile dintre plăcile blindajului său, erau coclite & mari. Crescuseră de secreţii calcifiate. Pe el & în el creşteau muşchi & licheni. Îngerul era îmblănit cu ele. Crengi & tufe, în şuvoaie încremenite.

– E mort, spuse Dero.

Îngerul era mort.

Cadavrul ceresc era uriaş. Avea mărimea unui tren etajat sau dublu etajat. Chiar & răcit de mult îi făcu pe privitori să rămână cu gurile căscate. Împrăştia vechime. Era absurd, ostentativ de vechi. Era decorat cu componente ciudate de maşinării, sigilii & scrieri, ca pictogramele, ca picturile găsite în peşteri.

Medes ajunse la el & opri. Echipajul îl privi mult timp.

Sham întinse degetele tremurânde.

– Ai grijă, şopti Vurinam.

Sham ezită. Se pregăti pentru contactul fizic cu un emisar de dincolo de lume, aflat în somnul său veşnic. Înainte de a-l putea atinge, un şurub zbură peste capul lui & ricoşă din înger, cu un clinchet sec.

– Te-ai ţicnit? zbieră el întorcându-se.

Caldera stătea cu braţul încă întins după aruncare. Echipajul se holba la ea.

– Poftim? făcu ea exuberantă.

Înainte ca Sham să poată spune ceva, Dero îşi aruncă propriul proiectil. Sham urlă, obiectul zdrăngăni & săltă peste marginea podului, în aerul fără sfârşit.

– Nu mai aruncaţi cu gunoaie în îngerul mort! strigă Sham.

– Poftim? zbieră Caldera privind cu o expresie ciudată vechea locomotivă. De ce?

Capitolul optzeci

– Cum adică, aici cobori? întrebă Sham.

– Ce anume nu-nţelegi? răspunse Sirocco.

Îi zâmbea fără răutate.

– Ai ajuns până aici, zise Sham. Ai ajuns până aici & tu, tu m-ai salvat! Mai avem doar puţin. Doar niţel.

Sham stătea în partea din faţă a *Medesului,* strigând în sus la ea. Sirocco stătea pe vârful îngerului. Cele două trenuri erau apăsate unul de altul ca într-un sărut inegal. Sirocco sărise pe înger, se târâse în sus pe curba lui & anunţase că-l revendica, ca recuperare, în timp ce echipajul o privea întrebător. Începuse să sondeze, să împungă & să scobească prin crăpăturile din carapacea îngerului.

Nu conta. Dar nu puteau să treacă de el. Exista o singură şină & nu puteau să mute leşul acela. Nici nu puteau trece un cărucior peste corpul său peisagistic.

– Ei bine, va trebui să mergem pe jos, spuse Dero.

În timp ce majoritatea echipajului, încă derutat de cele petrecute, având încă rău de uimire, am putea spune, îi urmărise, fraţii Shroake îşi puseseră în spate rucsacurile cu hrană uscată & sticle de apă & unelte & alte nimicuri, & ţopăiau pe înger ca nişte capre. Caldera privi de mai multe ori înapoi, iar în cele din urmă se opri în vârful unui afloriment erodat de pe spatele îngerului şi-l urmări pe Sham urmărind-o.

– Staţi! strigă Sham. Unde naiba mergeţi?

– Oh, haide! ţipă Caldera, ridicând din umeri. Ştii prea bine, Sham. Am ajuns mai departe decât ei, dar tot n-am ajuns unde trebuie.

– Adică unde trebuie?

– O să ştiu când o să văd locul. Întrebarea e ce-o să faci tu.

Fata continuă să meargă, croindu-şi drum printre crânguri de antene, cheaguri de rugină, murdărie veche de eoni.

– Vă opriţi odată, Shroake nenorociţi? strigă Sham, iar Caldera ezită. Lăsaţi-ne cinci minute & nu mai fiţi aşa melodramatici. Venim *toţi.*

* * *

Nu chiar.

– Eu cobor aici. Ce te face să crezi că vreau să merg la capătul lumii? zise Sirocco.

Dăduse o gaură în învelişul îngerului şi-şi îndesa mâna în măruntaiele lui reci.

– Am trecut deja de marginea lumii, spuse Sham, & credeam... adică... ai venit după mine...

– Ei, haide. De fapt, am venit după fix chestia asta de aici, plesni ea cu palma flancul cadavrului locomotivei.

Ochelarii de protecţie îi erau luminaţi dinăuntru, aşternându-i peste zâmbet o lumină palidă, cenuşie.

– Recuperare? Ai venit aici pentru *recuperare?*

– Sham ap dragule Soorap, zise Sirocco. Te plac, Sham, şi-mi plac prietenii tăi, dar eu nu-s aici nici pentru tine, nici pentru vreo recuperare veche. De care pot face rost oriunde. Sunt aici pentru *recuperare de îngeri*!

– Cum puteai să ştii că...

– Că ne vom întâlni cu ei? Toată lumea ştie că pe drumul către rai sunt îngeri. Că o să-i înfrângem? Asta n-am ştiut. Am pus un pariu & ar trebui să consideri asta un vot de încredere.

– Sham! strigă Caldera.

– Într-o *clipă*! strigă el înapoi.

– Am ştiut c-o să-i înfrunţi când am ştiut unde vrei să mergi, continuă Sirocco, & am avut încredere. Nu mi-a venit să cred când l-a doborât cârtiţa aia bătrână. Nu... mi-a... venit... să... cred. Dar am mai stat câteva mile & iată-ne. Înţelegi ce-i asta? Asta nu-i novo-recuperare.

Asta nu-i arhe-recuperare. Asta nu-i nici măcar alt-recuperare. E cu totul altceva. Asta-i gunoi din *rai.* Asta e dez-recuperare & e *a mea.*

Încântarea ei era înspăimântătoare.

– Avem nevoie de ajutorul tău.

– Nu, nu aveţi. Iar dacă aveţi într-adevăr, mă tem că nu vi-l pot oferi. Vă doresc tot binele, sincer. Dar pentru asta am venit & asta o să am. Aşa că, mult noroc.

Scoase un microfon dintr-un buzunar. Aşa mic cum era, tehnologia din el îi amplifică vocea, astfel încât o auzi tot echipajul:

– Atenţie, vă rog! Nu puteţi merge mai departe. Îmi daţi voie să vă propun o înţelegere de afaceri? Ştiu ce fac: aveţi un transportor. Putem să ajungem la o înţelegere. Ştiu unde să fac vânzarea. Asta-i vânătoarea mea, aşa cum sobolul ăla mare a fost al vostru. Aceleaşi condiţii, aceleaşi cote-părţi ca & cum aţi aduce înapoi carne de cârtiţă. Credeaţi că se plăteşte bine pentru bucăţi de cârtiţă? Ei bine, n-aţi mai lucrat până acum în recuperări & asta nu-i o recuperare oarecare. Asta-i *toate* bogăţiile noastre la un loc.

– Bine, o întrerupse Sham. Dar eu merg cu fraţii Shroake. Poţi să păstrezi nenorocita mea de parte. Ridică vocea: Cine vine cu noi?

Se lăsă liniştea. „Ce spune asta despre mine”, gândi Sham. „Că sunt cu adevărat surprins că nimeni n-a ridicat mâna? Că nimeni nu scoate un cuvânt?”

– Sham, zise Mbenday, noi nu suntem exploratori. Suntem vânători care avem grijă de prietenii noştri. Am venit după tine. Nu?

Câţiva dintre camarazii lui Sham se uitau lacomi la îngerul mort. Câţiva păreau jenaţi sau evitau să-l privească, pe înger sau pe Sham.

– Aşa că lasă-ne să avem grijă de tine. Habar n-ai unde mergi, spuse Mbenday, ridicând braţele & făcând să scârţâie pielea mânecilor hainei. Nici măcar n-ai habar dacă există ceva pe partea cealaltă.

– Ăsta e un pod, zise Sham. Fireşte că există ceva pe partea cealaltă.

– Nu-i absolut obligatoriu, replică Mbenday.

– Benightly! făcu Sham.

Dar harponierul îşi drese glasul &, cu vocea lui adâncă de nordic, urui şovăitor:

– Hai, Sham. Nu trebuie să faci asta. Nici voi, Shroake.

Caldera scoase un zgomot nepoliticos.

– Să mergi prin neant? spuse Fremlo. Vreme de cine ştie cât? Sham, te implor...

– Merge cineva? strigă Sham.

– Am venit pentru tine, zise Vurinam. Am venit pentru fraţii Shroake. Am venit până la îngeri. Nu vrem nimic altceva. Acum întoarce-te cu noi.

– Spuneţi-le lui Troose & lui Voam că le trimit toată dragostea mea, dar că merg mai departe, zise Sham fără să-l privească.

– Vin eu.

Vorbise căpitanul Naphi. Toată lumea căscă ochii la ea.

Până & fraţii Shroake se întoarseră. Naphi îşi scutură lanţurile & privi la ei cu aroganţă splendidă, până când unul dintre ei se repezi să i le desfacă.

– Nu pot să am filosofia mea, zise căpitanul, privind la Caldera, la Dero &, în cele din urmă, la Sham ap Soorap. Aşa că filosofia altcuiva e mai bună decât niciuna.

Capitolul optzeci & unu

Mersul pe şine era ciudat, mai ales pe şine ca acestea. Fraţii Shroake, căpitanul & Sham mergeau în şir indian. La o distanţă teribil de scurtă faţă de fiecare latură, podul se termina în aer. În spatele lor se auzeau zdrăngănelile & sfredeliturile recuperării efectuate de echipaj, sub supervizarea exasperată a lui Sirocco. Oamenii le strigară cuvinte de rămas-bun, dar nici fraţii Shroake, nici Sham, nici căpitanul nu răspunseră.

Sham îşi păstră privirea înainte, vreme de ore întregi, fără să se concentreze pe nimic altceva decât pe căderea care-i încolţea. Se gândi la echipajul care smulgea părţi din bătrânul înger, dinţi dintr-o gură, umplând vagonul de topit, podeaua măcelăriei, containerele de stocare, cala *Medesului* cu carne improbabilă. Ceramica, sticla & mecanismele din metal vechi.

Ziua trecu & ei continuară să meargă, până ce, chiar & cu torţe, întunericul făcu periculoasă înaintarea. Mâncară împreună. Cei doi Shroake murmurau unul către celălalt, uneori & către Sham. Naphi nu spunea nimic. Când dormeau, se legau de şine. În caz că s-ar fi zbătut sau s-ar fi rostogolit în vise.

Se treziră înainte ca soarele să fie complet sus pe cer, în trecerea zăngănitoare a păsărilor-colectoare pe deasupra capetelor lor.

– Poate că o să simţim când pleacă, spuse Caldera, după un mic dejun inadecvat, ghemuit. Trenul, adică. Poate că o să-l simţim pe şine.

– Poate că o să ne scuture jos, zise Dero & scoase un fluierat, ca o cădere.

– N-o să simţim nimic, replică Sham. Umblau de multă vreme. Ce ne facem dacă plouă?

– Va trebui să fim al naibii de atenţi, spuse Dero.

Se târâră toate orele lungi ale acelei zile. Sham ţinea ochii mai mult în jos, pentru ca liniile de tren să nu-l vrăjească & împrejurimile să nu-l ameţească. Asta însemnă că nu văzu cerul pustiu, lipsa păsărilor, mai nimic, până ce Caldera nu strigă, iar el se opri & privi înainte.

Se apropiau de altă faleză, care se înălţa mult din ceaţa orizontală. Şinele, podul se micşorau ca un fir, până deveneau invizibile, dar dincolo de ele puteau vedea pământul vertical. Celălalt ţărm al abisului.

Sham înghiţi un nod. Chipurile-de-Piatră ştiau câte mile mai erau de mers. Continuară. De fiecare dată când privea în sus, suprafaţa aceea părea la fel de îndepărtată ca întotdeauna. Dar apoi, dintr-odată, în preajma înserării, putu să distingă texturi. Putu să vadă unde intrau contrafişele podului în stâncă.

În orele mici & complet întunecate, oboseala îi făcu să se oprească o vreme. Totuşi merseseră cea mai mare parte a nopţii & nu peste multă vreme soarele ieşi şi-l trezi, & Sham putu să vadă în sfârşit unde ajunseseră. Icni.

La mai puţin de o milă în faţă, podul atingea pământul.

Capitolul optzeci & doi

Încet, cu armele ridicate & ochii mari, se apropiară de un alt fel de stâncă, de un altfel de pământ. Raiul era diferit geologic.

Plin de pietriş, dealuri inegale, pante, râpe & ţancuri, până în vârful povârnişului. Păşiră pe noul pământ, traversă cu traversă, prin aer & pe sub un arc de piatră, pe lângă guri de aerisire & tablouri de comandă. Raiul avea mecanisme.

Erau tăcuţi, plini de praf în urma traversării. Linia îi dusese printr-o strungă cenuşie. Fie-zi le dădea roată, neîndepărtându-se niciodată prea mult. Piscurile din jurul lor se ridicau cu uşurinţă în cerul-de-sus.

– Ce-i sunetul ăla? întrebă Sham.

Primele cuvinte de dincolo de lume. Un ritm repetat - un puls subtil, şoptit, fără sfârşit - se auzea din faţă.

– Uite! făcu Dero.

Un turn.

Deasupra unui maxilar de piatră. Era străvechi, lipsit de ferestre, o ruină cu un model ciudat. Drumeţii îngheţară, ca & cum s-ar fi apropiat de ei. Dar turnul n-o făcu. Aşa că în cele din urmă continuară, iar peisajul coborî lent. Până ce şinele cotiră & liniile de metal ajunseră acum la - lui Sham i se tăie respiraţia - un oraş vântos, plin de nori, tăcut.

Cocioabe joase, blocuri de ciment, un oraş bifurcat de şină. Distrus de timp. Rămăşiţele prăbuşite ale caselor, golite de orice cu excepţia vântului. Un cer fără păsări. Sham auzi răpăitul pietrelor dislocate. Fie-zi urcă să cerceteze, dar întinderea aceea goală continua să-l intimideze, aşa că reveni pe umărul lui Sham.

Călătorii merseră pe şina peste care atârna decrepitudinea până într-un debleu ce se adâncea. Nu

văzură ierburi, nici păsări sau animale. Norii pământii ai cerului-de-sus se mişcau într-un fel în care n-o făcea nici-o fiinţă vie. Calea ferată tăia printr-un oraş-ruină din ciment mort de mult, bancuri de resturi osificate & dune de praf de hârtie mărunţită. Pe sub ceea ce semăna cu plantele agăţătoare, dar erau de fapt fire curbate de vârstă & mizeria groasă.

– Deci unde-i comoara aia despre care tot vorbeşte lumea? rupse Dero tăcerea.

Nimeni nu-l privi.

Paşii le erau lenţi & nesiguri. Continuau să meargă &, adânc în mintea lui, în timp ce privea mormanele de ruină sub care abia se mai distingeau resturile formatului urban, Sham deveni conştient de ceva.

Raiul, lumea de dincolo de marea de fier, era gol & mort de foarte mult timp. Iar el, deşi complet uimit, nu era surprins. Totul devenise dintr-odată limpede & lipsit de sens, & mintea lui se simţi brusc aproape la fel de pustie & bântuită de cioturi & cioburi de nonsens ca acest oraş vechi... & locuită de un entuziasm tainic, în creştere.

Iar după ce Sham nu mai avu nici-o noţiune despre cât umblaseră, în faţa lor se ivi ceva imposibil. Ceva care de data asta îl surprinse. Care, de fapt, veni ca un şoc exploziv. Întâi lui, apoi fraţilor Shroake & după aceea căpitanului Naphi i se tăie respiraţia.

– Ce... e... aia? se bâlbâi Dero.

Şina se oprea.

Nu făcea cale întoarsă pentru a se reuni cu ea însăşi într-o buclă. Nu se încâlcea fără ţel într-o serie de alte linii, nici nu se răsfira spre diferite şine laterale care la rândul lor se răsfirau & se învolburau în aleatoriu. Nu era ruptă de o alunecare de teren, de o explozie sau de vreun accident & încă nereparată de un înger.

Şina *se oprea.*

Într-o curte, în umbra unei clădiri, se apropia de un zid & se încheia. Dintr-o contrafişă ieşeau două obiecte ce

semănau cu nişte tampoane mari, ca pentru a împinge îndărăt un tren care s-ar fi izbit în ele, iar şina de cale ferată,

PUR ŞI SIMPLU

SE OPREA.

* * *

Era nefiresc, straniu. Era o denaturare, o antiteză a ceea ce trebuiau să fie căile ferate, o încâlceală fără sfârşit, & se afla în faţa lor.

– Capătul liniei, spuse Caldera în cele din urmă.

Chiar & cuvintele sunau ca o abatere de la normalitate.

– Asta căutau. Mama & tata. Capătul liniei.

Se lăsară momente lungi de linişte, de holbare cu gura căscată la *oprirea* aceea bruscă, absolut imposibilă. Undeva, îşi dădu seama Sham, încă putea auzi un şuier neîncetat, ca un ordin repetat de a tăcea.

– Nu te-ai gândi, zise Dero cu voce spartă, că şinele se pot termina, este?

– Poate că n-o fac, spuse Sham. Poate că aici începe marea de fier.

* * *

Dincolo de extremitatea debleului & de şine - de capătul şinelor! -, o scară fărâmiţată ducea spre oraş. Dero o urcă, în timp ce Fie-zi îi dădea roată. Fără să-şi desprindă ochii de capătul şinelor, Caldera îl ocoli & merse spre o gaură care fusese cândva o uşă în ceea ce fusese cândva un zid din ceea ce fusese cândva clădirea. Mersul ei dovedea o grabă neaşteptată.

– Unde te duci? strigă Sham.

Fata se afundă în întuneric. Sham înjură.

– Haide! strigă Dero de pe vârf, apoi alergă în afara razei lor vizuale.

Din clădire, Sham o auzi pe Caldera exclamând surprinsă.

– Dero, aşteaptă! strigă Sham. Ezită, în timp ce Naphi o urmă pe Caldera. Dero, întoarce-te! strigă el & alergă după fată.

Lumina & pale de vânt cenuşii de praf se aşterneau oblic într-o jumătate de amintire despre o cameră. Cioturi de scări se ridicau la câteva picioare în zigzaguri abrupte. În depoul acesta existaseră cândva multe niveluri. Dispăruseră toate; călătorii se aflau pe fundul unui puţ de beton, afundaţi până mai sus de glezne în ţăndări & forme de plastic ce fuseseră cândva birouri & ordinatoare. O pantă labirintică, masivă & arcuită, unde se îngrămădiseră fişetele dintr-o clădire întreagă. Unele erau sparte, iar hârţoagele risipite se transformaseră în compost. Unele erau îngropate, altele erau închise & înţepenite.

Caldera se căţără pe ele. Trase de mânere. Bâjbâi prin golurile dintre fişete. Îşi vârî nasul prin ele.

– Ce faci? întrebă Sham.

Vocea ei răsună cu ecoul sertarelor pe care le trăgea ca să le deschidă.

– Ia astea, spuse ea înmânându-i hârtii jerpelite. Ai grijă. Se descompun.

– Hai afară, zise Sham.

Fata îi dădu mai multe. Metalul scârţâia. Ea explora un grohotiş de sertare, cu braţele pline de dosare. Părea pierdută.

– Ce cauţi? întrebă Naphi.

– Trebuie să ştiu, spuse Caldera după o lungă tăcere. Despre... despre tot. Tot ce ne-au spus mama & tata dintotdeauna. Se încruntă & începu să frunzărească cu obsedare prin hârtiile pe care le ţinea. Despre marea de fier.

– Ştii ceva? făcu Sham. Ieşi de-acolo.

– Nu... Nu pot...

Fata scutură din cap, încercând să găsească un înţeles pentru toate.

– Nu ştiu. De ce-am făcut toate astea? Raportul din mâna ei se fărâmiţa. Degetele ei urmăriră murdăria. Mama ne-a învăţat scrierea asta veche. Ace de macaz..., citi ea. Depozite de petrol...

Continuă să frunzărească foile, una mai plină de mucegai decât alta.

– Personal. Preţuri de bilete. Credit. Pot să citesc, dar nu pot să le pun laolaltă!

– Ai făcut-o deja, spuse Sham cu blândeţe.

– Am venit aici ca să-nţeleg!

– Aici nu există nimic care să înţelegi. Caldera se holbă la el. Ştii toate astea de foarte mult timp. De aici a pornit totul. Ai văzut direcţia în care se îndrepta îngerul mort, continuă Sham la fel de calm. Tu mi-ai spus *mie* toate astea. Ce-a fost gâlceava zeilor. Ei bine, ăsta-i oraşul în care s-a întâmplat. Oraşul în care se aflau învingătorii. Ridică încet mâinile. Apoi ei au plecat. N-aveai cum să afli nimic nou aici. Nu de-asta eşti aici, Caldera.

Fata pufni.

– Serios? Atunci de ce sunt aici?

– Pentru că părinţii tăi n-au făcut ce li s-a spus. N-au ocolit nimic. Au vrut să vadă ce se află la capătul lumii. Iar tu chiar *ai făcut-o.* O faci. În această clipă.

Sham îi susţinu privirea.

* * *

– Hei!

Era Dero. Silueta lui stătea în uşă. În spatele său, Fie-zi flutura agitat.

– Voi, neamul Shroake, zise Sham. Mereu umblaţi hai-hui în toate direcţiile...

– Trebuie să vedeţi ceva, spuse Dero, monoton ca un vis. Trebuie să vedeţi ceva.

Dincolo de clădire & de şine existau mulţi yarzi de teren pavat, alte rămăşiţe cu cioturi de beton care nu mai însemnau nimic, apoi terenul, *tot* terenul, se oprea brusc. Dar de data asta nu în neant.

Se aflau pe un drum de coastă, plin de gropi, un pasaj ridicat la fel ca un mal din marea de fier. Dar care nu se înălţa dintre şine, aşa cum ar fi trebuit s-o facă orice ţărm, ci din mile peste mile de întindere nesfârşită & năucitoare de apă.

Capitolul optzeci & trei

Sham se clătină. Apa spumega. Se legăna & se izbea de zidul de ciment. Inima lui bubuia. Ce era asta? Ce se afla dincolo de ea? Un dig distrus se înălţa peste valuri, aşa cum digurile normale o făceau peste şine. Şovăitor de consternare, Sham merse până la capătul lui.

Enormitatea apei aceleia! Se ridica & cădea înapoi. Arăta într-un fel pe care nu şi-l putuse imagina vreodată.

Deasupra ei, ciudata lipsă de vitalitate a văzduhului luase sfârşit. Pescăruşi! Se roteau & ţipau. Treceau curioşi pe lângă Fie-zi, care se înălţa în acrobaţii exaltate. Aceasta era sursa zgomotului repetat. Apa pufnea & bufnea & se amesteca & se legăna înainte & înapoi faţă de pământ.

– Nivelul apei e foarte ridicat, şopti în cele din urmă Naphi. Privi îndărăt spre locul de unde veniseră. Ar trebui să se reverse în hăul acela. Chiar înapoi pe marea de fier. Ar trebui s-o umple pe jumătate.

– Mi-ai zis c-au făcut o lume temporară, spuse Sham către Caldera. Poate c-au făcut ceva ca să sigileze stânca aici când au pus apa, ca să nu se verse. Să nu se scurgă prin lături.

– Mda, zise Caldera. Atât doar că ei n-au pus apa aici, ci au *lăsat-o* aici.

Fata privea de asemenea cu luare-aminte, dar cu atenţia împărţită, încă frunzărind prin hârtiile pe care le ţinea, încruntându-se când privea fragmentele de informaţii

– Au scurs tot *restul.* Ca să câştige mai mult teren pentru şine.

– Adică lumea asta...? întrebă Sham.

– Înainte a fost sub apă.

* * *

Rămaseră acolo vreme îndelungată fără să mai spună nimic. Sham era prea fascinat ca să-i mai pese de frig. Soarele se tara încet prin spaţiu, în spatele cerului-de-sus, iluminându-l. În clipa aceea acolo nu se vedeau niciun fel de lighioane. Numai pescăruşii care se arcuiau.

Păsările virau & zburau imediat pe suprafaţa lichidului. „Acolo este ceva ce ele pot să mănânce” gândi Sham. Se gândi la peştii aţoşi care trăiau în lăcuşoarele & bălţile de pe insule & din marea de fier însăşi. Privi spre orizont cât de departe putu. Se gândi cât de mari ar fi putut creşte asemenea creaturi într-un spaţiu atât de liber.

Simţi apoi ceva ridicându-i-se prin oase. Fie-zi simţi & el & se zbârli alarmat. Un ritm, din ce în ce mai tare.

– Păsări-colectoare, spuse Sham.

Trei bucăţi. Apărură de după dealuri, spre raiul mohorât. Virară spre călători. Pârţâiau fum, zburând mai jos decât le văzuse vreodată Sham. Vântul din aripile lor rotitoare înălţă resturi. Se îndepărtară brusc, peste rămăşiţele străvechi, către vreun cuib ascuns vederii al îngerilor bătrâni, obosiţi.

– Ce-a fost asta? întrebă Dero. Curiozitate?

– Nu cred, răspunse Sham liniştit. Cred că dădeau instrucţiuni.

Arătă cu degetul. Din cenuşa & resturile vechiului oraş ieşeau nişte siluete.

Ce erau ei, aceşti locuitori de dincolo de lume? Îmbrăcaţi în zdrenţe, masivi & păroşi, târându-se, adulmecând, veneau cu pas întins din praful care îi anunţa. Zece, douăsprezece, cincisprezece siluete. Femei & bărbaţi mari, rânjind, plini de muşchi & tendoane, care soseau pe două sau patru membre, ca nişte maimuţe, ca nişte lupi, ca nişte feline. Priveau fix în timp ce se apropiau.

– Trebuie să plecăm, zise Dero, dar nu aveau pe unde. Nou-veniţii ajunseseră la baza digului. Acolo se opriră.

Hainele închise la culoare le erau atât de zdrenţuite, încât arătau ca nişte pene. Îşi umeziră buzele; îi priviră timp îndelungat.

– Mi se pare mie, sau par incitaţi? întrebă Dero.

– Nu ţi se pare, răspunse Sham.

Dinspre ruine se apropia ceva. Înalt de peste doi metri, uşor aplecat, imens. Un bărbat puternic, din vechime, de talie foarte mare. Purta o haină închisă la culoare, peticită de mai multe ori, o pălărie înaltă & neagră.

– Costumul ăla, spuse Caldera, e ca al Ohmului-cel-Apt. Arătarea ce aducea cu un avatar degenerat al zeului păşi încet pe lângă colegii lui, spre Sham & ceilalţi. Digul se scutură sub paşii lui mari. Creatura îşi linse buzele cu încântare.

– Ce ne facem? şopti Dero.

– Aşteaptă, zise Sham.

Îşi ţinu pistolul în jos. Ochii bărbatului erau larg deschişi. Se opri la câţiva metri distanţă şi-i privi lung pe vizitatori.

Apoi, cu un gest enorm, făcu o plecăciune. În spatele lui, ceilalţi urlară. Suna a fericire. A triumf. Bărbatul masiv mugi. Mârâituri & hârâituri, plescăituri, un limbaj noduros.

– Ăsta-i un amestec ciudat de creolă de şină veche, spuse Caldera. *Cu adevărat* veche.

– O înţelegi? întrebă Sham.

El însuşi recunoscu câteva cuvinte. „Controlor.” „Şine.” Apoi, cu surprindere, un vers dintr-un vechi imn: „Oh, ocoliţi!”.

– Doar puţin, miji Caldera ochii, atentă. „Aici”... „în cele din urmă”... „interes”.

Silueta enormă căută în haină, iar Naphi & Sham se încordară. Dar ce scosese & le oferea era un teanc de hârtii. După câteva secunde de nemişcare, în care Naphi stătu de pază cu arma în mână, Sham se apropie & i le smulse. El & fraţii Shroake se aplecară peste foi.

Coloane, cuvinte, foaie după foaie, dactilografie veche care însemna doar foarte puţin pentru Sham. Un lung preambul, liste, note de subsol & observaţii.

– Ce-i asta? întrebă el.

Pe ultima pagină din teanc se afla un şir lung de numere, încercuite cu roşu. Caldera îl privi pe fratele ei, apoi ridică ochii spre Sham.

– E o factură, zise ea. Ei ne spun că asta le datorăm.

* * *

Prin mintea lui Sham licăriră lucruri. Rătăcirile sălbatice ale acestor inşi prin ruinele unde, cândva, trenurile & şinele fuseseră controlate. Pălăria omului.

– El e şeful, spuse Sham. Controlorul.

Caldera privea fix în foaie.

– Ăştia-s... mai mulţi bani decât au existat vreodată în istorie, şopti ea. E o prostie.

– Probabil că strămoşii lor s-au rătăcit aici, zise Dero. Pe partea greşită a hăului.

Controlorul mârâi cuvinte ciudate.

– Vorbeşte... ceva... despre un *decont?*

– Ai spus ceva despre credit, zise Sham. Oh, grupul ăsta nu-i pierdut. Ei *aşteptau.*

Privi lung spre bărbatul masiv. Controlorul. Care îşi linse din nou buzele şi-şi dezveli dinţii ascuţiţi.

– Strămoşii noştri nu şi-au putut permite condiţiile strămoşilor lor, spuse Sham. Pentru folosirea şinelor. Factura a tot crescut. Ne-au facturat dobândă. Ei cred că am venit să *plătim.*

Frunzări printre hârtii.

– De câtă vreme aşteptaţi? întrebă băiatul. Acum cât timp a avut loc gâlceava zeilor? Războaiele căii ferate?

Ani. Secole. Epoci.

Privitorii urlară. Unul sau doi scuturară ceea ce Sham văzu că erau resturi de serviete. Probabil crescuseră cu o profeţie. Cum făcuseră & părinţii lor, & ai acestora, & ai

acelora aproape până la nesfârşit, târşâindu-şi picioarele printr-un oraş care se prăbuşea. Aşteptând în sălile lor de şedinţă & în gol. O profeţie despre care credeau că se va îndeplini.

Brusc, Sham îi urî. Nu-i păsa că & ei erau pierduţi, înrobiţi de un ţel fără remuşcări, foametea unei companii prezidând peste ruine. Care refuzase să permită ca decăderea & mărirea civilizaţiilor, vizitele, transformările, bun-rămasurile & adunarea resturilor de la extratereştri, căderea apelor, otrăvirea cerurilor & mutaţia lucrurilor din sol să le tulbure contabilizarea răbdătoare, tocmai din cauza acţiunilor pentru care facturau. Extinsese la nesfârşit termene pentru o omenire care nu conştientiza că era datoare, că vreme de milenii cumpărase carduri de călătorie spre sălbăticie. Totul în speranţa că, atunci când timpul se va sfârşi, economiile îşi vor reveni pentru a plăti.

– „Fantomele tuturor averilor trăiesc în rai!”, cită Sham. Nu pentru că ar fi murit, ci fantome pentru că nu s-au născut niciodată. Îl privi drept în faţă pe bărbatul cel mare & continuă: Noi nu vă datorăm nimic.

Controlorul se holbă la el. Înfăţişarea lui de aşteptare flămândă se schimbă lent. În una de nesiguranţă. Apoi, lent, în una de suferinţă. Apoi, brusc, în una de furie.

El răgi. Toţi locuitorii raiului răgiră. Se năpustiră înainte. Digul se clătină sub picioarele lor. Fie-zi se lansă spre silueta uriaşă, însă controlorul îl izbi cât colo.

– Fugiţi! ţipă Sham, dar înainte să-şi poată ridica pistolul, controlorul îl prinse de gât şi-l strânse, aruncându-i arma din mână cu o lovitură.

Prin zvâcnetele sângelui în urechi, băiatul auzi arma căzând în apă.

Vederea i se întunecă în timp ce se zbătea. Îi desluşi pe fraţii Shroake încercând să fugă, pe căpitanul Naphi trăgând de două ori, înainte ca o piatră perfect aruncată s-o lovească în mână & s-o dezarmeze. Apoi pur & simplu

nu mai avu suficient sânge în cap ca să-şi poată focaliza ochii.

Se mişcă, ameţit de durere. Cineva îi lega picioarele laolaltă & mâinile la spate cu o funie veche & murdară. Era îmbrâncit, tras, pălmuit & târât spre marginea digului, cu răcnetele & luptele tovarăşilor săi în urmă, cu zbieretele furiei impotente a liliacului de zi.

Capul i se învârtea & auzea vocea Calderei. Se afla lângă el, iar lângă ea era Dero & apoi Naphi, toţi legaţi, cu excepţia braţului îmbunătăţit al căpitanului, care era prea puternic pentru frânghie, în schimb era ţinut strâns de mai mulţi inşi. Care se ciorovăiau & sporovăiau. Cineva suspină faţă de dezamăgirea epocală a profeţiei neîmplinite. Altcineva sâsâi. Cineva umplea de zor hainele captivilor cu pietre.

Controlorul era turbat. Scrâşnea din dinţi. Fie-zi plonja pe sub pescăruşii curioşi, dar bărbatul îl ignora sau îl lovea din nou, ţinându-l la distanţă.

– Oh, ocolire! şoptea el.

Businessmenii sălbatici arătară spre apă & mai mârâiră de câteva ori. Bărbatul declama pentru supuşii lui. „Anunţă sentinţa”, gândi Sham.

– Vor veni & alţi oameni! strigă el. Ei cred că aici e o comoară! Toate costurile de călătorii, banii imaginari despre care credeţi că vor sosi!

Sham se împleticea sub hainele îngreunate & se lupta în strânsoarea celor care îl ţineau, privind spre atacatorii lor & spre rămăşiţele acestui rai birocratic.

– Nu! ţipă el. Nu aşa se termină!

Se uită drept spre Caldera. Ea îi întoarse privirea. Fata îl strigă pe Sham pe nume, în timp ce era împins spre marginea pasarelei.

Sham încercă să reziste. Simţi terenul scuturându-se. Preţ de o clipă, crezu că propria inimă îi zgâlţâia corpul. Dar cei care îl prinseseră ezitau & ei. Se întâmpla ceva.

Ţipătul de alarmă al lui Fie-zi îşi schimbă timbrul.

Râşnind spre ei, venind cu spatele pe şină, prin debleul dintre ruine, spre tampoanele de la capătul liniei, era un înger. Un înger uriaş, acoperit cu cruste de vechime. Un înger mânjit de ulei. Îngerul peste cadavrul căruia se căţărase Sham. Treaz & viu din nou, năpustindu-se cu spatele pe drumul pe care, cu generaţii înainte, probabil că venise.

* * *

Executivii din oraşul-fabrică ţipară. Urlară. Se împrăştiară. Sham se clătină. Probabil că trecuse mult mai mult de o viaţă de om de când îngerul murise şi-i izolase. Niciunul dintre ei nu mai văzuse vreodată un tren mişcându-se, nu mai văzuse vreun material rulant pe vreo linie.

Îngerul răbufnea fum puturos. Sham auzi strigăte & văzu figuri familiare ce călăreau pe spinarea lui. Benightly & Mbenday, Sirocco recuperatoarea & Fremlo, dar &, cu haina fluturând splendid în ciuda găurilor din ea, Vurinam. Echipajul lui Sham călătorea spre el pe spinarea unui înger care dădea cu spatele.

Sham strigă puternic, în semn de întâmpinare. Benightly trase un foc în aer & şefii sălbăticiţi fugiră. Toţi, cu excepţia controlorului uriaş. Niturile din spate ale îngerului împinseră în tampoane & se opri.

– Nu! strigă controlorul. Cuvântul acela rămăsese la fel. Nu, nu! Ocolire! Oh, ocoliţi!

Cu o viteză uimitoare, îl înhăţă pe cel mai apropiat captiv. Caldera Shroake. Iar văzând asta, încă & mai rapid, fără să gândească, Sham acţionă.

El era un nimic, un pişpirică de tot râsul, faţă de uriaş. De aceea fu surprinzător că impulsul lui se dovedi îndeajuns pentru a-l clătina cât de cât. Poate că nici-o altă circumstanţă n-ar fi făcut-o. Dar bărbatul se afla în echilibru chiar pe marginea pasarelei. Iar când Sham se

izbi de el, gigantul roti din braţe, se bălăbăni, picioarele îi alunecară & se prăbuşi urlând spre valuri.

Întinse braţele, furios, & înhăţă în timp ce cădea.

Îl înhăţă pe Sham. Îl luă pe Sham cu el în apă. Îl trase jos.

Capitolul optzeci & patru

Mulţumesc. Simţiţi?

Încetinim.

În curând vom termina & vom ajunge la destinaţia noastră.

Cineva ar putea să dispere, dacă s-ar gândi la câte lucruri au fost neglijate. Care nici măcar n-au fost aduse în discuţie. Este posibil să fi auzit până acum despre întinderile de est & de nord ale şinelor, mult dincolo de Manihiki sau de orice altă flotă, unde există triburi de cai sălbatici care au învăţat atât de bine să se ţină departe de scormonitori & să nu se îndepărteze niciodată de şine & de traverse, încât toate astea le sunt codate în oase. Astfel încât un mânz nou-născut care se clatină pe picioarele lui ca nişte beţe nu-şi va lăsa copitele în curs de întărire să atingă pământul plat liber. Astfel încât trenarii din tărâmul acela al pajiştilor împart şinele cu linii lungi de cai ce tropăie veşnic în şir indian, păscând iarba suculentă dintre şine.

În Amman Sun există o fortăreaţă rece deservită de trenuri făcute din gheaţă. Aşa se zice. Aranjamentele politice dintre Deggenlache & Mornington ar putea ocupa multe ore de divertisment. Pe de altă parte, vieţile monotone & izolate ale acelor generaţii intimidate & plictisite de boşi autointitulaţi din oraşul acela de la capătul şinelor nu sunt înălţătoare. Dar din venalitatea controlorilor se poate învăţa câte ceva.

Mai departe & mai departe. Dacă v-aţi fi aflat la conducere, chiar dacă aţi fi început & aţi fi încheiat din & în aceleaşi locuri, aţi fi descris o altă figură. Un alt „&”. Dar nu s-a făcut nimic. Dacă povestiţi altora ceva din toate astea, puteţi conduce &, dacă doriţi, vă puteţi duce în altă parte. Până atunci, drum bun & vă mulţumesc.

Iar... Sham, ziceţi?
Sham se îneacă.

Capitolul optzeci & cinci

Apa avea gust de lacrimi. Aşa gândea Sham în timp ce se ducea la fund. Asta nu era ca pâraiele & iazurile de pe dealurile din marea de fier: era sare.

Oh, ocoliţi, plângerea pentru totdeauna.

Încercă să se împotrivească coborârii sale lente. Fără succes. Nu putea vedea nimic & nu-şi putea elibera membrele. Nu putea auzi decât curgerea propriului sânge prin vene.

Undeva sub el, în frig, pentru că era îngrozitor de frig, simţea totuşi o tulburare, membrele ce se zbăteau & trupul masiv al controlorului care se zvârcolea. „Sper că n-o să sfârşesc deasupra lui”, gândi Sham. „Nu vreau ca ăla să fie locul unde...”

Locul unde.

„Am văzut sfârşitul lumii”, mai gândi Sham & încetă să-şi mişte trupul, expiră un şirag de bule de aer, închise ochii & continuă să se scufunde.

* * *

Apoi se opri brusc.

Simţi ceva care îl prinsese dureros de legăturile ce-i ţineau mâinile. Simţi schimbarea de presiune. Se mişca din nou în sus, împotriva atracţiei gravitaţionale, cu capul în jos, îndepărtându-se de trupul uriaş al bărbatului ale cărui ultime mişcări încă le putea simţi, estompându-se dedesubt.

Ieşi la aer, horcăind, vomitând, trăgând oxigen în piept. Căpitanul îl prinsese. Îl ţinea strâns cu mâna ei metalică. Era susţinută de o funie care i se încolăcea în jurul taliei, ţinută de echipaj ca într-o competiţie cu odgonul. La capătul ei se afla Benightly, care se proptise

bine & prelua greutatea. Căpitanul se aruncase direct după Sham, iar braţul metalic o trăsese în jos.

Naphi îl prinse pe Sham de talia udă & sărată şi-l eliberă pe chei. Unde Caldera se năpusti prima asupra lui şi-l prinse, îl trase şi-l plesni peste obraz şi-i strigă numele. Unde Fie-zi coborî şi-l linse pe faţă. Unde zăcu pe beton & tuşi & vomită & horcăi, în timp ce fraţii Shroake, Vurinam, Fremlo, Sirocco & toţi ceilalţi aplaudară uşuraţi.

* * *

– Aşadar, v-aţi răzgândit? întrebă Sham.

Echipajul cârtiţierei *Medes,* autostopişti pe spinarea mortului celest, aprinseseră un foc la capătul liniei. Cântau & mâncau, spunându-şi poveşti.

Dincolo de lumina focului lor era noapte. De mai multe ori auziră în jurul lor ceva ce puteau fi oameni, încercând să se mişte silenţios. Puseră sentinele, dar nu erau prea îngrijoraţi.

– Ultimul controlor-şef tocmai e disipat în căcăţei de peşte, zise Fremlo. Cred că ceilalţi din conducere sunt niţel dezorientaţi, nu?

Sham încuviinţă din capul umed. Abia după ce se udase, îşi dăduse seama cât de lung îi crescuse părul.

– M-am gândit c-o să te-ntorci, îi spuse lui Sirocco.

Se strânse în prosop.

– Ştii ce s-a întâmplat? spuse Sirocco. Cea mai nostimă chestie. Deci tocmai desfăceam îngerul în bucăţi. Căraserăm încărcături întregi din nemernic, & deodată mi-am dat seama că dacă trag niţel de astea & înlocuiesc oarece din alea, l-aş putea porni din nou. Cam asta-i cheia pentru recuperare: nu trebuie s-o înţelegi. În orice caz. După o vreme & după câteva rateuri, l-am pus în mişcare & ne gândeam cum să dăm cârtiţiera cu spatele ca să putem avansa cu îngerul, să le mişcăm în tandem,

ca să aducem şasiul îngerului înapoi pe marea de fier. Când cineva a zis, nici nu-mi mai amintesc cine...

– Tu ai zis, o întrerupse Benightly.

– Nici nu-mi mai amintesc, continuă Sirocco. Cineva a zis că poate ar trebui să aruncăm o privire & să vedem ce face gaşca de peste pod. Am supus la vot, a trecut cu brio. Am dat cu spatele prin tunelul ăla, am auzit o lovitură & iată-ne.

Îşi scutură palmele, a *treabă terminată.*

„Iată-vă", gândi Sham. „Într-adevăr, iată-vă."

– Mâine, zise Sirocco, începem din nou. Iar cu spatele. Adică iar cu faţa, înapoi pe marea de fier. Acum poţi veni cu noi.

Îşi împinse ţepuşa în foc, rumenindu-şi cina. Sham muşcă dintr-a lui. Îi privi pe fraţii Shroake în lumina pâlpâitoare. Caldera îi întoarse privirea.

– Nu c-ai avea de gând s-o faci, spuse Sirocco. Să tentorci, adică.

Îi zâmbi.

– Duci un mesaj pentru mine? întrebă Sham. Familiei mele?

– Desigur. Care-ai planul *tău,* Sham?

Băiatul privi lung în foc.

În privinţa mării de fier, majoritatea lucrurilor aveau să rămână la fel. Îngerii, în bucle automate, programate cu mult timp în urmă, aveau să continue să monitorizeze şinele. Câteva păsări-colectoare aveau să facă curse înainte & înapoi până la sediul central mort, livrând rapoarte de control automate care aveau să fie înregistrate la capătul universului. Datoria acumulată de trenari avea să crească, mulţumită acestei companii-fosilă, adunându-se cu dobânda la o sumă din ce în ce mai lipsită de sens.

Dar, graţie lui Jack Zeflemistul, îngerul care păzise podul acela dispăruse. Iar cu ajutorul recuperatoarei, dispăruse & blocajul cauzat de leş. Era posibil să dureze -

poate nişte ani -, dar echipajul *Medesului* nu avea să fie ultimul vizitator. Calea fusese deschisă.

– M-am gândit, spuse el. Mai întâi m-am gândit la scafandrii la înălţime. Pun pariu că ai costume, Sirocco. Mă întreb ce-i acolo sus. Ridică ochii spre siluetele munţilor din jurul lor. Apoi m-am gândit că, dacă ai costume ca să urci, ai putea să le foloseşti & ca să cobori.

Arătă cu degetul mare în spate, spre apă. Sham ascultă investigaţiile repetate & bufnite ale ţărmului de către apă.

– Apoi m-am gândit. De ce să schimb direcţia? M-am îndreptat încoace de atâta timp. O privi pe Caldera. Vreau să merg unde voiau mama & tatăl vostru să mergeţi.

– Pardon? făcu Dero.

– Poftim? zise Caldera. Am ajuns deja.

– Erau dornici să-nveţe de la Bajjeri, spuse Sham. Despre mituri & alte chestii, sigur, dar e o cale lungă de străbătut doar pentru poveşti, indiferent cât de bune ar fi. Aşa că mă gândeam: ce alte lucruri poţi învăţa de la ei, & *numai* de la ei, direct?

Fraţii Shroake îl priviră lung. Ochii li se măriră tot mai mult & mai fascinaţi.

– Vă amintiţi ultimul vagon pe care l-au decuplat părinţii voştri? întrebă Sham. Lângă pod? Cel care arăta ciudat? M-am gândit la el. Nu pot să mi-l scot din minte. Cred că asta voiau să se întâmple. Iar văzând locul ăsta, mi-a venit o idee.

Partea a noua

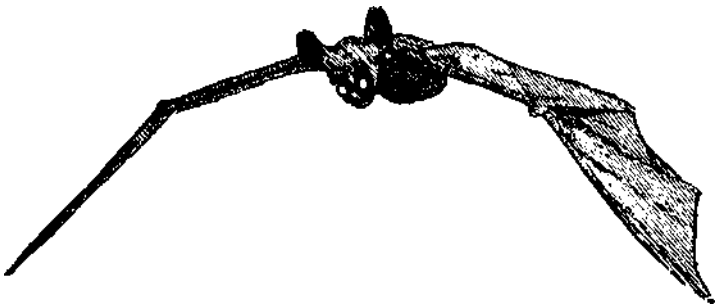

Liliac de zi
Vespertilio diei

Reproducere cu permisiune din colecţia personală
a lui Sham Yes ap Soorap.

Capitolul optzeci & şase

Fără zăngănume, fără macazuri, fără zgomotul surd al roţilor pe şină. Fără şine sau roţi care să bufnească pe ele. Sham chiuie într-o nouă mişcare.

Au fost bun-rămasuri. Ultima şină a mării de fier este de mult ascunsă privirii. Sham se delectează cu stropii care se sparg. Ţipă sub jerbele de stropi.

A fost nevoie de zile întregi, de strădanii & de experienţă ca să revină la ultimul vagon al părinţilor Shroake, să cerceteze bănuiala lui Sham & să termine ceea ce, descoperiră ei, fusese început.

Plafonul vagonului fusese transformat în şasiul său ermetic. Caroseria îi fusese îngustată, ca o pană, aerodinamică. Era plin de camere umplute cu aer. Carcasa fusese pregătită pentru un catarg dintr-un arbore decojit. Funia & pânza ţeapănă se aflau într-un seif & Sham le privi cu experienţa recent acumulată. „De ce-ar funcţiona velele doar pe trenuri?” se întrebase el.

Deasupra apei, cerul-de-sus e mai subţire. Soarele face curcubeie prin stropi. Plutesc într-un enorm spaţiu umed. Fie-zi se mişcă rapid, în timp ce Sham se împleticeşte. Picioarele lui de şină nu-l ajută pe puntea asta nouă. Pe acest tren de apă care pluteşte cu susul în jos. „Trebuie să găsim un nume mai bun pentru el”, gândeşte Sham.

Caldera & Dero privesc în sus din locul unde operează vela. Sham îşi aminteşte tehnicile Bajjerilor & strigă comenzi. Pânzele se umflă, ghiul se leagănă & vasul lor înaintează cu repeziciune prin apă. Nu ştiu încotro se îndreaptă.

Sham ridică chepengul din punte ce duce spre bucătărioara & cabinele de dedesubt, camere

reconstruite cu susul în jos. Se opreşte în capătul scării & o priveşte pe Naphi.

Căpitanul, ultimul membru al echipajului, priveşte peste bord, la un banc de peşti cu piele argintie. Priveşte pe lângă ei, gânditoare. Priveşte concentrată, aplecându-se ca să poată vedea adânc în întunecimea apei.

Sham zâmbeşte.

Mulţumiri

Cele mai uriaşe mulţumiri pentru Mark Bould, Nadia Bouzidi, Mic Cheetham, Julie Crisp, Rupa DasGupta, Maria Dahvana Headley, Chloe Healy, Deanna Hoak, Ratna Kamath, Simon Kavanagh, Jemima Miéville, David Moensch, Bella Pagan, Anne Perry, Max Schaefer, Chris Schluep, Jared Shurin, Jane Soodalter, Jesse Soodalter, Mark Tavani, Evan Calder Williams & toţi cei de la Macmillan & Del Rey.

Ca întotdeauna, sunt îndatorat prea multor scriitori & artişti ca să-i enumăr, dar importanţi în mod special pentru această carte sunt Joan Aiken, John Antrobus, Awdrys senior & junior, Catherine Besterman, Lucy Lane Clifford, Daniel Defoe, F. Tennyson Jesse, Erich Kăstner, Ursula Le Guin, John Lester, Penelope Lively, Herman Melville, Spike Milligan, Charles Platt, Robert Louis Stevenson & fraţii Strugaţki.

Cuprins

Partea întâi.....7
Prolog.....8
Capitolul unu.....9
Capitolul doi.....18
Capitolul trei.....22
Capitolul patru.....29
Capitolul cinci.....33
Capitolul şase.....35
Capitolul şapte.....42
Capitolul opt.....46
Capitolul nouă.....48
Capitolul zece.....51
Partea a doua.....56
Capitolul unsprezece.....57
Capitolul doisprezece.....58
Capitolul treisprezece.....63
Capitolul paisprezece.....66
Capitolul cincisprezece.....72
Capitolul şaisprezece.....74
Capitolul şaptesprezece.....79
Capitolul optsprezece.....84
Capitolul nouăsprezece.....89
Capitolul douăzeci.....92

Capitolul douăzeci & unu.....96
Capitolul douăzeci & doi.....97
Capitolul douăzeci & trei.....101
Capitolul douăzeci & patru.....104
Capitolul douăzeci & cinci.....107
Capitolul douăzeci & şase.....110
Capitolul douăzeci & şapte.....111
Partea a treia.....117
Capitolul douăzeci & opt.....118
Capitolul douăzeci & nouă.....123
Capitolul treizeci.....130
Capitolul treizeci & unu.....131
Capitolul treizeci & doi.....135
Capitolul treizeci & trei.....142
Capitolul treizeci & patru.....144
Capitolul treizeci & cinci.....149
Capitolul treizeci & şase.....155
Capitolul treizeci & şapte.....162
Capitolul treizeci & opt.....166
Capitolul treizeci & nouă.....173
Capitolul patruzeci.....176
Capitolul patruzeci & unu.....180
Partea a patra.....182
Capitolul patruzeci & doi.....183
Capitolul patruzeci & trei.....184
Capitolul patruzeci & patru.....188

Capitolul patruzeci & cinci.....189
Capitolul patruzeci & şase.....196
Capitolul patruzeci & şapte.....200
Capitolul patruzeci & opt.....201
Capitolul patruzeci & nouă.....206
Capitolul cincizeci.....211
Capitolul cincizeci & unu.....215
Capitolul cincizeci & doi.....217
Capitolul cincizeci & trei.....221
Capitolul cincizeci & patru.....227
Capitolul cincizeci & cinci.....230
Capitolul cincizeci & şase.....235
Capitolul cincizeci & şapte.....237
Partea a cincea.....245
Capitolul cincizeci & opt.....246
Capitolul cincizeci & nouă.....247
Capitolul şaizeci.....249
Capitolul şaizeci & unu.....254
Capitolul şaizeci & doi.....255
Capitolul şaizeci & trei.....258
Capitolul şaizeci & patru.....265
Capitolul şaizeci & cinci.....266
Capitolul şaizeci & şase.....272
Capitolul şaizeci & şapte.....278
Capitolul şaizeci & opt.....281
Partea a şasea.....285

Capitolul şaizeci & nouă.....286
Capitolul şaptezeci.....287
Capitolul şaptezeci & unu.....292
Capitolul şaptezeci & doi.....297
Partea a şaptea.....300
Capitolul şaptezeci & trei.....301
Capitolul şaptezeci & patru.....304
Capitolul şaptezeci & cinci.....309
Capitolul şaptezeci & şase.....316
Capitolul şaptezeci & şapte.....317
Capitolul şaptezeci & opt.....320
Partea a opta.....325
Capitolul şaptezeci & nouă.....326
Capitolul optzeci.....331
Capitolul optzeci & unu.....335
Capitolul optzeci & doi.....337
Capitolul optzeci & trei.....343
Capitolul optzeci & patru.....350
Capitolul optzeci & cinci.....352
Partea a noua.....356
Capitolul optzeci & şase.....357
Mulţumiri.....359
Cuprins.....360

Grupul Editorial ART
Comenzi - Cartea prin poştă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, Bucureşti
Tel.: 021.224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: 021.369.31.99
Comenzi - online
www.editura-paladin.ro

LOCUS AWARD
FOR BEST YOUNG ADULT BOOK

Fă întotdeauna tot ce poți pentru cei aflați în pericol pe marea de fier

Sham Yes ap Soorap este asistent medical la bordul cârtițierei Medes. Lumea post-apocaliptică în care el trăiește este practic o mare de fier – în toate direcțiile, se întinde o infinitate de căi ferate încrucișate, linii paralele, comutatoare și sensuri giratorii –, iar solul de sub șine este ostil și din el țâșnesc creaturi feroce și uriașe. Atras de farmecul desuet al obiectelor din alte vremuri sau lumi, Sham este intrigat de misterul unui traseu de cale ferată și, în goana roților pe șine, el descoperă că vânătoarea unei cârtițe gigantice poate deveni o filosofie de viață.

De când au izbit pentru prima dată două pietre una de alta
și s-au minunat în legătură cu focul, oamenii au vrut să istorisească.
Poveștile vor exista atâta vreme cât vom exista și noi,
până ce stelele vor dispărea una câte una, ca niște lumini stinse.

www.editura-paladin.ro
ISBN 978-606-9000-45-8
9 786069 000458